

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE GARWOOD

Koruyucu Meleğim

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**New York Times çok satanlar yazarı Julie Garwood
tutku ve entrika dolu bu unutulmaz romanda okurlarını
yine heyecanın zirvesine çıkarıyor...**

Zümrüt, kara gövdesi dalgaları yararak ve yelkenleri rüzgârda süzülerek denizlerde ilerlemektedir. Gemide, malları yağmalanan zenginlerin hor gördüğü ve bahşedilen bağışlarla sıkıntıları dinen fakirlerin sevdiği korsan Pagan vardır.

Cainewood Markisi, kardeşinin ölümünün intikamını almak için korsanı bulmaya ant içmiştir. Fakat dalgalı kızıl saçları ve zümrüt yeşili gözleri olan büyüleyici Jade karşısında belirdiğinde onu peşindeki kötü adamlardan korumaya karar verir.

Genç kadın sinir bozucu derecede huysuz ve muhteşemdir. Hiçbir kadının yapamadığını yapıp kısa sürede onu etkisi altına alır ve onun becerikli dokunuşlarına vahşi bir istekle karşılık verirken birlikte aşklarının gücünü sınayacak bir ihanet ağına doğru çekilirler...

“Garwood bir kez daha usta bir yazar olduğunu kanıtlıyor.
Bu kitabı sakın es geçmeyin!”

Rendezvous

ISBN 978-9944-82-926-7

9 789944 829267

₺25

www.epsilonyayinevi.com

online mağaza: kitap365.com

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KORUYUCU MELEĞİM

Orijinal Adı: Guardian Angel

Yazarı: Julie Garwood

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Kübra Tekneci

Editör: Aslı Güçlü

Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Fotoğrafı: Susan Fox / Trevillion Images

1. Baskı: Ekim 2014

ISBN: 978-9944-82-926-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1990 Julie Garwood

Türkçe Yayın Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax : (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KORUYUCU MELEĞİM

Julie Garwood

Çeviri:
Kübra Tekneci

epsilon®

Bu senin için, Elizabeth.

Birinci Bölüm

Londra, 1815

Avcı sabırla kurbanını bekliyordu.

Cainewood Markisi'nin oynadığı tehlikeli bir oyundu. Shallow Wharf'lı kötü şöhretli Pagan teklitçisinden haberdar olup saklandığı yerden çıkmak zorunda kalacaktı, çünkü söylentilere göre devasa gururu yaptığı kötülükleri başka birinin sahiplenmesine asla izin vermezdi. Korsanın kesinlikle kendi intikamını alması gerekecekti. Caine bu olasılığa bel bağlamıştı. Pagan ortaya çıkar çıkmaz Caine onu haklayacaktı.

Ve böylece efsane yok edilmiş olacaktı.

Markinin başka seçeneği kalmamıştı. Örümcek ağından ayrılıyordu. Para işe yaramamıştı. Hayır, denizcilerin arasındakı tek bir Yehuda bile yoktu ve bu teklif ettiği altın miktarı

İçin birçok adamın kendi annesini bile köleliğe terk edeceği düşünülürken oldukça şaşırıyordu. Caine açısından yanlış bir hesaplamaydı. Her bir denizci altını reddederken efanesine bağlılığını kişisel bir sebep olarak öne sürmüştü. Doğustan kötümser olan Caine ise edindiği nahos tecrübeler yüzünden asıl sebebin korku olduğuna inanıyordu. Korku ve batıl inanç.

Gizem bir günah çıkarma hüccesinin duvarları gibi korsanın etrafını sarmıştı. Henüz kimse Pagan'i görmemişti. Geminin Zümrüt, onu görmüş olmakla böbürlenmelerin anlatığı üzere Tanrı'nın fırlanmış bir taş gibi birçok kez denizde süzülürken gözlemlenmişti. Kara güzellik, pırpık cürdaneli soylu cencilmenlerin korkmalarına, kötü kalplilerin kas kus gülmelerine, yoksullarınsa mütevazı bir şekilde dua etmelerine sebep oluyordu çünkü Pagan ganimetlerini bahtsızlarla paylaşıyorla tanınıyordu.

Arma gemi ne kadar sık görülünse görülmüş kimse tayfalarından birini bile tarif edemiyordu. Bu da hayalet korsan hakkında yapılan yorumları, ona duyulan hayranlığa ve saygıyı artırıyordu.

Bununla birlikte, Pagan'ın hırslılığı okyanusun ötesine uzanıyordu, çeşitlilikten hoşlanan bir adam olduğu belliydi. Kara baskınları da şaşkınlık yaratıyordu, hatta denizdekilerden daha fazla. Pagan sadece soylulardan çalışıyordu. Korsanın gece yarısı olacıklardan habersiz saflara yaptığı baskınlardan kimsenin kendine pay çıkarmasını istemediği belliydi. O nedenle ardında uzun sıfır tek bir beyaz gül bırakıyordu. Kurbanları genellikle sabah uyandıklarında yanlarındaki yatağın üzerinde çiçeği buluyorlardı. Güllü görmek bile kocaman insanların düşüp bayılmasına yetiyordu.

Fakirlerin efanesine tapınıklarını söylemeye gerek yoktu. Pa-

gan'ın tarz sahibi ve romantik bir adam olduğuna inanıyor-
lunlu. Girişteki bağış çanağının yanına, üzerlerinde birer adet
beyaz gül bulunan sandıklar dolusu altın ve mücevher bıraktı-
ğı için kilisenin hayranlığı da yoknullardan azğı kalmıyordu,
u nedenle liderler kime dua edeceklerini biliyor olmalıydılar.
Piskopos korsanı kınamakta zorlanıyordu. Yine de onu aziz
ilan edecek değildi, bunu yaparsa toplumun en nüfuzlu üyele-
rinden bazılarının gazabına maruz kalabilirdi, haliyle Pagan'a
sarseri demekle yetiniyordu. Bu lakabı dile getirirken hafifçe
sırtıp yavaşça göz kırpuğı biliniyordu.

Savunma Bakanlığı'nın bu tür çekinceleri yoktu. Korsanın
hapusa ödül koymuşlardı. Caine bu miktarı iki katına çıkar-
mıştı. Alçak berifin peşine düşme sebebi kişiseldi ve en sonun-
da hangi köni yolu benimsemiş olursa olsun kendisini haklı
çıkarcasına inanıyordu.

Göze göz, dişe diş olacaktı. Korsanı öldürcekti.

İronik bir şekilde, her iki rakip de eşit şartlar altındaydı.
Sıradan insanlar markiden korkuyorlardı. Hükümeti için yap-
tığı işler kara bir efsane edinmesini sağlamıştı. Şartlar farklı
olsaydı, Pagan Caine'i kışkırtmamış olsaydı, onu rahat bırak-
maya devam edebilirdi. Ancak Pagan'ın işlediğı ölümcül gü-
nah, Caine'in fikrini değiştirmesine ve intikam almaya karar
vermesine sebep olmuştu.

Caine gecelerdir Londra'nın yoksul semtinin göbeğinde yer
alan İpe Yaramaz adlı meyhaneye gidiyordu. Meyhane genelde
deneyimli liman işçilerinin uğrak yeriydi. Caine her seferinde
kışedeki masaya geçiyor ve geniş sırtını sımsal saldırılara karşı
duvara dayayıp sabırla Pagan'ın ona gelmesini bekliyordu.

Marki karanlık bir geçmişi olan bir adam gibi bu tür köh-
re yerlere rahatlıkla girip çıkardı. Şehrin bu bölgesinde, bir

adamın unvanının hiçbir önemi yoktu. Hayatta kalması cüssesine, kendisini savunurken acı verme yeteneğine, etrafındaki vahşet ve kabalığa karşı duyarsızlığına bağlıydı.

Caine bir geceye kalmadan meyhanede kendini evinde gibi hissetmeye başlamıştı. Kaslı omuzları ve bacaklarıyla iriyarı bir adamdı. Sadece cüssesi bile sözde meydan okuyanların gözünü korkutmaya yetiyordu. Koyu saçlı, bronz tenliydi ve gözleri koyu gri gökyüzünü andırıyordu. O gözler bir zamanlar sosyetedeki leydileri heyecanlandıracak etkiye sahipti. Ama şimdi, aynı leydiler o gözlerdeki soğukluktan ve duygusuz ifadeden kaçıyorlardı. Kendi aralarında Cainewood Markisi'nin nefreti sayesinde taşa dönüştüğünü fısıldıyorlardı. Caine onlara katılıyordu.

Pagan rolünü oynamaya karar verdiğinde, rolünü benimsemekte pek zorlanmamıştı. Palavracıların hepsi Pagan'ın aslında müsrif hayat tarzını sürdürmek için korsanlığa soyunan soylu bir centilmen olduğu konusunda hemfikirdi. Caine'in bu bilgiyi kendi çıkarı doğrultusunda kullanması yeterli olmuştu. Meyhancıye girdiğinde, üzerinde en pahalı giysileri vardı. Ceketinin yakasına küçük beyaz bir gül takarak kıyafetine kişisel bir dokunuş katmıştı. Elbette bu şoke edici, usulca yapılmış kibirli bir katkıydı ve doğru ölçüde dikkat çekmesini sağlamıştı.

Bir anda, gruplarındaki yerini sağlama almak için birkaç adamı keskin bıçağıyla kesmek zorunda kalmıştı. Caine bir centilmen gibi giyinmiş olabilirdi ama şerefli ve haysiyetsiz bir savaşçı gibi dövüşüyordu. Adamlar ona hayran kalmışlar, dakikalar içinde Caine'e korkuyla karışık saygı duymaya başlamışlardı. Cesur olanlardan biri ona söylentilerin doğru olup olmadığını bile sormuştu. Pagan o muydu? Caine bu soruya cevap vermemiş, fakat sinsice gülümseyerek denizciye bu

sorudan hoşlandığını göstermişti. Ve meyhaneciye denizcinin çok kurnaz olduğunu söylemesi kaçınılmaz sonuca varmasına neden olmuştu. Hafta sonuna doğru, Pagan'ın her gece İşç Yaramaz'ı ziyaret ettiği haberi bedava cin gibi yayılmıştı.

Hileli bir kâğıt oyunu sayesinde kazandığı meyhaneyi işleten kel kafalı bir İngiliz olan Keşiş genellikle her gece kapmaya yakın Caine'in yanında oturuyordu. Keşiş, oynadığı oyundan haberdar olan tek kişiydi ve Pagan'ın Caine'in ailesine ettiği zulmü bildiği için planına yürekten katılıyordu. Oyun başladığından beri işlerinin artması da aynı derecede önemliydi tabii. Görünüşe bakılırsa herkes korsanı yakından görmek istiyordu ve kârı her şeyden önemli tutan bir adam olan Keşiş sulandırılmış birası için fahiş fiyatlar uyguluyordu.

Meyhanecinin saçları yıllar önce dökülmüştü, fakat açık kıızıl kaşları saçlarının yoksunluğunu fazlasıyla telafi ediyordu. Gür ve kıvrıkcıklardı, çilli alınının yarısına dek kararlı bir sarmaşık gibi uzanıyorlardı. Keşiş marki yüzünden bıkkınlıkla kaşlarını ovuşturdu. Saat neredeyse sabahın üçüydü, normalde meyhaneyi bir saat önce kapamış olurdu. Sadece iki müşteri içkisiyle oyalanıyordu. Onlar da uykulu bir şekilde veda edip gittikten sonra Keşiş Caine'e döndü.

"Her gece buraya gelip duruyorsun, uyuz bir köpeğin üstünde bekleyen pireden bile daha sabırlısın. Hayal kırıklığına uğramaman için dua ediyorum..." Duraksayıp markinin kadehine konyak doldurduktan sonra şişeden büyük bir yudum aldı. "Onu saklandığı yerden çıkaracaksın Caine. Bundan eminim. Seni durdurmak için önce birkaç adamını göndereceğini düşünüyorum. Bu yüzden her gece buradan ayrılırken arkanı kollaman için seni uyarıyorum." İçkiden bir yudum daha alıp sırtıttı. "Pagan şanını korur. Oynadığın oyun, saçlarını beyaz-

latıyor olmalı. Yakında ortaya çıkacaktır. Bahse girerim yarın gece beklediğimiz gece olacak.”

Caine ona katılırcasına kafasını salladı. Keşiş her gece konuşmasını delici bir hakişla kurbanın bir sonraki gece ortaya çıkacağı tahminini yaparak bitiriyordu.

“O zaman üzerine atılacaksın Caine, böceği kapan bir ördük gibi.”

Caine gecenin ilk içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra omuzlarını duvara yaslamak için sandalyesini geriye doğru eğdi. “Onu haklayacağım.”

Caine’in ses tonundaki sertlik Keşiş’in içini ürpertti. Ona katıldığını belirtmek üzereyken aniden kapı açılınca dikkati dağıldı. Keşiş meyhanenin kapandığını söylemek için sandalyesinde yarı döndü ama kapı girişindeki manzara onu o kadar şaşırttı ki ağzı açık bir şekilde öylece kalakaldı. “Yüce Tanrım, bir melek bizi ziyarete mi geldi?”

Omuzlarını duvara yaslamış halde oturan Caine girişe doğru dönüp odaklandı. Hareket edip belirgin bir tepki göstermemiş olmasına rağmen şaşkınlığı Keşiş’ininki kadar büyüktü. Kalbi çılgınca atmaya başladı, nefesini kontrol altına almakta zorlanıyordu.

Gerçekten bir meleğe benziyordu. Caine gözlerini kırpma dahi istemiyordu çünkü bir-iki saniyeliğine bile gözlerini karparsa görüntünün kaybolacağından emindi.

Şaşırtıcı derecede güzel bir kadındı. Gözleri onu büyülemişti. Yeşilin en muhteşem tonuydu. Ayın aydınlatığı bulutsuz bir gecede vadisinin aldığı renge benzediğini düşündü kendi kendine.

Kadın gözlerini ona dikmişti. Caine de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Birkaç dakika boyunca birbirlerini incelediler. Sonra kadın ona doğru yürümeye başladı. Hareket eder etmez siyah pelerininin başlığı omuzlarına düştü. Caine nefes almayı bıraktı. Göğüs kasları acı verircesine kasıldı. Görüş alanı koyu kestane rengi gür saçlarla kutsandı. Renk, mum ışığında alev kadar parlaktı.

Caine, masaya yaklaşırken kadının giysilerinin berbat halde olduğunu fark etti. Pelerininin kalitesi zenginliğe işaret ediyordu, ancak pahalı kumaşın bir tarafı yarısına kadar yırtılmıştı. Biri bıçağını geçirmiş gibi görünüyordu. Yeşil saten astarın bir kısmı da etek ucunda lime lime duruyordu. Caine'in merakı arttı. Tekrar kadının yüzüne bakınca, sağ elmacık kemiğinde hafif bir morluk, dolgun alt dudağında küçük bir kesik ve alnında bir leke olduğunu gördü.

Caine, gördüğü bir melekse arafı ziyaret etmeye zorlanmış olduğuna karar verdi. Kadın şeytanla savaşını kaybetmiş gibi görünse de hâlâ oldukça çekiciydi, hatta markinin akıl sağlığı için fazla çekici olduğu bile söylenebilirdi. Caine onun konuşmasını beklerken gerildi.

Kadın yuvarlak masanın öteki tarafına varınca durdu. Gözleri markinin yakasına ilıstirdiğı güle odaklandı.

Meleğın korktuğı belliydi. Elleri titriyordu. Göğüslerine doğru küçük bir kese tutuyordu ve Caine onun parmaklarında renkleri solmuş birkaç yara izi gördüğünden emindi.

Kadına anlam veremiyordu. Ama onu korkutmak da istemiyordu. Bunu bilmek kaşlarını iyice çatmasına neden oldu.

"Yalnız mısın?" diye sordu şiddetli bir rüzgâr kadar sert bir sesle.

"Yalnızım."

"Gecenin bu vaktinde, şehrin bu bölgesinde?"

"Evet," dedi kadın. "Pagan sen misin?"

Caine onun sesinin boğuk ve fişiltıdan ibaret olduğunu fark etti. "Sorularını sorarken bana bak."

Kadın emre uymayıp inatla güle bakmaya devam etti. "Lütfen cevap ver bayım," dedi. "Pagan sen misin? Korsanla konuşmalıyım. Bu çok önemli bir mesele."

"Pagan benim," dedi Caine.

Kadın kafasını salladı. "Para yeterli olduğu sürece her şeyi yapacağın söyleniyor. Bu doğru mu?"

"Doğru. Benden ne istiyorsun?"

Bu soruya cevaben kadın elindeki keseyi masanın ortasına bıraktı. Ağzını sıkan ipli açınca içinden birkaç adet para döktüldü. Keşif künk eseli bir rınk çaldı.

"İçinde otuz tane var," dedi kadın ona bakmadan.

Caine tek kaşını kaldırdı. "Otuz adet gümüş para mı?"

Melek ürkek bir tavırla kafasını salladı. "Bu yeterli mi? Sa-dece bu kadarım var."

"İhanet etmek istediğin kim?"

Kadın bu varsayımı karşısında şaşkınlıkla. "Ah hayır, yanlış an-ladın. Kimseye ihanet etmek istemiyorum. Ben Yehuda de-ği-lim bayım."

Caine yaptığı yorum yüzünden onun alındığını hissetti. "Bu affedilir bir hatıydı." Çank kaşları ona katılmadığını gös-neriyordu. "Öyleyse benden ne istiyorsun?"

"Benim içki birimi öldürmeni istiyorum."

"Ah," dedi Caine usulca. Hayal kırıklığı neredeyse acı veri-ciydi. Kadın son derece masum ve kırılgan görünüyordu ama taallükle onun için birini öldürmesini istemişti. "Peki kim bu kurban? Eşin olabilir mi?" Sesindeki alaycılık kara tahtada gı-cırdanlar bir rınk kadet cinir boğucuydu.

"Hayır," dedi kadın onun alaycı sözlerine aldırmadan.

"Hayır mı? Öyleyse evli değilsin?"

"Önemli var mı?"

"Ah elbette," dedi Caine onun gibi fısıldayarak. "Önemli var."

"Hayır, evli değilim."

"Öyleyse kimi öldürmemi istiyorsun? Babanı mı? Erkek kardeşini mi?"

Kadın tekrar kafasını salladı.

Caine yavaşça öne doğru eğildi. Sabrı Keşiş'in sulandırdığı hıra gibi huzla tükeniyordu. "Sana soru sormaktan sıkıldım. Anlat."

Kadının gözünü korkutup her şeyi anlatmasını sağlayacağından emin olduğu agresif bir ton kullanmıştı. Ama onun yüzündeki asi ifadeyi görünce çabasının boşa gittiğini anladı. Onu bu kadar dikkade alıyor olmasaydı, ani öfkesini göden kaçıracağını biliyordu. Bu erkek kedi yavrusunun içinde küşük bir asi ruh vardı.

"Açıklamadan önce bu görevi kabul etmeni istiyorum," dedi kadın.

"Görev mi? Birini öldürmem için beni tutmana görev mi diyorsun?" diye sordu Caine şaşkınlıkla.

"Evet," dedi kadın kafasını sallayarak.

Hâlâ Caine'in gözlerine bakmayı reddediyordu. Bu gerçek markiyi sinirlendirdi. "Pekâlâ," diyerek yalan söyledi. "Kabul ediyorum." Omuzlarının gevşediğini görünce kadının ne kadar rahatladığını fark etti. "Bana kurbanının kim olduğunu söyle," dedi bir kez daha.

Bunun üzerine kadın yavaşça kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. O gözlerde gördüğü ısrıp karşısında göğüs sıklı-

şan Caine uzanıp onu kollarının arasına alıp reskin etme isteği duydu. Sonra birden öfkelendi ve bu gülünç düşünceden sıyrılıp kafasını salladı.

Uzun bir süre birbirlerine bakuştan sonra Caine tekrar sordu: "Ever? Öldürölmesini istediğin kim?"

Kadın yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı. "Benim."

İkinci Bölüm

"Yüce Tanrım..." diye fısıldadı Keşiş. "Ciddi olamazsın, sevgili bayan."

Kadın meyhaneciye karşılık verirken bakışlarını Caine'den ayırmadı. "Çok ciddiymi, iyi adam. Ciddi olmasaydım gecenin bir yarısı şehrin bu kurtuna gelmeye cesaret edebilir miydim?"

"Bence aklını kaçırmışsın," dedi Caine.

"Hayır," diye karşılık verdi kadın. "Aklımı kaçırmış olsaydım daha kolay olurdu."

"Anlıyorum," dedi Caine. Oficesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama ona bağırma isteği boğazının ağrmasına neden oluyordu. "Bunun ne zaman... Ne zaman olmasını istiyorsun?"

..."Görevin mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

"Evet, görevin. Bu görevin ne zaman tamamlanmasını istiyorsun?"

"Şimdi."

"Şimdi mi?"

"Mümkünse bugün."

"Mümkünse mi?"

"Ah çok üzgünüm," diye fısıldadı kadın. "Seni sinirlendirmek istememişim."

"Neden beni sinirlendirdiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü bana bağıyorsun."

Caine onun haklı olduğunu fark etti. Gerçekten bağıyordu. Derin bir nefes aldı. Uzun zamandır ilk kez soğukkanlılığını yitirmişti. Aldı başında olan herkesin böylesine pöke edici bir izlek karışımında hazırlıkta yakalanacağını düşünerek uyarıcı verici durumunu mazur gördü. Kadın oldukça hassas görünüyordu. Tırnı ağızına, burnunun üzerinde çiller vardı. Köhne bir meyhanede sakince kendi cinsiyetini tartışmak yerine evinde, onu seven ailesiyle birlikte olmalıydı.

"Seni ne kadar rahatsız ettiğimi görebiliyorum," dedi kadın. "Gerçekten özür dilerim Pagan. Daha önce bir kadın öldürdün mü?" Sesi anlayış doluydu ve şimdi de ona acıyormuş gibi bakıyordu.

"Hayır, daha önce hiç kadın öldürmedim," dedi Caine sinirle. "Ama her şeyin bir ilki vardır, öyle değil mi?"

"İşte böyle!" dedi kadın alaycı bir şekilde dile getirilen bu sözleri ciddiye alarak ve ona gülümsedi. "Senin için çok zor olmamak. Elbette ben de yardım edeceğim."

Caine masaya kafa atmak istedi. "Yardım etmeye hazır mısın?" dedi güçlkle.

"Kesinlikle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.pdfkitap.com>

"Sen akıllı kaçırmaşın."

"Hayır, kaçınmadım," diye karşılık verdi kadın. "Sadece çok çaresizim. Bu görev bir an önce yerine getirilmeli. Acele edip işini bitirebilir misin?"

"Neden bu kadar çabuk olmalı?"

"Çünkü yakında peşime düşecekler, hatta bu gece bile olabilir. Ya onların elinde ya senin elinde öleceğim Pagan ve kendi sonuma kendim karar vermeyi tercih ederim. Beni anlamadığını umuyorum."

"Oyleyse neden kendini öldürmüyorsun?" diye sordu Keşiş. "Bu birini tutmaktan daha basit olmaz mı?"

"Tanrı aklına, Keşiş, onu teşvik etme."

"Onu teşvik etmeye çalışmıyorum," dedi Keşiş hemen. "Ben sadece bu kadar güzel bir kadının neden ölmek istediğini anlamaya çalışıyorum."

"Ah kendimi öldüremem," diye açıkladı kadın. "Günah olur. Başka birinin yapması gerek. Anlamıyor musun?"

Caine buna daha fazla katlanabileceğini sanmıyordu. Sandalyesini yerinden oynatarak hızla ayağa kalktı ve koca cillerini masanın üstüne koydu. "Hayır, anlamıyorum ama bu gece bitmeden anlayacağıma söz veriyorum. En baştan başlayacağız. Öncelikle bana adını söyleyeceksin."

"Neden?"

"Bu benim küçük bir kuralım," diye çışıştı Caine. "Tanımadığım insanları öldürmem. Şimdi bana adını söyle."

"Bu çok aptalca bir kural."

"Cevap ver."

"Jade."

"Lanet olsun, gerçek adını sordum!" diye kükrercesine emretti Caine.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - H

"Lanet olsun, bu benim gerçek adım," dedi kadın. Yüzünde gerçekten huysuz bir ifade vardı.

"Sen ciddisin, değil mi?"

"Elbette ciddiyim. Benim adım Jade," dedi kadın omuzunu silkierek.

"Jade sıra dışı bir isim," dedi Caine. "Ama uygun. Sen de sıra dışı bir kadımsın."

"Benimle ilgili düşüncelerin konu dışı bayım. Seni bir görevi tamamlaman için rustum, hepsi bu. Kurbanlarının haklarından gelmeden önce onlarla mülakat yapmak gibi bir alışkanlığın mı var?"

Caine onun sert bakışlarını görmekten geldi. "Bana isminin geri kalanını söyle, yoksa seni boğabilirim."

"Hayır, beni boğmamalısn. O şekilde ölmek istemiyorum ve hatırlarsan, seni tutan benim."

"Ne düşünüyordun?" diye sordu Caine. "Her neyse, unuc giçün. Bilmek istemiyorum."

"Ama bilmen gerekiyor," diyerek ona karşı çıktı kadın. "Nasıl ölmek istediğini bilmeden beni nasıl öldürebilirsin?"

"Daha sonra," diyerek araya girdi Caine. "Seçtiğin yöntem hakkında beni daha sonra bilgilendirirsin. Her şey sırayla Jade. Anne baban evde seni bekliyor mu?"

"Bundan emin değilim."

"Neden?"

"İkisi de öldü."

Caine gözlerini kapatıp içinden ona kadar saydı. "Tek başına mısın?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

İçini çekme sırası kadındaydı. "Bir erkek kardeşim var.

Daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Bagan. Bu çok riskli."

"Neden riskli bayan?" diye sordu Keşiş.

"Hakkımda ne kadar çok şey bilirse görevini yerine getirmesi o kadar zorlaşır. Hoşlandığı birini öldürmesi çok üzücü olmalı. Öyle değil mi bayan?"

"Hoşlandığım birini hiç öldürmedim," dedi Keşiş. "Açıkçası, bu zamana dek kimseyi öldürmedim. Yine de teorin bana mantıklı geliyor."

Caine bağarmamak için kendini zor tutuyordu. "Jade, bunun sorun yaratmayacağından emin olabiliyorsun. Şu an senden hiç hoşlanmıyorum."

Kadın bir adım geri çekildi. "Neden?" diye sordu. "Senin yarın kadar bile kınacı olmadım. Hırsızlığın doğuştan mı geliyor Pagan?"

"Bana Pagan deme."

"Neden?"

"Biri duyarsa tehlikeli olur bayan," dedi Keşiş marklinin asbrının taşmak üzere olduğunu görünce. Caine'in çenesinin yan tarafındaki kaslar seğirmeye başlamıştı. Vahşi bir öfkesi vardı ve genç kadın farkında olmadan onu kızdırıyordu. Öfkesine yenik düşerse istediğini yapıp onu korkudan öldürebilirdi.

"Peki ona nasıl hisup edeceğim?" diye sordu kadın, meyhaneciye.

"Caine," diye yanıtladı Keşiş kafasını sallayarak. "Ona Caine diyebilirsiniz."

Kadın kaba bir şekilde güldü. "Bir de benim isminin sıra dışı olduğunu düşünüyor, öyle mi?"

Caine uzanıp çenesini kavrayarak onu tekrar kendisine bakmaya zorladı. "Kardeşinin adı ne?"

"Nathan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - I

"Narhan şu an nerede?"

"Acil bir iş için gittti."

"Ne işi?"

Kadın cevap vermeden önce onun elini itti. "Nakdiye ııı."

"Ne zaman dönecek?"

Jade'in bakışları güçlüz bir adamı eritebilirdi. "İki hafta sonra," diye çıktı. "İşte, bütün sorularını yanıtladım. Şimdi beni bunaltmayı kesip görevini yerine getirir misin?"

"Nerede yaşıyorsun Jade?"

"Bayım, bilmek bilmeyen soruların başını ağrıtır. Bekleklerin bana bağırmasına alışık değilim."

Caine bıkkın bir ifadeyle Keşi'e baktı. "Aptal kadın onu öldürmemi istiyor ama başını ağrıtmamdan şikâyet ediyor."

Kadın aniden uzanıp çenesini kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı. Az öncel hareketlerini bilerek taklit ediyordu. Caine onun cesareti karşısında o kadar şaşkıındı ki bekledi.

"Sıra bende," dedi kadın. "Şimdi ben sorularını soracağım, sen de cevap vereceksin. Sana o gümüş paraları veren benim bayım. Öncelikle beni gerçekten öldürüp öldürmeyeceğini bilmek istiyorum. Tereddüdüm beni korkutuyor. Bilmek bilmeyen soruların da."

"Karar vermeden önce merakını gidermek zorundasın," dedi Caine ona.

"Hayır."

"Oyleyse seni öldürmeyeceğim."

"Seni alıktı" diye bağardı kadın. "Kurbanın kim olduğunu bilmeden önce bana söz vermiştin. Bana söz vermiştin!"

"Yalan söyledim."

Öfkeden nefesi kesilirken Jade neredeyse dengesini yitiriyordu. "Beni gerçekten hayal kurklığına uğrattın. Onarlı bir

adam kolay kolay sözünden dönmez. Kendinden utanmalı-
sın.”

“Jade,” diye karşılık verdi Caine. “Hiçbir zaman onurlu ol-
duğumu söylemedim.”

“Hayır, bayan, söylemedi,” diyerek araya girdi Keşiş.

Jade’in gözleri yeşil bir alevin rengini aldı. Caine’e çok
kırdığı belliydi. Elleri masanın üstünde onunkilerle birleşti.
“Bana Pagan’ın aslı sözünden dönmediği söylenmişti,” dedi
öne doğru eğilip fısıldayarak.

“Yanlış bilgilendirilmişsin.”

Artık neredeyse burun burunahardı. Caine konuşmaya
odaklanmaya çalıştı ama kadının tene, taze ve son derece çe-
kici olan müthiş kokusu dikkatini dağıtıyordu.

Kadın kafasını sallayınca Caine ne söyleyeceğini bileme-
di. Daha önce hiçbir kadın ona kafa tutmamıştı. Hayır, en
ufak bir hoşnutsuzluk gösterdiğinde bile sosyetenin hanımları
genellikle bir kenara sınırlardı. Ancak bu farklıydı. Bu kadın
ona kafa tutmakta kalmıyor, bakaşlarına aynı şiddetle karşılık
veriyordu. Birden sebebini bilmese de içinden gülmek geldi.

Kadının deliliğinin bulacağı olduğu kesindi.

“Asılmalısın,” dedi kadın. “Beni kandırdın. Bu kadar alçak-
ça davranacak birine benzemiyorsun halbuki.”

Masadan uzaklaşmaya çalışınca Caine ellerini ellerinin
üzerine koyarak onu kapana kısırdı ve dudakları bir öpücük
uzakta kalana dek ona doğru eğildi. “Ben bir kocaşım bayan.
Bizler alçaklığınızla tanışırız.”

Öfkeli bir karşılık bekliyordu ama kadın gözyaşlarına bo-
ğuldu. Caine bu duygusal gösteriye hazırlıklı değildi.

Mendiline uzanırken, Keşiş yerinden fırlayıp kadını teselli
etmeye koştı. “Geçti, geçti bayan, ağlamayın,” dedi beceriksiz-
likle onun omuzunu sıvalarken.

“Onun suçu,” diyerek içini çekti kadın. “Tek istediğim küçük bir iyilikti. Hiç vaktini almayacak küçük bir görev. Ama hayır, tenezzül edemedi. İçkisini bitirene kadar beklemeyi tek-lif ettim... Para ödemeye bile razıydım.”

O acıklı sözlerini bitirdiğinde, Keşiş, Caine’e dik dik baktı. “Onu üzdün. Onun kalbini kırdın.” Markinin elindeki mendili kapıp kadının yanaklarından süzülen yaşları sildi ve “Her şey yoluna girecek bayan,” diyerek onu teselli etti.

“Hayır, girmeyecek,” diye terslendi kadın. Sesi Keşiş’in burnunun altına tuttuğu mendil yüzünden boğuk çıkıyordu. “1 hayatım boyunca kimseden bir şey istemediğimi biliyor musunuz? İlk kez bir şey istedim ve isteğim geri çevrildi. Artık kimse dürüst bir şekilde hayatını kazanmak istemiyor. Hayır, para kazanmak yerine çalmayı tercih ediyorlar. Bu utanç verici, öyle değil mi Keşiş?”

Caine duyduklarına inanmadığı için konuşmakta güçlük çekiyordu. Onu kollarına alıp teselli mi etmeli yoksa omuzlarından tutup sarsarak aklını başına mı getirmeli bilmiyordu. Ancak emin olduğu tek bir şey vardı. Keşiş ona kaşlarını çatarak bakmaya devam ederse adamın burnunu kıracaktı.

“Leydim, bir leydinin parasını alıp onu öldürmek hiç de dürüst bir iş sayılmaz,” diyerek dikkatleri üzerine çekti Keşiş. Azarını yumuşatmak adına usulca kadının omzunu okşadı.

“Elbette dürüst bir iş,” diye karşılık verdi kadın. “Bahsi geçen leydi öldürülmek istediği sürece.”

Keşiş durup kaşlarını ovuşturdu. “Haklı, öyle değil mi?” diye sordu Caine’e.

“Tanrı aşkına... Ne yapıyorsun?” dedi Caine, Jade paralarını toplamaya başlayınca.

“Gidiyorum. Rahatsızlık verdiğim için üzgüntüm Pagan ya

da Caine ya da gerçek ismin her neyse..." Kadın ipi düğümledikten sonra keseyi pelerininin cebine attı.

Dönüp kapıya doğru yürürken, Caine ona seslendi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Jade. "Yine de ben senin kollar saygısız değilim, o yüzden sana işbirliği yapmaya daha hazır birini bulmaya gittiğimi söyleyebilirim. Endişelenme hayım. Vazgeçmeyeceğim. Bu kara gece sona ermeden beni öldürmeye razı olacak birini bulacağım."

Caine kapıda ona yetişti. Omuzlarını kavrayarak onu kendisine hakmaya zorladı.

Bunun üzerine kadın yeniden ağlamaya başladı. Caine bıkkın ve huzursuzdu. Yine de baskın isteğine teslim olup onu sertçe kollarının arasına çekti.

Sıkıca sarmalanmak kadının ihtiyaç duyduğu tek şey gibiydi. Yüzünü Caine'in göğsüne gömüp yüksek sesle içini çekerken bir leydiye yakışmayan davranışı için fısıldayarak ondan özür diledi.

Caine, kontrolünü biraz olsun geri kazanana kadar beklemeye razıydı. Şu an onunla mantıklı bir şekilde konuşamazdı. Zaten o kadar çok gürültü çıkarıyordu ki söylediği tek bir kelimeyi bile duymayacağından emindi. Ve içinde bulunduğu durumdan Caine'i sorumlu tutuyordu. O hiç şüphesiz şimdiye dek karşılaştığı en kafa karıştıran kadındı.

Tanrı aşkına, inanılmaz yumuşaktı. Caine genelde ağlayan kadınlardan hoşlanmazdı, fakat ondan kurtulmak için sabırsızlanmadığının da farkındaydı.

Kadın sarhoş bir köylü gibi hıçkırmaya başlayınca Caine bunun ani bir fırtınanın habercisi olduğunu anladı. Onunla doğru düzgün konuşmasının zamanı gelmişti. "Jade, sandığın

kadar kötü olamaz," dedi kısık ve boğuk bir sesle. "Muhtemelen sabah olduğunda israfını yerine getirmediğin için bana minnettar olacaksın."

"Sabaha ölmeüş olacağım," diye sızlandı kadın.

"Hayır, ölmeyeceksin," diye katıllık verdi Caine ve onu şefkatle sıktı. "Başına bir şey gelmesine izin vermiyeciğim. Söz veriyorum. Henüz ölmek istiyor olamazsın."

"Ölmem kardeşim hayal kırıklığına uğrar," dedi kadın.

"Bence de," diyen Caine ilgisizce ona katıldı.

"Yine de onlara karşı koyacak kadar güçlü değilsin. Onlar çok kötü kalpli adamlar. Beni öldürmeden önce benden lafıfıde etmelerinden korkuyorum. O şekilde ölmek istemiyorum. Bu çok onursuzca."

"Onurlu bir şekilde ölmek mi?" dedi Caine. "Savaşa gitmeye hazırlanan bir asker gibi konuşuyorsun."

"Bir korkak olarak anılmak istemiyorum."

"Kardeşin döndüğünde sorununla ilgilenebilecek mi?"

"Ah evet... Nathan bana bir şey olmasına asla izin vermez. Bahamız öldükten sonra o benim koruyucum oldu. Kardeşim çok güçlü bir adamdır."

"Öyleyse kardeşin dönene kadar seni güvende tutacağım. Sana söz veriyorum."

Sessizlik içinde geçen uzun bir dakikanın ardından Jade bu söze sonunda tepki gösterdi. Caine onun önce minnettarlığından konuşamadığını sandı. Ama sonra geri çekilip gözlerinin içine bakınca hiç de minnettar olmadığını anladı. Aksine çok sinirli görünüyordu. "Bir kez sözünden döndün bayım. Beni öldüreceğine söz verip fikrini değiştirdin."

"Bu farklı," diyerek karpı çıktı Caine.

"Gerçekten ciddi misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - ht

"Evet, söylediklerimde ciddiym. Az önce kardeşin iki hafta sonra döndüğünde güvencde olacağını söyledin. İki hafta, değil mi?"

Jade'in ifadesi ciddiydi. "Belki daha önce döner. Ama sen bir korumasın. İki uzun hafta boyunca beni koruma riskine giremezsin. Seni öldürene ödül verecekler. Öldürülmemden sorumlu olamam."

"Yeteneklerine pek güvenmiyorsun."

"Yeteneklerine hiç güvenmiyorum," diye düzeltti Jade. "Neden güveneyim ki? Az önce hakkında söylenen her şeyin doğru olmadığını ikrâf ettim. Muhtemelen kurbanlarının yas-
tıklarına beyaz gül de bırakmıyordur, öyle değil mi?"

Caine yine çileden çıkacak gibi oldu. "Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi konuşmak zorunda değilsin."

"Ama hayal kırıklığına uğradım!" diye bağırdı kadın. "Onurlu değilsin. En kötüsü de bu. Ayrıca düşmanlarını haklayacak kadar güçlü görünmüyorsun. Çok kolay bir hedef olursun Caine. Çok... İrtiyarı bir adamsın. Hayır, ügünüm. Korkarım yeterli olmayacaksın."

Caine onu gerçekten boğmak istiyordu.

Bu sırada kadın yine ona arkasını dönüp girmeye çalıştı. Caine bu tavır karşısında o kadar şaşır-
dı ki neredeyse glimel-
sine izin verecekti. Neredeyse. Kapının önündeki kaldırıma çıkar çıkmaz onu yakaladı. Kolunu omuzlarının etrafına do-
ladığı için Jade'in uzaklaşmasına imkân yoktu. Caine, eski bir battaniyeye gösterdiği özenle onu yanına çektikten sonra Ke-
şiş'e döndü. "Bu gece burada olanlardan kimseye bahsetme-
memi istiyorum. Bana söz ver Keşiş."

"Sen kolayca sözlünden dönerken, o sana neden söz versin ki? Bir centilmen verebileceği kadarını istemeli bayım. Annen sana
gibi davranman gerektiğini hiç öğretilmiş mi?" dedi kadın.

"Ah Jade," dedi Caine. "Sorun da bu." Parmak uçlarıyla yavaşça onun yanığını okşadı. "Ben bir cencilmen değilim. Ben bir korsanım, unuttun mu? Arada belirgin bir fark var."

Dokunduğu an Jade hareketsiz kalınca, Caine onun yapıldığını düşündü. Bu tuhaf tepkiden nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Elini çekince, setsemliğinden kurtulup onu itti.

"Evet, arada belirgin bir fark var," diye homurdandı. "Bana şu kadarını söyle Caine. Send yeterince sınırlendırırsam öfkeden beni öldürür müsün?"

"Bu fikir giderek mantıklı gelmeye başlıyor."

"Bırak beni. Bana dokunmamalısun."

"Dokunmamalı mıyım?"

"Hayır. İnsanların bana dokunmalarından hoşlanmam."

"Tanrı aşkına, o zaman seni nasıl öldüreceğim?"

Anlaşılan şaka yapışunun farkında değildi. "Bir silah kullanacaksın." Durup şüpheli bir şekilde ona baktı. "Silahın var, değil mi?"

"Var," diye yanıtladı Caine. "Peki nereden..."

"Tek bir atış, doğruca kalbimden," diye açıkladı Jade. "Elbette hata yapmamalıyım. Can çekmek istemem."

"Elbette," diyerek ona karıdı Caine. "Can çekiyince söz konusu bile olamaz."

"Bunu nasıl olur da komik bulursun? Burada ölümümünden bahsediyorsun!" diye hayırdı Jade.

"Komik bulmuyorum. Açıkçası yine öfkeleniyorum. Söylesene, öncelinde senden faydalanabilecek miydim?"

Jade derin bir nefes aldıktan sonra yanıt verdi. "Keremtilde hayır."

"Çok yazık," diye karşılık verdi Caine onun öfkeli haline aldırmadan.

"Bayım, annenle baban birinci dereceden kuzen mi? Tam bir ahlak gibî davranıyorsun. Ya aptaksın ya da tanışığım en katı yürekli adamsın. Davranışlarını utanç verici buluyorum."

Kadının gözleri öfkeyle parlıyordu, Caine daha önce hiç bu kadar etkileyici bir yeşil tonu görmemişti. Sanki binlerce yıldır düdü saflığı ve ıslığı alınıp ona verilmişti.

"Gerçekten tehlikede olduğuna ikna olmadım Jade... Bu senin aşırı çalışan hayal gücünün ürünü olabilir."

"Senden hoşlanmıyorum," diye fışkırdı kadın. "Ve cahil kadınlara gelince..."

"Jade, tehditlerini daha sonraya sakla. Şu an havamda değilim. Artık seni öksürmemle ilgili tek bir kelime daha ettiğini duymak istemiyorum. Ve eğer bana böyle güzel güzel bakmaya devam edersen, yemin ederim aptalca endişelerini aklından çıkarmak için seni öperim."

"Beni öper misin?" Jade şaşırmış görünüyordu. "Neden beni öpmek isteyesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Caine.

"Hoşlanmadığın birini öper misin?"

"Öpebilirim sanırım," dedi Caine sırıtarak.

"Külah ve zorbasan..."

"Tükürükler saçyorsun tatlım."

Kadın hemen karşılık vermedi. Caine ona bakmayı sürdürürken tekrar Keşiş'e hitap etti: "Pekâlâ Keşiş, söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Kimseye bu geceden bahsetmeyeceğim Caine, fakat ilimiz de arkadaşın Lyon'un güneş tekrar batmadan haberi alacağını biliyoruz. Öyle ya da böyle gerçeği benden öğrenecek. Seni şimdiden uyarıyorum."

Caine kafasına salladı. Leonard Markisi iyi bir dostuydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

Caine ona tamamen güveniyordu. Hükümetleri için birkaç görevde birlikte çalışmışlardı. "Evet, öğrenecek," dedi. "Ama çpi ve oğlu onu meşgul edecektir. Ayrıca ne işler çevindiğini duyduğunda eminim bunu kendisine saklayacaktır. Sonrısı, onunla rahatça konuşabilirsin. Fakat başka kimseyle konuşma, Rhone'la bile," diye ekledi Lyon'un en yakın arkadaşını kastederek. "Her ne kadar iyi bir insan olsa da Rhone çok konuşuyor."

Keşiş kafasını salladı. "Küçükhanımla sonucun ne olduğuna dair beni bilgilendirmeni rica ediyorum Caine."

"Keşiş?" dedi Jade iki adamın da dikkatini çekerek. "Silahın yok, değil mi?"

Seni fazla heyecanlı geliyordu. Caine onun ne düşündüğünü biliyordu. Meleği Latince kadar rahat okunuyordu. "Yok ve böyle bir şey olmayacak."

"Neyim yok ve ne olmayacak?" diye sordu Keşiş.

"Silahın yok ve onu öldürmeyeceksin," diye yanıtladı Caine sabırsız bir ses tonuyla.

"Hayır, hayır, elbette bunu yapmayacağım," diyerek ona katıldı Keşiş. "Caine, tuzağını unutmuyorsun, değil mi?" diye sordu nihayet bakışlarını güzel kadından ayırabildiğinde.

"Hayır, unutmuyorum," diye yanıtladı Caine. Jade'e dönüp sordu: "Acı arabası seni almak için dönecek mi?"

Kadının bikkunhı belirgindi. "Bir acı arabası tuttum. Bu gece kaldığım hana döneceğimi düşünmemiştim." Caine'i itip kaldırından büyük gri bir çanta aldı ve sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Sahip olduğum her şey burada. Doğruca kasabadan geldim."

"Eşyalarını birinin çalması için mi dışarıda bıraktın?"

"Amaçım eşyalarımın çalınmasıydı," diye karşılık verdi ka-

lin. Kasten kalın kafalılık eden bir öğrenciye ders anlatan bir öğretmen gibi konuşuyordu. "Giyislerimin bir fakirin içine yaramasını umuyordum. Sen beni öldürdükten sonra onlara ihtiyacım olmayacaktı..."

"Yeter!" diye homurdandı Caine. "Bir daha öldürülmekten bahsetmeyecaksin. Anladın mı beni?" Yeterince çabuk yanıt alamayınca onu saçından çekti ve Jade da bir çığlık attığı sırada kulağının üstündeki şişliği fark etti. "Tanrı aşkına, Jade, bu ne zaman oldu?"

"Dokunma," dedi kadın. "Hâlâ acıyor."

"Elbette acır," dedi Caine elini indirirken. "Bana ne olduğunu anlat."

"Kardeşimin evindeki halının toplanan kısmına botumun topuğu takıldı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandım. Tırabzının tokmağına başıma yan tarafını çarptım. Bir anda nefesim kesildi."

Caine, nefesinin kesildiğini söylemesinin tuhaf olduğunu düşündü ama buna kafa yormadı. "Ölebilirdin," dedi. "Hep bu kadar sakar mısınız?"

"Hayır, genelde bir leydi gibiyimdir. Tanrım, çok kabasın," diye homurdandı kadın.

"Düşürken sonra ne oldu?" diye sordu Keşiş.

Jade omzunu silkeli. "Kafamı dağıtmak için yürüyüşe çıktım. Sonra, elbette, peşine düştüler."

"Elbette mi?" diye sordu Keşiş.

"Peşine mi düştüler?" dedi Caine aynı anda.

Jade duraksayıp ikizine de kollarını çatarak baktı. "Gördüğün adamlar çık giyimli centilmeni öldürdüler," diye açıkladı. "Tanrı aşkına, biraz dikkat edin. Bundan daha önce bahsettiğimden eminim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

Keşif kafasını salladı. "Bahsetmediğinden eminim bayan, yoksa hatırlardım."

"Bir cinayete mi tanık oldun? Hayır, Jade, bundan bahsetmediğine eminim."

"Bahsedecektim," diye homurdandı kadın ve kollarını göğsünde kavuşturup hoşnutsuz bir ifade takındı. "Benimle tartışarak dikkatimi dağıtmamış olsaydın, sana her şeyi açıklayacaktım. Gördüğün gibi dikkatimin dağılması senin suçun. Evet, suçlu sensin."

"Cinayete kafanı vurduktan önce mi sonra mı tanık oldun?" diye sordu Caine.

"Oldürüldüğüne tanık olduğu cenazemen soylu biri olabilir mi sence?" diye sordu Keşif, Caine'e.

"Kafanı bilerek vurmadım," diye çıkıştı Jade. "Ve öncesinde oldu... Hayır, sonrasında. En azından düştükten sonra olduğunu sanıyorum. Ah artık hatırlamıyorum. Bayım yine zonklatıyor. Sonu sormayı bırak bayım."

Caine meyhaneciye dönüp, "Anlamaya başlıyorum," dedi ve tekrar Jade'e baktı. "Bu rahatsızlık olduğunda üzerindeki pelerinin var mıydı?"

"Evet," diye yanıtladı kadın. Şaşırmış görünüyordu. "Ansa bunun ne ilgisi..."

"Düşerken pelerinin yırtıldı ve yüzün morardı, değil mi?"

Adanın ses tonu, Jade'te hoşlanmayacağı kadar küçümseyiciydi. "Bana neyi anlamaya başladığını söyle."

"Gerçekten çok basit," diye yanıtladı Caine. "Bir travma geçirdin Jade. Şu an mantıklı düşünemiyorsun ama birçok kadının mantıklı olmadığını söylemeliyim. Yine de yeterince dinlenip bakam görülsen birkaç gün içinde zihninin sana oyun oynadığını fark edeceksin. O zaman tek endişen bir sonraki balanda ne yapacağın olarak."

"Zihnim bana oyun oynamıyor," diye bağırdı Jade.

"Aklın karışmış."

"Aklım karışık değil!"

"Bağırmanı kes," diye emretti Caine. "Ne yapmak üzere olduğumu düşünürsen..." Onun kafasını salladığını görünce söyleyeceklerinden vazgeçti. "Her neyse, şu an manıklı bir şekilde tarınamayacak kadar sersemlemiş haldesin. Kendini iyi hissedene kadar bekleyeceğiz."

"O hakkı, bayan," diye fısıldadı Keşiş. "Soylu bir centilmenin öldürüldüğünü görmüş olsaydın haber şehrin bu kurmına anında ulaşırdı. Suçu işleyen adamlar kurnazlıklarıyla övünürlerdi. Şimdi Caine'i dinle. O yapılacak en iyi şeyi ne olduğunu bilir."

"Ama tehlikede olduğumu hayal ettiğime inanıyorsan, o halde beni korumana gerek yok, değil mi?"

"Ah, ever, var," diye yanıtladı Caine. "Artık seni kimse karşı koruduğumu biliyorum." Jade'in başka soru sormasına izin vermeden sözlerine devam etti. "Hoşuna gitsin ya da glemesin, iyileşene kadar tehlike oluşturunuyorsun. Seni yalnız başına bırakmam, viedanımı buna lala vermez." Nazikçe gülümseyerek ekledi. "Sanırım seni senden koruduğumu söyleyebiliriz Jade. Şimdi çantayı bana ver. Onu senin için taşıyorum."

Jade çantayı vermek istemese de mücadeleyi Caine kazandı. "Burada ne var böyle?" diye sordu. "Çanta senden daha ağır olmalı."

"Sahip olduğum her şey," dedi Jade. "Senin için çok ağırsa seve seve taşıyım."

Caine kafasını sallayıp onun elini tuttu. "Gel. Ar arabam iki blok ötede bekliyor. Eve gidip yatmaktır."

Kadın aniden durdu. "Kimin yatağında Caine?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

Caine'in iç çektiği ara sokakları kirlüten sarhoşları uyandıracak kadar içilebilirdi. "Kendi yatağında. Narzusun güvende. Yatağıma bakireleri altsam ve seni istemediğimden de emimim."

Bu sözler üzerine kadının rahatlayacağını düşündü. Tabii verdiği söz kısmen yalandı. Onu öpmek istiyordu, yine de bunu birkaç dakikalık huzurlu bir sessizlik için yapmak isteyip istemediğinden emin değildi.

"Bu da küçük kurallarından biri mi?" diye sordu kadın. "Bakirelerle birlikte olmamak?"

Oldukça içerlemiş görünüyordu ve Caine onun bu tepkisini nasıl yorumlaması gerektiğini bilmüyordu. "Evet," dedi. "Ayrıca pek hoşlanmadığım aptal kadınlarla birlikte olmam rahim, o yüzden yanımda güvendesin."

Bu utanç verici sözlerin üzerine sızıtıma cüret edince Jade homurdanarak, "Senden nefret etmeye başladığımı düşünüyorum," dedi. "Sen de yanımda güvendesin Caine. Bana dokunmana asla izin vermem."

"Güzel."

"Evet, güzel," diye karşılık verdi kadın son sözü söylemeye kararlı bir şekilde. "Beni sürüklemeyi bırakmazsan yedkililer gelene kadar adını haykıracağım Pagan."

"Ben Pagan değilim."

"Ne?"

Jade neredeyse düşüyordu. Caine hemen onu tuttu. "Pagan olmadığımı söyledim."

"Öyleyse kimsin?"

At arabasına vardılar ama kadın sonuya cevap alana dek arabaya binmeyi reddetti ve Caine'in ellerine vurup durdu.

Caine sonunda pes etti. Cantayı arabacıya verdikten sonra

nu döndü. "Adım gerçekten Caine. Cainewood Markisi'yim. Şimdi arabaya biner misin? Uzun uzun konuşmanın yeri ve zamanı değil. Yola çıktığımızda sana her şeyi açıklayım."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedi Caine kısık bir sesle ulurmasına.

Jade ona inanmış gibi görünmüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Utanmalısın Caine. Bunca zamandır o soylu kimsen gibi davrandın..."

"O aşıklık herifin birçok şey olduğu doğru Jade, fakat soylu olmadığı kesin."

"Doğru söyleyip söylemediğini nereden bileyim?" diye sordu kadın. "Bahse girerim, adamla hiç tanışmadın bile. Onun kılıfına girince kadar mumsuz bir hayatın var..." Adamın yüründeki ifade kolunu tutuşu kadar sertleşince cümlesi yarım kaldı.

Caine ona bakarken yekasındaki çiçeği çıkarıp yere attı. Jade'i araca yanı bindirip yanı iterken hiç de nazik değildi.

Aç arabası hareket eder etmez içerisi karanlığa gömüldü ve Jade, Caine'in çanak kaşlarını göremediği için rahatsızlığını hissetti.

Caine de onun gülümsemesini göremiyordu.

"Neden Pagan gibi davranıyordun?"

"Onu elime geçirmek için."

"Ama neden?"

"Daha sonra," diye çıkıştı Caine. "Daha sonra sana her şeyi anlatacağım, tamam mı?" Sert ses tonunun daha fazla soru sormasına engel olacağını umuyordu ama çok geçmeden yalandığını anladı.

"Avlanmana engel olduğum için kızdın, değil mi?"

Caine sabrının rükendiğini belirtmesine içini çekti. "Av-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

lanmama engel olmadın. Şimdiye kadar başarısız olmuş olabirim ama sorunlarla ilgilenir ilgilenmez avlanmaya geri döneceğim. Endişelenme Jade. Başarısızlığa uğramayacağım."

Jade endişelenmiyordu ama ona bunu söyleyemeydi. Caine hiç de başarısız olmamıştı. Hayır, Caine o meyhaneye Pagan'ı ortaya çıkarmak için girmişti.

Ve yapığı tam olarak buydu.

Jade görevini layıkıyla yerine getirmişti. Kardeşi bundan memnun olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Gözyaşları hoş bir dokunuş olmuştun. Bu anı duygu gösterisi karşısında Jade de Caine kadar şapırmıştı. Onu meyhaneden çıkarmak için böylesine zayıf bir taktiğe başvurmak gibi bir plan yoktu. Yine de bir kadını böylesine ümitsiz bir halde görmenin onun için ne kadar üzücü olduğunu fark edince, elbette daha çok ağlamıştı. Caine çok çaresiz görünüyordu. Jade böyle bir yeteneği olduğundan habersizdi. Ancak duyduk yene ağlamak konsantrasyon gerektiriyordu ve çok geçmeden kendini soruna kapıncı bir anda rolünü ferahletmişti. Gerçekten aldına koyduğunu takdirde, şapkasını çıkarmasına dahi fırsat tanımadan bir centilmenin karşısında gözyaşlarına boğulabiliirdi.

Yaptığı şeyden utanmıyordu. Denize düşen yılanı sarıdır. En azından Kara Harry böyle söylerti. Övey amcası onu göre

çıkıyordu. Bunu söylediği birileri oluyordu. Nöbetçi düşmanı

McKindry sırtını kurbaçladığında bile amcası onun ağladığını hiç görmemişti. Kurbaç alerji gibi canını yalamıştı ama Jade inlememişti bile. Harry iktene kadar McKindry onu sadece bir kez kurbaçlayabilmişti. Amcası o kadar öfkelenmişti ki adamın ipini bitirmek için denize atmıştı. Ancak McKindry iyi bir yüzücüydü ve en son Fransa'ya doğru sırtüstü kulaç atarken görülmüştü.

Jade'in neler çevirdiğini bilse Kara Harry elbette inanılmaz öfkelenir ve onu çok kötü cezalandırırdı. Ama Jade'in planını ona açıklaması mümkün olmamıştı. Hayır, kararını ona ilemek için adalarına kadar açılmaya zaman bulamamıştı. Ve zaman mühimdi. Caine'in hayatı tehlikeydi.

Jade, Caine'wood Markisi hakkında her şeyi biliyordu. Adam biraz çelişkiliydi. Dünyevi zevklere düşkün ve kesinlikle şehvetli biriydi ama aynı zamanda onurluydu. Jade onun dosyasını baştan sona okunmuş ve her satırı altına yazmıştı. Okuduğu her şeyi ilk seferde ezberlemek gibi benzersiz bir yeteneği vardı. Bunun oldukça tuhaf bir yetenek olduğunu düşünse de arada sırada bu yeteneğinin işe yaradığını itiraf etmeliydi.

Caine'in etkileyici kaydını Savunma Bakanlığı'ndan almak zor olmuştu ama imkansız değildi. Dosya elbette mübürülenip kilit altına alınmıştı. Jade her türlü kilidi açabilmesiyle övünürdü. Caine'in dosyasını üçüncü tepebbüsünde ele geçirmeyi başarmıştı.

Caine'in dosyasında rahatsızlık verecek kadar yakışıklı bir şeytan olduğuna değinilmemiş olması çok kötüydü. Yapmış her işte 'acımasız' sözcüğü bolca kullanılmış ama 'merak uyandıran' ya da 'hoş' sözcükleri adının yanında hiç yer almamıştı. Dosyada ne kadar inşırıkan bir adam olduğuna da değinilmemişti.

Jade onun operasyon adını okurken kendini ne kadar rahatsız hissettiğini hatırladı. Üçleri Caine'e Avcı diyordu. Dosyayı tamamen okuduktan sonra ona bu lamin neden verildiğini anlamıştı. Caine asla pes etmiyordu. Bir olayda, her şey fazlasıyla aleyhineyken bile, kadim bir savaşçının azmiyle düşmanını takip etmeyi sürdürüyor ve sonunda başarılı oluyordu.

Caine kardeşi Colin'in ölüm haberini aldığı gün görevini bırakmıştı. Sir Michael Richards isimli bir adam olan kademli danışmanının eklediği son kayda göre, babası Caine'in istifasını destekliyordu. Williamshire Dükü bir oğlunu ülkesine vermişti ve diğer oğlunu da bu uğurda kaybetmeyecekti. Richards aynı zamanda o güne dek Caine'in küçük kardeşinin de hükümet adına çalıştığından habersiz olduğunu belirtmişti.

Colin ve Caine büyük bir aileden geliyorlardı. Caine en büyük çocuktur. Toplam altı çocuk vardı: İki erkek ve dört kız.

Çocuklar hem birbirlerine hem de anne babalarına karşı fazlasıyla korumacılardı. Dosyada sık sık tekrar edilen şeylerden biri Caine'in doğuştan korumacı bir yapısı olduğuydu. Caine'in bu gerçeği bir kusur ya da erdem olarak görmesi Jade'i ilgilendirmiyordu. O sadece istediğini elde etmek için bunu kullanmıştı.

Elbette Caine'den hoşlanmaya hazırlıklıydı. Ne de olsa o Colin'in kardeşiydi. Ve Jade onu okyanustan çıkardığında, Colin öncelikle erkek kardeşini kurtarması gerektiğini söyleyerek onun kalbini kazanmıştı. Genç kadın Caine'den hoşlanacağını hâlâ de ona karşı büyülenme güçlü bir fiziksel çekim hissedeceğini hiç düşünmemişti. Bu onun için bir ilkti ve endişe vericiydi çünkü Caine'e fırsat verdiği takdirde onun erkânı altına gireceğini biliyordu.

Onun hoşlanmadığı şekilde davranarak kendini koruması.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

tu. Bebek gibi ağlamadığında, şikâyet etmeyi ihmal etmemişti. Birçok erkek disiplinsiz kadınlardan hoşlanmazdı. Öyle değil mi? Jade kesinlikle öyle olmamı umuyordu. İki hafta boyunca Caine'in yanında kalmak zorundaydı ve sonra bu iş bitecekti. O kendi haysana, Caine de muameleleri çaptığına geri dönecekti.

Caine'in onu koruduğunu zannetmesi önemliydi. Jade ancak bu şekilde onu güvende tutabilirdi. Hiç şüphesiz dört küçük kız kardeşin güçlendiği kadınların muhtaç olduklarını fikri planını uygulamasını kolaylaştırıyordu. Yine de Caine oldukça zeki bir adamdı. Aldığı eğitim yirmi içgüdülerini güçlendirmişti. Bu yüzden Jade adamlarına Caine'in evinde beklemelerini emretmişti. Evin etrafını saran ormanda saklanacaklar ve Jade vardığında Caine'in arkasını kollama görevini devralacakları.

Mektuplar elbette bu hatırlığın temelinde yer alıyordu ve Jade onları hiç bulmamış olmayı dilerdi. Ama olan olmuştu. Pişmanlık hissetmesinin ona hiçbir yararı olmayacağını ve çabasını boşa harcamayı göze alamazdı. Onun için her şey açıktı. Bu karışıklığa kardeşi Nathan'a babalarının mektuplarını gösterdiğinde sebep olmuştu ve temizlemek artık ona düşüyordu.

Jade endişelerinden sıyrıldı. Farkında olmadan Caine'e düşünmesi için fırsat vermişti. Sessizliğin düşünme olabileceğini biliyordu. Caine'i sürekli hatırlıksız ve meşgul tutmalıydı. "Caine! Ne düşünüyorsun."

"Sus, rahim," diye emretti Caine. "Duyuyor musun?"

"O tuhaf gıcırtyı mı? Ben de bundan bahsetmek üzeriydim," diye karşılık verdi Jade.

"Daha çok inatçı bir sürtünme sesi gibi... Miller..." diye seslendi Caine pencereden dışarı doğru. "Arabayı durdur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.pdfkitap.com>

Araba aniden dururken sol arka teker kurtuldu. Caine onu yakalamasaydı Jade yere savrulacaktı.

Caine uzunca bir süre onu siloca tuttuktan sonra fısıldadı. "Küçük zamanlama, öyle değil mi?"

"Bana kalırsa bu bir ruzak," diye fısıldadı Jade.

Caine bu söz üzerine herhangi bir yorum yapmadı. "Ben ne yapabileceğime bakarken sen arabada kal Jade."

"Dikkatli ol," diyerek onu uyardı Jade. "Seni bekliyor olabilirler."

Caine kapıyı açarken onun içini çektiğini duydu. "Dikkatli olurum," diyerek ona söz verdi.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Jade açıp hızla dışarı çıktı.

Arabacı, patronunun yanına gitti. "Anlayamıyorum Lordum. Sağlam olduklarından emin olmak için yola çıkmadan önce tekerleri hep kontrol ederim."

"Seni suçlamıyorum Miller," diye karşılık verdi Caine. "Bu gecelik arabayı burada bırakabilecek kadar yolun yan tarafındayız. Atı göz Miller. Ben..." Jade'i fark edince duraksadı. Elinde tehlikeli görünen bir hançer tutuyordu. Neredeyse gülecekti. "Onu kaldır Jade. Canın yansabilir."

Jade hançeri elbisasının cebine koydu. "Kolay hedefsiz Caine, burada böylece durursak isteyen biri eline geçirebilir."

"Öyleyse arabaya bin," diye önerdi Caine ve onu duymamış gibi yaptı. "Miller? Sence tekerle oynanmış olabilir mi?"

Arabacı aksın yanında diz çöktü. "Bana kalırsa oynanmış," diye fısıldadı. "Lordum, tekerle oynanmış! Yan kısımdaki keşilere bakın."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jade.

"Ara bineceğiz," dedi Caine.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

“Peki ya zavallı Miller? Yola çıktığımızda onu burada ele geçirebilirler.”

“Bana bir şey olmaz bayan,” diyerek araya girdi arabacı. “İçimi ısıtacak büyük bir şişe konyağım var. Broley beni almayaya gelene kadar arabada otururum.”

“Broley kim?” diye sordu Jade.

“Kaplanlardan biri,” diye yanıtladı Miller.

Jade ne düşüneceğini bilmiyordu. “Hayvan bir dostun mu var?”

Bunun üzerine Caine gülümsedi. “Broley benim için çalışıyor,” diye açıkladı. “Ayrıntıları sana daha sonra açıklayım.”

“Bence bir ar arabası tutmalıyız,” dedi Jade kollarını göğsünde kavuşturarak. “Böylece hep birlikte gidebiliriz ve Miller için endişelenmek zorunda kalmam.”

“Gecenin bu vaktinde mi? Araba bulabileceğimizi sanmıyorum.”

“Peki ya Keşiş’in meyhanesi?” diye sordu Jade. “Oraya geri dönüp sabah olana kadar bekleyemez miyiz?”

“Hayır,” diye yanıtladı Caine. “Keşiş şimdiye kadar mekânı kapatıp evine gitmiş olmalı.”

“İşe Yaramaz’dan oldukça uzaktayız leydim,” diyerek araya girdi Miller.

Arabacı atı çözmeye gidince Jade, Caine’in elini tutup ona iyice yaklaştı. “Caine?” diye fısıldadı.

“Evet?”

“Sanırım arabanın tekerine ne olduğunu biliyorum. Muhtemelen aynı adamlar...”

“Sus,” diye fısıldadı Caine. “Her şey yoluna girecek.”

“Her şeyin yoluna gireceğini nereden biliyorsun?”

Sesinin korku dolu olduğunu hisseden Caine onu rahatlat-

mak istedi. "İçgüdülerim sayesinde," diye böbürlendi. "Tatlım, hayal gücünün kontrolden çıkmasına izin verme. Bu..."

"Çok geç," diyerek karşı çıktı Jade. "Ah Tanrım, hayal gücüm yine iş başında." Yankılanan silah sesi üzerine atılıp Caine'in dengesini bozdu.

Başının yan tarafından geçen mermi onu kıl payı iskalatmıştı. Caine merminin çıkardığı ıslığı duyabilmişti. Bilerek olmadığından emin olsa da Jade onun hayatını kurtarmıştı.

Caine onun elini sıkıca tutup Miller'ı uyarmak için seslenirken Jade'i önüne alıp koşmaya başladı. Onu önünde kalmaya zorladı, böylece geniş sırtıyla onu koruyabilecekti.

Birkaç el silah sesi daha duyuldu. Jade peşlerindeki insanların ayak seslerini işitebiliyordu. Onları ezmek üzere olan yabani at sürüsü gibilerdi.

Çok geçmeden Jade nerede olduklarını unuttu. Caine bu bölgeyi iyi biliyor gibi görünüyordu. Adam onu böğrüne saplanan ağrı yüzünden nefesi kesilene dek bir dizi ara ve arka sokaktan geçirdi. Jade ona doğru yığıldığında ise koşmaya ara vermeden onu kollarının arasına aldı.

Takip sesi kesildikten uzun bir süre sonraya dek meşakkatli koşuyu sürdürdü. Thames'in üzerinde uzanan eski köprüye vardıklarında nihayet dinlenmek için durdu.

Caine cılız parmaklıklara yaslanıp Jade'i kendisine doğru çekti. "Ucuz atlattık. Lanet olsun, bu gece içgüdülerim iyi değil. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum."

Bu sözü söylerken sesi hiç de yorgun çıkmamıştı. Harcadığı çaba yüzünden kalbi hâlâ hızla atan Jade onun dayanıklılığı karşısında şaşkındı. "Ara sokaklarda sık sık koşar mısın Caine?" diye sordu.

Bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündü. "Hayır, neden sordun?"

"Nefes nefese kalmadan ve bir kez bile çıkmaz sokağa gir-medik," dedi Jade. "Şehirde yolunu iyi biliyorum, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," diye yanıt verdi Caine onu neredeyse par-maklıklardan uçurmasına omzunu silkerek.

Jade kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca tutundu, sonra hâlâ onun kolları arasında durduğunu fark etti. "Artık beni yere indirebilirsin. Onları atlattığımızdan eminim."

"Ben değilim," dedi Caine yavaşça.

"Dokunulmaktan hoşlanmadığımı söylemişim bayım. Beni yere indir." Jade durup ona seni bir bakış atarken sonra ekledi. "İçgüdülerin yanılsığı için beni suçlamayacaksın, değil mi?"

"Hayır, seni suçlamayacağım. Jade... Ne tuhaf sorular so-ruyorsun."

"Seninle tartışacak havada değilim. Özür dilersem, seni af-federim."

"Özür mü?" Caine kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Ne için?"

"Hayal gücümün fazla çalıştığını düşündüğün ve..." diye açıkladı Jade. "Kafamın karıştığını söylediğin için. En çok da bana o onur kırıcı şeyleri söylediğin için."

Caine özür dilemedi ama Jade'e gülünmedi. Jade o sırada onun sol yanağının kenarındaki muhtesem gümüşeyl fark etti. Kalbi bunu dikkate alıp hızla atmaya başladı.

"Peşimide bir grup katil varken Londra'nın en berbat kos-mundaki bir köprüde duruyorsun ve tek düşünebildiğin özür dilediğimi duymak, öyle mi? Sen gerçekten aklını kaçırmışsın edim."

"Yarıs bir ay yaptığımca özür dilemek asla ihmal etmem."

Bunun üzerine Caine ona bakınlıkla baktı. Jade gülümsemeden edemedi. Tanrı aşkına, bu adam yakışıklı bir herşeydi. Ay ışığı sert hatlarını yumuşatmıştı ve artık kaşlarını çatmasını bile unutmuşuyordu.

Doğrusu, onun tekrar gülümsemesini istiyordu.

"Jade? Yüzüne biliyor musun?"

Jade dikkatle Caine'in dudaklarına bakarken onun gördüğü en beyaz dişlere sahip olduğunu düşünüyordu.

Caine onu sarstı. "Yüzüne biliyor musun?" diye sordu. Sesi bu kez biraz celâşiydi.

"Evet," dedi Jade bir leydiye yakışmayan bir şekilde esneyerek. "Yüzüne biliyorum. Neden sordun?"

Caine bu soruya cevabını onu sağ omzuna attı ve parmaklıklara tırmanmaya başladı.

Jade uzun saçları adamın boylarının arkasına değince nefesinin kesildiğini hissetti ama çok geçmeden toparlandı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Onun ceketinin arkasına tutundu. "Beni yere indir."

"Çıkışları kapadılar Jade. Derin bir nefes al tatlım. Hemen arkanda olacağım."

Jade ona karşı çıkacak kadar fırsatı olunca öfkeyle haylırdı. Sesi karanlıkta yankılanırken adam onu parmaklıklardan aşağı attı.

Aniden sert rüzgârda uçmaya başladı. Sırtı suya çarpana dek bağırmanın sürdürdü. Bu gibi suya daldığı sırada ağzını kapaması gerektiğini hatırladı. Ağzından sular sıçratarak yüzeye çıktı ama etrafını saran berbat kokuyu alır almaz tekrar ağzını kapadı.

Jade bu pisliğin içinde boğulmayacağına yemin etti. Hayır, yeni koruyucusunu bulup önce onu boğana dek hayatta kalıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

O sırada bir şeyin bacağına değdiğini hissetti. Büyük bir korkuya kapıldı. O an köpekbalıklarının kendisine saldırıma geldiklerinden emindi.

Ama Caine birdenbire yanında belirdi. Kolumu beline doladıktan sonra akıntının onları köprü'nün altından sürükleyerek dumanlarından uzaklaştırmasına izin verdi.

Jade, Caine'in omzuna tutunmaya çalışıyordu.

"Kıpırdama," diye emretti Caine.

Jade kollarını onun boynuna doladı. "Köpekbalıkları, Caine," diye fısıldadı. "Bizi yakalayacaklar."

Sesindeki korku ve ona sıkıca tutunması kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu gösteriyordu. "Köpekbalığı falan yok. Hiçbir şey bu suda uzun süre yaşayamaz."

"Emin misin?"

"Eminim," diye karşılık verdi Caine. "Biraz daha dayan tut-ların. Birazdan bu pislikten çıkacağız."

Adamın yatıpuncu ses tonu Jade'i biraz sakinleştirdi. Hâlâ onu boğmaya çalışıyordu ama kollarını gevşetmişti. Bu aruk gönüllüz bir çabadan farklıydı.

Kıvrımlı nehrinde en az bir kilometre sürüklendikten sonra Caine onu nihayet sudan çimenli yamaca çıkardı.

Jade yapmış şey yüzünden onu azarlayamayacak kadar üstü-müştü ve perişan haldeydi. Doğru düğün inleyemiyordu bile. Dişleri birbirine vuruyordu. "Ölü balık gibi kokuyorum," diye kekeledi acınası bir şekilde sızlanarak.

"Evet, öyle kokuyorsun," diyerek ona karıştı Caine. Hoşu-na gitmiş gibiydi.

"Sen de öyle... Seni... Sahtektir."

"Sahtektir mi?" diye tekerledi Caine orketini çıkartıp yere atarken. "Ne demek istiyorsun?"

Jade elbisesinin ceğini sakmaya çalışıyordu. Saçları yüzünün büyük bir bölümünü kaplıyordu. Duraksayıp saçlarını güdelerinden geriye itti. "Yanımdayken mazum rolü yapmana gerek yok," diye homurdandı. Elbisesinin üzerine ağır geldiği gerçeğini kabullendikten sonra kollarını kavuşturup kemiklerini sıkmaya başladı. "Korsan Pagan gibi davranıyorsun ama o narin bir leydiyi asla Thames'e atmazdı."

"Jade, o paralar altında doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," diyerek kendisini savundu Caine.

"Pelerinimi kaybettim." Jade ısrılabilir bir şekilde derin bir nefes aldı.

"Sana yenisini alırım."

"Ama gümüş paralarım o pelerinin cebindeydi. Şimdi ne olacak?"

"Nasıl ne olacak?"

"Git ve onu bul."

"Ne?"

"Git ve onu bul," diye tekrar etti Jade. "Ben burada beklerim."

"Ciddi olamazsın."

"Son derece ciddiylim," dedi Jade. "Sadece bir kilometre kadar sürüklendik Caine. Fazla vaktini almayacağından eminim."

"Hayır."

"Lütfen..."

"Onu asla bulamam," diye karşılık verdi Caine. "Muhtemelen şimdiye kadar nehrin dibini boylamıştır."

Jade ellerinin tersiyle gözlerinin kenarlarına sildi. "Artık fikirim ve bu tamamen senin suçun."

"Yine başlama!" Caine onun yeniden göğüslerine boğul-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi -

mak üzere olduğunu biliyordu. "Hisleriye kapalıman ya da şikâyet etmenin arası değil, bu konularda iyi olan bile." Afalladığını görünce gülünceydi. Öfkesi geri geliyordu. "Ayakbalatın hâlâ ayakta mı yoksa seni taşımam mı gerekecek?"

"Nereden bilebilirim? Ayaklarını hissetmiyorum."

"Baksana, lanet olsun."

"Evet, lanet olsun," diye homurdandı Jade emri yerine getirirken. "Hâlâ ayaklarımdalar. Şimdi? Özlür dileyecek misin yoksa dilemeyecek misin?"

"Hayır," dedi Caine gergin bir sesle. "Özür dilemeyeceğimi. Ve sesini alçalt Jade. Londra'daki bütün katillerin peşimize düşmesini mi istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldayarak onun yanına sokuldu Jade. "Caine? Yürmeyi bilmeseydim ne yapardın?"

"Aynı şeyi," diye yanıtladı adam. "Ama birlikte arlanmamız gerekirdi."

"Ben arlanmadım," diyerek karşı çıktı Jade. "Ah her neyse. Öşüyorum Caine. Şimdi ne yapacağız?"

Adam onun elini tutup yamaca tutmanmaya başladı. "Arkadaşının evine yürüyeceğiz. Benimkinden daha yakın."

"Caine, cebini unutun," diyerek ona hatırladı Jade. Caine ona mani olmadan koşup cebini aldı ve uyuşan parmaklarıyla mümkün olduğunca sıkıktan sonra hızla geri döndü. Adam kolunu onun omuzlarına dolarken, Jade yine gözlerine giren saçları geriye itti. "Korkunç görünüyorum, değil mi?"

"Görüntünden ziyade kötü kokuyorsun," dedi adam neşçyle. "Yine de ölü balıktan ziyade bozuk et gibi koktuğunu söylemeliyim." Jade öğürmeye başlayınca, Caine eliyle onun ağzını kapadı. "Ağzını yemeğini çıkarırsan sana çok kızarım. Minnettar olmam gereken yeterince şey var. Sakın kusarak durumunu daha da kötülersen."

Jade onun elini ısrarla bırakmıyordu hem de adamın küfredmesine neden oldu. "Akşam yemeği yemedim. Miden hoşken ölmek istiyordum."

"Hâlâ ölebilirsin," diye homurdandı Caine. "Şimdi konuşmayı kes ve düşünmene izin ver." Sormadan edemedi. "Neden miden hoşken ölmek istiyordun?"

"Bazı insanlar korktuklarında kusanlar. Başına aynı şeyin geleceğini düşündüm... Sen tam... Ah her neyse. Yarancımın yanına kirli bir elbiseyle gitmek istemedim."

"Sormamam gerektiğini biliyordum," diye karşılık verdi Caine. "Lyon'un evine gittiğimizde sıcak bir banyo yapabilirsin. O zaman kendini daha iyi hissedersin."

"Lyon Keşiş'in bahsettiği o her şey burnunu sokan arkadaşın mı?"

"Lyon hiçbir şey burnunu sokmaz."

"Keşiş bu gece başına gelenleri öğreneceğini söyledi," diye karşılık verdi Jade. "Bu onun sözleri. Haliyle bana her şey burnunu sokan biri gibi geldi."

"Lyon'dan hoşlanıyorsun."

"Dundan o kadar emin değilim," dedi Jade. "Yine de ondan hoşlanmaya çalışırım."

Birkaç sokak boyunca hiç konuşmadılar. Caine tetikliydi, Jade ise görüldüğü kadar endişeli değildi.

"Caine? Banyo yaptıktan sonra ne yapacağız?"

"Oturup başına gelen her şeyi bana anlatacaksın."

"Ama sana zaten başına gelenleri anlattım. Bana inanmadın, değil mi?"

"Hayır," diye itiraz etti Caine. "İnanmadım."

"Bana karşıym Caine. Sana anlatacağım hiçbir şeyi inanmıyordun. O halde neden oturuyorsun ki?"

"Sana karşı değilim." Caine'in ses tonundan ne kadar sinirlendiği belli oluyordu.

Jade zarif olmayan bir şekilde gülünce Caine herhangi bir tartışmaya sürülkenmeyeceğine dair yemin etti ve onu yine karışık ara sokaklardan geçirdi.

Kırmızı tuğlalı, görkemli malikânenin merdivenlerine vardıklarında Jade o kadar yorgundu ki hakiki gözyaşları dökmek isteydi.

Caine'in ısrarcı bir şekilde kapıyı çalmasına, altında körü görünümü bir yara izi olan iriyarı bir adamı yanıt verdi. Adamın uykusundan uyanmıştı belliydi. Ve uyanmış olmaktan hiç memnun değildi. Jade yabancıların çatık kaşlarına bakınca Caine'e sokuldu.

Lyon olduğunu tahmin ettiği adamın üzerinde sadece siyah bir pantolon vardı. Ziyaretçisinin kim olduğunu görür görünmez sert ifadesinin yerini büyük bir şaşkınlık aldı. "Caine? Burada ne arıyorsun? İçeri gel." dedi hemen. Arkadaşının elini sıkmak için öne çıktı ama aniden fikrini değiştirdi. Anlaşılan kokularını almıştı.

Jade çok utandı. Dönüp dik dik Caine'e baktı, bu içinde bulunduğu berbat durumun tamamen onun suçu olduğuna inandığını gösteren sessiz bir mesajda, sonra siyah beyaz karolu antreye girdi. O sırada döner merdivenden telaşla inen güzel kadını gördü. Kadının uzun, gümüşl sarı saçları arkasında dalgalanıyordu. O kadar güzeldi ki Jade kendisini daha da körü hissetti.

Jade bakışlarını yere dikerken Caine hırla onları tanırıyordu. "Jade bu Lyon... Bu da eş! Christina."

"Size ne oldu böyle?" diye sordu Lyon.

Jade aniden ölmüşce ortaya berbat kokan su damlatan

ıyırımı. Saçlarını gözlerinden çektiikten sonra, "Beni Thames'e at," dedi.

"Ne yapı?" diye sordu Lyon gülümseyerek, çünkü az önce Jade'in saçlarının arasına tavuk kemiğine benzer bir şeyin takılmış olduğunu görmüştü.

"Caine beni Thames'e attı," diye tekrarladı Jade.

"Öyle mi?" diye sordu Christina, açıkça şaşkın görünüyordu.

Jade ona döndü. "Gerçekten," dedi tekrar. "Ve özer bile dilemedi." Bu sözlerin üzerine gözyaşlarına boğuldu. "Mepsi onun suyu," diyerek içini çekti. "Önce at arabasının tekerini, sonra da içgüdülerini kaybetti. Benim planım çok daha iyiydi. Ama o bunu itiraf etmeyecek kadar ısrarcı bir adam."

"Yine başlama," diyerek onu uyardı Caine.

"Neden bu zavallıyı Thames'e attın?" diye sordu Christina tekrar. Kollarını uzatarak Jade'in yanına gitti. "Çok korkmuş olmalısın," dedi anlayışla. Jade'e yaklaşıncaya azelden durup bir adım geri çekildi.

"Buna mecburdum," diye karşılık verdi Caine. Jade'in öfkeli bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu.

"Sanırım ondan nefret ediyorum," dedi Jade Christina'ya. "Arkadaşın olup olmaması umrumda değil," diye ekledi hoşlanarak. "O tam bir alçak."

"Ever, bazen alçaklaşıyor," diyerek ona katıldı Christina. "Ama iyi özellikleri de var."

"Henüz onları görmedim," diye fısıldadı Jade.

Christina burnunu buruşturup derin bir nefes aldıktan sonra kolunu Jade'in beline doladı. "Benimle gel Jade. Seni hemen temizlemeliyiz. Sanırım bu gece mutfak daha çok ıltı-mize yarayacak. Lyon? Çalışanları uyandırsan iyi olur. Suyun ısıtılması için yardıma ihtiyacımız var. Çok sıra dışı bir işim var," dedi o sırada genç kadına. "Çok güzel."

"İsimle de alay etmi," diye fısıldadı Jade Caine'in kıtibi-
leceği bir sesle.

Caine beklenilmedi gözlerini yumdu. "İsimle alay etme-
dim!" diye bağırdı. "Lyon, Tami'ya yemin ederim ki kadın
onunla tanıştığımdan beri şikâyet edip ağlamaktan başka
bir şey yapmadı."

Jade ıstımlanabilir bir şekilde derin bir nefes aldıktan sonra
Christina'nın peşinden ilerledi. Caine ve Lyon ikilinin uzak-
laşmasını izledikten.

"Ne kadar kıncı olduğuna görüyor musunuz Lady Ch-
ristina?" diye sordu Jade. "Adamdan tek istediğim benim için
küçük bir iyilik yapmasıydı."

"Red mi etti?" diye sordu Christina. "Bu Caine'den bekle-
nebilecek bir davranış değil. O genellikle çok yardımseverdir."

"Hatta ona gümüş para vermeyi bile teklif ettim," dedi
Jade. "Ama şimdi merdivenlerden. Caine peleriniyi de Thames'e
attı. Paralar pelerinin cebindeydi."

Christina hoşnutsuz bir ifadeyle kafasını salladı. "Kabalık
etmiş, öyle değil mi?"

Jade'in harareti bir şekilde ona karışmasını ardından hızla
köşeyi döndüler.

"Senden ne yapmanı istedi?" diye sordu Lyon.

"Önemli bir şey değil," dedi Caine rahat bir tavırla. İslak
botlarına çıkmak için eğildi. "Sadece onu öldürmemi istedi,
hepsi bu."

Lyon kahkaha atmaya başladı ama Caine'in şaka yapmadı-
ğına anlaşıncaya aniden sustu.

"Sabaha kadar bunu yapmanı istedi," dedi Caine.

"Ciddi olamazsın."

"İçimi bitirmeme izin vermeye bile razıydı."

"Çok düşünceliymiş."

Birbirlerine bakıp sırtıldılar.

"Şimdi de kadını hayal kırıklığına uğrattığım için eşin bir cinavar olduğunu sanıyor."

Lyon tekrar güldü. "Christina onun senden istediği iyiliğin ne olduğunu bilmiyor dostum."

Caine botlarını girişin ortasında bıraktıktan sonra çoraplarını da çıkarıp şutlerine koydu. "Hâlâ fikrimi değiştirip küçükhanuma yardım edebilirim sanırım," dedi alaycı bir şekilde. "Lanet olsun, en sevdiğim botlarım mahvoldu."

Lyon kemere yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken Caine gömleğini çıkardı. "Hayır, onu öldüremezsin," diye karşılık verdi. Kibar bir tonla ekledi. "Ciddi değil, değil mi? Çok ürkek görünüyor. Böyle bir şey isemiş olabileceğini..."

"Bir cinayete tanık olmuş," diyerek onun sözünü kesen Caine. "Ve şimdi, peşinde birkaç kötü adam var, onu sırtırmak istedikleri belli. Tek bildiğim bu Lyon, fakat bir an önce bütün detayları öğreneceğim. Sorununu ne kadar çabuk çözersen ondan o kadar çabuk kurtulurum."

Caine gaddar bir şekilde baktığı için Lyon gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Seni gerçekten sinirlendirdi demek?"

"Hem de nasıl," diye homurdandı Caine. "Neden sıradan bir kadının beni sinirlendirdiğini düşünüyorsun?"

"Az önce antremde pantolonunu çıkardın Caine," dedi Lyon. "Bu yüzden sinirli olduğunu düşünüyorsun."

"Biraz konyaya ihtiyacım var," diyerek karşı çıktı Caine ve pantolonunu alıp giymeye koyuldu.

Christina yanından geçerken kocasına gülümsemeden sonra merdivenlerden çıkmaya devam etti. Kocasının yanı çıplak hali hakkında yorum yapmadı ve Lyon da ona bir şey söylemedi.

Caine'in utanması Lyon'un hoşuna gitti. Arkadaşını daha önce hiç böyle bir halde görmemişti. "Neden kütüphaneye geçmiyorsun? Konyak bütüde. Keyfine bak, ben banyonun hazır olup olmadığıyla ilgilenirim. Tutarım, berbat kokuyorsun."

Caine, Lyon'un söylediğini yaptı. Konyak içini ısıtırken şöminedeki ateş titreyişini hafifletti.

Küvet sıcak suyla doldurulduktan sonra Christina Jack'i yalnız bıraktı. Kovadaki gül kokulu sıcak suyla saçlarını yıkamasına çoktan yardım etmişti.

Jade hemen ılık giysilerini çıkardı. Soğuktan parmakları uyuşmuştu ama elbisesinin astarındaki gizli cepten hançerini çıkarmayı ihmal etmedi. Birinin sinsice yanına yaklaşması ihtimaline karşı silahı kütvetin yanındaki sandalyeye koyduktan sonra sıcak suya girip rahat bir nefes verdi.

Vücudunun her yerini ancak iki kez ovaladıktan sonra kendisini tekrar temiz hissetti. Jade sudan çıkarken Christina duşa girdi. Sani ona dönük olduğu için Christina hemen omuriliğindeki uzun ve ırıklı yara izini fark etti. Şaşkınlıkla nefesi keildi.

Jade sandalyedeki banyonyeyi alıp bedenine doladıktan sonra küvetten çıkıp Christina'ya döndü. "Bir sorun mu var?" diye sordu gördüğünü bildiği yara izinden bahsetmesi için ona meydan okuyarak.

Christina kafasını salladı. O sırada sandalyedeki hançeri gördü ve daha yakından bakmak için yaklaştı. Jade utançından kızardığını hissedebiliyordu. Ev sahibine neden narin bir leydinin yanında böyle bir silah taşımaya gerek duyduğuna dair yapabileceği mantıklı bir açıklama düşünmeye çalıştı, fakat inanılır bir yalan uyduramayacak kadar yorgundu.

"Benimki daha keskin."

"Anlayamadım," dedi Jade, onu yanlış duyduğundan emindi.

"Benim bıçağıma daha keskin," diye açıkladı Christina. "Özel bir taş kullanıyorum. Seninkini de bileylememi ister misin?"

Jade kafasını salladı.

"Uyurken bıçağın yanında mı yoksa yatağının altında mı olur?" diye sordu Christina ciddiye.

"Yatağının altında olur."

"Benim de böyleydi," dedi Christina. "O zaman kavramak daha kolay oluyor, değil mi?"

"Evet ama neden..."

"Bıçağıma üst kata götürüp yatağının altına koyacağım," diye söz verdi Christina. "Ve sabah senin için onu bileyleyeyim."

"Çok nazıksınız," diye fısıldadı Jade. "Diğer leydilerin de bıçak taşıdıklarını bilmiyordum."

"Çoğu taşınmaz," diye karşılık verdi Christina narin bir şekilde omzunu silkerek. Jade'e tertemiz beyaz bir gecelik ve omuzla uyumlu bir sabahlık verdikten sonra giyinmesine yardım etti. "Artık yatağının altında bir hançerle uyumuyorum. Lyon beni koruyor. Zamanla, bana kalırsa sen de hançerinden vazgeçeceksin. Evet, böyle olacağına inanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Jade. Kadının sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Neden?"

"Kader," diye fısıldadı Christina. "Tabii öncelikle Caine'e güvenmeyi öğrenmelisin."

"Bu mümkün değil," diyiverdi Jade. "Ben kimseye güvenmem." Kadının gözlerini kocaman açmasıyla fazla şiddetli bir

yanıt verdiğini düşündü. "Leydi Christina, neden bahsettiğinden emin değilim. Caine'i doğru düzgün tanımıyorum. Neden ona güvenmeyi öğrenmeliyim?"

"Lütfen, bana Leydi Christina demek zorunda değilsin," diyerek karşı çıktı genç kadın. "Şimdi gel ve ben saçlarını fırçalarken ateşin yanında otur." Sandalyeyi çekti ve Jade'i nazıkçe oturttu. "İngiltere'de pek arkadaşım yok."

"Yok mu?"

"Bu benim suçum," diye açıkladı Christina. "Pek sabırlı değilim... Buradaki leydiler faaliyetle gösteriş düşkünlü. Ama sen farklısın."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Jade.

"Çünkü bıçak taşıyorsun," diye açıkladı Christina. "Arkadaşım olur musun?"

Jade uzun bir süre tereddüt ettikten sonra yanıt verdi. "Arkadaşın olmamı istediğin elbette olurum tabii," diye fısıldadı.

Christina ona baktı. "Hakkında her şeyi öğrendikten sonra fikrimi değiştireceğime inanıyorsun, değil mi?"

Jade omzuna sikkeli. Christina onun ellerini kucagında sıkıca kenetlediğini fark etti.

"Arkadaş edinmek için fırsatım olmadı," deyiverdi Jade.

"Sartendeki yara izini gördüm," diye fısıldadı Christina. "Bundan Caine'e bahsetmeyeceğim elbette ama seni yatağına götürdüğünde bunu mutlaka fark edecek. Sen bir onur izi taşıyorsun Jade."

Christina omuzlarından tutup kalkmasına engel olmasaydı Jade sandalyeden fırlayacaktı.

"Hakaret etmek istemedim," dedi Christina telaşla. "Uzan-mamalıydın..."

"Caine beni yatağına götürmeyecek," diyerek karşı çıktı

Jade. "Christina, adından hoşlanmıyorum bile."

Christina gülümsedi. "Artık dostuz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse bana yalan söyleyemezsin. Caine'den hoşlanıyorsun. Ona baktırken bunu gözlerinde görebiliyorum. Ah kaşlarını çatıyordun ama amacın yaygara koparmaktı, değil mi? Her azından onu yakışıklı bulduğunu itiraf edebilirsin. Bütün kydeler onu çok çekici bulur."

"Çekici," dedi Jade içini çekerek. "O bir zampara, değil mi?"

"Lyon ve ben onu aynı kadınla iki kez hiç görmedik," diye itiraf etti Christina. "O uedonle sanırım ona zampara demek doğru olur. Durulana kadar hepsi öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Jade. "Pek fazla erkek arkadaşım olmadı. Vakit bulamadım."

Christina en sonunda fırçası alıp Jade'in gür bakleklerini fırçalamaya başladı. "Daha önce hiç bu kadar güzel saçlar görmemişim. Aralarda kırılgan alevleri andıran tutamlar var."

"Ah asıl senin saçların güzel, benimki değil," diyerek karşı çıktı Jade. "Erkekler altın saçlı kadınları tercih ederler Christina."

"Kader," dedi Christina konuyu tamamen değiştirerek. "İçimden bir ses kaderinle tanıştığını söylüyor Jade."

Jade onunla tartışmak istemiyordu. Christina çok içten konuşuyordu. "Öyle diyorsan, öyledir," diyerek ona kanadı.

O arada Christina kafasının yan tarafındaki şişliği fark edince Jade başına gelenleri ona anlattı. Onu kandırdığı için suçluluk duyuyordu ama yeni arkadaşını üzmeyle de işe alamadı.

"Bir savaççı olman gerekiyordu, değil mi Jade?" diye sordu Christina anlayışla bir ses tonuyla.

"Bir ne?"

"Bir savasçı," diye tekrarladı Christina. Jade'in saçlarını örme-ye çalışıyordu ama hâlâ çok ıslak olduğuna karar verince fırçayı bırakıp arkadışının cevap vermesini beklledi. "Uzun süredir bu dünyada yalnızsın, değil mi? Bu yüzden kimseye güvenmiyorsun."

Jade omzunu silkeli. "Belki de..." diye fısıldadı.

"Gidip erkeklerimizi bulalım."

"Lyon senin erkeğin ama Caine benim erkeğim değil," di-yerek karşı çıktı Jade. "Mümkünse doğruca yatağa gitmek istiyorum."

Christina kafasını salladı. "Caine şimdiye kadar yıkanmış ve tazelanmış olmalı. Dinlenmene izin vermeden önce iki adamın da sana soru sormak isteyeceğini biliyorum. Erkekler bazen çok ıstıraplı olabiliyorlar Jade. Arada sırada istediklerini yerine getirmek iyidir. Böylece onları idare etmek kolaylaşır. Güven bana. Neden bahsettiğini biliyorum."

Jade sabahlığının kuşağını iyice sıkıp Christina'yı takip etti. Az sonra yaşanacak kaçınılmaz tartışmayı düşünmemeye çalış-tı. Kütüphaneye girer girmez Caine'i gördü. Lyon'ın masan-nın kenarına yaslanmış, kağıtlarını çatarak ona bakıyordu. Jade ona kağıtlarını çatarak karşılık verdi.

Bu kadar yakışıklı olmamasını dilerdi Jade. Yıkanmış ve Lyon'ın ona verdiği giysileri giymişti. Her bir parça üzerine tam oturmuştu: Açık kahverengi pantolonu ahlakısızca bedeni-ni sarıyor, beyaz keten gömleği geniş omuzlarını örtüyordu.

Jade altın rengi kanepenin ortasına oturdu. Christina ona konyakla dolu bir kadeh verdi. "İç bunu," diye emretti. "İçini ısıtır."

Jade yakıcılığına alışana dek birkaç küçük yudum aldıktan sonra kadehi kafasına dikti.

Christina memnuniyetle kafasını salladı. Jade kendini daha iyi hissediyordu ama uykuluydu. Minderlere yaslanıp gözlerini kapadı.

"Sakın uyuyayım deme," diye emretti Caine. "Sana sormak istediğim bazı sorular var."

Jade ona karşılık verirken gözlerini açmaya retarzilli cume-di. "Uyuyakalmıyacağım ama gözlerimi kapadığımda çank kaşlarını görmek zorunda kalmıyorum Caine. Böylesi daha hoşurdu. Neden Pagan olduğunu iddia ediyordun?"

Bu soruyu böylesine rahat bir şekilde dile getirmişti ki kimse bir süre tepki gösteremedi.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Lyon en sonunda.

"Pagan gibi davranıyordum," diye tekrarladı Jade. "Geçmiş-te başka kaç kışının yerine geçtiğini biliyorum," diye ekledi kafasını sallayarak. "Yine de bana kalırsa arkadaşının bir tür skantısı olmalı."

Caine onu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Christina gülümsemesini zorlukla bastırı. "Lyon? Arkadaşınızı hiç bu kadar sinirli gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ben de," diye karşılık verdi Lyon.

Caine kaşlarını çatarak onu susturdu. "Bu sıradan bir durum değil," diye homurdandı.

"Ama Napolyon gibi davrandığını sanmıyordum," diyerek araya girdi Jade. "Bu rolü layıkıyla yerine getiremeyecek kadar uzun boylusun. Üstelik herkes Napolyon'un namı olduğunu biliyor."

"Yeter," diye bağardı Caine. Derin bir nefes aldıktan sonra daha yumuşak bir sesle sözlerine devam etti. "Bu kara geceye neden olan her şeyi bana anlattuktan sonra neden Pagan gibi davrandığını açıklayacağım."

"Her şey benim suçummuş gibi konuşuyorsun!" diye bağırdı Jade.

Caine gözlerini kapadı. "Seni suçlamıyorum."

"Ah evet, suçluyorsun," diyerek ona karşı çıktı Jade. "Sen karıştırdığın en bıkıcılık verici adamsın. Korkunç bir dönem geçiriyorum ve sen bana ancak bir çakal kadar şefkat gösteriyorsun."

Caine ona bağırmayacağından emin olana dek içinden ona kadar saymak zorunda kaldı.

"Neden en başından başlamıyorsun?" diye önerdi Lyon.

Jade, Lyon'un isteğine aklınmada. Bütün dikkati Caine'in üzerindeydi. Hâlâ fazla kontrollüydü. "Bana biraz şefkat ve anlayış göstermezsen bağırmağa başlayacağım."

"Zaten bağırıyorsun," dedi Caine ona sırtarak.

Bu cümle Jade'i durdurdu. Derin bir nefes aldıktan sonra belki bir yöntem denemeye karar verdi. "O korkunç adamlar her şeyi barbat emiler... Kardeşim güzel evini yenilemeyi yeni bitirmişti ama onlar evi mahvettiler. Nathan öğrendiğinde ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını anlatamam. Ah bana o şekilde bakmayı bırak Caine. Bana inanıp inanmaman umrunda değil."

"Şimdi Jade..."

"Konuşma benimle."

"Sohbetin kontrolünü yitirmiş görünüyorsun," diyen Lyon, Caine'in dikkatini çekti.

"Hiçbir zaman kontrollü olmadım," dedi Caine. "Jade, birbirimizle konuşmamız gerek," dedi bunun üzerine. "Evet," diye ekledi sözünü kesceğini düşündüğü anda. "Zor bir dönem geçirdin. Bunu kabul ediyorum." Sesinin anlayışlı çıkışını düşünüyordu. Kadını memnun etmek istiyordu ama ona

kıyafetini çatarak bakmayı sürdürdüğü için başarılı olamadığını farkındaydı.

"Çok gurur kıncı bir adamsın. Neden her zaman üstünlük taslamak zorundasın ki?"

Caine, Lyon'a döndü. "Üstünlük mü tasladım?"

Lyon omzunu silerken Christina kafasını salladı. "Jade üstünlük tasladığını düşünüyor... Belki de biraz üstünlük taslamış olabilirsin."

"Bana bir geri zekalıymışım gibi davranıyorsun," dedi Jade. "Öyle değil mi Christina?"

"Arkadaşın olduğun için elbette seninle hemfikir olacağım," dedi Christina.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra Jade tekrar dikkatini Caine'e verdi. "Ben çocuk değilim."

"Fark ettim."

Adamın tembel tembel sırtını Jade'i çileden çıkardı. Dengesini kaybetmesini sağlama kararında kontrollünü yitirdiğini hissedebiliyordu. "En kötüsü de ne biliyor musunuz? Kardeşimin güzel at arabasını meşalelerle ateşe verdiler. Evet, bunu yaptılar," dedi şiddetle kafasını sallayarak.

"En kötüsü bu muydu?" diye sordu Caine.

"Beyim, o sırada arabanın içindeydim!" diye bağırır Jade.

Adam kafasını salladı. "Araba alev aldığı anda içinde olduğuna göçekten inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Alev aldığı anda mı?" Jade yerinden fırlayıp ellerini beline koyarak ona dik dik baktı. "Hiç sanmıyorum. Meşalelerle ateşe verildi." Dinleyicileri olduğu hatırlayıp onlara doğru döndü. Sabahlığının yakasını sıkıca tutup başını eğdi. "Lütfen kendinizi kaybetmişliğim için beni bağışlayın. Genellikle şıret bir kadın gibi davranmam." Yerine oturup gözlerini kapadı.

"Neye inandığı umurunda değil. Bu gece bu konuda konuşmam. Çok gerginim. Caine, beni sorgulamak için yarın sabahı beklemeden gerekecek."

Caine pes etti. Kadının dram yaratmaya meraklı olduğu belliydi. Elinin tersini altına koyup perişan bir şekilde iç çekti. Onunla şu an mantıklı bir şekilde konuşamayacağını biliyordu.

Kanepeye, onun yanına oturdu. Kolunu omuzlarına dolayıp onu kendisine doğru çekerken kaşları hâlâ çatıktı.

Jade, "Şana dokunulmaya dayanamadığımı söylediğimi çok iyi hatırlıyorum," diye homurdanırken istemsizce ona salkıldı.

Christina kocasına dönüp gülümsedi. "Kader..." diye fısıldadı. "Bence onları yalnız bırakmalıyız," diye ekledi. "Jade, yatak odası merdivenlerin sonunda soldaki ilk oda. Caine, seninki de bitişlik oda." Gönlüce çini ayağa kaldırdı.

"Tatlım," dedi Lyon. "Jade'e ne olduğunu bilmek istiyorum. Burada birkaç dakika daha kalacağım."

"Yarın merakını giderirsin," dedi Christina. "Dakota birkaç saat içinde bizi uyandıracak. Dinlenmelisin."

"Dakota kim?" diye sordu Jade ve mutlu çiftin birbirine şefkatle baktığını görünce gülümsedi. İfadelerinden birbirlerini ne kadar çok sevdikleri anlaşıyordu. İçini saf bir kışkırtıcılık sardı ama çok geçmeden bu hissten kurtuldu. Asla sahip olmayacağı şeyleri istemesi anlamazdı.

"Dakota bizim oğlunuz," dedi Lyon. "Neredeyse altı aylık. Yarın sabah küçük savaşçımızla tanışırın."

Bunun üzerine kapyı yavaşça kapadılar ve Jade ile Caine bir kez daha baş başa kaldı. Jade hemen uzaklaşmaya çalıştı ama Caine onu daha da sıkı tutarak karpışık verdi.

"Jade? Seni küçümser gibi konuşmak istemedim," diye ısrıkladı. "Ben sadece durumun hakkında meraklı olmaya çalışıyordum. Bu gecenin... Zor olduğunu kabul etmelisin. Kendimi sürekli dışarı çıkıyormuş gibi hissediyorum. Leydi-lerin benden farklıda onları öldürmemi istemelerine alışık değilim."

jade kafasını kaldırıp ona gülümsedi. "Tatlı mıydım?"

Caine kafasını salladı. Dudakları çok yakın ve çekiciydi. Kendine engel olamayıp ona doğru eğildi. Dudakları narin ve hızlı bir öpücükte onunkilerle buluştu.

Jade ne olduğunu anlayıp ona karşı koyamadan her şey bitti. "Bunu neden yaptın?" diye sordu gergin bir fısıltıyla.

"İçimden geldi," diye yanıtladı Caine. Sarıya Jade'in görünüşüne nereden oldu. Caine, tekrar öpme isteğine teslim olmak için onu omzuna yarıdı. "Çok zor şeyler yaşıyorsun, değil mi? Konuşmak için yanına kadar bekleyebilirsiniz. İyice dinlendikten sonra birlikte bu sorunun üstesinden geliriz."

"Çok düşüncelisin," diye karşılık verdi Jade. Okulda ne kadar zeki gibiydi. "Şimdi bana neden Pagan gibi davrandığını söyleyecek misin? Daha önce onu öldürdüğünden çıkarmak istediğini söyledin ama bunu nasıl yapmayı umduğunu anlamıyorum..."

"Gururunu incimeye çalıyordum," diye apıldadı Caine. "Ve peşime düşecek kadar onu kızdırmak istiyordum. Biri benim gibi davranırsa onu... Ah her neyse..." diye homurdandı. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum." Parmakları dalgın dalgın yumuşak bukletlerin arasında dolayıyordu. "Her şeyi denedim. Rüsvet bile işe yaramadı."

"Ama neden? Onunla tanıştın mı?"

"Onu öldürmek istiyordum."

Jade aniden iç çekince, açık sözlülüğüyle onu şaşırtmıştı anlamadı. "Peki sana meydan okuması için kaçına başka birini gönderirsen, o adamı da öldürür müsün?"

"Öldürürüm."

"İşin insanları öldürmek mi? Bu dünyada bu şekilde mi başarılı oluyorsun?"

Ateşe bakıyor olsa da Caine onun gözlerindeki yaşları görebiliyordu. "Hayır, geçimimi bu şekilde sağlamıyorum."

"Ama daha önce adamı öldürdün, değil mi?" Bu soruyu sorarken Jade dönüp Caine'e bakarak korkusunu görmesine izin verdi.

"Sadece gerektiğinde," dedi Caine.

"Ben kimseyi öldürmedim."

Caine hafifçe gülmüştü. "Öldürdüğünü hiç sanmamıştım."

"Ama o korsanı öldürmenin gerekli olduğuna inanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Caine sert bir ses tonuyla zira kadının artık soru sormasını istemiyordu. "Ona ulaşmanın tek yolu buysa, lanet olan destekçilerini de birer birer öldüreceğim."

"Ah Caine. Kimseyi öldürmemeni umuyorum."

Jade yine ağlamak üzereydi. Caine kafasını mindere yaslayıp gözlerini kapadı ve "Sen narin bir leydisin Jade... Beni anlayamazsın," dedi.

"O halde anlamazsa yarın er," diye yalvardı genç kadın. "Pagan birçok iyilik yaptı. Onu öldürmeyi isteyen bir günah gibi..."

"Öyle mi?" diyerek onun sözünü kesti Caine.

"Korsanın ganimetlerinin büyük bir bölümünü talihatlere verdiğini biliyor olmalısın," diye açıkladı Jade. "Cömert bağışları sayesinde kilisenizin yeni bir çan kulesi oldu."

"Bağış mı?" Caine bu gülünç kelimeyi duyunca kafasını salladı. "Adam sıradan bir tırmadan farkız. Zengilerin malını çalıyoc..."

"Elbette zengilerin malını çalıyoc."

"Bu ne demek oluyor?"

"Çok fazla malları olduğu ve çalınan küçük miktarı önem-
meyecekleri için zengilerden çalıyoc. Hem fakirlerden çal-
masının ona hiçbir faydası dokunmaz. Çalmaya değer hiçbir
şeyleri yok."

"Bu korsan hakkında çok şey biliyor gibisin."

"Herkes Pagan'ın maceralarını takip ediyor. O çok roman-
tik biri."

"Ona şövalye nişanı verilmesi gerekiyormuş gibi konuş-
yorsun."

"Belki de verilmeli," diye karşılık verdi Jade yanığının onun
omzuna sürterek. "Bazıları Pagan'ın kimseinin canını yakma-
dığını söylüyor. Onu avlayan doğru değil."

"Kimseyi öldürmediğine inanıyorsan neden onu aramaya
çıktın? Onun seni öldürmesini istiyordun, unuttun mu?"

"Unutmadım," dedi Jade. "Gerçek planımı açıklarsam gül-
meyeceğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum," diye yanıtladı Caine onun aniden utan-
masının nedenini merak ederek.

"Beni öldürmek istemese... Kardeşim eve dönene kadar
güvende olmam için beni sihirli gemisine götürebileceğini dü-
şünmüştüm."

"Neyse ki dileğin gerçekleşmemiş," dedi Caine. "Anlaşılan
çok fazla hayal ürünü hikâyeye dinlemişsin. Sen de yanlışsın.
O alpak korkan adam öldürdü."

"Kim öldürdü?"

Caine uzun bir süre tek kelime etmeden azepe baktı. Nihayet yanıt verdiğinde sesi buz gibiydi. "Pagan kardeşim Colin'i öldürdü."

Dördüncü Bölüm

"Ah Caine. Çok üzgünüm," diye fısıldadı Jade. "Onu çok özleyorsun olmalısın. Colin senden büyük mü yoksa küçük müydü?"

"Küçükken."

"Öleli çok mu oldu?"

"Sadece birkaç ay oldu," dedi Caine.

"Ailen zor zamanlardan geçiyor olmalı," diye fısıldadı Jade. "Anne baban hayatta mı?"

"Ever anna Colin'in ölümünü kabul etmekte en çok zorlanan babam oldu. Hayattan ümidini kesti."

"Anlamıyorum," diyerek karşı çıktı Jade.

"Babam eskiden politikayla çok ilgiliydi. Fakirlerin destekçisi olarak tanınırdı Jade ve onların sıkıntılarını hafifleten birçok önemli önlemin alınmasında öncü olmuştu."

"Ne gibi?"

Jade, Caine'in elini tutmuştu. Caine onun ne yaptığına farkında olmadığını, bunun onu rahatsızlamak için içgüdüsel bir hareket olduğunu düşündü ve dokunmuşundan rahatsızlık duymadığını fark etti.

"Babanın fakirlere nasıl yardım ettiğini anlatıyordun," diyerek ona hatırlattı Jade.

"Evet," dedi Caine. "Örneğin vergi artışına engel olmaktan sorumluymuştu."

"Peki bu önemli görevi bıraktı mı?"

"Her şeyi bıraktı. Politikayı, ailesini, arkadaşlarını, kulüp-lerini. Artık gazeteleri bile okumuyor. Sadece çalışma odasında oturup kara kara düşünüyor. Pagan cezalandırılınca babamın... Lanet olsun, bilmiyorum. O artık yenilgiye uğramış bir adam gibi."

"Sen de baban gibi misin? Sen de fakirleri destekliyor musun? Doğustan korumacı olduğunu düşünüyorum."

"Neden böyle söyledin?"

Jade ona dosyasını okuduğunu söyleyememişti. "Beni kardeşlerimin altına aldığı için," dedi. "Bence savunmasız ve fakir hiç kimseden yardımını esirgemezsin. Tabii seninle caruş-ğunda fakir değildim."

"Yine günlük paralara mı değinicekisin?"

Caine gülümsemediği için Jade onun kızgın olmadığını anladı. "Hayır, yine başlamayacağım, bu her ne derseniz. Ben sadece sana hatırlatıyordum. Öyleyse: sen de baban gibisin, değil mi?"

"Sanırım bu özelliği paylaşıyoruz."

"Ama baban dünyadan elini çekerken sen intikam peşinde koşuyorsun. Tepkileriniz çok farklı, değil mi?"

"Evet."

"Babanın neden vazgeçtiğini anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Çünkü babaların oğullarını kaybetmemesi gerekir Caine."

"Doğru," diyerek Jade'e katıldı Caine. "Önce onlar ölmeli."

"Uzun ve mutlu bir hayatın sonra elbette..."

Caine söylediklerinde çok samimi olduğu için Jade'le tartışmak istemedi. "Elbette."

"Colin'i Pagan'ın öldürdüğünden emin misin?"

"Eminim. Yüksek otoritelerden öğrendim."

"Nasıl?"

"Ne demek nasıl?"

"Pagan onu nasıl öldürmüştü?"

"Tanrı aşkına Jade," diye homurdandı Caine. "Bundan bahsetmek isteniyorum. Sana zaten görevinden fazlasını anlattım."

"Seni üzdüysem özür dilerim," diye karşılık verdi genç kadın ve ondan uzaklaşp gözlerinin içine baktı.

Jade'in endişeli ifadesi Caine'in sert ses tonu yüzünden suçluluk daymasına neden oldu. "Colin denizde öldürüldü."

"Ama biri defnedilmesi için onu eve getirecek kadar dişilincele davrandı, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı? Öyleyse gerçekten öldüğünü nereden biliyorsun? İzaz bir adaya çıkmış olabilir ya da..."

"Kanat yolandı."

"Ne kanat? Ve kim gönderdi?"

Caine, Jade'in bu konuyla neden ilgilendiğini anlamıyordu ve bu sohbeti bitirmeye kararlıydı. "Kanat Savunma Bakanlığı'ndan geldi. Şimdi soru sormayı keser misin?"

"Evet, elbette," diye fısıldadı Jade. "Lütfen böylesine özel bir meseleye burnumu soktuğum için beni bağışla." Esnedi, sonra bir leydiye yakışmayan davranışından ötürü özür diledi. "Caine? Burada uzun süre kalamayız. Arkadaşlarını tehlikeye atmamızdan korkuyorum."

"Katılıyorum," diye karşılık verdi Caine. "Sadece bir gece kalacağız."

Planlarını yaparken ateşe baktı. Jade ona sokulup uykuya daldı. Caine huzurlu sessizliğe minnettardı. Bu imkânsız kadını hareket etmek istemeyecek kadar kollarında tutmaktan hoşlandığı için yatağa gitme isteğine karşı koydu.

Öylesine alnını öptü, sonra tekrar öptü.

Ancak ateş parlak korrara dönişüp odaya soğuk çökünce yerinden kalkmaya karar verdi.

Genç kadın irkilerek uyandı. Ayağa fırladı ama kafası öylesine karışmıştı ki yanlış yöne doğru yürümeye başladı. Caine ona engel olmasaydı şömineye girebilirdi. Caine onu kollarına almaya çalıştı ama Jade ellerini itince, içini çekip kolunu omuzlarına doladı ve merdivenlerden çıkmasına yardım etti. Ne kadar güzel göründüğünü düşünmemeye çalıştı. Saçları neredeyse kurumuş ve büyüleyici bukleleri geri dönmüştü. Üzerinde sadece ince bir gecelik ve sabahlık olduğu gerçeğini de düşünmemeye çalıştı.

Caine, onun için yatak odasının kapısını açtıktan sonra kendi odasını bulmak için döndü.

"Caine?" diye seslendi genç kadın uykulu bir fısıltıyla. "Beni bırakmayacaksın, değil mi?"

Caine dönüp ona baktı. Kırıcı bir soruydu ama Jade'in gözlerindeki korku dolu ifade tepkisini yumuşattı. "Hayır, seni bırakmayacağım."

Jade kafasını salladı, sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibiydi ama aniden kapıyı onun yüzüne kapadı.

Christina bitişik odayı Caine için hazırlamıştı. Geniş yataktaki örtüler açılmıştı ve şöminede gürül gürül ateş yanıyordu.

Yatak her ne kadar davetkâr olsa da Caine uyumakta zorluk çekti. Büyük yatakta neredeyse bir saat dönüp durdu ve bu sırada disiplinsizliği yüzünden kendisine lanet etti. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın kızıl saçlı, yeşil gözlü büyüleyici kadını aklından çıkaramıyordu.

Ona karşı gösterdiği tepkileri anlayamıyordu. Onu içini yakan bir tutkuyla istiyordu. Bu kendisine hiç mantıklı gelmiyordu. O huysuz, mantıksız ve kaşlarını çatır çatmaz ağlayan genç leydilerden hoşlanmazdı, öyle değil mi?

Mantıklı bir şekilde düşünemeyecek kadar yorgundu. Dizginlenmeye de alışık değildi. Caine istediği şeyi istediği zaman elde eden bir adamdı ve kimsenin peşine düşmek zorunda kalmazdı. Genelde kadınlar ona gelirlerdi. Ona kendilerini rahatça verirlerdi. Caine en ufak bir pişmanlık duymadan her birinin sunduğu şeyi değerlendirirdi. Ama kadınlarına karşı her zaman dürüsttü ve asla bütün geceyi onlarla geçirmezdi. Sabahların sahte umutlar ve aptalca talepler getireceğini bilirdi.

Ama Jade'i istiyordu. Tanrı aşkına, hiç mantıklı davranmıyordu. O sırada Jade'in hapsirdiğini duydu. Hemen yataktan kalktı. Pantolonunu giydi ama düğmelerle uğraşmadı. Artık Jade'in odasına girmek için bir bahaneye sahipti. Muhtemelen bir battaniyeye daha ihtiyaç duyuyordu. Gece serindi. Ayrıca yangın çıkma olasılığı da vardı çünkü kapının altından görünen ışık genç kadının mumlar yanarken uykuya daldığını gösteriyordu.

Karşılaştığı manzaraya hiç hazırlıklı değildi. Jade yüzü-
rüyuyordu. Muhteşem saçları bir şal gibi sırtına yayılmıştı.
Yüzü ona dönüktü. Gözleri kapalıydı ve derin bir şekilde solu-
ması uykuda olduğunu gösteriyordu.

Büyüleyici kadın çınlıçıplaktı. Geceliğini çıkarıp yatağın
yanındaki sandalyeye koymuştu. Yatak örtülerini de itmişti.

Onun gibi çıplak uyumayı tercih ettiğine göre küçükhanı-
mın içinde şehvetli bir karakter gizli olmalıydı.

Caine'e altın bir tanrıça gibi görünüyordu. Bacakları uzun
ve biçimliydı. Caine ipeksi bacakların beline dolandığını hayal
edince neredeyse inleyecekti.

Yatağın yanına gittiğinde tamamen tahrik olmuş ve acı çe-
ker bir haldeydi. O sırada genç kadının omuriliğindeki uzun
ince yara izini fark etti. İzi görür görmez tanıdı çünkü onun da
kalçasında benzer bir iz vardı. Böylesine tırtıklı bir iz bırakabi-
lecek tek bir silah vardı: Bir kırbacın kalın kamçısı.

Biri genç kadının üzerinde kırbaç kullanmıştı. Caine hem
şaşırdı hem öfkелendi. Yara izi eskiydi, kenarlarının solgunlu-
ğuna bakılırsa en az beş yıllık olmalıydı ve bu öfkесini daha
da güçlendirdi. Jade kötü muameleye maruz kaldığında henüz
bir çocuktı...

Birden onu uyandırıp ona bunu yapan aşağılığın adını sor-
mak istedi.

Genç kadın uykusunda inlemeye başladı. Huzursuz bir şe-
kilde kımıldaması hoş olmayan bir rüya gördüğünü düşündür-
dü Caine'e. Tekrar hapsirdi ve yine sıkıntılı bir şekilde inledi.

Caine güçlü bir bıkkınlıkla içini çekip geceliği aldı ve koru-
yuculuğunu üstlendiği meleşine döndü. Bu nahoş durumun
komik yanını görmeye çalıştı. Hayatında ilk kez bir kadına
geceliğini giydirdiyordu.

Jade'in üzerine doğru eğildiği sırada göz ucuyla parlak çeliği gördü. Tepkisi içgüdüsel oldu. Sol kolunu güçlü bir şekilde kaldırarak kadının saldırısına engel oldu. Kolu bileğine çarparken kendisini durdurmaya çalıştı. Hançer odada uçarak büyük bir gürültüyle şöminenin tabanına düştü.

Jade dizlerinin üzerinde doğrularak Caine'e doğru döndü. Kesik kesik nefes alıyordu, öfkesi ifadesinden belliydi. "Sakın bir daha bana sinsice yaklaşmaya kalkma," diyerek ona bağırdı. "Tanrı aşkına, seni öldürebilirdim."

Caine ona çok kızmıştı. "Sakın bir daha bana bıçak çekmeye kalkma," diye kükredti. "Tanrı aşkına, seni öldürecekim!"

Genç kadın bu tehdit karşısında hiç de korkmuş görünmüyordu. Caine onun içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmadığını düşündü, yoksa kesinlikle daha pişman davranırdı. Çıplak olduğunun da farkında değildi.

Ama kendisi unutmamıştı. Genç kadının uzun, koyu renk bukleleri dolgun ve yuvarlak göğüslerini kısmen örtüyordu. Göğüs uçları pembe ve sertti. Sinirden kesik kesik soluduğu için ince göğüs kafesi hipnotize edici bir ritimle yükselip alçalıyordu.

Caine bunu fark ettiği için kendini ahlaksız hissetti ama sonra Jade öfkesini daha da tetikledi.

"Beni öldürmeyeceksin! Bu konuşmayı zaten yapmıştık, unuttun mu?"

Caine ona şaşkınlıkla baktı. "Benden hiç korkmuyorsun, değil mi?"

"Neden senden korkayım ki? Sen benim koruyucumsun bayım."

Sinir bozucu ses tonu Caine'in sabrını taşıran son damla oldu. Ellerini tutup genç kadını sertçe yatağa yatırdı. Bacakla-

rıyla saldırıda bulunmasını engellemek için dizini kullanarak bacaklarının arasına yerleşti. Bu kadının fırsatını bulduğu takdirde onu hadım etmeye çalışmasına hiç şaşırmazdı. "Sanırım birkaç temel kuralı anlayanın zamanı geldi de geçiyor," dedi sinirle.

Caine'in çıplak göğsü göğüslerine değince Jade işitilebilir bir şekilde nefesini tuttu.

Caine nihayet onun üzerinde hiçbir şeyin olmadığını fark ettiğini anladı. "Kesinlikle," dedi kısık bir sesle.

Lanet olsun, yumuşacık ve muhteşemdi. Yüzünü boynunun kıvrımına gömüp onunla usul usul sevişmek istiyordu. Ona kesinlikle sahip olacaktı ama şu an yaptığı gibi kulağına bir leydiye hiç yakuşmayan kötü sözler homurdanırken değil, ona yalvarırken.

"Bu sözleri nerede öğrendin?" diye sordu Caine sonunda dayanamayarak.

"Senden," diyerek yalan söyledi geçen kadın. "şimdi üzerinden kalkar mısın?"

Cesurdu. Ama Caine onun sesindeki belli belirsiz korkuyu duyabiliyordu. Caine hemen buna tepki gösterdi. Büyük bir disiplin gerektirse de ondan yavaşça uzaklaştı. Çenesi kenetlenmişti ve alnı ter içindeydi. Hareket ettiği sırada geçen kadının göğü uçları onun gğne değdi. Caine boğuk bir şekilde inledi. Geri kalanı olmasa da kadının göğüsleri onun için hazırdı. Ağzına alıp öpmesi, emmesi için hazırdı...

"Caine?"

Jade'in ifadesini görebilmek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Ama anında pişman oldu. Geçen kadının sertçe attığı kaşları onu yine sinirlendirdi.

Jade'in ii birbiriyle çelişen duygularla doluydu. fkeden

deliye dönmesi gerektiğini biliyordu ama tam tersi geçerliydi. Adamın göğsündeki koyu tüyler sıcacıktı ve göğüslerini gıdıklayarak uyandırmıştı. Çok sıcak ve heyecan vericiydi. Ve sert. Üst kollarındaki biçimli kasların şişkinliği nefesini kesiyordu. Elbette, onu ne kadar etkilediğini belli etmeyecekti. *Öfke* diye içinden geçirdi. *Öfkeli ve korkmuş görünmeliyim.*

"Beni bu şekilde mi korumayı planlıyorsun?" diye sordu korkmuş gibi yaparak.

"Hayır, seni bu şekilde korumayı planlamıyorum," diye boğuk bir sesle yanıt verdi Caine.

"Caine?"

"Evet?"

"Beni öpmek ister gibi bir halin var. İstiyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti Caine. "İstiyorum."

Jade kafasını sallamaya başlayınca Caine onun yüzünü iki yanından tutarak hareketine engel oldu. "Ama benden hoşlanmıyorsun bile." Genç kadının sesi fısıltıdan ibaretti. "Öyle söylemiştin, unuttun mu? Fikrini mi değiştirdin?"

Caine kendini kadının şaşkın ifadesi karşısında gülümserken buldu. "Hayır," dedi sırf onu biraz daha sinirlendirmek için.

"Öyleyse neden beni öpmek istiyorsun?"

"Açıklayamam. Belki çırlıçıplak olduğun ve yumuşak tenini altımda hissettiğim içindir. Ya da belki de..."

"O zaman sadece bir kez."

Caine onun ne demek istediğini anlayamadı ama yanaklarında beliren kızarıklık utandığını gösteriyordu. "Sadece bir kez ne Jade?" diye sordu.

"Beni öpebilirsin Caine. Ama sadece bir kez. Sonra üzerimden kalkıp odamı terk etmelisin."

"Jade? Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Caine'in sesi öylesine yumuşak bir hal almıştı ki Jade kendini okşanıyormuş gibi hissetti. Onun tarafından doğru düzgün öpülmenin nasıl olacağını merak ederek dudaklarına baktı. Dudakları da diğer yerleri kadar sert miydi? Merakı tedbiri elden bırakmasına neden oldu. "Ever..." diye fısıldadı. "Beni öpmeni istiyorum Caine."

Öpücük sahiplenilmek gibiydi. Caine'in dudakları sert ve talepkardı. Dilini içeri kaydırıp onunkine sürttü. Jade, erkeklerin kadınları bu şekilde öptüklerini bilmiyordu ama Caine'in dilinin dokunuşu çok hoştu. Son derece tahrik ediciydi. Ancak kendisi bu cesur hareketi ürkekçe taklit edince öpücüğü yavaşlattı. Dilini böylesine erotik bir şekilde kullanması utanç vericiydi ama Jade'in umrunda değildi. Bacaklarının arasında erkeğin sertliğini hissedebiliyordu. Dili ağzına her girdiğinde adam kendini ona doğru itiyordu.

Jade ona dokunmadan duramıyordu. Dudakları onu çıldırıyordu. O, daha fazlasını isteyerek titrerken Caine dilini tekrar tekrar ağzına sokup çıkarıyordu. Adam onu hareketsiz tutmak için saçlarını avcuna alınca Jade buna gerek olmadığını düşündü çünkü artık ona tutunuyordu.

Durma vakti gelmişti. Caine kontrolünü kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Jade tırnaklarını omuzlarına geçirerek onu kendisine doğru çekmeye çalışınca, bu sözsüz davete hızla karşı koydu. Uzun bir süre genç kadının gözlerinin içine baktı. Orada gördüğü şey hoşuna gitti ve erkeksi memnuniyetini belli eden sırıtışını gizlemeye gerek duymadı. "Tadın şeker ve bal gibi."

"Öyle mi?"

Bir kez daha dudaklarını Jade'inkilere değdirdi. "Ah evet, öyle... Biraz da konyak."

Jade huzursuz bir şekilde ona doğru hareket etti.

"Kalçanı o şekilde oynatma," diye emretti Caine ve onun masum tahriki karşısında çenesi kenetlendi.

"Caine?"

"Evet?"

"Sadece iki kez," diye fısıldadı Jade. "Tamam mı?"

Caine onun neyi kastettiğini hemen anladı ve karşı koymadı. Ona tekrar uzun, sert, ıslak ve dilini dahil ettiği bir öpücük verdi. Tekrar gözlerine baktığında, Jade oldukça memnundu. Tam anlamıyla sersemlemiş görünüyordu. Caine buna kendisinin sebep olduğunu biliyordu.

"Caine?"

"Bu kadar Jade," diye homurdandı.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu Jade bariz bir endişeyle.

"Hoşuma gitti."

"O halde neden..."

Caine genç kadının omuzlarını okşarken, kontrolünü korumaya çalışmasının ıstıraptan farksız olduğunu düşündü. "Seni tekrar öpersem durabileceğime söz veremem Jade. Bu riske girmeye razı mısın?" Cevabı beklemeden üzerinden kalkmaya yeltendi. "Şu anki durumun düşünüldüğünde bu soruyu sorman hiç adil değil."

Tutku zihnini açmaya başladı. "Hangi durumum?"

Derin bir nefes verdi. "Sanırım eninde sonunda seninle sevişeceğim Jade," diye fısıldadı. "Ama bu kararı tutku gözlerini kör etmeden vereceksin." Jade onunla mücadele etmeye başlayınca, ifadesi karardı. Bu hareket ona dokunulmayı bekleyen yumuşak göğüsleri hatırlattı. "Bu şekilde kıpırdanıp durmayı kesmezsen..." dedi dişlerinin arasından. "Yemin ediyorum bunu şimdi yapacağım. Ben demirden yaratıldım tatlım."

Jade bir anda hareket etmeyi kesti.

Caine genç kadının yanından ayrılmaya isteksiz olsa da onun geceliğini giymesine yardım etti ve Jade hançerini bir daha ona doğrultmayacağına dair ateşli bir şekilde söz verse de, onu almasına izin vermedi.

"Derin uykundaydım ve sen bir hırsız gibi bana yaklaştın. Kendimi korumak zorundaydım."

Caine, Jade'in elini tutup onu kendi yatak odasına doğru çekti. "Kâbus görüyordun, değil mi?"

"Olabilir," diye yanıtladı Jade. "Artık hatırlamıyorum. Beni neden çekistiriyorsun?"

"Benimle uyuyacaksın. Böylece kimsenin sana sinsice yaklaşmasından endişe etmene gerek kalmayacak."

"Tekneyi terk edip okyanusa atlayacağım, öyle mi?" diye sordu Jade. "Kendi başımayken daha güvende olduğuma inanıyorum, teşekkür ederim."

"Yoksa bana dokunmayacağına güvenmiyor musun?" diye sordu Caine.

"Evet, bu doğru," diye itiraf etti Jade içini çeker gibi yaparak. "Ama kendime engel olmalıyım, yoksa darağacına gönderileceğimden eminim. Adam öldürmek dünyanın bu kısmında hâlâ hoş karşılanmıyor, değil mi?"

Caine güldü. "Sana dokunurken beni öldürmeyi düşünmeyeceksin."

Jade bıkkınlıkla homurdandı. "Gerçekten bunu yapmayacaksın. Bir koruyucu emanetini arzulamamalı."

"Peki ya sen?" diye sordu Caine. "Sen koruyucunu arzulu-
yor musun?" Cevabını beklerken Jade'e doğru döndü.

"Bilmiyorum," dedi Jade. "Seni çok çekici buluyorum Caine ama daha önce bir erkekle birlikte olmadım ve seni o kadar

istediğimden emin değilim. Yine de bu cazibe giderek dikkatimi dağıtıyor. Sen işime yaramayacaksın bayım. Sabah olunca beni koruyacak... Daha az çekici olan başka birini bulmak zorundayım."

Bunun üzerine Caine kendi yatağına doğru bir adım bile atmadan onu yakaladı. Hızlı bir hareketle onu omzunun üzerine atıp odaları birbirlerine bağlayan ara kapıdan geçti.

"Bana böyle davranmaya nasıl cüret edersin? Ben bir çuval yemek değilim. Hemen beni yere indir, seni alçak zampara."

"Alçak zampara mı? Tatlım, bir leydiye göre çok ilginç kelimeler kullanıyorsun."

Jade'i yatağın ortasına bıraktı. Onun hemen fırlayıp kaçmaya çalışmasını beklediği için örtüleri etrafına yerleştirdiğini görünce şaşırды. Genç kadın yatağın öteki ucuna kaydıktan sonra başının altındaki kuş tüyü yastığı kabartıp saçlarını omzunun üzerine attı. Bembeyaz geceliğinin üzerine dökülen cezbedici kırmızı bukleleri çok güzel görünüyordu. Az önce Caine'e alçak diyen kadın yine bir melek gibiydi.

Caine derin bir nefes alıp mumları söndürdükten sonra onun yanına uzandı.

"Ben bir leydiyim," diye homurdandı Jade. "Ama beni çok sinirlendirdin Caine ve bu yüzden..."

"Renkli bir kelime haznen mi var?" diye sordu Caine, o cümlesini tamamlamayınca.

"Evet," dedi Jade ve üzgün bir sesle ekledi. "Özür dilemem gerekiyor mu?"

Caine kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Korkarım içinden gelerek özür dilemeyeceksin," diye yanıtladı. Yan tarafına dönüp genç kadını kollarına almaya kalktı. Reddedilince tekrar sırtüstü dönüp ellerini başının arkasına koydu

ve yanındaki sıcak vücudu düşünerek karanlığa baktı. Jade kesinlikle karşılaştığı en tuhaf kadındı. Bir an onu güldürürken, saniyeler içinde onu bağırabiliyordu. Caine ona verdiği tepkileri anlayamıyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı. Onu istediğini biliyordu. Öpücüğü bu kadarını anlamasını sağlamıştı. "Jade?"

Boğuk sesi Jade'in içini ürpertti. "Evet?"

"Çok tuhaf değil mi?"

"Ne çok tuhaf?"

Caine onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Birbirimize dokunmadan aynı yatağı paylaşmamız. Yanımda kendini rahat hissediyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi genç kadın. "Caine?"

"Evet?"

"Sevişmek acı verici midir?"

"Hayır," diye karşılık verdi Caine. "İsteyip yapamadığında acı verir."

"Ah. O halde seni çok fazla istemiyor olmalıyım Caine çünkü canımı hiç acıtmıyor." Jade bu sözünü sinir bozucu bir mutlulukla dile getirmişti.

"Jade?"

"Evet?"

"Uyu."

Jade, Caine'in döndüğünü hissedince tekrar öpüşeceklerini düşünerek gerildi. Uzun bir süre bekledikten sonra bunun olmayacağını anladı ve büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Caine dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı. Jade ise onun karanlıkta görmesi ihtimaline karşı sakın bir ifade takınmaya çalıştı.

"Jade? Sırtındaki kırbaç izi nasıl oldu?"

"Bir kırbaç yüzünden." Yana dönüp adamın sıcaklığına sokulma isteğine karşı koydu.

"Bana cevap ver."

"Kırbaç izi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kalçamda benzer bir iz var."

"Öyle mi? Seninki nasıl oldu?"

"Her soruma soru sorarak mı karşılık vereceksin?"

"Sokrates'in işine yaramıştı."

"Kırbaç izinin nasıl olduğunu bana anlat," dedi Caine bir kez daha.

"Kişisel bir mesele. Neredeyse sabah olmak üzere Caine. Çok yorucu bir gün oldu."

"Pekâlâ," diye kabullendi Caine. "Bu kişisel meseleyi bana yarın sabah anlatabilirsin." Elinde olmadan, kolunu genç kadının beline dolayıp onu kendisine doğru çekti ve çenesini başının tepesine koydu. "Yeterince ısındın mı?" diye sordu çok geçmeden.

"Evet. Peki ya sen?"

"Ah evet."

"Uslu duracaksın, değil mi?" diyerek ona sataştı Jade.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Caine. "Jade?" diye sordu daha ciddi bir tonla.

"Evet?"

"Benden istemediğin bir şeyi asla yapmam."

"Peki ya yapmanı istediğimi zannedersem... Ama gerçekten istemezsem..."

"Bana bütün kalbinle onayını vermedikçe sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

Jade bunun duyduğu en güzel söz olduğunu düşündü. Kulağa samimi geliyordu ve adamın söylediklerinde ciddi oldu.

ğunu biliyordu. "Caine? Az önce ne keşfettim biliyor musun? Sen gerçek bir centilmensin, hem de onurlu bir centilmen."

Caine çoktan ona sarılarak uykuya dalmıştı. Jade de aynı şeyi yapmaya karar verdi. Kollarının arasında dönüp onun beline sarıldı ve hemen uykuya daldı.

Caine bir saat sonra Jade uykusunda haykırınca uyandı. Genç kadın anlaşılmaz bir şeyler homurdandıktan sonra korku dolu bir çığlık atmıştı. Onu sarsarak uyandırdı. Saçlarını yüzünden itince yanaklarının ıslak olduğunu hissetti. Jade uykusunda ağlıyordu. "Tatlım, kötü bir rüya gördün. Hepsi geçti," diyerek onu yatıştırdı Caine. "Yanımda güvendesin." Gerginliği geçene kadar omuzlarını ve sırtını ovuşturdu. "Rüyanda ne gördün?" diye sordu, nefes alış normalde dönünce.

"Köpekbalıkları." Jade kelimeyi ıstıraplı bir fısıltı halinde söyledi.

"Köpekbalıkları mı?" diye sordu Caine onu doğru duyduğundan emin olamayarak.

Jade başını onun çenesinin altına soktu. "Çok yorgunum," diye fısıldadı. "Artık kâbusu hatırlamıyorum. Sarıl bana Caine. Tekrar uykuya dalmak istiyorum."

Sesi hâlâ titriyordu. Caine onun yalan söylediğini biliyordu. Kâbusunun her anını hatırlıyordu. Yine de anlatması için onu kışkırtmayacaktı.

Başının tepesini öptükten sonra isteğini yerine getirip onu kendisine doğru çekti.

Jade onun tekrar uykuya daldığını hissetti. Yavaşça kollarının arasından çıkıp yatağın yan tarafına doğru hareket etti. Kalbi hâlâ hızla atıyordu. Caine onun sadece kâbus gördüğünü sanmıştı. Gerçek bir olayı yeniden yaşamak kâbus sayılır mıydı? Ve bu korkuyu unutabilecek miydi?

Tanrı yardımcısı olsun, kendi isteğiyle tekrar suya girebilecek miydi?

İçinden ağlamak geldi. Bu isteğine teslim olup Caine'e sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Caine güvenilmesi çok kolay bir adamdı. Ona güvenmeye alışabileceğini biliyordu. İvet, o güvenilir biriydi ama aynı zamanda kalbini de kırabilirdi.

Jade aklının karıştığının farkındaydı. Yüreğinde ise ona tamamen güveniyordu.

Öyleyse neden öz kardeşi Caine'e güvenmiyordu?

Beşinci Bölüm

Caine, Jade'e açlık duyarak uyandı. Genç kadının geceliği kalçasında toplanmıştı. Onun yanına sokulmuş ve sağ bacağını bir ara onun bacaklarının üzerine atmıştı. Dizi, sızlayan ereksiyonuna değiyordu. Caine, onun duygularına saygı gösterdiği için pantolonunu çıkarmadan yatmıştı. Ama giysi Jade'in yumuşaklığına karşı önemsiz bir bariyer oluşturuyordu ve Caine onun vücudunun sıcaklığının içini tutkuyla dağladığını hissedebiliyordu.

Jade, yüzünün yan tarafını onun çıplak göğsüne yaslamıştı. Dudakları hafif aralıktı ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu. Uzun, kapkara kirpikleri ve burnunun üzerinde bir tutam çili vardı. Son derece kadınsıydı. Caine sertleşmesi acı verici olana dek onun güzel yüzüne bakmayı sürdürüp en sonunda dişlerini sıkıttı.

Ondan uzaklaşmak büyük bir mücadeleydi. Genç kadını ırtıüstü yatırmaya çalışınca, elini tuttuğunu fark etti. Bırakacak gibi değildi.

Parmaklarını zorla açmak zorunda kaldı. Sonra ona önceki gece alçak zampara dediğini hatırladı. Ama şimdi ona tutunuyordu. Caine, onun uyandığında kendisine karşı yine tedbirli olacağından emindi. Ancak uykusunda kırılganlığını ondan gizleyemezdi ve bu gerçek onu oldukça mutlu ediyordu.

İçini güçlü bir sahiplenme dürtüsü sardı. O an, meleğine bakarken, onun başına hiçbir şey gelmesine asla izin vermeyeceğine ve canı pahasına onu koruyacağına yemin etti.

Koruyucusu olduğu sürece...

Peki onun çok daha uzun süre yanında kalmasını istiyor muydu? Nathan iki hafta gibi kısa bir süre içinde eve geri dönüp kız kardeşini koruma görevini üstlenecekti. Caine o zaman onu bırakabilecek miydi?

Bu sorunun cevabını bilmiyordu, sadece ondan vazgeçme düşüncesinin kalbini sızlattığının ve midesini düğümlediğinin farkındaydı.

Kendisine itiraf etmeye hazır olduğu tek şey buydu, yalnızca bu kadarını kabullenebilirdi.

Yarı çıplak bir güzel üzerine serilmişken aksi kesinlikle mümkün değildi. Evet, diye içinden geçirdi eğilip onun alnını öperken, her şeyi zihninde çözmek için daha sonrayı bekleyecekti.

Yıkıp Lyon'a ait giysileri üzerine geçirdikten sonra Jade'i uyandırdı. Onu dürtterek uyandırınca genç kadın ona vurmayla çalıştı. "Bir şey yok Jade," diye fısıldadı Caine. "Kalkma zamanı."

Jade yatakta doğrulurken yüzü kızarmıştı. Caine onun ör-

tüyü çenesine kadar çekmesini izledi. Geceki çıplaklığı düşünüldüğünde utangaçlığa hiç gerek yoktu ama ona şimdi bunu hatırlatmamaya karar verdi.

"Lütfen davranışımı mazur gör," diye fısıldadı genç kadın boğuk ve uykulu bir sesle. "Bir erkek tarafından uyandırılmaya alışık değilim."

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi Caine.

Jade şaşırmış görünüyordu. "Neden böyle umuyorsun?"

"Henüz benimle Sokratesçilik oynayacak kadar uyanmadın," dedi Caine ona nazik bir sesle.

Jade aptal aptal bakınca Caine eğilip onu öptü... O tepki gösteremeden... Ya da yumruğunu sıkamadan biten sert ve kısa bir öpücüktü.

Caine geri çekilirken, Jade'in yüzünde oldukça şaşkın bir ifade vardı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü içimden geldi," diye yanıtladı Caine.

Jade onun kapıya yöneldiğini görünce seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

"Alt kata," dedi Caine. "Yemek odasında görüşürüz. Christina senin için öteki odaya giysi bırakmış olmalı tatlım."

"Aman Tanrım... Bizim şey yaptığımızı düşünmüş olmalı..."

Jade'in korku dolu fısıltısına karşın Caine kapıyı arkasından çekip dışarı çıktı.

Jade onun ılık çalarak koridorda ilerlediğini duyabiliyordu. Kendini yastıklara bıraktı. Az önceki küçük öpücük onu sarsmıştı. Bir de Caine'in arkadaşlarının onun hafifmeşrep olduğunu düşünüyor oldukları gerçeği vardı.

Peki ama ne düşündüklerini neden önemsiyordu? Bu oyun sona erdiğinde onları bir daha görmeyecekti. Yine de Christi-

na onun arkadaşı olmak istemişti. Jade bir şekilde kendini ona lanet etmiş gibi hissediyordu.

"Onlara hiçbir şey olmadığını açıklarım, olur biter," diyerek kendi kendine fısıldadı. "Anlayacaktır. Gerçek bir dost anlar, öyle değil mi?"

Geçmişte gerçek bir dostu hiç olmadığı için Jade hangi kuralların geçerli olduğundan emin değildi.

Yataktan kalkıp kendi odasına koştu. Caine haklıydı, Christina onun için koyu mavi güzel bir binici takımı bırakmıştı. Üzerlerinde tek bir çizgi bile olmayan koyu kahverengi botlar ise yerde sandalyenin yanında duruyordu. Jade onların ayaklarına uygun olmasını umdu.

Giyinirken Caine'i düşünmeden edemedi. Adam onun akıl sağlığı için tehdit oluşturunuyordu. Tehlikeli bir şekilde çekiciydi. Lanet olası gamzesi kendinden geçmeyi istemesine sebep oluyordu. Lyon ona müstehcen sayılabilecek kadar dar, geyik derisi renginde bir pantolon ödünç vermişti. Pantolon bacaklarındaki biçimli kasları ve kasıklarını ortaya çıkarıyordu. Kara Harry, Jade'in bir erkeğin vücudunu fark edecek kadar zaman bulduğunu bilseydi onu boğardı. Ama Caine öylesine çekiciydi ki fark etmemesi imkânsızdı. Erkekler konusunda masum olabilirdi ama kör değildi.

On beş dakika sonra aşağı inmeye hazırды. Beyaz ipek bluzun göğüs kısmı fazla dardı ama ceketi bunu gizliyordu. Botlar da ayak parmaklarını sıkıştırıyordu ama çok değil.

Saçlarını örmeye çalışmış ama bu girişim felaketle sonuçlanmıştı. Neden olduğu yamuk karışıklığı görünce bu işten vazgeçmişti. Jade pek sabırsızdı ve saç şekillendirme konusunda uzman olmadığı kesindi. Bu gerçek daha önce canını hiç

sıkmamıştı ama şimdi onu endişelendiriyordu. Bu maskeli balo sona erene kadar sosyetenin narin bir leydisiydi ve küçük detayların onu ele vermesine izin verecek değildi.

Yemek odasının kapıları ardına kadar açıktı. Caine uzun maun masanın ucunda oturuyordu. Hizmetkârlardan biri güzel gümüş demlikten onun fincanına çay dolduruyordu. Ama Caine adama dikkat etmiyordu. Kendini okuduğu gazeteye kaptırmıştı.

Jade, selam vermeli mi vermemeli mi emin olamadı, fakat sonra Caine'in fark etmeyeceğini düşünerek bunun öneminin olmadığına karar verdi. Ancak bu konuda yanılmıştı. yanındaki sandalyeye varır varmaz, Caine yerinden kalkıp ona yardım etmeyi teklif etti.

Daha önce kimse ona sandalye tutmamıştı, Nathan bile. Jade onun bu zahmete girmesinden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

O kahvaltısını ederken, Caine gazetesini okumaya devam etti. Günlük bir ritüel gibi görünen şeyi bitirdiğinde arkasına yaslanıp gazeteyi katladı ve en sonunda dikkatini Jade'e verdi.

"Ecc?" diye sordu Jade ona bakar bakmaz.

"Ne ceesi?" dedi Caine onun sabırsız ifadesine gülümseyerek.

"Şık giyimli bir centilmenin öldürülmesiyle ilgili bir haber var mıydı?" diye sorarak gazeteyi işaret etti genç kadın.

"Hayır, yoktu."

Jade umutsuzlukla içini çekti. "Bahse girerim onu Thames'e atmışlardır. Biliyor musun Caine, düşündüm de sudayken bir şeyin bacaklarıma değdiğini hissetmiştim. Ve sen de hiçbir şeyin Thames'de uzun süre yaşayamayacağını söylemiştin, değil mi? O zavallı adam..."

"Jade, yine hayal gücünün mantığını ele geçirmesine izin veriyorsun," diyerek araya girdi Caine. "Şık bir centilmenden bahsedilmemesinin yanı sıra hiçbir cinayet haberi yoktu."

"Öyleyse henüz onu bulamamış olmalılar."

"Sosyetenin bir üyesiyse şimdiye kadar biri yokluğunu fark etmiş olurdu. O zamandan bu yana iki gün..."

"Tam iki gün oldu," diyerek onun sözünü kesti Jade.

Caine, daha fazla sabırsızlanırsa sandalyesinden fırlayabileceğini düşündü. "Bu da beni ilk soruma yönlendiriyor," dedi. "Tam olarak ne gördün?"

Jade arkasına yaslandı. "Sence Lyon ve Christina neredeler?"

"Sorumdan kaçınmaya mı çalışıyorsun?"

Jade kafasını salladı. "Sadece iki kez anlatmak zorunda kalmak istemiyorum," diye açıkladı. Bu yalanı söylerken daha inandırıcı bir hikâye bulmaya çalışıyordu.

"Lyon kısa bir süreliğine dışarı çıktı," dedi Caine. "Christina da Dakota'yla ilgileniyor. Lütfen bana cevap ver."

Jade'in gözleri kocaman açıldı.

"Yine ne oldu?"

"Az önce lütfen dedin," diye fısıldadı Jade. Şaşkındı. "Dikkatli olmazsan yakında bana borçlu olduğun özürleri dilemeye başlayacaksın."

Caine neden ondan özür dilemesi gerektiğini soracak değildi, hatalarından oluşan listeyi ezberlediğini tahmin ediyordu. Üstelik gülümsemesi o kadar baş döndürücüydü ki konsantre olmakta zorlanıyordu.

"Onu çatıdan attılar."

Bu sözün üzerine Caine aniden konuya döndü. "Çatıda mıydın?" diye sordu Jade'in ne işler çevirdiğini anlamaya çalışırken.

"Elbette, hayır. Çatıda ne işim olur?"

"Jade..."

"Evet?" dedi Jade yine meraklı bir ifade takınarak.

"Çatıda değildin ama 'onların' bu bahsettiğin adamı çatıdan attıklarını gördün..."

"Şık giyimli bir centilmendi," diyerek onun sözünü kesti Jade.

"Pekâlâ," dedi Caine. "Çatıda değildin ama birkaç adamın bu şık giyimli centilmeni çatıdan attığını gördün? Öyle mi?"

"Üç kişilerdi."

"Emin misin?"

Jade kafasını salladı. "Çok korkmuştum Caine ama yine de sayı sayabiliyordum."

"Bu olay olduğunda neredeydin?"

"Yerde."

"O kadarını tahmin edebiliyorum," diye homurdandı Caine. "Çatıda olmadığına göre..."

"Başka bir binada olabilirdim ya da Nathan'ın güzel aına biniyor olabilirdim, hatta..."

"Jade, saçmalamayı kes," diye emretti Caine. "Bana nerede olduğunu ve ne gördüğünü söyle."

"Duyduğum şeyin de önemi var Caine."

"Beni bilerek mi sinirlendirmeye çalışıyorsun?"

Jade ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Kiliseye girmek üzereyken bir gürültü duydum. Kilisenin tam olarak tepesinde değillerdi. Hayır, zavallı adamı rektörün çatısında sürüklüyorlardı. Orası biraz daha alçak. Bulunduğum yerden centilmenin ellerinden kurtulmaya çalıştığını gördüm. Onlarla mücadele ediyor ve birilerinin ona yardım etmesi için bağırıyordu. Hayal görmediğimi bu sayede anladım Caine."

"Sonra?" diye üsteledi Caine, Jade aniden açıklamasını kesince.

"Onu aşağı attılar. Bir adım solda olsaydım şimdi beni korumanı gerek olmayacaktı. Zavallı centilmen gibi ben de ölmüş olacaktım."

"Kilise nerede?"

"Nathan'ın kilisesinde."

"Orası nerede?" diye sordu Caine.

"Buradan üç saat kuzeyde."

"Konuşmanızı bölüyor muyum?" diye sordu Christina kapı girişinden.

Jade dönüp ona gülümsedi. "Elbette hayır," diye karşılık verdi. "Bu muhteşem kahvaltı ve bana güzel giysilerini ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Onlara çok iyi bakacağım."

Lyon eşinin arkasından yaklaşıp kollarını ona doladı. Caine ve Jade onları izlerken, karısına sokuldu. "Beni özledin mi?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıt verdi Christina. Kocasına gülümsedikten sonra Jade'e döndü. "Odana girdim..."

"Hiçbir şey olmadı," dedi Jade telaşla. "Hepsi onun suçu, gerçekten. Ama hiçbir şey olmadı Christina. Ona bıçağımı çekmeye çalıştım. Hepsi bu. Elbette bundan hoşlanmadı," diye ekledi Caine'e doğru elini sallayarak. "Çok sinirlendi ve beni odasına sürükledi. Ah Tanrım, her şeyi iyice karıştırıyorum, değil mi?" Caine'e döndü. "Lütfen bir şey söyler misin? Yeni dostum benim bir..."

Caine'in ne kadar şaşkın görüldüğünü fark edince açıklama yapmayı bıraktı. Adamın ona yardımcı olmayacağı belliydi. Yine aptal olduğunu düşünmeye başlamıştı muhtemelen.

Jade utançtan yüzünün yandığını hissedebiliyordu.

"Bıçağını almak için odana girdim," diye açıkladı Christina. "O kör bıçakla onu kesmeye mi çalıştın?"

Jade saklanabileceği bir yer bulmak istiyordu. "Hayır," diyerek içini çekti.

"Ama dedin ki..."

"Önce onu kesmeye çalıştım," diye açıkladı Jade. "Geceliğimi giydirmeye çalışırken beni uyandırdı."

"Öyle mi?" diye sordu Lyon Caine'e. Sırtışı utanç vericiydi.

"Lyon, bu işe karışma," diye emretti Caine.

"Ama kim olduğunu anlar anlamaz onu bıçaklamaktan vazgeçtim. Beni korkuttu. Onun bir hırsız olduğunu sandım."

Lyon bir şeyler söylemek için sabırsızlanıyor gibiydi. Caine çenesini kapalı tutması için ona dik dik baktı. "Herhangi bir şey öğrenebildin mi?" diye seslendi arkadaşına.

Lyon kafasını salladı. Odaya girdi. "Christina? Jade'i misafir odasına götürür müsün?"

"Kendisi gitmek zorunda," diye karşılık verdi Christina. "Ona onun için bıçağını bileyleyeceğime söz vermiştim. Jade? Bıçağını yastığının altında bulamadım. Açıklamaya çalıştığım buydu."

"O aldı," dedi Jade. Caine'i işaret ederek. "Emin değilim ama onu şömine rafına koydu sanırım. Bulmana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, ben bulurum. Sen git ve Dakota'ya arkadaşlık et. İçeride battaniyesinin üzerinde oynuyor. Birkaç dakika sonra size katılırım."

Jade hemen Christina'nın peşine takılıp odadan çıktı. Lyon'ın gür kahkahasını duyduğu an misafir odasının kapısı önünde durdu. Caine'in az önce arkadaşına, onun tam bir geri zekâlı olduğunu düşündüğünü söylediğini sanarak gülümsedi.

Artık kendinden son derece emindi. İkna edici bir şekilde konuşup durmak belirli bir konsantrasyon gerektiriyordu ve Jade bunu oldukça iyi bir şekilde başardığını düşünüyordu. Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordu. Yine de rol yapmadığı anlar olduğunu kendisine itiraf edecek kadar dürüsttü. Omuzlarını dikleştirdi. Rol ya da değil, Caine'le uğraşırken boş boş konuşup durmak kesinlikle faydalıydı.

O sırada odaya girip kapıyı arkasından kapadı. Kanepenin önündeki kapitone battaniyeyi hemen fark etti. Ancak Christina'nın oğlu ortalarda yoktu.

Telaşla bağırarak üzereyken kanepenin arkasından küçük bir ayağın çıktığını fark etti. Hemen yanına koşup yere eğildi, bir an onu tek ayağından çekerek çıkarmayı düşündü ama sonra önce geri kalanını bulmasının daha iyi olacağına karar verdi. Kalçasını havaya dikip yüzünün yan tarafını halıya koyana dek yere eğildi.

O ana dek gördüğü en muhteşem mavi gözler ondan birkaç santim ilerideydi. Dakota, Jade aniden ortaya çıkarak onu korkutmuş olabileceğini düşündü. Çocuğun gözleri kocaman olmuştu. Ama ağlamıyordu. Hayır, salyalarını akıtarak ona uzunca bir süre baktıktan sonra dişsiz bir şekilde kocaman sırıttı.

Jade onun gördüğü en müthiş bebek olduğunu düşündü. Dakota ona gülümsedikten sonra asıl işine geri döndü: Kanepenin oymalı ahşap bacasını kemirmeye kararlı görünüyordu.

"Ah bu senin için hiç iyi olmaz ufaklık," dedi Jade.

Dakota, tahtayı kemirmeye devam ederken ona dönüp bakmadı bile.

"Kes şunu Dakota," diye emretti Jade. "Annen mobilyaları kemirdiğini görürse bundan hiç hoşlanmaz. Buraya gel, lütfen."

Çocuklarla uğraşma konusunda tecrübesiz olduğu belliydi. Aynı zamanda, seyircileri olduğunun da farkında değildi.

Caine ve Lyon kapının çerçevesine yaslanmış, onları izliyordu. İkisi de gülmemeye çalışıyordu.

"Benimle işbirliği yapmayacaksın, değil mi Dakota?" diye sordu Jade.

Bebek bu soruya yanıt olarak neşeli sesler çıkardı.

"En azından yenilikçi," diye fısıldadı Lyon Caine'e, Jade kanepe'nin kenarını kaldırıp yan tarafa doğru hareket ettirirken.

Sonra yerde ufaklığın yanına oturdu. Çocuk hemen ona doğru emekledi. Jade onu nasıl tutacağından emin değildi. En az bir yaşında olana dek çocukların küçük boyunlarının kafalarını dik tutamayacak kadar zayıf olduğunu duymuştu. Ama Dakota göğsünü halıdan kaldırabilmişti ve yeterince güçlü görünüyordu.

Çok hoş sesler çıkarıyordu. Çok mutlu bir çocuktü. Jade ona dokunmadan edemedi. Hafifçe başını okşadıktan sonra ellerini kollarının altından geçirip yavaşça onu kucağına aldı.

Onu göğsüne bastırmak istiyordu.

Ama çocuk başka bir şey istiyordu. Dakota yemeğini bulmaya çalışırken Jade'in saçlarından bir tutam tutup sertçe çekti.

Jade'in onun ne yapmaya çalıştığını anlaması çok uzun sürmedi. "Hayır, hayır, Dakota," diye fısıldadı bebek ona sokulup sabırsızlanmaya başlayınca. "Seni annenin doyurması lazım. Gidip onu bulalım mı tatlım?"

Jade bebeği kendisine doğru tutarak yavaşça ayağa kalktı. Saçlarını çekmesi canını yakıyordu ama önemsemedi.

Dakota çok güzel kokuyordu. Güzeldi de. Annesinin mavi gözlerini ve babasının koyu lülelerini almıştı. Jade bebeğin sırtını okşayıp kısık bir sesle ona ninni söyledi. Çocuğa hayran kalmıştı.

O sırada arkasını dönünce adamları fark etti. Yüzünün kızardığını hissetti. "Çok güzel bir oğlun var," dedi Lyon'a kekeleyerek.

Caine kapı girişinde kalırken, Lyon Dakota'yı almaya gitti. Oğlunun parmaklarını Jade'in saçlarından ayırmak zorunda kaldı. Genç kadın Caine'in yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışarak ona baktı. Şefkat görüyordu ama başka bir şey daha vardı. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

"O kucağıma aldığım ilk bebek," dedi oğlunu kollarına alan Lyon'a.

"Çok doğaldın," diye karşılık verdi Lyon. "Sence de öyle değil mi Dakota?" diye sordu. Göz gözce gelene dek bebeği havaya kaldırdı. Dakota hemen sırttı.

Christina hızla odaya girip arkadaşına keskinleştirdiği bıçağı verdi. Hançer yumuşak bir deri kılıfın içindeydi. "Artık yeterince keskin," dedi Jade'e. "Yanlışlıkla kendini kesmemen için o kılıfı yaptım."

"Teşekkür ederim," dedi Jade.

"Bıçağı ihtiyacın olmayacak," dedi Caine. Tembel tembel durduğu yerden ayrılıp Jade'in yanına gitti. "Bende kalmasına izin ver tatlım. Canın yanabilir."

"Onu sana vermeyeceğim," dedi Jade. "Bıçak amcamın hediyesiydi ve ona yanımdan hiç ayırmayacağıma dair söz verdim."

Caine onun bir adım geri çekildiğini görünce pes etti. "Gitmeliyiz," dedi. "Lyon, sen..."

"Tamam," diye karşılık verdi Lyon. "İşim biter bitmez..."

"Pekâlâ," diyerek araya girdi Caine.

"Farklı bir dil kullanıyor gibiler, sence de öyle değil mi?" dedi Christina, Jade'e.

"Endişelenmemi istemiyorlar," diye açıkladı Jade.

"Öyleyse ne söylediklerini anlıyorsun."

"Elbette. Lyon'un soruşturmasına başlaması gerekiyor. Caine'in ona birkaç öneride bulunduğu belli. Kayda değer bir şey bulur bulmaz Caine'le iletişime geçecek."

Lyon ve Caine dikkatle ona bakıyorlardı. "Bunca şeyi bu iki cümleden mi çıkardın?"

Jade kafasını sallayarak Lyon'a döndü. "Son günlerde kaybolan biri olup olmadığını öğrenmeye çalışacaksın, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Lyon.

"Tarife ihtiyacın olacak, değil mi? Düşüş nedeniyle zavallı adamın burnu biraz ezilmişti. Yine de yaklaşık kırk yaşında olduğunu söyleyebilirim. Beyaz saçları, gür kaşları ve donuk kahverengi gözleri vardı. Ölüken bile hiç huzurlu görünmüyordu. Karın kısmı kiloluydu. Sosyetenin bir üyesi olmasından şüphelenmek için bir sebep daha."

"Neden?" diye sordu Caine.

"Çünkü bir kişiye fazlasıyla yetecek kadar yemiş," dedi Jade. "Ellerinde de nasır yoktu. Hayır, kesinlikle bir işçi değildi. Size bu kadarını söyleyebilirim."

"Gel ve otur," diye teklif etti Lyon. "Diğer adamları da tarif etmen işimize yarayabilir."

"Ne yazık ki anlatabileceğim çok fazla şey yok," dedi Jade. "Onları doğru düzgün görmedim. Uzun mu kısa mı ya da şişman mı zayıf mı olduklarını bilmiyorum..." Duraksayıp içini çekti. "Üç kişilerdi ve sadece bunu fark edecek kadar zamanım oldu."

Rahatsız olmuş görünüyordu. Caine onun gördüğü şeylerden korktuğunu düşündü. Ne de olsa bir adamın yüksekte düşerek öldüğüne tanık olmuştu ve onun gibi narin bir kadın bu tür korkulara alışık olamazdı.

Jade üzgündü ve Caine kolunu omuzlarına dolayınca kendini daha da suçlu hissetti. Hayatında ilk kez yalan söylemekten hoşlanmıyordu. Kendi kendine iyi niyetli olduğunu söylemeye çalışıp duruyor ama bu hatırlatma hiç işine yaramıyordu. Üç iyi insanı kandırıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi birden. "Ne kadar uzun kalırsak bu aileyi o kadar tehlikeye atmış oluruz Caine. Evet, hemen gitmeliyiz." Kimsenin ona karşı çıkmasına fırsat vermeden girişe doğru ilerledi. "Caine? Kasabada bir evin var mı?" diye sordu evi olduğunu çok iyi bilmesine rağmen.

"Evet."

"Bana kalırsa oraya gitmeliyiz. Beni Londra'dan uzakta güvende tutabilirsin."

"Harwythe'e gitmeyeceğiz Jade."

"Harwythe mi?"

"Kasabadaki malikânemin adı," diye yanıtladı Caine. "Seni anne babamın evine götüreceğim. Toprakları benimkiyle bitişik. İtibarın yüzünden endişelenmeyebilirsin ama ben endişeleniyorum. İyi olduğundan emin olmak için her gün seni ziyarete gelirim. Etrafa muhafızlar yerleştiririm... Neden kafanı sallıyorsun?"

"Beni ziyarete mi geleceksin? Caine, şimdiden verdiği sözden dönüyorsun," diye bağırdı Jade. "Anne babanı bu işe karıştırmayacağız. Beni güvende tutacağına söz verdin ve bu iş bitene kadar yanımdan ayrılmayacaksın."

"Çok kararlı görünüyor Caine," diyerek araya girdi Lyon.

"Jade'e tüm kalbimle katılıyorum," dedi Christina.

"Neden?" diye sordu Caine ve Lyon aynı anda.

Christina omzunu silkti. "Çünkü o benim arkadaşım. Onunla hemfikir olmalıyım, öyle değil mi?"

İki adamın da bu açıklamaya karşı söyleyebileceği geçerli bir sözü yoktu. Jade bundan memnundu. "Teşekkür ederim Christina. Ben de her zaman senden yana olacağım."

Caine kafasını salladı. "Jade..." diyerek söze başladı onu asıl konuya çekebileceğini düşünerek. "Anne babamla kalmanı önerirken senin güvenliğini düşünüyordum."

"Hayır."

"Yanımda güvende olacağına gerçekten inanıyor musun?"

Jade, adamın şaşkın ses tonuna aldırmadı. "Kesinlikle inanıyorum."

"Tatlım, iki hafta boyunca sana dokunmadan duramam. Bu konuda soylu davranmaya çalışıyorum, lanet olsun."

Jade'in yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. "Caine..." diye fısıldadı. "Misafirlerimizin karşısında bu tür şeyler söylememelisin."

"Onlar bizim misafirimiz değiller," diye bağırdı Caine neredeyse bıkkın bir ses tonuyla. "Biz onların misafirleriyiz."

"Adam yanımda hep küfrediyor," dedi Jade Christina'ya. "Özür de dilemiyor."

"Jade!" diye kükredi Caine. "Konuyu değiştirme girişimlerinden vazgeç artık."

"Ona bağırmam gerektiğini sanmıyorum Caine," dedi Christina.

"Kendine engel olamıyor," diye açıkladı Jade. "Huysuzluğu yüzünden."

"Ben huysuz değilim," dedi Caine çok daha kısıp bir sesle. "Ben sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Seni utandırmak istemiyorum."

"Artık çok geç," diye karşılık verdi Jade. "Beni çoktan utandırdın."

Christina ve Lyon bu konuşma karşısında büyülenmiş gibi

görünüyorlardı. Caine arkadaşına döndü. "Gitmeniz gereken bir yer yok mu?"

"Hayır."

"Yine de gidin," diye emretti Caine.

Lyon tek kaşını kaldırırsa da pes etti. "Gel karıcığım. Yemek odasında bekleyebiliriz. Caine? Yardım etmemi istiyorsan gitmeden önce birkaç şeyi açıklamak zorundasın..."

"Daha sonra," dedi Caine.

Christina kocasını ve oğlunu takip ederek odadan çıktı. Yanından geçerken durup Jade'in elini sıktı. "Tartışmamak en iyisidir," diye fısıldadı. "Kaderine çoktan karar verildi."

Jade bu sözlerle pek aldırmadı. Christina'yı memnun etmek için kafasını salladıktan sonra kapıyı kapatıp Caine'le yüzleşmek için döndü. Ellerini beline koydu. "Bana dokunmadan duramayacağından endişe etmen çok gülünç. Sana izin vermediğim sürece benden faydalanmayacaksın. Sana güveniyorum..." Ateşli bir şekilde kafasını sallayarak ellerini korsesine götürdü. "Bütün kalbimle," diye ekledi oldukça dramatik bir ifadeyle.

"Güvenme."

Caine'in sesindeki sertlik Jade'i şaşırttı. Ama çabuk toparlandı. "Çok geç Caine. Artık sana güveniyorum. Beni koruyacaksın ve bana dokunmana izin vermeyeceğim. Basit bir anlaşmamız var bayım. Son anda ortaya çıkan endişelerin yüzünden sakın ortalığı karıştırmaya çalışma. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Holden gelen gürültü dikkatlerini dağıttı. Caine sesi hemen tanıdı.

Seyislerinden biri kekeleyerek patronunu bulması gerektiğini söylüyordu.

"Bu Perry," dedi Caine. "Seyislerimden biri. Ben ne istediğini öğrenirken sen burada bekle."

Jade bu emre uymayıp onu takip etti elbette.

Caine, Lyon'un yüzündeki karanlık ifadeyi görünce kötü bir şey olduğunu anladı. Sonra dikkatini hizmetkârına çevirdi. Nefes nefese kalmış olan genç adamın ela gözleri kocamandı ve koyu kıvrımlı saçları dik dik duruyordu.

"Her şeyi kaybettik lordum," deyiverdi Perry. "Merlin bütün bloğun ateş alması olmasının bir mucize olduğunu size söylememi istedi. Haselet Kontu'nun evi sadece biraz yandı. Sanırım dumandan zarar gördü, dış duvarları hâlâ sağlam duruyor."

"Perry, ne demeye çalışıyorsun?"

"Evinde yangın çıkmış Caine," diyerek araya girdi Lyon. "Bize bunu anlatmaya çalışıyorsun, değil mi Perry?"

Hizmetkâr hemen kafasını salladı. "İhmalkârlıktan değil," diyerek savunmaya geçti. "Yangının nasıl çıktığını bilmiyoruz lordum ama yanan bir mum ya da şömine yoktu. Tanrı biliyor, sebebi ihmalkârlık değil."

"Kimse seni suçlamıyor," dedi Caine. Sesi kontrollüydü, öfkesini gizlemişti. "Bu tür kazalar olur."

"Bu bir kaza değildi."

Holddeki herkes dönüp Jade'e baktı. Ellerini kenetlemiş, yere bakıyordu. O kadar huzursuz görünüyordu ki Caine'in öfkesinin bir kısmı kayboldu. "Sorun değil Jade," diyerek onu teselli etti. "Kaybettiklerimi kolayca geri koyabilirim." Perry'ye döndü. "Yaralanan oldu mu?"

Hizmetkâr bütün çalışanların zamanında evden çıkmayı başardıklarını kekeleyerek söylerken Lyon, Jade'i izliyordu. Caine'in seyisine yeni emirler vermek üzere olduğunu anla-

yınca hızla araya girdi. "Yetkililer ve hizmetkârlarla uğraşmayı bana bırak," diye teklif etti. "Jade'i Londra'dan uzaklaştırmalısın Caine."

"Evet," diye karşılık verdi Caine. Jade'i endişelendirmemeye çalışıyordu ama yangının onun peşindeki adamlarla bir ilgisi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Perry, mutfığa gidip içecek bir şey al," diye emretti Lyon. "Tezgâhta her zaman bira ve konyak bulunur."

Hizmetkâr bu öneriyi yerine getirmek için koştu.

Lyon ve Caine bir şeyler söylemesini bekleyerek Jade'e baktılar. O ise yere bakıyordu Ellerini ovuşturuyordu...

"Jade?" dedi Caine onun sessiz kalmaya kararlı olduğunu anlayınca. "Neden bunun bir kaza olduğuna inanmıyorsun?"

Jade derin bir nefes aldıktan sonra yanıt verdi. "Çünkü bu ilk yangın değil Caine. Bu çıkardıkları üçüncü yangın. Yangın çıkarmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorlar." Kafasını kaldırıp Caine'e baktı. Gözleri yaşarmıştı. "Seni ve beni yakalayana dek tekrar tekrar deneyecekler," diye ekledi telaşla. "İçeride."

"Seni bu şekilde öldürmeyi planladıklarını mı söylüyorsun?" diye sordu Lyon.

Jade kafasını salladı. "Artık öldürmek istedikleri sadece ben değilim," diye fısıldadı. Caine'e bakıp ağlamaya başladı. "Onu da öldürmek istiyorlar."

Altıncı Bölüm

Jade elinin tersiyle yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Bir şekilde gerçek kimliğini öğrenmiş olmalılar," diye fısıldadı. "Meyhaneye girdiğimde senin Pagan olduğunu sanıyordum... Ama onlar en başından beri biliyor olmalılar Caine. Yoksa neden evini yaksınlar?"

Caine yanına gidip kolunu genç kadının omuzlarına doladı. Onu misafir odasına geri götürdü. "Keşif onlara söylemiş olamaz," dedi. "Nasıl öğrendiklerini bilmiyorum... Boş ver. Jade, artık eksik açıklamalar yapmak yok. Her şeyi bilmek zorundayım."

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Lyon çiftin peşinden odaya girdi. Kapıyı arkasından kapatıp kanepenin karşısındaki yerini aldı. Caine genç kadını nazikçe yanına oturttu.

Jade Lyon'a baktı. "Sanırım dün gece Thames'e atladığımızda onları atlattık. Belki Perry'ye Caine'i aramaya devam ediyormuş gibi yapmasını söyleyebilirsen, onu izleyenler nerede olduğumuzu bilmediğini düşünürler."

Lyon bunun harika bir plan olduğunu düşündü. Hemen ona katıldı ve hizmetkârı bulmaya gitti.

Odadan çıkar çıkmaz Jade, Caine'e döndü. "Seninle kalamam. Artık bunu anlıyorum. Bana ulaşmak için seni öldürecekler. Senden hoşlanmamaya çalıştım bayım ama bu konuda başarısız oldum. İncinmen beni çok üzer."

Genç kadın bu açıklamanın üzerine gitmeye çalıştı ama Caine hareket etmesine izin vermedi. Onu sıkıca tutup yanına çekti. "Ben de senden hoşlanmamaya çalıştım," diye fısıldadı. Onun başının tepesini öptükten sonra sözlerine devam etti. "Ama ben de bu konuda başarısız oldum. Görünüşe göre birbirimize mecburuz tatlım."

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan Jade oldu. "Çok tuhaf değil mi Caine?"

"Ne?" diye karşılık verdi Caine, onun gibi fısıldayarak.

"Evinin kaybettin, ikimiz de tehlikedeyiz ama tek istediğim beni öpmen. Sence de tuhaf değil mi?"

Caine kafasını salladı. Elini genç kadının çenesine götürdü. "Hayır," diye yanıtladı. "Ben de seni öpmek istiyorum."

"Öyle mi?" Jade'in gözleri kocaman oldu. "Bu çok..."

"Garip, değil mi?" diye fısıldadı Caine ona doğru eğilirken.

"Evet," diyerek onun dudaklarına doğru nefesini verdi Jade. "Çok garip."

Bunun üzerine Caine'in dudakları onunkileri ele geçirerek konuşmalarını sonlandırdı. Jade hemen kollarını adamın boynuna doladı. Caine çenesine hafifçe baskı uygulayarak onun

dudaklarını aralamaya çalıştı ve istediğini yerine getirince dilini içeri kaydırıldı.

Kısa süreliğine tadına bakmak istemişti ama öpücük çok geçmeden kontrolden çıktı. Sert bir ısrarla dudaklarını Jade'inkilerin üzerinde gezdirdi.

Ona doyamıyordu.

"Tanrı aşkına... Caine... Bunun sırası değil..."

Lyon bu yarım cümleyi kapı girişinde sarf ettikten sonra yerine geçti. Belli ki Caine'in genç kadından ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Ancak Jade için durum farklıydı, şaşırtıcı bir hızla Caine'i itip kendinden uzaklaştırdı.

Lyon'a bakarken kıpkırmızıydı. Adam ona bakarak sırtıttığı için gözlerini hemen yere çevirdi. O sırada Caine'in elini göğsüne bastırıldığını fark etti ve hemen elini kenara itti. "Kendini kaptırdın bayım," dedi.

Caine öpüşme konusunu açanın kendisi olmadığını ona hatırlatmamaya karar verdi.

"Sanırım açıklamasını dinleme vakti geldi," dedi Lyon. Gür sesinin genç kadının irkilmesine neden olduğunu görünce, "Jade?" dedi daha kısık bir sesle. "Neden bize ilk yangından bahsetmiyorsun?"

"Denerim," dedi Jade bakışlarını kaldırmadan. "Ama bu olayı hatırlamak hâlâ içimi ürpertiyor. Lütfen zayıf bir kadın olduğumu düşünmeyin." Dönüp Caine'e baktı. "Ben hiç de zayıf biri değilim."

Lyon kafasını salladı. "Öyleyse başlayabilir miyiz?" diye sordu. "Jade, bize yangınlardan söz etmeden önce, neden biraz evveliyatından bahsetmiyorsun?"

"Babam Wakerfields Kontu'ydu. Artık bu ve sayısız birçok unvanı kardeşim Nathan taşıyor elbette. Babam ben sekiz ya-

şındayken öldü. Bir adamla görüşmek için Londra'ya gittiğini hatırlıyorum. Veda etmeye geldiğinde bahçedeydim."

"O kadar küçük olduğun halde nasıl hatırlayabiliyorsun?" diye sordu Caine.

"Babam çok üzgündü," dedi Jade. "Bu beni korkuttuğu için çok iyi hatırlıyor olmalıyım. Ellerini sırtında birleştirmiş halde ileri geri yürüyor ve bana ona bir şey olursa, Nathan ve benim arkadaşı Harry'ye gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Söylediklerini dikkatle dinlemem konusunda o kadar ısrarcıydı ki beni omuzlarımdan tutup sarstı. Bense bana getirmesini istediğim ıvır zıvırla ilgileniyordum." Düşünceli bir şekilde eklerken sesi titredi. "Çok küçüktüm."

"Hâlâ küçüksün," diyerek araya girdi Caine.

"Öyle hissetmiyorum," diye itiraf etti Jade ve omuzlarını dikleştirip sözlerine devam etti. "Annem ben bebekken ölmüş, bu yüzden onu hatırlamıyorum."

"Babana ne oldu?" diye sordu Caine.

"At arabası kazasında öldü."

"Öyleyse içine doğmuş olmalı," dedi Lyon.

"Hayır, düşmanı vardı."

"Ve babanın düşmanının şimdi de senin peşinde olduğuna inanıyorsun, öyle mi? Endişelerinin sebebi bu mu?" diye sordu Lyon.

Jade kafasını salladı. "Hayır, hayır," dedi. "Birinin öldürüldüğünü gördüm. Ve o adamı öldüren adamlar beni net bir şekilde gördüler. Babamı anlatmamın tek sebebi bana evveliyatımı sorman. Evet, Lyon, kullandığın kelime buydu."

"Özür dilerim," dedi Lyon tekrar. "Anlamadan hüküm vermek istemezdim."

"Baban öldükten sonra ne oldu?" diye sordu Caine. Birden

kendini yakın dostundan daha üstün hissetti çünkü Lyon akli karışmış ve şaşkın görünüyordu. Jade'in yanında akli karışan tek kişinin o olmadığını bilmek güzeldi. Hem de çok güzel.

"Cenaze töreninden sonra Harry bizi almaya geldi. Yaz sonunda Nathan'ı okula gönderdi. Babamızın onun eğitimini tamamlamasını istediğini biliyordu. Ben amcamla kaldım. O gerçek amcam değil... Ve artık benim için bir baba gibi. Her neyse, beni her zaman sıcak ve huzurlu olan adasına götürdü. Harry Amca bana karşı çok iyiydi. Hiç evlenmedi, bu yüzden onun kızı gibiydim. Çok iyi anlaşıyorduk. Yine de kardeşimi özlüyordum. Onca yıl boyunca Nathan bizi sadece bir kez ziyaret edebildi."

Duraksayınca Caine ona meraklı bir bakış attı ve devam etmesi için onu nazikçe teşvik etti. "Peki sonra ne oldu?"

"Nathan'ı görebilmek için elbette İngiltere'ye döndüm. Babamın evini de tekrar görmek istiyordum. Nathan birkaç değişiklik yapmıştı."

"Sonra?" dedi Lyon, Jade tekrar duraksayınca.

"Nathan benimle Londra'da buluştu. Doğruca kasabadaki evine gittik ve arayı kapatırken birlikte harika bir hafta geçirdik. Ama sonra önemli bir mesele yüzünden çağrıldı."

"Bu meselenin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Caine.

Genç kadın kafasını salladı. "Hepsini değil. Bir haberci Nathan'a mektup getirdi. Kardeşim mektubu okuyunca çok üzüldü. Bana Londra'ya gitmesi gerektiğini ve iki hafta içinde döneceğini söyledi. Yakın dostunun başı derdteymiş. Bana sadece bu kadarını söyledi Caine. Nathan onurlu bir adamdır. Zor durumda olan bir dostuna asla sırtını dönmez ve ben de ondan böyle bir şey istemem."

"Yalnız mı kaldın?" diye sordu Caine.

"Ah Tanrı aşkına, hayır. Nathan'ın malikânesinde hizmet-kârları var. Leydi Briars... Babamın iyi bir dostuydu... Çalışanları o bulmuş, hatta Nathan'a tadilat planlarında yardımcı olmuş. Bizi o büyütmek istiyordu ve velayetimizi almak için mahkemeye başvuracaktı. Ama sonra Harry bizi alıp götürünce bizi bulamadı. Bu mesele çözülür çözülmez gidip onu görmeliyim. Tabii daha önce gitmeye cesaret edemedim. Eğer öğrenirlerse muhtemelen onun da evini yakarlar..."

"Jade, konudan uzaklaşıyorsun," diyerek araya girdi Caine.

"Öyle mi?"

Caine kafasını salladı.

"Özür dilerim. Ne diyordum?"

"Nathan'ın Londra'ya doğru yola çıktığını söylüyordun," diyerek ona hatırlattı Lyon.

"Evet," dedi Jade. "Ama şimdi aptalca bir şey yaptığım farkındayım. Adadayken dilediğim gibi dolaşabilirdim. Bana eşlik eden birinin olup olmaması beni asla endişelendirmedi. İngiltere'nin böyle olmadığını unutmuşum. Burada herkes kapılarını kilitlemek zorunda. Her neyse, dışarı çıkmak için acele ediyordum, yere bakmadığım için topuğum merdivenlerde toplanan halıya takıldı. Sert bir şekilde düştüm ve başımı rıtabzanın tokmağına vurdum."

Jade duraksayıp anlayışlı sözler duymayı bekledi. İki adam da ilgiyle ona bakmayı sürdürünce, ikisinin de hiçbir şey söylemeyeceğini anladı. Onlara duyarsızlıkları yüzünden hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Başımın zonklaması geçtikten yaklaşık bir saat sonra tek başıma hızlı bir yürüyüşe çıktım. Çok geçmeden ağrılarımı unuttum ve çok güzel bir gün olduğu için zamanın nasıl geçtiğini anlama-

dım. Kiliseye girmek üzereyken gürültüyü fark ettim ve aynı anda zavallı adamın yere çakıldığını gördüm." Derin bir nefes aldı. "Bağırarak koşmaya başladım. Ama yönümü kaybettim ve soluğu doğruca anne babamın mezarının üzerinde aldım. Adamları tekrar o zaman gördüm."

"Aynı adamları mı?" diye sordu Lyon.

"Evet, aynı adamları," diye yanıtladı Jade. Sersemlemiş gibiydi. "Beni kovalamanın çabalarına değmeyeceğine karar vermiş olmalılar... Ayrıca çok meşgullerdi."

"Ne yapıyorlardı?" diye sordu Caine. Hemen yanıt alamayınca kalbine kötü bir his yerleşti. Genç kadın ellerini sıkıca tutmaktaydı ve Caine onun bu hareketin farkında olduğundan bile şüpheliydi.

"İpotağı kazıyorlardı," dedi Jade en sonunda.

"Mezarı mı kazıyorlardı?" diye sordu Lyon şaşkınlıkla.

"Evet."

Caine hiçbir tepki göstermedi. Lyon ise duyduklarına inanmıyormuş gibi görünüyordu. Yalan söylediğinde iki adamın da ona rahatça inanmalarının ama onlara tüm gerçeği anlattığında inanmamalarının tuhaf olduğunu düşündü Jade.

"Bu doğru," dedi Lyon'a. "Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım ama ne gördüğümü biliyorum."

"Pekâlâ," diye karşılık verdi Caine. "Sonra ne oldu?"

"Yine bağırmaya başladım," dedi Jade. "Ah çıt çıkarmamam gerektiğini şimdi anlıyorum çünkü tekrar dikkatlerini çektim. Ama o kadar öfkeliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum. Çıcık adam da dönüp bana baktı. Şık giyimli olanın elinde bir silah vardı. Tuhaftı ama silahı ateşleyene kadar yerimden kıpırlayamadım. Ama o zaman rüzgâr gibi koştum. Nathan'ın kâhyası Hudson kütüphanede çalışıyordu. Ona olanları anlat-

tım ama beni sakinleştirip bütün hikâyeyi dinlediğinde, hava adamları aramaya çıkamayacak kadar kararmıştı. Ertesi sabaha kadar beklemek zorunda kaldık.”

“Yerkililere haber verdiniz mi?”

Jade kafasını salladı. “İşte bu noktada biraz kafa karıştırıcı olmaya başlıyor,” diye itiraf etti. “Ertesi sabah, Hudson birkaç güçlü adamla birlikte çatıdan atıldığını gördüğüm adamın cesedini bulmaya gitti. Hudson onlarla gitmeme izin vermedi. Hâlâ çok gergindim.”

“Anlıyorum,” diyerek ona katıldı Caine.

“Evet,” dedi Jade içini çekerek. “Hudson ve adamlar dönünce, sizin şu an olduğunuz gibi nazik olmaya çalıştılar Caine, fakat bana gerçeği söylemek zorundalardı.”

“Hangi gerçeği?”

“Cesedi bulamadıklarını.”

“O halde hayal gördüğünü düşünmüş...”

“Hayal mi Lyon?” diyerek onun sözünü kesti Jade. “Evet, böyle düşünmüş olduklarına eminim. Nathan’ın çalışanları oldukları için bana sersemlemiş olabileceğimi söylemeye cesaret edemediler ama yüzlerindeki ifade yeterliydi. Kendi gözlerimle görmek için hemen mezarlığa koştum. Önceki gece çok yağmurlu ve rüzgârlıydı ama buna rağmen toprağa kürek değmiş gibi görünmüyordu.”

“Belki de toprağı kazmaya yeni başladıklarında onlara mani olmuşsundur,” diyerek tahminde bulundu Caine.

“Evet, kazmaya yeni başlamışlardı,” diye kabul etti Jade. “Yüzlerini asla unutmayaacağım.”

“Bize bu olayın geri kalanını anlat,” dedi Caine.

“Günün geri kalanını amaçlarının ne olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim. Sonra Hudson’a gidip bu olayla Nathan’ın

canını sıkmasını söyledim. Kâhyaya yalan söyleyip batan güneşin bana oyun oynadığından emin olduğumu söyledim. Hudson'ın rahatladığını söylemeliyim. Merdivenlerden düşüp başımı çarptığım için hâlâ endişeliydi."

"Jade, bu senin hayal gücünün bir..."

"Hayal gücü mü?" diye sordu Caine. Kafasını salladı. "O gece bizi en az beş adam takip ediyordu. Hayır, hayal gücü değil."

Jade, Lyon'a şüpheli bir bakış attı. "Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Artık inanıyorum." diye yanıtladı Lyon. "Peşinizde adamlar varsa, o halde gerçekten bir şey görmüş olmalısın. Daha sonra ne oldu?"

"Pes etmedim," dedi Jade ona. Ellerini kucığında kenetlemeye çalışınca Caine'in elini tuttuğunu fark etti. Onu hızla itti. "Çok inatçı olabiliyorum. Böylece ertesi sabah bir kez daha kanıt bulmaya çıktım."

Lyon, Caine'e gülümsedi. "Yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım," diye itiraf etti.

"Bu hangi sabahtı?" diye sordu Caine.

"Dün sabah. Ata binmiştim. Ama anne babamın mezarına gitmedim. Atı ben üzerindeyken vurdular."

"Ne yaptılar?" diye sordu Caine neredeyse bağırarak.

Onun şaşkınlığı Jade'in hoşuna gitti. "Nathan'ın güçlü atını öldürdüler," diye tekrarladı. "Kardeşim en sevdiği atının öldüğünü öğrenince ne kadar üzülecek kim bilir... Bu onun kalbini kıracak."

Caine onun yine ağlamak üzere olduğunu düşünüp keten mendilini uzandı. "Peki sonra ne oldu?" diye sordu.

"Yere düştüm elbette. Boynumu kırmadığım için şanslıy-

dım. Sadece küçük yaralar aldım. Dün gece gizlice yatak odama girdiğinde omuzlarımdaki ve kollarımdaki morlukları fark etmiş olmalısın.” Jade dönüp Caine’e bakarak vereceği yanıtı bekledi.

“Fark etmedim,” diye fısıldadı Caine. “Ve odana gizlice girmedim.”

“Morlukları nasıl fark etmezsin?”

“Omuzlarına bakmıyordum.”

Jade bir kez daha kızardığını hissetti. “Omuzlarıma bakıyor olman gerekirdi,” diye kekeleydi. “Bir centilmen berelerimi hemen fark ederdi.”

Caine’in sabrı tükendi. “Jade, hadım edilmiş bir erkek bile...”

“Geri kalanını dinlemek istiyor musun istemiyor musun?”

“İstiyorum,” dedi Caine.

“Atım vurulduktan sonra eve kadar koştum. Peşime düşüp düşmediklerini bilmiyorum. Çok üzgündüm. Daha önce başıma böyle bir şey hiç gelmedi. Çok korunaklı bir hayatım oldu.”

Caine’in ona katılmasını bekliyor gibi bir hali vardı. “Bundan eminim,” dedi Caine.

“Tekrar Hudson’ı bulup ona olanları anlattım. Bana inanmakta zorlandığını gördüm. Adam bana zorla bir fincan çay içirmeye çalıştı. Ancak bu kez kanıtım vardı.”

“Kanıt mı?” diye sordu Caine.

“Ölen at elbette,” diye bağırdı Jade. “Dikkatle dinle, lütfen.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Caine. “Ölen at. Peki Hudson ona ölen atı gösterdiğinde senden özür diledi mi?”

Jade gözlerini ona dikerken uzunca bir süre alt dudaklarını ısırırdı. “Tam olarak değil,” dedi en sonunda.

"Tam olarak değil derken ne demek istiyorsun?"

Jade bu soruyu soran Lyon'a baktı. "Buna inanmakta zorlanacağını biliyorum ama atın vurulduğu yere vardığımızda... Ortadan kaybolmuştu."

"Hayır, buna inanmakta zorlanmıyorum," dedi Lyon. "Peki ya sen Caine?"

Caine gülümsedi. "Bize anlattığı diğer şeyler kadar mantıklı geliyor."

"Hudson ahıra dönmemizde ısrar etti," diye devam etti Jade sözlerine. "Atın kendi başına ahırını bulduğundan emindi."

"Peki bu tahmini doğru mu çıktı?" diye sordu Caine.

"Hayır, doğru çıkmadı. Adamlar öğlene kadar araziye aradılar ama onu bulamadılar. Yine de patikanın güncyinde bir yük arabasına ait yeni izler vardı. Bence ne oldu biliyor musun Caine? O atı yük arabasına koyup götürdüler. Bu olasılık sana ne ifade ediyor?"

Genç kadın o kadar coşkuluydu ki Caine onu hayal kırıklığına uğratacağı için biraz üzüldü. "Herhalde yetişkin bir atın kaç kilo olduğuna dair hiçbir fikrin yok Jade. Atı kaldırmak için üç adamdan daha fazlasının gerekeceğinden emin olabilirsin."

"Zor," diyerek araya girdi Lyon. "Ama imkânsız değil."

"Belki de hayvanın sadece derisi sıyrıldı ve kaçıp gitti," dedi Caine.

"Sadece derisi mi sıyrıldı? Bundan o kadar emin değilim." Jade bıkkınlıkla homurdandı. "Nathan evine ve at arabasına olanları öğrendiğinde de çok üzülecek."

"Evi mi? Evine ne oldu?" diye homurdandı Caine. "Lanet olsun, keşke bunu sırayla anlatmış olsaydın Jade."

"Sanırım nihayet yangın kısmına geldi," dedi Lyon.

"Yanıp kül oldu," diye karşılık verdi Jade.

"Evi ne zaman yandı?" diye sordu Caine yorgun bir şekilde içini çekerek. "At öldürüldükten önce mi sonra mı?"

"Neredeyse hemen ardından," diye açıkladı Jade. "Hudson, Nathan'ın at arabasının benim için hazırlanmasını emretmişti. Londra'ya gidip Nathan'ı bulmaya karar vermiştim. Hizmetkârların tavırlarından sıkılmaya başlamıştım. Bana pek yaklaşmamaya çalışıyorlardı ve tuhaf tuhaf bakıp duruyorlardı. Nathan'ın bu bilmeceyi çözmemeye yardım edeceğini biliyordum."

Caine onun eline hafifçe vurup, "Sakin ol ve anlatmayı bitir arlım," diyene kadar sesini yükselttiğini anlamadı Jade.

"Bana Hudson'ın baktığı gibi bakıyorsunuz... Ah pekâlâ, bitireceğim. Londra'ya doğru yola çıktığımızda arabacı bana seslenerek Nathan'ın evinin yandığını söyledi. Tepelerde yükselen dumanı görebiliyordu. Elbette hemen geri döndük ama eve vardığımızda... Çok geçti. Hizmetkârlara Nathan'ın Londra'daki evine gitmelerini emrettim."

"Ve sonra tekrar Londra'ya doğru yola mı çıktın?" diye sordu Caine. Dalgın dalgın onun ensesini ovuşturuyordu. Çok iyi geldiği için Jade ondan durmasını isteyemedi.

"Ana yolda kaldık ama bir virajı döndüğümüzde onları karışımızda bulduk. Arabacı o kadar korktu ki kaçtı."

"Alçak."

Caine bu sözü söyleyen Lyon'a katılırcasına kafasını salladı.

"Adamı suçlamıyorum," dedi Jade. "Korkmuştu. İnsanlar korktuklarında tuhaf şeyler yaparlar."

"Bazıları yapar," diyerek onun dikkatini çekti Caine.

"Bize daha sonra ne olduğunu anlat Jade," dedi Lyon.

"Kapıları engelleyip arabayı ateşe verdiler," diye karşılık verdi genç kadın. "Çerçevesi kötü pencereden kaçmayı başardım."

Nathan o arabaya çok para vermişti ama pek sağlam değildi. Tekmeleyerek menteşeleri yerinden çıkarmayı başardım. Ama bu gerçeği kardeşime anlatabileceğimi sanmıyorum çünkü bu onu sadece üzer..."

"Yine konudan sapıyorsun," dedi Caine.

Lyon gülümsedi. "Bana Christina'yı hatırlatıyor," diye itiraf etti. "Jade, neden gidip benim için eşimi bulmuyorsun? Yanınıza almanız için bir çanta hazırlayacaktı."

Cezası ertelenmiş gibi hisseden Jade odadan hızla ayrıldı.

"Evet, Caine?" dedi Lyon yalnız kaldıklarında. "Ne düşünüyorsun?"

"Dün gece bizi takip eden adamlar vardı," diye hatırlattı Caine arkadaşına.

"Hikâyesine inanıyor musun?"

"Bir şey görmüş."

"Sana sorduğum bu değildi."

Caine yavaşça kafasını salladı. "Tek kelimesine bile inanmıyorum," diye itiraf etti. "Peki ya sen?"

Lyon kafasını salladı. "Bu duyduğum en mantıksız hikâye. Ama lanet olsun, doğruyu söylüyorsa ona yardım etmeliyiz."

"Peki ya doğruyu söylemiyorsa?" diye sordu Caine alacağı cevabı tahmin ederek.

"Arkanı kollasan iyi edersin."

"Lyon, herhalde onun..."

Lyon, arkadaşının cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Sana bildiğimi söylüyorum," diyerek onun sözünü kesti. "Birincisi, objektif davranmıyorsun. Seni suçlayamam Caine. Ben de Christina'ya karşı senin Jade'e davrandığını gibi davranmıştım. İkincisi, o tehlikede ve seni de tehlikeye atıyor. Bunlar doğru olduğundan emin olduğumuz iki şey."

Caine onun haklı olduğunu biliyordu. Kanepede arkasına yaslandı. "Şimdi bana içinden geçenleri söyle."

"Belki de bunun babasıyla bir ilgisi vardır," dedi Lyon omuzunu silkerek. "Wackerfield Kontu'nun geçmişini araştırmaya başlayacağım. Richards yardımcı olabilir."

Caine karşı çıkmak üzereyken fikrini değiştirdi. "Zararı olmaz," dedi. "Yine de tüm bu olanların arkasında kardeşinin olup olmadığını merak etmeye başladım. Unutma Lyon. Nathan zor durumda olan bir arkadaşına yardım etmek için Londra'ya gitmiş. Her şey o zaman başlamış."

"Bize anlattığı hikâyeyi doğru kabul edersek."

"Evet," diye karşılık verdi Caine.

Lyon derin bir nefes verdi. "Sana sormak istediğim tek bir soru var Caine." Sesi kısık ve ısrarcıydı. "Ona güveniyor musun?"

Caine uzunca bir süre arkadaşına baktı. "Bu tuhaf durumu mantık süzgecinden geçirirsek..."

Lyon kafasını salladı. "İçgüdülerine değer veriyorum dostum. Bana cevap ver."

"Evet," dedi Caine. Sonra sırtıttı. Hayatında ilk kez mantığı bir kenara atıyordu. "Ona bütün kalbimle güveniyorum ama sana nedenine dair geçerli tek bir sebep bile sunamam."

Lyon gülümsedi. "Ben de ona güveniyorum. Ona neden güvendiğine dair en ufak bir fikrin bile yok, değil mi Caine?"

Caine arkadaşının alaycı sözlerine tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sen ona güvendiğin için ona güveniyorum," diye açıkladı Lyon. "İçgüdülerin asla yanılmaz. Seni dinlediğim için birçok kez beni kurtardın."

"Hâlâ ne söylemeye çalıştığını açıklamadın," diyerek ona hatırlattı Caine.

"Ben de Christina'ya güveniyordum," dedi Lyon. "Neredeyse en başından beri. Sana yemin ederim ki bu benim açımdan körü körüne bir inançtı. O da beni bir kovalamacaya sürükledi. Ve şimdi eşimin yanında olmalıyım. Bildiğin gibi Christina'nın bazı sıra dışı fikirleri vardır ama bu kez haklı."

"Hangi açıdan?" diye sordu Caine.

"Bana kalırsa, dostum, kaderinle tanıştın." Lyon hafifçe küküredikten sonra kafasını salladı. "Tanrı yardımcın olsun Caine, çünkü asıl kovalamaca yeni başlamak üzere."

Yedinci Bölüm

Hanımlar antrede Caine'i ve Lyon'ı bekliyorlardı. Yerde, aralarında gri ve beyaz benekli büyük bir çanta duruyordu.

Caine çantayı kaldırmaya çalıştıktan sonra kafasını salladı. "Tanrı aşkına Jade, hiçbir ar bu yükü taşıyamaz. Ağırılık hayvana çok gelir." Bir dizinin üzerine çöküp çantanın kilidini açıp içine baktı. Sonra kısık sesli bir ıslık çaldı. "Burada lanet olası bir cephane var," dedi Lyon'a. "Bu çantayı kim hazırladı?"

"Ben hazırladım," dedi Christina. "Jade'in seni korumak zorunda kalabileceğini düşündüm."

"Jade'in beni korumak zorunda kalabileceğini mi düşünüldün?" Caine şaşkın görünüyordu. "Lyon, karın az önce bana hakaret mi etti?"

Lyon kafasını sallarken gülümsedi. "Kesinlikle hakaret etti Caine. Özür dileyip unutsan iyi olur."

"Ben neden özür diliyorum ki?"

"Zamandan tasarruf etmiş olursun," diye açıkladı Lyon. Gülmemeye çalışıyordu. Caine oldukça sersemlemiş görünüyordu.

"Evlilik seni yumuşatmış," diye homurdandı.

"Sütlü ekmek kadar," dedi Lyon sırtarak.

Caine dikkatini çantadaki gereksiz şeyleri çıkarma işine verdi.

İki leydi de hayal kırıklığıyla nefesini tutarken, Caine birkaç uzun bıçağı, iki tabancayı ve tehlikeli görünen bir zinciri yere attı. "Bunlara ihtiyacın olmayacak Jade. Üstelik sen bunları kullanamayacak kadar ürkeksin."

Jade çoktan silahları toplamaya başlamıştı bile.

"Onları orada bırak, benim küçük savaşım."

"Ah istediğin gibi olsun," diye homurdandı genç kadın. "Bana sevgi sözcükleriyle hitap etmekten vazgeç bayım. Onları hayatındaki diğer kadınlara sakla. Ben senin ne sevgilinin ne de aşkın, savaşçın olmadığımın da eminim. Ah hiç bana öyle masum masum bakma Caine. Christina bana diğer kadınlardan bahsetti."

Caine hâlâ onun önceki sözüne anlam vermeye çalışıyordu. "Sana savaşçı demem şaşkın zihninde senin için sevgi sözcüğü anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle öyle, seni kaba adam," dedi Jade. "Bana şaşkın dediğin için seni özür dilemeye zorlamayacağım çünkü evinin yandığı haberini aldığın için hâlâ huysuz olmalısın."

Caine'in içinden bıkkınlıkla haykırmak geldi. Gereksiz silahları çıkarıp çantanın kilidini kapadı. "Bunca zahmete girdiğin için teşekkür ederim Christina, fakat Lyon'ı güvende tutmak için silahlarına ihtiyacın olabilir. Gel Jade," diye emretti. Bir eline çantayı alıp diğeriyle Jade'in elini tuttu.

Jade onun elini sıkıca tutmasına aldırmadı. Hikâyesini güzelce anlatıp Caine'i ikna ettiği için memnundu. Yine de Caine'in dişlerini sıkması işbirlikçi bir ruh halinde olmadığını gösteriyordu. Lyon'un seyisi onlar için iki at hazırlatmıştı. Jade kapıdan geçerken, Christina kollarını dolayıp ona sıkıca sarıldı. "Tanrı yanında olsun," diye fısıldadı.

Caine çantayı atına bağladıktan sonra Jade'i öteki ata bindirdi. Genç kadın Caine'in peşinden arka kapıdan çıkarken onlara el salladı.

Jade, Lyon ve Christina'ya bakmak için tekrar arkasına döndü. Christina'nın gülümsemesini ve Lyon'un çatık kaşlarını aklına kazımaya çalıştı çünkü onları bir daha görmeyeceğinden emindi.

Christina birçok kez ona kaderden bahsetmişti. Caine'in Jade'in ömür boyu eşi olacağına inanıyordu. Ama durumu tam olarak anlamıyordu. Ve gerçeği öğrendiğinde, Jade yeni dostu tarafından kabul görmeyeceğinden korkuyordu.

Bunu düşünmek acı vericiydi. Jade oradayken görevine odaklanmakta zorlanmıştı ve görevi Nathan eve dönene kadar Caine'i korumaktı.

Hepsi buydu... Kaderi yıllar önce çizilmişti.

"Yanımda kal Jade," diye emretti Caine omzunun üzerinden.

Jade hemen atını ona yaklaştırdı.

Caine dolambaçlı bir yol izleyerek Londra'dan çıkmayı tercih etmişti. Şehrin cecleklerinde daireler çizdikten sonra takip edilmediklerinden emin olmak için geldikleri yoldan geri döndü.

Şehirden bir saat uzaklaşana dek kuzey yolunda ilerlemeyi reddetti.

Yolculuk yaklaşık üç saatlerini alacaktı. Ama temkinli yapısı nedeniyle ana yola çıktıklarında yolculuğun ancak yarısını geride bırakabilmişlerdi.

Jade bölgeyi tanıyordu. "Taşınadırlarsa, Nathan'ın at arabası biraz ileride olacak," dedi Caine'e.

Hatırladığından daha uzaktaydı. Jade yaklaşık yarım saat daha aracı görmeden ilerlediklerinde, aracın sürüklendiğine karar verdi.

Ama yoldaki dar virajı geride bıraktıktan sonra onu dar geçidin öteki tarafında buldular.

Caine tek kelime etmedi. Ancak at arabasının yanından geçerken ifadesi ciddiye.

"Eee?" diye sordu Jade.

"Üzgünüm, kabul," diye karşılık verdi Caine.

Onun sesindeki öfkeyi duyunca, yıkımdan sorumlu tutulacağını düşünerek endişelenmeye başladı Jade. "Tek söyleyeceğin bu mu?" diye sordu. Caine'in yüzündeki ifadeyi görebilmek için atını onunkinin yanına doğru dürttü. "Bana inanmadın, değil mi? Bu yüzden kırgınsın."

"Artık sana inanıyorum," diyerek karşı çıktı Caine.

Jade uzunca bir süre bekledikten sonra onun başka bir şey söylemeyeceğini anladı. "Ve?" diye sordu özür dileyceğini düşünerek.

"Ve ne?"

"Söylemek istediğin başka bir şey yok mu?"

"Bunu yapan alçakları bulur bulmaz onları öldüreceğimi söyleyebilirim," diye kısık ama buz gibi bir ses tonuyla yanıt verdi Caine. "Ve ölmelerinin ardından sırf eğlencesine cesetlerini ateşe vermek isteyebilirim. Evet, bunu söyleyebilirdim, fakat bu sadece seni üzerdi, değil mi Jade?"

Onun anlattıklarını dinlerken Jade'in gözleri kocaman olmuştu. Söylediklerini yapabileceğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. İçi ürperdi. "Evet, Caine, bu tür planlar duymak beni üzer. İnsanlara ne kadar kızgın olursan ol... Onları dilediğin gibi öldüremezsın."

Caine aniden atını onunkinin yanında durdurdu. Sonra uzanıp onu ensesinden tuttu. Jade o kadar korktu ki uzaklaşmaya cesaret dahi edemedi.

"Benim olanı korurum."

Jade onunla tartışacak değildi. Buna kalkışırsa, adam onu boğabilirdi. Sadece öylece durmalı ve serbest kalmayı beklemeliydi.

"Sana ne söylediğimi anlıyor musun?" diye sordu Caine.

"Evet," diye yanıtladı Jade. "Sana ait olanı korursun. Anlıyorum."

Caine kafasını salladı. Küçük masum onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Aniden onu eyerinin yan tarafına doğru çekip eğilerek öptü. Sert ve sahiplenici bir şekilde.

Genç kadın hiç olmadığı kadar sersemledi. Caine geri çekilip onun gözlerinin içine baktı. "Bana ait olacağını anlamamanın zamanı geldi Jade."

Jade kafasını salladı. "Ben hiçbir erkeğe ait olmayacağım Caine, asıl senin bunu kabul etmenin zamanı geldi."

Adam ona kızmış görünüyordu. Sonra bir anda ifadesi yumuşadı. Tatlı koruyucusu geri dönmüştü. Jade neredeyse rahat bir nefes verecekti.

"Ana yoldan ayrılmalıyız," dedi Caine, kasten konuyu değiştirerek.

"Caine, bilmeni istiyorum ki..."

"Benimle tartışma," diyerek onun sözünü kesti Caine.

Jade kafasını salladı, atını yamaçtan aşağı inmesi için dürtmek üzereyken Caine dizginleri elinden alıp onu kucağına çekti.

"Neden seninle yolculuk ediyorum?" diye sordu genç kadın.

"Yorgunsun."

"Belli oluyor mu?"

Caine uzun zamandır ilk kez gülümsedi. "Belli oluyor."

"Yorgunum," diye itiraf etti Jade. "Caine, Lyon'ın atı bizi takip eder mi? Atı kaybolursa arkadaşın üzülür."

"Bizi takip eder."

"Güzel," diye karşılık verdi Jade. Kollarını onun beline dolayıp yüzünün yan tarafını göğsüne yasladı. "Çok güzel kokuyorsun..." diye fısıldadı.

"Sen de öyle," dedi Caine.

Dalgın görünüyordu. Aynı zamanda ormanın içinde en karışık rotayı izlemeye kararlıydı. Jade bu zahmete on dakika kadar katlandıktan sonra dayanamayıp, "Neden bu yolculuğu zorlaştırıyorsun?" diye sordu.

Caine alçak dallardan birini koluyla ittikten sonra ona yanıt verdi. "Takip ediliyoruz."

Sakin bir şekilde dile getirilen bu cümle, genç kadını bir yabancı tarafından çimdiklenmiş kadar şaşırttı. Çok sinirlendi. "Takip edilmiyoruz," diye bağırdı. "Ediliyor olsaydık fark ederdim." Omzunun üzerinden bakıp kendi gözleriyle görebilmek için Caine'den uzaklaşmaya çalıştı. Ama Caine hareket etmesine izin vermedi.

"Sorun değil," dedi. "Hâlâ yeterince uzaktalar."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Jade. "Londra'dan ayrıldığımızdan beri peşimizdeler mi? Hayır, elbette değiller. Peşi-

mizde olsalardı gerçekten fark ederdim. Sence kaç kişiler Caine? Kesinlikle emin misin?"

Caine soru sormayı bırakması için onu sıktı. "Eminim," dedi. "Yaklaşık beş-altı kilometredir peşinizdeler. Daha kesin konuşmam gerekirse, arazimin sınırına ulaştığımızdan beri. Altı ya da yedi kişi olmalılar."

"Ama..."

"En son aynı yoldan geri döndüğümüzde onları fark ettim," diye sabırla açıkladı Caine.

"Hatırlıyorsan, ben de seninle aynı yoldan geri döndüm," diye karşılık verdi Jade. "Ve ben kimseyi görmedim."

Çileden çıkmış gibiydi. Caine onun bu tepkisine nasıl anlam vermesi gerektiğini bilmiyordu.

"Evinden çok uzakta mıyız?"

"Yaklaşık on beş dakika uzaktayız," dedi Caine.

Kısa bir süre sonra bir açıklığa çıktılar. Jade harikalar diyarına girdiğini sandı. "Burası çok güzel..." diye fısıldadı.

Yeşil açıklığın iki tarafı küçük kulübenin yanındaki hafif eğimden aşağı inen dar bir akarsuyla çevriliydi. Cennetin etrafını saran dalların arasından gün ışığı süzülüyordu.

"Belki de av alanı bekçisi kulübesindedir," dedi Jade. "Kötü adamları tuzığa düşürmemiz için bize yardım etmeye razı olabilir."

"Kulübe boş."

"Öyleyse onları kendi kendimize tuzığa düşürmek zorundayız. Bütün silahları evde mi bıraktın?" Yanıt alamadı. "Caine? Durmayacak mıyız?"

"Hayır. Kestirmeden gidiyoruz."

"Onları beklemek için başka bir yer mi seçtin?"

"Önce seni eve götüreceğim Jade. Sen yanımdayken riske

girecek değilim. Şimdi kafanı eğ ve çeneni kapa. İşler kızışacak.”

Adam yine sinirli bir tonla konuşmaya başladığı için Jade söyleneni yerine getirdi. Yüzünü Caine'in boynuna gömerken, onun çenesini başının tepesine koyduğunu hissetti. “Bir gün buraya geri dönmek istiyorum,” diye fısıldadı.

Caine bu istek karşısında herhangi bir yorum yapmadı. İşlerin kızışacağını söylediği sırada abartmamıştı. Açık araziye varır varmaz atını dört nala sürmeye başladı.

Jade yine havada uçuyormuş gibi hissetti kendini. Ama bu Thames'e atılmaya benzemiyordu çünkü bu kez Caine'e tutunuyordu.

Bu hainliğin arkasındaki her kimse Caine'in malikânesine adamlar göndermiş olmalıydı. Jade oraya vardıklarında olası bir tuzağa düşmekten korktu. Mücadeleye devam etmeleri için adamlarının orada olmasını umdu.

Dağın sırtına ve ağaçların örtüsüne ulaşmak üzerelerken bir kez daha silah sesleri yankılandı. Jade, Caine'in sırtını nasıl koruyacağını bilmiyordu. Tehdidin ne taraftan geldiğini görmek için kollarının arasında dönmeye çalıştı ve bu sırada içgüdüsel bir şekilde onu olabildiğince gizlemek için ellerini adamın geniş omuzlarının üzerinde açtı.

Silah sesleri güneydoğudan geliyordu. Jade rüzgârda bir silah sesi daha yankılanırken ağırlığını Caine'in sol bacağına verdi.

Caine kulağına doğru, “Kıpırdama,” diye emrederken genç kadın sağ tarafında hafif bir batma hissetti. Şaşkınlıkla nefesini verip beline bakmamaya çalıştı. Bir aslan pençelerini tenine geçirmiş gibi hissediyordu. Ancak sızı aynı hızla geçti. Yan ta-

rafına sinir bozucu bir yanma yayılmaya başladı ve hızla ilerlerken kırdıkları dallardan birinin tenine batmış olabileceğine karar verdi.

Uyuşmaya başladı ve önemsiz çizik mesclesini bir kenara bıraktı.

"Neredeyse eve varmak üzereyiz," dedi Caine ona.

Jade endişelenirken korkmuş gibi davranmayı unuttu. "Eve yaklaşırken arkayı kolla," diye emretti.

Caine onun bu sözüne karşılık vermedi. Arka taraftaki partikadan ahıra doğru çıktı. Adamları gürültüyü duymuş olmalıydı çünkü en az on kişi silahları hazır bir şekilde ormana doğru koşuyordu.

Caine baş seyise kapıları açmasını söyledikten sonra içeri girdi. Jade'in atı da arkalarından geliyordu. Baş seyis dizginleri yakalayıp kısırağı birinci bölmeye geçirince Caine genç kadını yere indirip, "Kelley!" diye bağırdı.

Sarı saçlı, orta yaşlı, tıknaz, sakallı bir adam yanına koştu. "Evet, lordum?"

"Burada Jade'le kal," diye emretti Caine. "Ben geri dönene dek kapılar kilitli kalsın."

Caine o sırada tekrar atına binmeye çalıştı ama Jade ceketinin arkasını tutup onu sertçe çekti. "Aklını mı kaçırdın? Dışarı çıkamazsın."

"Bırak tatlım," dedi Caine. "Hemen döneceğim."

Jade'i nazikçe bölmenin arkasına doğru itti. Ancak Jade vazgeçecek değildi. Yakasından tutup onu bırakmadı. "Ama Caine..." diye sızlandı adam ellerini itmeye başlayınca. "Seni öldürmek istiyorlar."

"Biliyorum canım."

"Öyleyse neden..."

"Onları ben öldüreceğim." Genç kadın kollarını beline dolayıp şaşırtıcı olabilecek kadar güçlü bir şekilde ona sarıldığı sırada, Caine onunla bu gerçeği paylaşmamış olması gerektiğini düşündü. Jade'in kollarının arasından sıyrılırken iki el silah sesi daha duydular.

Caine adamlarının mücadeleye başladıklarını sandı. Jade ise kendi adamlarının müdahale edip kötü adamları defetmiş olmaları için dua etti.

"Ben çıktıktan sonra kapıları kapa Kelley!" diye bağırdı Caine hızla atına binip hayvanı çevirirken.

Caine dışarı çıktıktan bir-iki dakika sonra başka bir silah sesi duyuldu. Jade baş seyisin yanından geçip küçük kare pencereden dışarı baktı. Caine'in bedeni bir kan gölünün ortasında sere serpe yatmıyordu. Tekrar nefes almaya başladı. "Endişelenecek hiçbir şey yok," diye mırıldandı kendi kendine.

"Pencereden uzaklaşsanız iyi olur," diye fısıldadı Kelley arkasından. Jade bu öneriye aldırmayınca onu kolundan çekmeye başladı. "Lütfen markiyi daha güvenli bir yerde bekleyin. Gelin, bu tarafta oturun. Marki birazdan döner."

Jade oturamazdı. Bir ileri bir geri yürüyerek endişelenmesine engel olanıyordu. Matthew ve Jimbo'nun davetsiz misafirlerin icabına bakmış olmaları için dua ediyordu. Onlar en sadık iki adamıydı. İkisi de üçkâğıtçılık konusunda eğitimliydi, Kara Larry onları bizzat eğitmişti.

Hepsinin Caine'in suçu olduğuna karar verdi. Dosyasında okuduğu gibi bir adam çıksaydı, şimdi sinirleri bu kadar gergin olmayacaktı. Ancak birbirinden tamamen farklı iki karakteri varmış gibiydi. Ah, dosyada gerçeklerin yazdığından emindi. Amirleri ilgilenmesi gereken mesele özel bir yaklaşım gerektirdiğinde ondan soğuk ve sistemli bir adam olarak bahsetmişlerdi.

Ama karşılaştığı adam soğuk ya da duygusuz değildi. Aksine onu çoktan kanatlarının altına almış ilgili bir adamdı.

Elbette sorun çelişkideydi. Jade istikrarsızlıklardan hoşlanmazdı. Bu Caine'i öngörülemez kılıyordu. Ve öngörülemez kişiler genelde tehlikeli olurlardı.

Aniden kapılar ardına kadar açıldı. Caine karşılarında belirdi, atı arkasında nefes nefeseydi.

Jade onun güvende olduğunu gördüğüne o kadar sevindi ki dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Vücudundaki her bir kas sızlıyordu. Konuşmaya başlamadan önce Kelley'nin gösterdiği sandalyeye oturması gerekti. "İyi misin?" diye sormayı başardı.

Caine onun gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görüldüğünü düşündü. Ona güven vermek için gülümsedikten sonra atını içeri aldı. Dizginleri baş seyise verip dışarıda onu takip eden adamlara el salladı ve gelişigüzel bir şekilde yanındaki duvara yaslandı. Bilerek Jade'in sıra dışı hiçbir şey olmadığını düşünmesi için uğraşıyordu.

"Ormana vardığımda mücadele çoktan bitmişti."

"Bitmiş miydi? Nasıl bitmiş olabilir?" diye sordu Jade. "Anlamıyorum."

"Fikirlerini değiştirmiş olmalılar."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin," diye bağırdı genç kadın. "Ve ekinlerden bahsediyormuşuz gibi yapmayı da kes. Şimdi bana ne olduğunu anlat."

Caine derin bir nefes verdi. "Oraya vardığımda kavganın büyük bir bölümü sona ermişti."

"Caine, artık yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum!"

"Öyleyse mantıklı ol," diye emretti Jade. "Mantıklı olman gerekiyor, unuttun mu?"

Caine, genç kadının daha önce bu ses tonunu takındığını hiç duymamıştı. Kulağa bir komutanın sesi gibi geliyordu. Sırıttı. "Gördüğüm en tuhaf şeydi," diye itiraf etti. "İkisini yakaladım, sonra geri kalanlarının saklandıklarını düşündüğüm alana döndüm, fakat oraya vardığımda hepsi gitmişti."

"Kaçtılar mı?"

Caine kafasını salladı. "Dövüşme olduğuna dair kanıtlar vardı."

"Öyleyse adamların..."

"Yanımdalardı," diyerek araya girdi Caine.

Jade ellerini kucığında kenerleyip Caine'in ifadesini görmemesi için bakışlarını yere çevirdi. Rahatlamasını ve neşesini saklayamamaktan korkuyordu. Matthew ve Jimbo iyi iş çıkarmışlardı. "Hayır, bu hiç mantıklı değil," diyerek ona katıldı.

"Dövüşme olduğuna dair kanıtlar vardı," dedi Caine ona dikkatle bakarak.

"Kanıtlar mı?" diye sordu Jade fısıltıdan ibaret bir sesle. "Ne gibi?"

"Ayak izleri... Yapraklardaki kan izleri gibi," diye karşılık verdi Caine. "Başka izler de vardı ama görünürde kimse yoktu."

"Aralarında tartışma çıkmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Çıt çıkarmadan mı?" diye sordu Caine ona inanmıyormuş gibi.

"Hiç ses duymadın mı?"

"Hayır." Caine duvara yaslanmaya devam etti. Jade'e bakıyordu.

Jade de ona baktı. Son birkaç saatte edindiği bilgileri man-

tık süzgecinden geçirdiğini düşündü, fakat yüzündeki tuhaf ifade endişe vericiydi. Birden Kara Harry'nin Amerika'nın vahşi doğasında dolaşan öngörülemez muhteşem boz ayılar hakkında anlattığı hikâye aklına geldi. Bu hayvanlar çok kurnazlardı. Harry ayının insan avcılardan daha zeki olduğunu söylerdi. Genellikle kurbanını ya bilerek tuzağına çeker ya da etrafında daire çizerek haklardı. Olacaklardan habersiz, zavallı avcı avlandığını fark edemedi ölürdü.

Caine de boz ayılar kadar kurnaz mıydı? Bu olasılığı düşünmek bile Jade'in içini ürpertiyordu. "Caine? Bana bu şekilde baktığında beni korkutuyorsun," diye fısıldadı. "Kaşlarını çatmaktan hiç hoşlanmıyorum." Bu yalanını ellerini ovuşturarak pekiştirdi. "Bu karışıklığa bulaştığın için pişmansın, değil mi? Seni suçlayamam bayım," dedi dramatik bir ses tonuyla. "Benimle kalırsan öldürüleceksin. Ben bir kedi gibiyim," diye devam etti sözlerine kafasını sallayarak. "İnsanlara kötü şans getiriyorum. Beni burada ahırında bırak ve eve git. Karanlık çökünce Londra'ya yürüyerek dönerim."

"Bana yine hakaret ettiğini düşünüyorum," dedi Caine yavaşça. "Sana bana ait olan şeye kimsenin dokunamayacağını söylemedim mi?"

"Ben sana ait değilim," diye çıkıştı Jade, Caine'in dramatik taktiklerinden hiç etkilenmemiş olmasına kızmıştı. Adamın onu teselli etmesi gerekirdi, değil mi? "Buna öylece karar veremezsin... Ah her neyse. Utanç verici derecede sahiplenicisin, değil mi?"

Caine kafasını salladı. "Sahiplenici bir yapım var Jade ve sen bana aitsin."

Artık kulağa kaba geliyordu. Jade cesurca onun bakışlarına karşılık verdi. "Sadece yanılmakla kalmıyorsun bayım,

aynı zamanda çok inatçısın. Bahse girerim çocukken kimseyle oyuncaklarını da paylaşmamışsındır, değil mi?" Soruya yanıt vermesi için ona fırsat tanımadı. "Yine de sana hakaret etmek istemedim."

Caine onu ayağa kaldırdı. Kolunu omuzlarına dolayıp kapağı doğru yürüdü.

"Caine?"

"Evet?"

"Beni korumaya devam edemezsin."

"Neden sevgilim?"

"Bir baba iki erkek evladını da kaybetmemeli."

Jade'in onun becerilerine pek güvenmediği belliydi. Yine de o kadar korkmuş görünüyordu ki Caine gücenmemeye karar verdi. "Hayır, kaybetmemeli," diye karşılık verdi. "Erkek kardeşin de tek kız kardeşini kaybetmemeli. Şimdi beni dinle. Bu işe bulaştığım için pişman değilim ve seni bırakmayacağım. Ben senin koruyucunum, unuttun mu?"

Jade'in ifadesi ciddiydi. "Hayır, sen koruyucumdan da ötesin. Benim koruyucu meleğim oldun." Karşılığını beklemeden ayak parmaklarının ucunda yükselip Caine'i öptü. "Bunu yapmamam gerekirdi." Kızardığını hissetti. "Genellikle sevgi göstermem ama seninleyken... Kolunu etrafıma dolamandan ya da bana sarılmandan hoşlandığımı fark ediyorum. İçimdeki bu ani değişikliği merak ediyorum. Sence hafifmeşrep olabilir miyim?"

Caine gülmek için kendini zor tuttu. Jade o kadar içten görünüyordu ki onun duygularını incitmek istemiyordu. "Sana dokunmamdan hoşlanmana sevindim." Eğilip onu öptü. "Sana dokunmaya bayıldığımı fark ettim." Öpücük uzun, sert ve telaşsızdı. Geri çekildiğinde, genç kadının yüzünde neşeli bir ifade vardı.

"O arın sırtındayken bana kalkan olmak için elinden geleni yaptın, değil mi sevgilim?"

Bu soru Jade'i şaşırttı, aklında inandırıcı olabilecek tek bir yanıt bile yoktu. "Ne yaptım?"

"Benim kalkanım olmaya çalıştın," diye karşılık verdi Caine. "Silah seslerinin arkamızdan geldiğini anlayınca..."

"Yapmadım," diyerek onun sözünü kesti Jade.

"Ve önceki gece, üzerime atılıp dengemi bozduğunda, aslında hayatımı kurtardın," diye devam etti Caine sözlerine.

"Amacım bu değildi. Korkmuştum." Jade onun ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordu. "Bir dahaki sefere yoluna çıkmayacağıma söz veriyorum," dedi telaşla. "Lütfen, mantıklı davranmadığım için beni bağışla Caine. Daha önce kimse peşime düşmedi, kimse bana atış etmedi ya da... Biliyor musun, şu an kendimi pek iyi hissetmiyorum. Evet, hasta gibiyim. Gerçekten."

Konuyu değiştirmesi bir dakikasını aldı.

"Başın mı ağrıyor tatlım? Christina'dan başındaki şişkinliğe koyabileceğin bir şey istemeliydik."

Jade kafasını salladı. "Başım, karnım ve yan tarafım," dedi eve doğru ilerledikleri sırada.

Ağrıları ve sızıları Caine'in dikkatini dağıttığı için aniden büyük bir rahatlama hissetti. Etrafına bakan Jade, ilk kez manzaranın güzelliğini fark etti. Köşeyi dönünce aniden duraksadı.

Araba yolu uçsuz bucaksız görünüyordu. Jade'in tahminine göre çoğu en az bir asırlık olan çok sayıda ağaçla çevriliydi. Çakıllı patikanın üzerinde yükselen dallar büyüleyici bir gölgelik oluşturuyordu.

Kırmızı tuğlalarla inşa edilen ev üç katlıydı. Ön tarafındaki

beyaz sütunlar asil bir hava katıyordu. Uzun pencerelerin her biri siyah bağlarla sabit duran beyaz perdelerle örtülüydü. Ön kapı da siyaha boyalıydı ve detaylara gösterilen özen araba yolundan bile seçiliyordu.

"Bu kadar varlıklı olduğumu söylememiştin..."

Caine sinirlenmiş gibiydi. "Rahat bir hayat sürüyorum," diye yanıtladı umursamaz bir ses tonuyla.

"Rahat mı? Burası Carlton House'a rakip olabilir," dedi Jade. Birden kendini sudan çıkmış balık gibi hissetti. Adamın kolunu omuzlarından itip sözlerine devam etti. "Varlıklı adamlardan hoşlanmam."

"Çok yazık," diye karşılık verdi Caine gülerek.

"Neden çok yazık?"

Caine yine onu hareket ettirmeye çalışıyordu. Jade başmakların dibinde durmuş, her nedense onun için bir tehdit oluşturunuyormuş gibi eve bakıyordu. Caine onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. "Sorun yok Jade," dedi. "Korkma."

Jade ailesi karalanmış gibi tepki gösterdi. "Korkmuyorum," dedi mağrur bir ton ve ona uyan bakışlarla. Böyle bir şeyden söz etmeye cüret ettiği için Caine'i azarlaması içgüdüsel bir tepkiydi ama çok geçmeden yaptığı hatayı anladı. Lanet olsun, korkması gerekiyordu. Ve şimdi, Caine ona yine yüzünde o anlaşılmasız ifadeyle bakıyordu. Bu kadar perişan bir halde olmasaydı bu hatayı asla yapmazdı. Tanrı aşkına, her yanı sızlıyordu. "Korktuğumu söyleyerek kendine hakaret ediyorsun," diye açıkladı.

"Ben... Ne yapıyorum?"

"Caine, hâlâ korkuyor olsaydım, bu sana hiç inancım olmadığı anlamına gelirdi, değil mi?"

O aniden gülümseyince Caine'in dikkati dağıldı.

"Ayrıca..." diye devam etti Jade sözlerine. "Silahlarını hazır bulunduran on bir adam saydım. Bizi vurmak ister gibi görünmedikleri için senin çalışanların olduklarını düşündüm. Bu tür önlemleri almış olman içimi rahatlatı." "

Caine yine onun aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı. Jade bu düşünceyle gülümsedi. Sonra tökezledi. Bu dikkatini dağıtmak için başvurduğu taktiklerden biri değildi, gerçekten tökezlemişti ve Caine'e tutunmasaydı yere düşecekti.

"Dizlerim çok zayıf," diye aceleyle açıkladı. "Ata binmeye alışık değilim. Belimi bırak Caine. Biraz ağrıyor."

"Ağrımayan bir yerin var mı ratlım?" diye sordu Caine. Sesi neşeliydi ama gözlerinde şefkat vardı.

Jade bilerek huysuzlandı. "Ben bir kadını, unuttun mu? Ve sen kadınların zayıf olduklarını söylemiştin. Bu yüzden mi şimdi kendini beğenmiş gibi görünüyorsun bayım? Az önce sana şoke edici bir fikir belirttiğim için mi?"

"Bana böyle baktığında ne kadar kafa karıştırıcı olabileceğini unutuyorum. Gözlerin çok güzel ratlım. Sanırım artık yeşil alevlerin neye benzediğini biliyorum."

Jade onun kendisini utandırmaya çalıştığının farkındaydı. Yavaş ve çekici bir şekilde gözünü kırpmasından anlaşıyordu. Adamın flörtçü olduğu doğrudu. Eğilip onu alnından öpünce, Jade zevkle içini çekmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. Bütün ağrıları ve sızılarını unuttu.

O sırada ön kapı açılınca Caine'in dikkati dağıldı. Onun kendisini nazikçe itmesiyle, Jade kapıya doğru döndü ve girişte uzun boylu, yaşlı bir adamın belirdiğini gördü.

Bir hilkat garibesine benziyordu. Jade onun Caine'in uşağı olduğunu düşündü. Beyaz kravatı hariç simsiyah giyinmişti ve ağırbaşlı duruşu resmi kılıfına fazlasıyla uyuyordu. Hiz-

metkâr, kolayca batırıldıktan sonra kurumaya bırakılmış gibi görünüyordu.

"Bu benim adamım Sterns," dedi Caine. "Seni korkutmasın Jade," diye ekledi genç kadının ona bir adım yaklaştığını fark edince. "Canı isteğinde bir kral kadar göz korkutucu olabilir." Ses tonundaki şefkat kendisinin ondan hiç korkmadığını gösteriyordu. "Sterns senden hoşlanırsa - ki hoşlanacağından eminim - o zaman seni ölesiye savunur. O çok sadıktır."

Söz konusu adam gururlu adımlarla basamaklardan indi. Patronuyla karşı karşıya gelince dimdik bir şekilde selam verdi. Jade şakaklarındaki beyaz saç tutamlarını görünce onun ellili yaşlarının ortasında ya da sonunda olduğunu düşündü. Ak düşmüş saçları ve çekicilikten uzak yüzü ona Harry Amca'yı hatırlattı.

Şimdiden ondan hoşlanmıştı.

"İyi günler lordum," dedi Sterns ve sonra dönüp Jade'e baktı. "Avinız iyi gitti mi?"

"Avlanmıyordum," dedi Caine.

"Öyleyse duyduğum silah sesleri oyun olsun diye miydi?"

Hizmetkâr bu soruyu sorarken patronuna bakmaya gerek duymayıp bütün dikkatini Jade'e vermişti.

Caine gülümsedi. Sterns'in tavrı hoşuna gitmişti. Adamı kolay kolay şaşırmazdı. Ama şimdi şaşırdığı belliydi ve Caine onun katı duruşunu korumak için çok uğraştığını biliyordu. "Oyun oynamıyordum, adamların peşindeydim," diye açıkladı.

"Peki başarılı oldunuz mu?" diye sordu Sterns ilgisiz bir ses tonuyla.

"Hayır," diye yanıtladı Caine. Uşağının ilgisizliğine içini çekti. Yine de adamı Jade'in büyüüne kapıldığı için suçlaya-

mazdı. Aynı şey onun da başına gelmişti. "Ever, Sterns, çok güzel, değil mi?"

Uşak hafifçe kafasını salladıktan sonra lorduna döndü. "Öyle, lordum," diyerek ona katıldı. "Ancak karakteri hakkında henüz yorum yapamam." Ellerini arkasında birleştirip lorduna kısaca kafasını salladı.

"Karakterinin de güzel olduğunu anlayacaksın," diye karşılık verdi Caine.

"Daha önce eve bir leydi getirmemiştiniz lordum."

"Hayır, getirmemiştim."

"Bizim misafirimiz mi olacak?"

"Ever," dedi Caine.

"Bu duruma olması gerektiğinden daha mı çok anlam yüklüyorum?"

Caine kafasını salladı. "Hayır, Sterns."

Uşak tek kaşını kaldırdıktan sonra yeniden kafasını salladı. "Zamanı gelmişti lordum. Misafir odalarından birinin hazırlanmasını mı istersiniz yoksa leydi sizin odalarınızda mı kalacak?"

Bu utanç verici soru böylesine ciddi bir şekilde sorulduğu ve onların sanki kendisi orada değilmiş gibi kabaca hakkında konuşmalarına bozulduğu için Jade'in gücenmesi biraz zaman aldı. Ancak Sterns'in ima ettiği şeyi tam olarak idrak ettiğinde tepki gösterebildi. Caine'in yanından ayrılıp uşağa doğru bir adım attı. "Bu leydinin kendine ait bir odaya ihtiyacı var dostum. Kapısında sağlam bir kilidi olan bir odaya. Anlıyor musun?"

Sterns aniden dikleşti. "Çok iyi anlıyorum leydim." Ses tonu asil olsa da kahverengi gözlerinde fark edilir bir ışıltı vardı ve bu sadece Caine'in tanıdığı bir bakıştı. "Kilidi bizzat

kontrol edeceğim," diye ekledi patronuna doğru anlamlı bir bakış atarak.

"Çok teşekkür ederim Sterns," diye karşılık verdi Jade. "Peşimde birçok düşman var ve gece vakti geceliğimi giydirmek için odama sinsice giren centilmenler yüzünden endişelenirsem doğru düzgün dinlenemem. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Jade, yine başlama..." diyerek araya girdi Caine.

"Caine annesi ve babasıyla kalmamı teklif etti ama bunu yapamam Sterns," diye devam etti Jade sözünün kesilmesine aldırmadan. "Sevgili anne babasını bu tatsız meseleye bulaştırmak istemiyorum. İnsan deliye dönmüş bir köpek gibi takip edilmeye başlayınca, itibarını düşünmeye fırsat bulamaz. Öyle değil mi bayım?"

Sterns bu açıklama sırasında birkaç kez gözlerini kırptı, fakat Jade ona tatlı ve beklentili bir bakış atınca kafasını salladı.

Uzaktan gök gürlediği duyuldu. "Burada daha fazla dikilirsek sırsıklam olacağız," dedi Caine. "Sterns, fırtına çıkmadan önce Parks'la doktorun gelmesi için haber göndermeni istiyorum."

"Caine, bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Jade.

"Evet."

"Hasta mısınız lordum?" diye sordu Sterns endişeli bir şekilde.

"Hayır," diye yanıtladı Caine. "Winters'ın Jade'i muayene etmesini istiyorum. Bir talihsizlik yaşamış."

"Talihsizlik mi?" diye sordu Sterns genç kadına dönerek.

"Beni Thames'e attı," diye açıkladı Jade.

Sterns bu sözlerle tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. Jade onun ilgisini çektiğine sevinerek kafasını salladı.

"Kastettiğim talihsizlik bu değildi," diye homurdandı Caine. "Jade'in başının yan tarafında kötü bir şişlik var. Bu onu biraz sersemletti."

"Ah o mu?" dedi Jade. "Yan tarafımdaki ağrı kadar canımı yakmıyor," diye ekledi. "Doktorunun beni dürtüp durmasını istemiyorum. Buna izin vermeyeceğim."

"İzin vereceksin," diye karşılık verdi Caine. "Seni dürtmeyeceğine söz veriyorum. Buna asla izin vermem."

"Korkarım Winters'ı genç hanım için getirtmek mümkün olmayacak," diyerek araya girdi Sterns. "Kayboldu."

"Winters kayıp mı oldu?"

"Bir aydan fazla oluyor," diye açıkladı Sterns. "Başka bir doktora haber göndermemi ister misiniz? Anneniz Winters'ı bulamayınca Sör Harwick'e yöneldi. Hizmetinden memnun olduğunu sanıyorum."

"Sör Harwick'e kim gerek duydu?" diye sordu Caine.

"Babanız. her ne kadar şiddetle karşı çıkmış olsa da," dedi Sterns. "Kilo kaybı annenizi ve kız kardeşlerinizi çok endişelendirdi."

"Colin'in yasını tutuyor," dedi Caine ani ve yorgun bir ses tonuyla. "Umarım yakında kendini toplar. Ah pekâlâ Sterns, Harwick'e haber yolla."

"Parks'ı Harwick'e yollama," diye emretti Jade.

"Jade. inatçı olmanın sırası değil."

"Leydim, bu talihsiz olayda başınıza ne geldi? Biri kafanıza mı vurdu?"

"Hayır," diye utangaç bir şekilde yanıt verdi Jade. Bakışlarını yere çevirdi. "Düştüm. Lütfen benim için üzülme Sterns," diye ekledi, kafasını kaldırıp adamın anlayışlı bir ifadeyle ona baktığını görünce. "Sadece küçük, önemsiz bir şişlik. Görmek

ister misin?" diye sordu şakağından saçlarını iterken. Hareketi yine yan tarafının ağrmasına neden oldu. Bu kez ağrısını göz ardı edemedi.

Sterns şişliğe bundan daha fazla ilgi ve şefkat gösteremezdi. Caine olup biteni izlerken, uşağı bir leydi hizmetçisine dönüştü. Üzüntüsünü tekrar tekrar dile getirirken, Jade onun koluna girdi ve ikisi birlikte merdivenlerden çıkmaya başladılar. Bu sırada Caine arkalarından onlara bakakaldı.

"Hemen yatmalısınız," dedi Sterns. "Sormamı mazur görürseniz, nasıl düştünüz leydim?"

"Dengemi kaybettim ve merdivenlerden yuvarlandım. Benim sakarlığımıdır."

"Ah hayır, sakar olmadığınızdan eminim," dedi Sterns vakit kaybetmeden.

"Çok naziksin Sterns. Ağrı artık o kadar kötü değil ama yan tarafım... Bayım, seni telaşlandırmak ya da şikâyetçi olduğumu düşünmeni istemem... Caine şikâyet edip ağlamaktan başka bir şey yapmadığıma inanıyor. Bunlar onun sözleri bayım. Evet, öyle..."

Caine arkasından yaklaşıp onun omuzlarını tuttu. "Yan tarafına bir bakalım. Çeketini çıkar."

"Hayır," diye karşılık verdi Jade antreye girdikleri sırada. "Beni dürtüp duracaksın Caine."

Bir dizi hizmetkâr markiyi selamlamak için sırada bekliyordu. Jade Sterns'in koluna tutunarak yanlarından hızla geçti. "Bayım, odam evin ön tarafında mı? Umarım öyledir. Patikanın ve ötesindeki ormanın hoş manzarasına bakan bir pencere-min olmasını isterdim."

Neşeli ses tonu yüzünden, Caine onun ağrılarını abarttığına karar verdi. "Sterns, ben birkaç işi hallederken sen onu üst

kata çıkarıp yerleştirdiğinden emin ol." Cevap vermesini beklemeden dönüp kapıdan çıktı.

"Parks'a doktora haber vermesini söyleyin," diye seslendi Sterns basamakların tepesinden. Jade'e döndü. "Bizimle tartışmayın leydim. Yüzünüz çok solgun görünüyor. Ellerinizin de buz gibi olduğunu fark ettim."

Jade hemen elini adamın elinden çekti. Merdivenlerden çıkarken ona tutunduğunun farkında değildi.

Tabii Sterns fark etmişti. Zavallı kadın birkin düşmüştü. Hatta titriyordu. "Güneş birazdan batacak. Yemeğinizi yatağınızda yersiniz. Lordum sizi gerçekten Thames'e mi attı?"

Jade gülümsedi. "Evet, attı," diye yanıtladı. "Ve henüz benden özür dilemedi. Kesemi de kaybettim. Artık meteliksizim," diye ekledi yine neşeli bir sesle. "Ama Leydi Christina bana güzel kıyafetlerinden bazılarını verdi ve bu yüzden Tanrı'ya şükrediyorum."

"İçinde bulunduğunuz durumdan etkilenmiş gibi görünüyorsunuz," dedi Sterns. Odanın kapısını açtıktan sonra Jade'in içeri girmesi için kenara çekildi.

"Ah elimden geleni yapıyorum," diye karşılık verdi Jade. "Sterns, bu ne kadar güzel bir yatak odası. Altın rengi en sevdiğim renktir. Yatak örtüsü ipek mi?"

"Saten," dedi Sterns onun hevesli ses tonu karşısında gülümseyerek. "Çeketinizi çıkarmanıza yardım edebilir miyim leydim?"

Jade kafasını salladı. "Önce pencereyi açar mısın? Burası biraz havasız." Dışarı bakmak ve ağaçların oluşturduğu örtüye olan mesafeyi kontrol etmek için pencereye doğru yürüdü. Matthew ve Jimbo hava karardığında işaret vermesini bekleyeceklerdi. Her şeyin yolunda olduğu anlamına gelen işareti, yanan mumu görmek için pencereleri izliyor olacaktardı.

Sterns ceketini çekıştirmeye başlayınca Jade ona doğru döndü. "Bunu sizin için temizleteceğim leydim."

"Evet, lütfen," diye karşılık verdi genç kadın. "Yan tarafında küçük bir yırtık olmalı Sterns. Onu da birine diktirir misin?" Yanıt alamayınca dikkatle adanın yüzüne baktı. "İyi misin bayım?" Hizmetkârın yüzü aniden soldu. "Sterns, otur. Alınma ama bayılacakmış gibi görünüyorsun."

Jade onu pencerenin yanındaki bir koltuğa itince, uşak kafasını sallayıp nihayet sesini çıkaracak gücü kendinde buldu. Lordunun koşarak odaya gelmesine neden olacak kadar korkuyla bağırdı.

Caine uşağının bağıırışını duyunca, "Yine ne yaptı?" diye homurdandı kendi kendine. Hizmetkârların dizildiği antreye girip onları topluca selamladıktan sonra hızla merdivenlerden çıktı.

Gördüğü manzara onu çok şaşırttığı için kapı girişine varınca aniden durdu. Sterns pencerenin yanındaki koltuktan kalkmaya çalışıyordu. Jade ise elini onun bir omzuna koymuş, kalkmasına engel olmaya çalışıyor, diğer elinde tuttuğu kitabı adama doğru yelliyordu.

"Tanrı aşkına... Sterns? Rahatsızlandın mı?"

"Bayıldı," dedi Jade. "Onu yatağa götürmeme yardım et Caine."

"Yan tarafı lordum," diyerek karşı çıktı Sterns. "Sevgili leydim, o kitabı yüzüme doğru sallamaktan vazgeçin. Caine, yan tarafına bak."

Caine, Jade'den önce anladı. Genç kadının yanına koşup onu kendisine doğru çevirdi ve beyaz bluzunu ıslatan korkunç kan lekesini görünce dengesini yitirecek gibi oldu. "Tanrı aşkına," diye fısıldadı. "Ah tatlım, ne oldu sana?"

Jade onun bu halini görünce iştirilebilir bir şekilde içini çekti.
"Tatlım, kanaman olduğunu fark etmedin mi?"

Genç kadın sersemlemiş görünüyordu. "Bilmiyorum. Dallardan birinin çizdiğini sandım."

"Çok kan kaybetmiş lordum," diye fısıldadı Sterns onun öreki tarafına geçerek.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Caine endişesini belli etmemeye çalışarak, zira Jade'in daha fazla korkmasını istemiyordu.

Kumaşı belinden kaldırırken elleri titredi. Bu Jade'in dikkatinden kaçmadı. "Kötü, değil mi?" diye fısıldadı genç kadın.

"Bakma tatlım," dedi Caine. "Canın yanıyor mu?"

"Kanı görür görmez canım yanmaya başladı."

Jade o sırada Christina'nın bluzundaki yırtığı fark etti. "Arkadaşımın güzel bluzunu mahvettiler," diye bağırdı. "Kurşun içinden geçmiş. Şuna bir bak Caine. Neredeyse bir..."

"Tabanca mermisi kadar mı?" dedi Sterns.

Caine bluzu çıkarmıştı ve şimdi de bıçağını kullanarak iç gömleği çıkarmakla meşguldü.

"Bizi aptal yerine koyuyor," diye fısıldadı Sterns. "En iyisi bayılmadan onu yatağa yatırmak."

"Bayılmayacağım Sterns ve bayılacağımı düşündüğün için benden özür dilemelisin. Caine, lütfen beni bırak. Giysilerimi kesmen hiç hoş değil. Bu yarayla kendim ilgilenirim."

Jade birden çaresizce iki adamı da odadan çıkarmak istedi. Yarayı gördüğü an midesi ayaklanmıştı. Kendini sersemlemiş hissediyordu ve dizleri onu taşımakta zorlanıyordu. "Evet, Sterns?" diye sordu. "Özür dileyecek misin dilemeyecek misin?" Uşağın yanıt vermesini beklemeden ekledi. "Lanet olsun. Sanırım bayılacağım..."

Sekizinci Bölüm

Jade irkilerek uyandı. Kendini yatakta bulunca şaşırды çünkü buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Uzun bir süre sonra gerçeğı idrak etti. Tanrı aşkına, gerçekten bayılmıştı.

Bu utanç verici gerçeğı kabullenmeye çalışırken açık pence-relerden içeri süzülen esintinin çıplak tenini serinlettiğini fark etti.

Gözlerini açınca yatağın bir tarafından Sterns'in, diğer tara-fından Caine'in onun üzerine doğru eğildiğini gördü. Adam-ların çatık kaşları yeniden bayılması için neredeyse yeterliydi.

"Mermi geçip gitmiş," diye homurdandı Caine.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Sterns.

"Ben farkında değilken hangi alçak giysilerimi çıkardı?" diye sordu Jade buz gibi bir sesle.

Sterns fark edilir şekilde irkildi. "Kendinizi daha iyi hisse-diyor musunuz leydim?" diye sordu kendini toparlayınca.

"Evet, teşekkür ederim. Sterns? Neden elimi tutuyorsun?" diye sordu genç kadın.

"Kıpırdamamanız için leydim."

"Artık beni bırakabilirsin. Caine'in işine engel olmayacağım." Jade isteği yerine getirilir getirilmez Caine'in ellerini itti. "Dürtüyorsun Caine," diye fısıldadı.

"Neredeyse bitmek üzere Jade."

Sesi oldukça huysuz çıksa da adam şaşırtıcı derecede nazikti.

"Bana kızgın mısın Caine?"

Caine kısa cevabını verirken ona bakmaya gerek duymadı. "Hayır."

"Daha ikna edici olabilirsin," diye çıkıştı Jade. "Kızgınsın," dedi kafasını sallayarak. "Nedenini anlayamıyorum..." Durak sayıp içini çekti.

Caine yaranın üzerine sardığı bandajın onu rahatsız ettiğini tahmin etti. "Çok mu sıkı?" diye sordu endişeli gözlerle.

"Tüm bunların benim suçum olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye kekeledi genç kadın. "Bunun olmasına bilecek..."

"Ah hayır leydim," diyerek onun sözünü kesti Sterns. "Marki sizi suçlamıyor. Vurulmak istemezsiniz. Lordum her zaman biraz..."

"Huysuz mudur?"

Uşak kafasını salladı. "Evet, endişeli olduğunda huysuzlaşır."

Jade dikkatini tekrar Caine'e verdi. "Seni endişelendirdiysem özür dilerim. Hâlâ endişeli misin?"

"Hayır."

"Öyleyse yara görüldüğü kadar kötü değil?"

Caine kafasını salladı. Son dokunuşları yaptıktan sonra tüm dikkatini ona verdi. "Sadece bir sıyrık Jade," dedi. "Çok geçmeden ayağa kalkarsın."

Söylediklerinde ciddi görünüyordu. Jade hemen rahatladı. "Bacaklarımı ört Sterns ve bu arada sakın bakma," diye emretti. Sesinden belli olan hırçınlığı asık suratlı adamın gülümsemesine neden oldu.

Jade'in üzerinde sadece iç gömleği vardı. Dantel kenarlı giysinin bir yanı yarayı ortaya çıkarmak için yırtılmıştı. Giysilerinin neden çıkarıldığını anlıyordu ama artık ölme tehlikesi olmadığını bildiği için nasıl göründüğünü düşünmesi gerekirdi.

Uşak isteğini yerine getirdikten sonra tepsiyle ona akşam yemeği getirmek üzere odadan ayrıldı. Jade ve Caine yalnız kaldılar. "Önemsiz bir sıyrık olup olmaması umrunda değil. Kalmaya karar verdim Caine."

Caine yatağın yan tarafına oturup onun elini tuttu ve genç kadının kalbini durduran bir gülümsemeyle ona baktı. "Neden bu açıklamanın devamı olduğu fikrine kapılıyorum?"

"Çok zekisin bayım," diye çıkıştı Jade. "Dahası var. Buradayken, hasta yatağımın başında duracaksın. Ne de olsa bu muhtemelen senin suçun." Gülmemek için alt dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Caine'in aklı iyice karışmış görünüyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Caine onun beklentili bakışlarını fark edince. "Bunun benim suçum olduğu sonucuna nasıl vardın?"

Jade omzunu silkti. "Henüz çözemedim ama çözeceğim. Şimdi bana söz ver Caine. Yanımdan ayrılmayacağını bilmezsem içim rahat etmez."

"Pekâlâ tadım," diye karşılık verdi Caine. Şeytani bir şekilde yavaşça gözünü kırptı. "Gece-gündüz hep yanında olacağım."

Bu sözüyle ima ettiği şey genç kadının dikkatinden kaçmadı. "Geceleri kendi yatağına gidebilirsin," dedi.

"Gidebilir miyim?" diye sordu Caine alaycı bir şekilde.

Jade emirlerinde ısrarcı olursa huysuzlaşacağını tahmin ederek onu daha fazla kışkırtmamaya karar verdi. Üstelik bu raundu kazanmıştı, değil mi?

Vurulma olayı güzel bir avantaja dönüşecekti. Artık onu yanında tutmak için geçerli bir sebebi vardı. Hatta Nathan onu almaya gelene kadar bu şekilde oyalanabilirdi.

Ne kadar yorgun olduğunun farkında değildi. Akşam yemeğinin hemen ardından tepsi kucığında uykuya daldı ve gece boyunca sadece bir kez uyandı. Komodinin üzerinde yatan iki mum etrafa hafif bir ışık saçıyordu. Jade, Jimbo ve Matthew'a her şeyin yolunda olduğuna dair vermesi gereken işareti hatırlayınca hemen örtüleri üzerinden itti.

O sırada Caine'i fark etti. Yatağın yanındaki koltuğa sere serpe yerleşip çıplak ayaklarını yatağa uzatmıştı, beyaz gömleği beline kadar açmıştı ve derin uykudaydı.

Jade onu ne kadar izlediğinden emin değildi. Kendi kendine gerçekten uyuduğundan emin olmak için bunu yaptığını söyledi. Tanrı aşkına, çok çekici görünüyordu. Ancak çok geçmeden yakışıklı olmaktan öteye geçmişti. Adam, fırtınadan korunabileceği güvenli bir limandı ve Jade'in ona yaslanma, ilgisine karşılık verme isteği neredeyse bunalmasına sebep oluyordu.

Koruyucu meleği horlamaya başlayınca Jade girdiği transan çıktı. Yataktan kalkıp mumlardan birini aldı ve pencerenin önüne gitti.

Manzaranın üzerine hafif yağmur çiseliyordu. Jade adamları ısladığı için kendini biraz suçlu hissetti. İşareti onlara daha önce verebilseydi, daha çabuk kuru bir yer bulabilirlerdi.

“Ne yapıyorsun?”

Caine’in gür sesiyle irkilen Jade neredeyse mumu düşürüyordu. Arkasını dönünce onu bir adım gerisinde buldu. “Pencereden bakıyordum,” diye fısıldadı. “Seni uyandırmak istemedim.”

Caine’in saçları karmakarışık ve uyanık olmakran çok hâlâ uykuda gibi görünüyordu. Alnına düşen bir tutam saç ona biraz kırılğan bir hava katıyordu. Hiç düşünmeden uzanıp saçını düzeltti. “Pencereden yarın bakarsın,” diye karşılık verdi uykulu ve boğuk bir sesle. Bu sözün ardından mumu Jade’in elinden alıp komodine koydu ve küstah bir şekilde ona yatağa dönmesini işaret etti. “Yan tarafın ağrıyor mu?” diye sordu.

Bu soruyu sorarken esnediği için Jade onun yarası hakkında gerçekten endişelendiğini düşünmedi. Ona pek ağrımadığını söylemek üzereyken fikrini değiştirdi. “Evet,” dedi. “Yanma hissi var ama çok az,” diye ekledi, Caine’in endişeli bir şekilde ona baktığını görünce. “Neden koltukta uyuyorsun?”

Caine gömleğini çıkardıktan sonra ona yanıt verdi. “Yatağın büyük bir kısmını kaplıyordun,” diye açıkladı. “Seni hareket ettirmek istemedim.”

“Hareket ettirmek mi? Beni neden hareket ettirmek isteyesin ki?”

Caine mumları söndürüp örtüleri çekti ve onun yanına uzandı. Sonra lafı dolandırarak ona yanıt verdi. “Tekrar uykuya dalana kadar yanında kalacağım.”

“Ama Caine... Bu hiç doğru değil...”

“Uyu tatlım. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Jade adam kolunu etrafına dolayınca kaskatı kesildi. Eli göğüslerinin arasında duruyordu. Elini itmeye çalıştı ama Caine buna karşılık elini tutup bırakmadı.

"Bu hiç uygun değil..." Jade cümlesini bitiremeden boşa çaba harcadığını fark ederek karşı çıkmaktan vazgeçti. Caine çoktan horlamaya başlamıştı bile ve söylediklerinin tek bir kelimesini bile duymayacaktı.

Jade onun kısa bir süreliğine yanında uyumasına izin vermesinin kötü bir yanı olmadığına karar verdi. Ne de olsa adamı bitkin düşürmüştü ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yorgunken ne kadar huysuz olabildiğini çoktan fark etmişti. Tuhaftır ama bu kusurunu biraz sevimli buluyordu.

Jade ona sokulup gözlerini kapadı. İçgüdüsel bir şekilde, yaramazlık yapmayacağını biliyordu. O bir centilmendi ve ondan asla faydalanmayacağına dair söz vermişti.

Anlaşılan Jade de onun kadar bitkindi çünkü kafasını karıştıran düşünceler aklında dönüp dururken uykuya daldı.

Onun bir centilmen olmamasını dilemeye başlamıştı.

Doktor Sör Harwick iki gün boyunca bulunamadı. Caine onun Londra'daki evine ve kasabadaki malikânesine haberciler gönderdi. Harwick en sonunda Leydi McWilliams'ın evinde bir doğuma yardım ederken bulundu. Caine'e oradaki görevi biter bitmez hemen yola çıkacağı haberini gönderdi.

Caine bu rahatsızlık verici durumdan şikâyet ederken Jade ona ortada hayatını tehdit eden bir durum olmadığını hatırlattı ve habercinin de doktora böyle söylediğini, artık kendini daha iyi hissettiğini, onu dürtmesine gerek olmadığını, bunu istemediğini belirtti.

Çok geçmeden oyalanmak Jade için işkence haline geldi. Kapalı bir ortamda kalmaya dayanamıyordu.

Hava da ruh halini yansıtıyordu. Caine'in evine vardığından beri yağmur hiç durmamıştı.

Caine de onun kadar keyifsizdi. Jade'e kafese tıkulmuş bir hayvanı hatırlatıyordu. Onunla konuşmak için odaya her geldiğinde, ellerini arkasında birleştirip ileri geri yürüyerek onu geçmişti, kardeşi, tanık olduğu cinayete kadar yaşananlar hakkında sorgulayıp duruyor ve her sorgu seansını henüz kayda değer bir sonuca ulaşabilecek kadar bilgiye sahip olmadığını söyleyerek bitiriyordu.

Bıkkınlığı neredeyse belliydi. Jade onunla mücadele etmeyi sinir bozucu buluyordu. Ona çok fazla gerçek bilgi ya da yalan söylememeye özen gösteriyordu ama Tanrı biliyordu ki bu çok yorucu bir işti.

Vaktin büyük bir bölümünü birbirlerine bağırarak geçiriyorlardı. Jade onu sorunlarına bulaştığı için pişman olmakla suçluyordu. Caine ise elbette bu suçlamalar karşısında kendini hakarete uğramış hissediyordu. Yine de çıkıp inkâr etmiyordu.

Jade yüreğinde, artık ona çekici gelmediğini biliyordu. Caine artık onu öpmeye ya da yanında yatmaya bile çalışmıyordu ve üçüncü gün onunla doğru düzgün konuşmamaya başlamıştı.

Oda hapsinde olduğu dördüncü günün gecesinde, Jade'in sabrı taşıtı. Sterns'in onun için birkaç saat önce değiştirdiği yeni bandajı çıkarıp banyo yapmak istediğini söyledi ve sonra tamamen iyileştiğini duyurdu.

Saçlarını yıkamayı bitirdiğinde zihni oldukça rahatlamıştı. Sterns onun uzun buklelerini kurutmasına yardım ettikten sonra onu ateşin gürül gürül yandığı şöminenin önüne oturttu.

Sterns hizmetkârlara yatağı değiştirmelerini ve küveti kaldırmalarını söyledi, sonra Jade'i yatağa geri dönmeye ikna etti.

Flava kararır kararmaz Jade adamlarına işaret verdi ve sonra yatağına döndü. Caine'in kütüphanesinden ödünç aldığı ki-

taplardan birini açıp uzakta bir yerde gök gürlerken okumaya koyuldu.

Ama fırtına şiddetli bir esintinin ötesindeydi. Caine'in üç katlı evi kadar yüksek devasa bir ağaç öylesine şiddetli bir yıldırimla yere devrildi ki ağacın ortaya çıkan kökleri uzun bir süre ürkütücü bir kırmızılıkla parıltıdı. Gök gürültüsü evi sarsıyor ve açık ateşin üzerinde kızaran et gibi çıtırdayarak yanan odunların sesi duyuluyordu.

Korkan atları yatıştırmak için ahırda fazladan insana ihtiyaç vardı. Yangın kokusu baş seyis Kelley'nin söylediğine göre burunlarına geliyordu. Caine küheylanı sakinleşmeyince çağrıldı. Ve o ahıra girer girmez atı huzursuzluğu bıraktı.

Caine eve döndüğünde gece yarısını geçiyordu. Ev ahırdan kısa bir mesafe uzakta olmasına rağmen sınıslıklam olmuştu. Botlarını, çoraplarını, ceketini ve gömleğini girişte bırakıp üst kata çıktı. Odasına girdiği sırada şiddetli bir gök gürültüsü bir kez daha evi sarstı.

Jade'in çok korkmuş olabileceğini düşünerek yönünü değiştirdi. İyi olduğundan emin olmak için onu kontrol edecekti. Uyuyorsa onu yalnız bırakacaktı. Ama hâlâ uyanıksa... O zaman belki dünyadaki adaletsizlikler ve kadınların ikinci sınıf olması hakkında yine bağıra çağıra tartışabilirlerdi. Bu düşünce Caine'i merakla gülümsetti. Jade ikinci sınıf olmaktan çok uzaktı. İnancılarıyla alay ediyordu. Ama Caine bu gerçeği ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi çünkü Jade'in fikirlerine karşı tepkilerini örtbas etmeye çalışmasını izlemek çok eğlenceliydi.

Onunla gerçekten konuşmak istediğini fark edince biraz şaşırıldı. Ne de olsa yapmayı istediği birkaç şey daha vardı, fakat kendini bu düşünceleri dizginlemeye zorladı.

Durup Jade'in kapısını tıklattı. Ama ona gitmesini söylemesi ya da uyuyorsa uyanması için fırsat vermedi. Hayır, tepki gösteremeden kapıyı açtı.

Genç kadının uyumadığını görünce memnun oldu. Kapı çerçevesine yaslanıp uzunca bir süre onu izledi. İçini sıcak bir mutluluk sardı. Son birkaç gündür evinde olmasından hoşlandığını kabul etmeye başlamıştı ve Jade ona kaşlarını çattığında bile kendini cennetteymiş gibi hissediyordu. Hoşnutsuz ifadelerinden bile hoşlanmaya başladığına göre gerçekten aptal olduğunu düşündü. Onu rahatlıkla sinirlendirebilmesi az da olsa onu umursadığını gösteriyordu.

Kadın onu büyülemişti. Caine bu gerçeği itiraf etmekten hoşlanmıyordu... Ama Jade o kadar güzel, o kadar yumuşak ve o kadar kadınsıydı ki bir erkeğin ona teslim olmaması mümkün değildi. Tanrı yardımcısı olsun, Caine o noktaya yaklaştığının farkındaydı.

Jade'e dokunmamaya çalışmak işkenceye dönüşüyordu. Caine'in ruh hali mücadelesini yansıtıyordu. İçinin düğüm düğüm olduğunu hissediyordu ve her gördüğünde genç kadını kollarına alıp tutkuyla sevişmek istiyordu.

Ama ondan uzak duramıyordu. Her saat başı onu kontrol etmek için odasına uğruyordu. Hatta uykusunda bile onu izliyordu.

Yaşadığı ıstırapı Jade'in tahmin etmesi mümkün değildi. Caine'in aklından geçen fantezilere dair en ufak bir fikri olsaydı bu kadar sakin görünmezdi.

O gerçekten masumdu. Sırtını yastıklara yaslamış bir halde Caine'e kafasını sallarken el değmemiş ve saf görünüyordu.

Komodinde iki mum yanıyordu ve Jade'in elinde bir kitap vardı. Genç kadın yavaşça kitabı kapadı ve bu sırada gözlerini ona dikip derin bir nefes verdi.

"Kapıyı sürgülemem gerektiğini biliyordum," dedi. "Caine, bu gece bir tartışma daha çekecek halde değilim."

"Pekâlâ."

"Pekâlâ mı?" Adamın sorun çıkarmadan durumu kabul etmesi onu şaşırttı. Şüpheli görünüyordu. "Ciddi misin bayım? Beni rahatsız etmeyecek misin?"

"Ciddiyim," dedi Caine sırtarak.

"Burada olmamalıydın," dedi Jade, Caine'in tahrik edici bulduğu o boğuk ve şehvetli sesiyle.

"Burada olmamam için bana geçerli bir sebep göster."

"İtibarım ve yarı çıplak olman," diye yanıtladı Jade.

"İki sebep gösterdin," dedi Caine yavaşça.

"Ne düşünüyor olabilirsin ki?" diye sordu Jade onun kapıyı arkasından kapatmasını izlerken. "Hizmetkârların burada olduğunu bilecekler."

"İtibarını önemsemediğini sanıyordum Jade. Fikrini mi değiştirdin?"

Jade tekrar kafasını salladı. Mum ışığı hareket etmesiyle saçlarında ışıldadı. "Beni öldüreceğini düşündüğümde itibarım umrumda değildi ama bana sağlıklı bir yaşam umudu verdiğin için fikrimi değiştirdim."

"Jade, Sterns ilk gece burada uyuduğumu biliyor..."

"O farklıydı," diyerek onun sözünü kesti Jade. "Hastaydım, yaralıydım ve sen benim için endişeleniyordun. Evet, o tamamen farklıydı. Ama artık iyileştim. Hizmetkârların anne söyleyeceklerinden eminim Caine."

"Anneme mi?" Caine gülmeye başladı. "Hizmetkârlar için endişelenmene gerek yok. Hepsi uyuyor. Üstelik kötü bir niyetim yok."

Hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalıştı Jade.

"Biliyorum," dedi sahte bir şekilde içini çekerek. "Ama niyetin kötü değilse neden bu saatte hâlâ buradasın?"

"Bana öyle şüpheli bir şekilde bakma," dedi Caine. "Fırtınadan korkmuş olabileceğini düşündüm, hepsi bu." Durak sayıp kaşlarını çattıktan sonra ekledi. "Birçok kadın korkar. Ama sen korkmadın, değil mi?"

"Hayır. Üzgünüm."

"Neden üzgünsün?"

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğün için. Beni teselli etmek mi istiyordun?"

"Bu aklımdan geçmedi değil," dedi Caine alaycı bir şekilde. Kadının gülmemeye çalıştığını fark edince kaşlarını iyice çatı. Kapıdan uzaklaşıp yatağın onun bulunduğu tarafına doğru yürüdü. Jade ayaklarını çeker çekmez yatağa oturdu.

Jade onun çıplak göğsüne bakmamak için çaba harcadı. Koyu, kıvrık tüyleri düz karnının ortasına doğru incelerek bir çizgi halinde uzanıyordu. Parmaklarını tüylerin arasında gezdirip sıcaklığını göğüslerinin üzerinde hissetmek istedi...

"Tanrım, Jade, birçok kadın yerinde olsa korkardı."

Adamın sesi Jade'in erotik düşüncelerden sıyrılmasına neden oldu. "Ben birçok kadın gibi değilim," diye karşılık verdi. "Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi Caine."

Caine artık bazı şeyleri anlamakta zorlanıyordu. Genç kadının beyaz geceliğinin düğmelerine bakıp altında gizli teninin ipeksiliğini düşündü.

Kesik kesik soluyordu. Artık onun fırtınadan korkmadığını bildiğine göre gitmesi gerekirdi. Yağmurdan ıslanan pantolonu muhtemelen örtüleri ıslatıyordu.

Gitmesi gerektiğinin farkındaydı ama kıpırdıyamıyordu.

"Ben tanıdığın çoğu kadın gibi değilim," dedi Jade araları-

na çöken tuhaf sessizliği bozmak adına. Su damlaları, adamın kaslı omuzlarına ve üst kollarına tutunuyordu. Mum ışığında, nem bronz tenini parlatıyordu. Jade dikkatini onun kucağına çevirdi. Ama bunun bir hata olduğunu anladı. Adamın bacaklarının arasındaki şişkinlik çok belirgin ve tahrik ediciydi. Kızardığını hissetti. "Sırılsıklam olmuşsun. Fırtınada yürüyüşe mi çıktın, seni aptal adam?"

"Arları sakinleştirmelerine yardım etmek için ahıra gitmem gerekti."

"Saçların ıslandığında kıvrıcıklaşıyor," dedi Jade. "Çocukken bundan nefret etmiş olmalısın."

"Hem de nasıl," dedi Caine yavaşça.

Bakışlarını Jade'in göğsüne çevirdi. Sertleşen göğüs uçlarının geceliğinin ince kumaşına değdiğini fark etti. Ona dokunmamak için büyük bir çaba harcaması gerekiyordu. Kontrolünü kaybetmek üzereydi, basit bir iyi geceler öpücüğü bile iyi niyetini unutmaya anlamına gelebilirdi.

Yine bir şimşek odayı aydınlattı ve ardından kulak tırmaayan bir gök gürültüsü duyuldu. Jade örtüleri itmeden Caine yataktan kalkıp pencerenin yanında durdu.

"Bir yere yıldırım düştüğünden eminim," dedi. "Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir fırtına görmemiştim."

Yangın başladığına dair bir işaret görmek için karanlığa göz attı. Sonra Jade'in elini tuttuğunu hissetti. Dönüp ona bakarken endişesini gizledi.

"Yakında diner," dedi genç kadın. Caine'in şaşırıldığını görünce kafasını salladı ve ona güven vermek için elini sıkarak ekledi. "Göreceksin."

Caine onun teselli edici bu hamlesine inanamıyordu. Çok içten görüldüğü için gülmeye cesaret edemedi. Jade'in hassas

duygularını incitmek istemiyordu ve kendisini yatıştırmaya ihtiyacı varsa ona izin verecekti.

"Amcam gök gürültülü fırtına çıktığında meleklerin tartışıklarını söylerdi," dedi Jade. "Bundan büyük bir parti veriyorlarmış gibi söz ederdi."

"Peki amcana inanır mıydın?" diye sordu Caine gülümser gibi bir tonla.

"Hayır."

Caine bunun üzerine Jade'e gök gürültüsünü hatırlatan gür bir sesle güldü. "Dürüstlüğünden hoşlanmaya başladım Jade. Bunu çok çekici buluyorum."

Genç kadın onun fikrini duymak istiyormuş gibi görünmüyordu. Elini bırakıp tekrar kafasını salladı. "Her şey sana her zaman siyah ve beyaz geliyor, değil mi? Sapmaya hiç yer yok değil mi? Amcama inanmaya çalıştım ama korkumu dindirmek için bana yalan söylediğini biliyordum. Bazen yalan söylemek en iyisidir Caine. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

Caine uzunca bir süre ona baktı. "Bana bir örnek daha ver Jade." Sesi fısıltıdan ibaretti. "Bana hiç yalan söyledin mi?"

Jade yavaşça kafasını salladı.

Birkaç saniye sonra Caine sordu: "Peki bu yalan neydi?" Yanıt alamayınca ellerini aniden Jade'in omuzlarına koyup onu kendisine doğru dönmeye zorladı. Sonra çenesini kaldırıp ona bakmasını sağladı. "Açıkla bu yalanı." diye emretti.

Gözlerindeki ifade, genç kadının kanını dondurdu. Gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Renk, kış sabahları kadar griydi.

"Sebebi ne olursa olsun yalana tahammül edemez misin?"

"Bana yalanının ne olduğunu söyle," dedi Caine tekrar.

"Senden hoşlanmadığım yalandı."

"Ne?" diye sordu Caine kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Senden hoşlanmadığım bir yalandı."

"Bu mu? Kastettiğin yalan bu muydu?"

"Evet."

"Lanet olsun, Jade, ciddi bir şey olduğunu sandım."

"Ne gibi?" diye sordu genç kadın sesini yükselterek.

"Evli olduğun gibi," diye bağırarak karşılık verdi Caine.

"Benden hoşlandığımı zaten biliyorum," diye daha kısık bir sesle ekledi.

"Sen imkânsızsın," diye haykırdı Jade. "İnatçısın da. Başka yalanlar söylemiş olsam bile sana şimdi itiraf etmezdim. Hemen huysuzlaşıyorsun."

"Jade?"

"Evet?"

"Başka hangi yalanlar var?"

"Sana evli olduğumu söylemeyi düşündüm," dedi o sırada.

"Ama yalan uydurma konusunda iyi değilim ve bana inanacağımı sanmıyordum."

"Neden evli olduğuna inanmamı istedin ki?"

Caine, dalgın dalgın Jade'in omuzlarını okşamaya başlamıştı. "Çünkü..." dedi hemen. "Meyhanedeyken bana bir sonraki yemeğini planlayan bir kaplan gibi bakıyordun ve evli olduğumu... Ya da kısa süre önce dul kaldığımı düşünürsen şefkatini kazanacağımı düşündüm."

"Demek benim şehvetimi değil, şefkatimi istiyordun?"

Jade kafasını salladı. "Birbirimizden hoşlandığımızı kabul etmelisin. Hiçbir erkeğin bana senin dokunmanı istediğim gibi dokunmasını istemedim."

"Bunu bilmek güzel tatlım."

"Ah bunu zaten biliyordun," diye fısıldadı Jade. "Kendin-

den bu kadar memnun görünmeyi bırak. Bu er ya da geç olacaktı.”

“Ne olacaktı?”

“Yakınlaşmak istediğim birini bulacaktım,” diye açıkladı genç kadın.

“Beni seçmene sevindim,” diye itiraf etti Caine. Kollarını ona dolayıp onu kendisine doğru çekti. “Jade, şimdi sana dokunmamı istiyor musun?”

Jade onun kollarının arasından çıkıp bir adım geri çekildi. “Bana dokunmanı isteyip istemememin önemi yok Caine. Sen benim koruyucumsun. Beni rahar bırakmalısın.” Aniden kendini adamın göğsüne, bacaklarına ve sert ereksiyonuna yaslı halde buldu. İnce geceliği vücuduna ve inanılmaz sıcaklığına karşı önemsiz bir koruma sağlıyordu.

“Bu şekilde olmuyor Jade.”

“Neden olmasın?”

“Seni istiyorum.”

Caine’in boğuk ses tonu Jade’in sonu oldu. İçinde kabaran arzu tatlı bir işkence gibiydi. Tanrı aşkına, kafası çok karıştı. Daha önce kimsenin ona bu kadar yaklaşmasına izin vermemişti. Gençliğinde birini sevmenin mutluluktan çok acı getirdiğini öğrendiği için kendini her türlü ilişkiye karşı hep korumuştı. Nathan bile onu terk etmişti. O zaman çok kırılmıştı. Evet, Caine gibi bir adamın kendisine yaklaşmasına ancak bir aptal izin verebilirdi... Ancak bir aptal.

Uzakta gök gürledi. Ne Jade ne de Caine havanın farkındaydı. Aralarında dolaşan sıcaklıkla kavrulmakta meşgullerdi.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Ve en sonunda, kaçınılmaz gerçekleşti. Caine kafasını ya-

vaşça ona doğru eğerken, genç kadın onunla buluşmak için parmaklarının ucunda yükseldi.

Caine dudaklarıyla onu eline geçirdi. Jade kadar o da ona açlık duyuyordu. Genç kadının dilini ağzına sokmasına izin verdi ve dilini onun kine sürttü. Arzu ve teslimiyet yüklü inilisi onun ihtiyaç dolu saf ulumasına karıştı.

Öpücük bariz bir şekilde şehvetliydi. Caine açlığı kolay kolay dindirilemeyecek güçlü bir adamdı. Jade'in geri çekilmesine ya da uzlaşmaya izin vermeyecekti. Jade de geri çekilmek istemiyordu. Kollarını boynuna dolayıp parmaklarını yumuşak buklelerinin arasında gezdirdikten sonra ona tutundu. Onu bırakmayı hiç istemiyordu.

Caine nihayet geri çekildiğinde, Jade onun kalbini de beraberinde götürdüğünü hissetti. Çekinmeden ona sarılıp yüzünü sıcak göğsüne yasladı. Tüyleri burnunu gıdıklıyordu ama bu his geri çekilemeyecek kadar hoşuna gidiyordu. Adamın müthiş bir şekilde erkeksi olan kokusu ona fundalıkları ve miski hatırlatıyordu.

Caine boğuk bir sesle sordu: "Jade? Bana söylemek istediğin başka yalanlar var mı?"

"Hayır."

Onun utangaç ses tonu karşısında gülümsedikten sonra, "Başka yalan yok mu, yoksa bana söylemek mi istemiyorsun?" diye sordu.

Jade onun dikkatini dağıtmaya çalışarak yanağını göğsüne sürttü ve sonra, "Evet, başka yalanlar da var," dedi. Caine'in gerildiğini hissedince telaşla ekledi. "Ama o kadar önemsizler ki şu an hatırlayamıyorum. Hatırladığımda sana söyleyeceğime söz veriyorum."

Caine bunun üzerine hemen gevşedi. Yalan söylemenin katlanamadığı şeyler listesinin başında olduğunu anladı. "Jade?"

"Evet, Caine?"

"Beni istiyor musun?" Genç kadının cevap vermesine fırsat tanımadı. "Lanet olsun. Bana karşı dürüst ol. Artık yalan söylemek yok Jade. Bilmek zorundayım," dedi gergin bir şekilde. "Şimdi."

"Evet, Caine, seni istiyorum. Hem de çok."

Jade çok büyük bir günahı itiraf etmiş gibiydi.

"Jade, birbirimizi istememiz üzücü değil mutluluk verici olmalı."

"İkisi de geçerli," diye karşılık verdi Jade. Yapmak üzere olduğu şeyi idrak edince içi ürperdi. Çok istekliydi... Ve bir o kadar da emin değildi. Ona âşık olmayacağına dair kendi kendine söz vermişti ama gözleri dolunca bu yalanın gülünç olduğunu anladı. Caine çoktan kalbinde yer etmişti.

Tekrar kollarının arasına dönünce, Caine onun titrediğini hissetti. Ona sıkıca sarıldı. "Sana çok iyi bakacağım Jade," diye fısıldadı. "Sevgilim, ne düşünüyorsun?"

"Bunu atlatacağımı," diye yanıtladı Jade.

Caine onun neyi kastettiğini anlamadı ama sesindeki korku yüreğini sızlattı. "Bunu yapmak zorunda değiliz..."

"Seni istiyorum," diyerek onun sözünü kesti genç kadın. "Ama önce bana bir söz vermelisin."

"Ne sözü?" diye sordu Caine.

"Bana âşık olmamalısın."

Jade'in sesindeki ciddiyet şaka yapmadığını gösteriyordu. Caine ona çok kızdı. Kafasını karıştırıyordu. Gülünç isteğini açıklamasını istediğine karar verdi ama sonra Jade onu okşamaya başlayınca teni alevlendi. Jade onun göğsüne sıcak ve ıslak öpücükler kondurdu. dili göğüs uçlarından birine değince Caine'in vücudu onun için yanmaya başladı.

Jade tatlı dudaklarıyla boynunun yan tarafına öpücükler kondurarak onu karşılık vermeye teşvik etti. Caine o an kontrolünü kaybetti. Daha önce hiçbir kadın ona böylesine masum ve dürüstçe yaklaşmamıştı. Hayatında ilk kez değer verildiğini ve sevildiğini hissediyordu.

Ona karşı nazik olması gerektiğini düşünürken bile boğuk bir şekilde uludu. Her dokunuşunun ve okşayışının tadını çıkarmak, onunla geçirdiği bu gecenin sonsuza dek sürmesini istiyordu. Ama Jade boğazında o erotik küçük iniltileri çıkarmaya başlayınca, kendi isteğiyle çelişti. Onu çıldırtıyordu. Genç kadının ipeksi buklelerini sertçe avcunun içine aldı ve sonra bir kez daha yakıcı bir öpücükle dudaklarına sahip olmak için başını kendisine doğru çekti.

Tutkusu onu tüketiyordu. Dudaklarıyla dudaklarını yiyordu ve dili... Tanrı aşkına, dili saf bir arzuya titremesine neden oluyordu.

Jade tırnaklarını onun üst kollarındaki kaslara geçirdi. Kendini tamamen ona teslim etti. Karnından bütün vücuduna derin bir sızı yayılmaya başladı ve sonra aşağıya inerek tatlı bir işkence haline geldi.

Caine'in elleri onun kalçasına indi. Onu ereksiyonuna doğru çekti. Jade içgüdüsel bir şekilde onun bacaklarının arasındaki sertliğe sokulup sürtünmeye başladı.

Sızı şiddetlendi.

Dudaklarını genç kadının boynunun yan tarafına götürüp diliyle hassas kulak memesiyle oynamaya başlayınca, dayanacak gücü kalmadı. Ona yapmak istediği erotik şeylere dair kötü ve yasak şeyler fısıldamaya başladı. Jade bazılarını anlıyor, bazılarını anlamıyordu ama hepsini tecrübe etmek istiyordu.

"Artık geri dönüşü yok Jade," diye fısıldadı Caine. "Bana ait olacaksın."

"Evet," diye karşılık verdi genç kadın. "Bu gece sana ait olmak istiyorum Caine."

"Hayır," dedi Caine güçlükle. Onu acele etmeden uzunca öptü. "Sadece bir geceliğine değil sevgilim. Sonsuza dek."

"Evet, Caine," diyerek içini çekti Jade verdiği sözün farkında olmadan. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Seni tatmin etmek istiyorum."

Caine karşılığında onun elini tutup pantolonunun bel kısmına götürdü. "Tut beni tatlım," dedi boğuk bir sesle. "Dokun bana. Sık. Sertçe."

Büyüklüğü genç kadını korkuttu ama dokunuşuna verdiği tepki ilk baştaki utanga lığını ortadan kaldırdı. Adamın zevkle inlediğini duymak onu cesaretlendirdi. Caine onun kendini hem güçlü hem de zayıf hissetmesine neden oluyordu. Jade ona doğru yaklaştı ve fısıldayarak talimatlar verdiğini duyunca gülümsedi çünkü sesi titriyordu. Aynı şekilde, kendisinin de eli titriyordu. Parmakları adamın düz karnına değdikten sonra pantolonunun bel kısmından içeri girdi. Caine ani bir nefes alınca tek kelime etmeden onun ihlalinin ne kadar zevk aldığını belli etmiş oldu. Jade'in cesareti giderek arttı ve yavaşça pantolonun düğmelerini açmaya başladı. Ama sonra duraksadı. Caine onun yerine görevi devraldı. Onu elini açıklıktan içeri sokmaya zorladı. Jade'in parmakları aşağı doğru indi ve en sonunda onun sıcağına dokundu. İnanılmaz derecede sıcak ve sertti ama Jade onu doğru düzgün okşayamadan adam elini hızla itti.

"Benim için başlamadan bitmiş olur," dedi güçlükle Jade ona tekrar dokunmaya çalışınca.

"Caine, istiyorum..."

"Biliyorum," diye inledi Caine. Bu boğuk kelimeyi söylediği sırada Jade'in geceliğini yukarı kaldırmakla meşg ld .

Jade birden utanıp geceliğini kalçasından aşağı indirmeye çalıştı. "Üzerimde kalamaz mı?"

"Hayır."

"Caine, yapma," diye kekeledi Jade. "Sakin..."

Ve bunun üzerinc Caine onun en mahrem yerine dokunmaya başladı. Avcunun içiyle cesurca onu kavradı ve sonra parmakları büyülü bir şekilde ona dokundu. Neresini okşaması ve ne kadar baskı uygulaması gerektiğini biliyordu.

Gecelik ve pantolon çok geçmeden çıktı. Caine iri elleriyle Jade'in dolgun göğüslerini avuçladı. Baş parmaklarıyla şişen göğüs uçlarını okşayarak gövdesini ona doğru yaklaştırmasını sağladı.

Bir başka şimşek odayı aydınlattı. Caine genç kadının gözlerindeki tutkuyu görünce onu kollarına alıp yatağa taşıdı. Örtülerin üzerinde ona katıldı. Dizlerinden birini bacaklarının arasına yerleştirerek onu bacaklarını ayırmaya zorladıktan sonra ereksiyonunu ıslak yumuşaklığına doğru itti.

"Ah Tanrım, güzel şeyler hissettiriyorsun," diye fısıldadı. Jade'i ağırlığıyla boğmamak için dirseklerinin üzerinde doğrulduktan sonra başını göğüslerinin arasındaki vadiye indirdi. Orasını ve sonra göğüslerinin altını öptü, ardından dilinin ucuyla göğüs uçlarında yavaşça daireler çizdi.

Jade yıldırım çarpmış gibi hissetti kendini. Huzursuzca ona doğru hareket etti. Nihayet göğüs ucunu ağzına alıp emmeye başlayınca, tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi. Adamın kısık sesle inlemesi hem zevk aldığını hem de acı çektiğini gösteriyordu.

Caine, "Hoşuna gitti mi sevgilim?" diye sorduktan sonra onun diğer göğüs ucunu ağzına aldı.

Genç kadın ona yaptığı şeylerden ne kadar hoşlandığını söylemek istedi ama tutkudan dili tutulmuştu.

Caine'in dudakları tekrar onu ele geçirdi ve elleriyle yavaşça bacaklarını ayırdı. Parmakları onu hazırlamak için sabırsızlanıyordu. "Bacaklarını etrafıma dola Jade," dedi birden sert bir sesle. "Daha fazla bekleyemem bebeğim. İçinde olmalıyım."

Jade onun organının ıslak ucunu hissetti ve sonra kalçasını tutup kaldırdı. Ağız ağızını örtüyordu ve dilini içine sokuyordu. Bıçak gibi saplanan ağırlı cinsel rüyasını bozdu. Haykırarak uzaklaşmaya çalıştı. Caine ereksiyonuna baskı yapan direnci hissetti. Birkaç saniye duraksadı. Kafasını tekrar Jade'c çevirdiğinde gözlerinde gördüğü ifade kararlılığını gösteriyordu. Sonra tekrar hamle yaptı ve bekâretini bozarak onu tamamen doldurdu. Jade tekrar haykırıp onun istilasına gözlerini kapatarak karşılık verdi.

Caine ona alışması için zaman tanımak ve kontrolünü geri kazanmaya çalışmak için kıpırdamadan durdu.

"Durmak zorundasın," diye bağırdı Jade. "Artık bunu yapmak istemiyorum." Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Gözlerini açıp ona baktı. "Hemen dur," diye yalvardı.

Caine onun ifadesinden endişesini görebiliyordu. Alını ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Çenesi kenetlendi. Jade onun da kendisi kadar acı içinde olduğunu düşündü.

Ve sonra Caine kafasını salladı. "Şimdi duramam," dedi güçlkle. "Bana tutun Jade. O şekilde hareket etme... İçimde..." Alnını onunkine yaslayıp bu tatlı işkence karşısında gözlerini yumdu.

"Sen de mi acı çekiyorsun?" diye sordu Jade neredeyse hiç kırarak.

"Hayır, tatlım," diye fısıldadı Caine. "Acı çekmiyorum."

"Artık bakire değilim, değil mi? Artık işimiz bitti, değil mi?" Jade, içinde çelişen kafa karıştırıcı düşünceler yüzünden

şaşkına dönmüştü. Ağrı ısrarcıydı. Caine'in onu rahat bırakmasını istiyordu... Ama ona sarılmayı da arzuluyordu.

"Hayır, bebeğim, artık bakire değilsin," diye yanıtladı Caine en sonunda. "Artık benimsin. Ve kesinlikle işimiz bitmedi."

Uzunca bir mesafe koşmuş gibi konuşuyordu. Jade ona tekrar baktığında yüzünde beliren amansız ifadeyle ürperdi.

Bundan en az onun kadar nefret ettiği belliydi.

Başarısızlığı onu kahretti. "Bu konuda iyi olmayacağımı biliyordum," diye haykırdı. "Lütfen üzerimden kalk. Canımı yakıyorsun."

Caine kontrolünü korumaya çalışırken titredi. "Bebeğim, duramam," dedi tekrar. Onu öpmeye çalıştı ama Jade yüzünü çevirip onunla tekrar mücadele etmeye başladı.

"Durmazsan, ağlayacağım," diye yalvardı. "Ağlamaktan nefret ederim," diye kulağına doğru hıçkırarak ekledi.

Caine ona çoktan ağlamaya başlamış olduğu gerçeğinden söz etmedi. Kendini bir yılan kadar alçak hissediyordu. Onu teselli etmek istiyordu ama içine tamamen yerleşmişken, sıcak kılıfı kontrolünü tamamen yitirmesine neden oluyordu. "Sevgilim, ağrın uzun sürmeyecek," diyerek ona söz verdi. Tanrı'dan öyle olmasını diledi.

Elleriyle sertçe Jade'i yüzünün iki yanından kavradı ve dudaklarıyla konuşmalarını sonlandırdı.

Dilini ağzına sokup onunkine sürttü ve direncinin azalmaya başladığını hissedince elini vücudlarının arasından aşağı doğru götürüp hassas noktasını tekrar uyarmak için okşamaya başladı.

Jade ağrısını unutmuş değildi ama artık o kadar önemli görünmüyordu. Huzursuzluğu giderek artan bir ısrarcılıkla geri döndü. Caine ona alışana kadar kendisini kıpırdamadan

durmaya zorladı. Yavaşça gövdesini ona doğru yaklaştırdı, Caine kısmen geri çekilip tekrar içine girdi.

Genç kadının boğuk iniltisi onu tekrar durmaya zorladı. Ona daha fazla acı vermediğini umarak, "Hâlâ canını yakıyor muyum?" diye sordu. Vücudu doyuma ulaşmak için adeta haykırıyordu ve Jade şimdi ona yalvarsa bile duramayacağını biliyordu. "Artık daha iyi mi?"

"Biraz," dedi Jade onun boynuna doğru. Sesi utangaç ve tereddütlü çıkıyordu.

Caine, kulak memesini ısırıp ona doğru hareket edene dek tereddüt etti. Bu ihtiyacı olan tek cesaretlendirmeydi. Vücudu yönetimi devraldı. Ona nazik davranmaya yemin etmiş olmasına rağmen hamleleri daha güçlü ve kontrolsüz olmaya başladı.

Jade onu bacakları arasında sıkıca hapsetti. Ayak parmakları Caine'in bacaklarının arkasına doğru kasıldı. Tırnaklarını onun kürek kemiklerine geçirdi.

Caine onu kontrolden çıkarma çabasında artık acımasızdı. İçine girip yavaşça çıktıktan sonra hareketi tekrarlardı. Hamile kalması ihtimaline karşı hiçbir önlem almadıkları için doyuma ulaşmadan önce içinden çıkması gerektiğini biliyordu, fakat Jade çok sıcak ve dardı ve bu soylu düşünce tahammül edilemezdi. Ve aklının karanlık bir köşesinde, ona çocuk vermek istediğini biliyordu.

Çiftleşme ritmi başladı. Yatak her sert hamlesiyle gıcırdıyordu. Gök gürültüsü kısık iniltilerine ve fısıltılı aşk sözcüklerine karışıyordu. Caine onu yarım yamalak tatmin etmeyecekti. Dalgalar halinde yoğun bir zevk vücudunda dolaşırken Jade en sonunda titremeye başladı. Caine doyuma ulaşmak için tutuşuyordu. Jade birden hissettiği şeylerden korktu. Sanki adam onun ruhunu çalmaya çalışıyordu. "Caine, yapamam..."

Caine uzun ve yatıştırıcı bir öpücükle onun korkusunu dindirdi. "Kendini bırak Jade. Bana sarıl. Güvende olacaksın."

Güven. Onu koruyacaktı. Jade'in ona olan içgüdüsel inancı korkusunu ve kırılganlığını ortadan kaldırdı. Rüzgârla birleşene dek fırtınanın onu esir almasına izin verdi. Ve sonra havada güneşe doğru ufanıyor gibi hissetti kendini. Vücudu onu sıktı. Zevkle, arzuyla ve sevgiyle adamın adını haykırdı.

Caine o an onun içine boşaldı. Başı Jade'in omzuna düştü ve memnuniyetini belirtircesine kısık sesle inledi.

Kendi orgazmı şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir teslimiyet hissetmemişti. Tükenmiş ve yenilenmiş hissediyordu kendini.

Jade'i asla bırakmayacaktı. Bu ani düşünce çılgınca atan kalbiyle aynı şiddetle zihninde belirdi. Ne gerçekle mücadele etti ne de hareket etmeye çalıştı.

Tatmin olmuştu.

Jade ise birkindi.

Kolları ağrımaya başlayınca hâlâ Caine'e turundüğünü fark etti. Yavaşça onu bıraktı ve kolları yanlarına düştü. Az önce olanlar karşısında o kadar şaşkıncı ki henüz konuşabilecek durumda değildi. Hiç kimse ona böyle olacağından bahsetmemişti. Tanrı aşkına, kontrolünü tamamen yitirmişti. Ruhlen ve bedenlen kendini tamamen ona vermiş, onu koruyacağına güvenmişti.

Kimse onun üzerinde böyle bir erkiye sahip olmamıştı. Kimse.

Jade gözyaşlarını gizlemek için gözlerini kapadı. Caine'in sandığından daha kurnaz bir hırsız olduğuna karar verdi. Adam kalbini çalmaya cüret etmişti. En kötüsü de onun buna izin vermiş olmasıydı.

Caine onun kaskatı kesildiğini hissettiğinde bile üzerinden kalkabilecek gücü ya da iradeyi kendinde bulamadı.

“Bana kalırsa artık gitmelisin,” diye fısıldadı Jade. Sesi titriyordu.

Caine onun boynuna doğru içini çekti. Kollarını ona dolayıp yan tarafına döndü. Jade bir dakikalığına bile olsa ona sokulma isteğine karşı koyamadı. Nedenini bilmesede onu göndermeden önce ondan birkaç övgü duymak istiyordu... İleride yalnız olacağı o soğuk gecelerde hatırlayıp tadını çıkarabileceği aşk ve onur hakkında birkaç küçük yalana razıydı. Evet, yalan olacaktı ama yine de onları duymak istiyordu.

Elbette, bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Caine’e kızmaya başladığını hissedebiliyordu. Onu ağlamak mı yoksa bağırarak mı istediğine bile karar veremeyen lanet olası bir aptala döndürdüğü için tüm bunlar Caine’in suçuydu.

“Tatlım, pişman mısın?”

Jade, onun ses tonunda en ufak bir pişmanlık algılamadı. Doğrusu, oldukça mutlu görünüyordu.

Sorusuna yanıt alamayan Caine, saçını çekerek onu kendisine bakmaya zorladı.

Gördüğünden oldukça hoşlandı. Jade’in yüzü sevişmeleri sonucunda kızarmıştı, dudakları öpücükleri yüzünden şişmişti ve gözleri hâlâ buğuluydu.

Caine ona damgasını vurmuş gibi hissetti kendini. İçini saf bir sahiplenme dalgası sardı ve küstahça kafasını salladı. Hoşnutsuz ifadesine aldırmamasının onun yararına olacağına karar verdi.

Genç kadını tekrar öpmeden edemedi. Onun dudaklarına sahip olmak için yavaşça eğilirken, kafasını çevirmeyi denedi. Caine onu sabit tutmak için saçını sıkıca tuttu.

Öpücük Jade'in sinirli bakışlarını yok etmek içindi. Genç kadının dudakları onunkilerle buluşur buluşmaz dili tatlı ve baş döndürücü sıcaklığına daldı. Erotik aşk oyunu onu karşılık vermeye ikna etti. Uzun ve yoğun bir öpücüktü ve Caine ona bakmak için nihayet kafasını kaldırdığında ona tutunuyordu.

"Sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun Jade," dedi Caine. "Kararını verdin sevgilim ve artık bununla yaşamak zorundasın."

Adam terbiyesizin rekiydi. Jade'in gözleri yine doldu. Tavrı sertleşmiş bir nasır kadar kabaydı. Böylesine acı verici bir açıklamanın ardından ona gülümsemek zorunda mıydı?

Sözlerinin onu ne kadar incittiğini bilmesine asla izin vermeyeceğine dair yemin etti Jade. "Evet, Caine, bekâretimi sana verme seçimini ben yaptım ve verdiğim kararın sonucuyla yaşayacağım. Şimdi, çok uykum var ve mahsuru yoksa senden..."

"Kastettiğim bu değil," diyerek onun sözünü kesti Caine. Sesi yıldırım kadar pürüzlüydü. "Yaptığın seçim bana ait olmaktı Jade. Evleneceğiz tatlım."

"Ne?"

"Beni duydun," diye daha yumuşak bir sesle karşılık verdi Caine. "O kadar şaşırma sevgilim. Bu hiç de kötü bir şey değil."

"Caine, ben böyle bir karar vermedim," diye kekeledi Jade.

Adam itiraz dinleyecek havada değildi. Onun kabul etmesini istiyordu. Tanrı biliyordu ki kabul edene kadar yatağından çıkmayacaktı. Onu sırtüstü yatırıp diziyle sertçe bacaklarını ayırdı. Elleriyile ellerini başının üzerinde esir aldı. Bilerek kasışını ona yaklaştırdı. "Bana bak," diye emretti. Jade emrini

yerine getirince sözlerini sürdürdü. "Az önce paylaştığımız şey geri alınamaz. Artık benimsin. Kabul et Jade, böylesi senin için çok daha kolay olur."

"Neden kabul edeyim ki?" diye sordu Jade. "Caine, sen ne istediğini bilmiyorsun."

"Ben aşırı derecede sahiplenici bir erkeğim," diye karşı çıktı Caine. Ses tonu sertleşti.

"Fark ettim," diye homurdandı Jade. "Bu bir günah."

"Bana ait olanı kimseyle paylaşmam Jade. Anlıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum," diye fısıldadı Jade. Gözlerindeki ifade Caine'i ürpertti. "Bakire olduğum ve kendini suçlu hissettiğin için mi böyle söylüyorsun? Bu yüzden mi benimle evlenmek istiyorsun?"

"Hayır, kendimi suçlu hissetmiyorum," diye yanıt verdi Caine. "Ama benimle evleneceksin. Kardeşin döner dönmez onunla konuşacağım..."

"Sen ne yazık ki tanıma şerefine erdiğim en küstah ve inatçı adamsın."

Caine'in dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Ama sen küstah ve inatçı erkeklerden hoşlanıyorsun sevgilim. Yoksa sana dokunmama izin vermezdin."

Tuhaftı ama Jade bu yorumunda kusur bulamıyordu. "Lütfen üzerimden kalk. Nefes alamıyorum."

Caine hemen yan tarafına döndü. Sonra Jade'in ifadesini izlemek için dirseğinin üzerinde doğruldu. Jade çarşafı aralarına çekip ellerini göğüslerinin üzerine koyarak dikkatle tavana baktı.

"Jade?"

"Evet?"

"Canını yaktım mı?" Genç kadın ona bakmayı reddediyor-

du. Caine sabırsızlandığını göstermek için onun saçını çekti. "Bana cevap ver."

"Evet, canımı yaktın," diye fısıldadı Jade. Kızardığını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim Jade."

Adamın sesindeki şefkat onu etkiledi ama sonra duygularını kontrol etmesi gerektiğini hissetti. Neden içinden ağlamak geldiğini bilmiyordu. "Hayır, üzgün değilsin," dedi. "Yoksa senden durmanı istediğimde dururdun."

"Duramazdım."

"Duramaz mıydın?" Dönüp Caine'e baktı.

"Hayır, duramazdım."

Caine'in gözlerinde gördüğü şefkat neredeyse sonu olacaktı. Keyfinin yerinde olduğunu gösteren bir ışıltı da vardı. Jade ona nasıl bir anlam vereceğini bilmiyordu. "Kendini suçlu hissetmemen iyi bir şey çünkü suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Neden böyle söylüyorsun?" dedi Caine yavaşça.

"Neden mi? Çünkü yapmayı istemediğim bir şey yapmadın. Buna ben sebep oldum."

"Peki ben burada mıydım?" diye sordu Caine. "Nedense aktif bir katılımcı olduğumu hatırlıyorum."

Jade onun sesindeki kahkahaya aldırmadı. "Evet, elbette buradaydın. Ama aktif olmana ben izin verdim."

Genç kadın bu kadar samimi görünmeseydi ve ellerini ovuşturup durmasaydı Caine kahkaha atabilirdi. Ancak duyguları söz konusuydu ve sırf bu yüzden kendini kontrol etti. "Pekâlâ..." diyerek ona katıldı. "Benden daha aktiftin. Şimdi mutlu musun?"

"Evet," diye yanıtladı Jade. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye karşılık verdi Caine. "Şimdi neden benimle sevişmek istediğini söyle."

Genç kadın ona yanıt vermeden önce tavana baktı. Caine onun yüzünü kaplayan kızarıklık karşısında büyüledi. Küçük masumu yine utanıyordu. Omuzları onun batırdığı tırnakları yüzünden hâlâ sızlıyordu. Tutkulu yapısı kendisinininkiyle uyumluydu ama onun için ilk seferdi ve olanlar yüzünden hâlâ utangaç ve aklının karışık olduğunu düşünüyordu.

"Çünkü istedim," dedi Jade. "Hiçbir zaman evlenmeyeceğimi biliyordum ve istedim ki... Ah anlamayacaksın. Bahse girerim ki ben gittikten kısa bir süre sonra beni unutacaksın."

Bu sözüne vereceği tepkiyi görmek için Caine'e doğru döndü, onu kızdırdığından emindi.

Caine gülmeye başladı.

"Kabalık ediyorsun," dedikten sonra Jade bakışlarını tekrar tavana çevirdi. "Keşke gitsen."

Caine onun tüylerini ürperterek parmaklarını boynunun yan tarafından aşağı indirdi. "Jade? Bu kaçınılmazdı."

Jade kafasını salladı. "Değildi."

Caine onun göğüslerini ortaya çıkarana dek yavaşça örtüyü aşağı çekti. "Kaçınılmazdı," diye fısıldadı. "Tanrım, seni çok uzun zamandır istiyordum." Karnını görünceye dek örtüyü aşağı çekmeye devam etti. "Biliyor musun sevgilim?"

"Neyi?" diye sordu Jade. Nefes nefeseydi.

"Seni tekrar istiyorum."

Genç kadının karşı çıkmasına izin vermeden Caine eğilip onu öptü. Jade dudakları daha ısrarcı bir hal alana dek onun istediğini yapmasına izin verdi. Sonra onu itti. Onunla birlikte yuvarlandı ve tekrar yüz yüze gelince bakışlarını göğsünden ayırmamaya çalıştı. "Caine?" Ona sorusunu sormak için cesaretini toplamaya çalışırken göğsündeki tüylerle oynadı.

"Evet?" dedi Caine, onun neden yine utangaç bir havaya büründüğünü merak ediyordu.

"Peki iyi miydi?"

Caine parmağıyla onun çenesini kaldırdı. "Ah ever, iyiydi."

"Hayal kırıklığına uğramadın, değil mi?"

Caine onun hassasiyeti karşısında duygulandı. "Hayır, hayal kırıklığına uğramadım."

"Ben de uğramadım."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Caine küstah bir şekilde sırtarak.

"Nereden biliyorsun?"

"Dokunuşuma verdiğim tepkiden, tatmin olmandan ve o sırada adımı haykırmandan."

"Ah."

Caine'in gülümsemesi genç kadının endişelerinin geri kalmasını yok etti. "Biraz sarsıcıydı, değil mi Jade?"

Jade kafasını salladı. "Bu kadar muhteşem olacağını bilmiyordum."

Caine onun başının tepesini öptü. "Kokumu üzerinden alabiliyorum," dedi. "Bu hoşuma gidiyor."

"Neden?"

"Beni sertleştiriyor."

"Yıkanmalıyım."

"Ben seni yıkarım," diye teklif etti Caine.

Jade ondan uzaklaşıp yakalanmadan hızla yataktan kalktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın," dedikten sonra sırtını dönüp sabahlığını giymeye çalıştı.

Gülümsemesi baş döndürücüydü ama çarşaflardaki kan lekesini görünce anında kayboldu.

"Beni kanattın." Suçlaması kekeleyerek dudaklarından dö-küldü.

"Sevgilim, ilk seferindi."

"Bunu biliyorum," diye karşılık verdi Jade.

"Kanaman normal."

Bu sözler üzerine şaşırды. "Ciddi misin?"

Caine kafasını salladı.

"Peki sadece ilk seferinde mi Caine? İkinci sefer olacağını kastettiğimden değil," diye hızla ekledi. "Yine de..."

"Sadece ilk seferinde olur," diye yanıtladı Caine. Tekrar sevişmesine karşı koymasına aldırmamaya karar verip sordu: "Jade? Daha önce kimse sana bu gerçekleri açıklamadı mı?"

"Elbette, açıkladılar," diye yanıtladı Jade. kendini ram bir aptal gibi hissediyordu.

Caine ona inanmadı. "Kim? Anne baban sen anlayacak yaşa ermeden ölmüşler. Kardeşin miydi? Nathan mı açıkladı?"

"Nathan beni terk etti." Jade bu gerçeği ağzından kaçırmak istememişti. "Demek istediğim, sürekli okuldaydı ve onu nadiren görüyordum."

Caine onun huzursuzluğunu fark etti. Genç kadın sabahlığının kuşağını döndürerek düğüm haline getirmekle meşguldü. "Nathan seni ne zaman terk etti?"

"O yatılı okuldaydı," dedi Jade tekrar.

"Ne kadar süreliğine?"

"Neden bana bu soruları soruyorsun? Nathan yokken Harry Amca eğitimimi üstlendi. İyi bir iş çıkardı Caine."

"Birkaç münasip detayı atladığı belli," dedi Caine.

"Amcam çok çekingen bir adamdır."

"Etrafında sana bunu anlatabilecek kadınlar..."

"Etrafımda kadınlar vardı ama onlarla böylesine özel bir meseleyi asla konuşmazdım Caine. Uygunsuz olurdu."

Jade, Caine onu daha fazla sorgulayamadan paravanın ar-

kasına geçti. Tastağı gül kokulu sabun ve suyla yıkandı. Ancak o zaman canının ne kadar yandığını fark etti. Yatağı geri döndüğünde ona ve kendisine çok kızmıştı.

Caine yatmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Yastıkları başının altına koymuştu. Oldukça rahat görünüyordu.

Jade sabahlığının kuşağını sıkıp kaşlarını çatarak ona baktı. "Caine, anlamam gereken bir şey var," diye kesin bir tonla söze başladı.

"Nedir tatlım?" diye sordu Caine.

Jade, adamın ona böylesine masumca gülümsemesinden nefret ediyordu. Kalbinin gümbür gümbür atmasına ve aklının durmasına neden oluyordu. Devam edebilmek için bakışlarını yere çevirmek zorunda kaldı. "Bu tekrarlanamaz. Asla. Benimle tartışman işe yaramayacak Caine. Kararım kesin. Artık gitme vaktin geldi."

Onun hararetli emri karşısında Caine örtüleri kaldırıp parmağıyla yanına gelmesini işaret etti. "Yatağı gel Jade. Dinlenmelisin."

Jade ıstılabılır bir şekilde homurdandı. "Hep böyle zor mu olacaksın?"

"Korkarım öyle, sevgilim."

"Lütfen ciddi ol," dedi Jade adam ona göz kırpınca.

"Ben ciddiyim," diyerek ona karşı çıktı Caine. "Ama gerçekçiyim de."

"Gerçekçi mi?" Jade yatağı yaklaştı, alt dudağını ısırarak onu hareket ettirmek için en iyi planı düşündü.

Ona çok fazla yaklaşmasının bir hata olduğunu çok geç anladı. Caine onu hiç zorlanmadan yakaladı. Jade aniden kendisini sırtüstü onun yanında buldu. Adam sıcak ve ağır kalçasıyla bacaklarını bir noktaya sabitlerken elleriyle belini kavradı.

Jade onun bu güçlü hareketine rağmen, yarasına dokunmama-ya özen gösterdiğini fark etti. İnanılmaz bir centilmendi. Küstahtı da. Onu kapana kısırmıştı ve buna gülümseyecek kadar cesurdu.

“Pekâlâ,” dedi Caine. “Gerçekçiyim çünkü bunun yeni başladığının farkındayım,” diye açıkladı. “Jade, beni çimdikle-meyi bırak. Sana tekrar dokunmayacağıma inanıyor olamaz-sın, değil mi? Evli çiftler...”

“Sakın bir daha bana evlilikten bahsetmeye kalkma,” diye-rek araya girdi Jade.

“Pekâlâ,” diye kabul etti Caine. “Canını sıktığına göre sen bu konuyu tekrar açana dek bekleyeceğim. Yine de burada iki hafta boyunca kalmayı kabul ediyorsun, değil mi?”

Mantıklı olmaya geri dönmüştü. Jade onun bu kusurunu oldukça rahartlatıcı buluyordu. “Evet ama artık iki hafta sayıl-maz. Neredeyse bir haftadır buradayım.”

“Peki,” diye karşılık verdi Caine. “O halde kalan vaktimizi bir keşiş gibi geçireceğimi mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Bu mümkün değil,” diyerek karşı çıktı Caine. “Şimdiden canım yanıyor.”

“Hayır, yanmıyor.”

“Evet, yanıyor. Lanet olsun, Jade, seni tekrar istiyorum. Şimdi.”

“Lanet olsun Caine, kendine gelmelisin.”

Sesi kulağa boğuk geliyordu ama Jade kendi kendine bu-nun sebebinin Caine olduğunu söyledi. Adam onu bilerek kışkırtıyordu. Sabahlığın kuşağını yavaşça açarken gözlerini gözlerinden ayırmadı. Sonra parmakları göğüs uçlarına değ-di. Ona bakmayı sürdürürken eli yavaşça karnına doğru indi.

Parmakları bacaklarının birleştigi noktadaki yumuşak tüylere doğru ilerledi.

İçindeki ateşi yavaşça okşarken göğüslerinin arasındaki vadiyi öptü. Jade gözlerini kapatıp içgüdüsel bir şekilde onun eline doğru hareket etti. Adamın dili göğüs uçlarını sertleştiriyordu ve parmaklarını içine sokunca yarı zevkle, yarı acıyla inledi.

Caine onun dudaklarını öpmek için yukarılara doğru çıktı. Dili dudaklarını ıslattı. Onun işbirliğini kazanınca geri çekildi. "Şimdiden beni istiyorsun, değil mi sevgilim?"

Jade, "Caine," diye onun adını fısıldarken elini itmeye çalıştı. Adam vazgeçmeyecekti. Jade düşünmekte zorlanıyordu. "Bu ıstıraba son vermelisin. Bu çekime karşı koymalısın. Ah Tanrım, bunu yapma."

"Karşı koymak istemiyorum," diye karşılık verdi Caine ve onun kulak memesini emdi. "Bu çekimden hoşlanıyorum Jade."

Adam iflah olmazdı. Jade titreyerek nefesini verdikten sonra onun öpücüğüne karşı koymaktan vazgeçti. Onun sabahlığını çıkarıp bacaklarının arasına yerleşmesine izin verdi. Bacaklarındaki tüyler ayaklarını gıdıkladı ve aniden vücutlarındaki farklılıklar karşısında şaşırdı. Caine çok sert ve sıkıydı. Ayak parmakları onun bacaklarının arkasına değiyordu ve göğüs uçları ona daha çok dokunması için geriliyordu.

"Caine? Bana bir söz verir misin?"

"Ne istersen," diye karşılık verdi adam kesik kesik soluyarak.

"Bu süreyi birlikte geçirebiliriz ama Nathan döndüğünde, bu sona ermek zorunda. Biz..."

"Tutamayacağım sözler vermem," diyerek onun sözünü kesti Caine.

Jade kuzmuş gibiydi. "Fikrini değiştireceksin," diye fısıldadı.

"Kendinden çok emin görünüyorsun. Neden? Benden sakladığın şey ne?"

"Benden sıkılacağını biliyorum," dedi Jade hemen. Kollarını ona doladı. "Lütfen, beni öp."

Sesinde telaşlı bir hava vardı. Caine ona nazikçe karşılık verdi. Öpücük söndürülemeyen bir yangın gibiydi ve çok geçmeden kontrolden çıktı.

Caine bütün dikkatini genç kadını tatmin etmeye vermişti. Gerilimi yavaşça artırırken onu giderek çıldırttı. Göğüslerinde ürperen bütün tüyleri öptü ve tatmin olmak için inleyene dek göğüs uçlarını emdi.

Ve sonra yavaşça aşağılara doğru indi. Dili kadının düz karnına sataştı, biraz daha aşağı inince Jade'in iniltileri zevkle dolu solumalara dönüştü.

Caine dişlerini bilerek onun yumuşak tüylerine sürttü. İpeksi yaprakları ıslanana dek diliyle okşadı. Ve bu sırada parmakları onu erotik bir itina ile okşuyordu.

Ona doyamıyordu. Parmakları içine girip çıkarken dilini tekrar tekrar ona sürttü.

Jade çarşafı yırtacak gibiydi. Adamın ona verdiği zevk karşısında şaşkına dönmüştü. Bir erkeğin bu şekilde sevişebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Caine'in ne yaptığını bildiği belliydi. Onu çıldırtıyordu.

Coşkunun ilk dalgasını hissedip içgüdüsel bir şekilde zevkle kasılırken adamın yukarı doğru ilerleyip üzerine çıktığını hissetti. İhtişamın onu tüketmesine engel olamadı. Caine tüm sertliğiyle içine girerken doyuma ulaştı. Ve Jade adamı iyice sıkıp mutlu bir teslimiyetle ona sarıldı.

Caine kendisini dizginlemeye çalıştı ama duracak gücü bulamadı.

Çaresizce doyuma ulaşmak istiyordu. Ona nefes almayı bile unutturan sarsıcı bir orgazmı Jade'in içine boşaldı.

O geceye dek hiç kimseye kendisini tam olarak vermemişti. Bir yanını hep sakınmıştı. Her zaman kontrolünü koruyabilmişti. Ama bu özel kadından hiçbir şeyini saklayamıyordu. Tuhafı ama bu kabullenişini teslimiyet olarak görmüyordu. Doğrusu, bu bir tür zaferdi çünkü yüreğinde onun da kendisini sakınmadığını biliyordu.

Ruhen ve bedenen arındığını hissetti. Az önce paylaştıkları inanılmaz lütuf içini memnuniyetle doldurdu.

Yan tarafına dönmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. Jade'in onu takdir edip ona sokulduğunu görünce mutlu oldu. Kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı.

"Tadını hâlâ alabiliyorum."

"Ah Tanrım." Jade'in sesi inanılmaz utangaç çıkıyordu.

Caine güldü. "Tadın hoşuma gidiyor sevgilim. Bu çok seksi bir bileşim. Bir erkek rahatlıkla bağımlı olabilir."

"Bu doğru mu?"

"Evet," diye inledi Caine. "Ama tadına sadece ben bakacağım. Değil mi?"

Cevap vermesi için Jade'in kalçasını çimdikledi.

"Evet, Caine," diyerek ona katıldı Jade.

"Yine canını yaktım mı?"

"Biraz," diye yanıtladı Jade.

"Üzgün değilim."

Jade içini çeker gibi yaptı. "Biliyorum."

"Duramazdım."

Jade yüzünü onun çenesinin altına soktu. Uzun dakikalar geçtikten sonra tekrar konuştu. "Seni asla unutmayacağım Caine."

Caine'in onu duymadığını biliyordu. Adamın derin ve sabit bir şekilde soluması çoktan uykuya daldığını gösteriyordu.

Jade onu uyandırıp kendi odasına dönmesini istemesi gerektiğini biliyordu. Sterns onları birlikte bulunca hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Caine'den uzaklaşmaya çalışınca, adam ona daha da sıkı sarıldı. Anlaşılan uykusunda bile sahipleniciydi.

Jade onu uyandırmaya kıyamadı. Gözlerini kapatıp düşüncelerinin rüzgâr gibi dağılmasına izin verdi. Dakikalar sonra uyuyakaldı.

Caine rüyasında melekler gördü.

Jade ise köpekbalıkları.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah, doktor Sör Harwick Jade'e bakmaya geldi. Koyu gri saçları ve sakın gününde ısı ısı ısı parlayan okyanusu andıran mavi gözleri olan yaşlı bir adamdı. Hem giyimi hem tavrı kusursuzdu. Jade onun kurnaz bir rakuna benzediğini düşündü çünkü yüzünün yan tarafındaki sakalları sivri burnunun kenarlarından birkaç santim uzakta bitecek şekilde kıvrılmıştı.

Caine'e söylediği gibi, Sör Harwick onu dürtüp durdu. Caine ellerini sırtında birleştirip yatağın başında dururken hazinesini koruyan bir nöbetçi gibi davranıyordu. Doktor muayenesini bitirince genç kadının durumu için yapılacak en iyi şeyin dinlenmek olduğuna karar verdi. Jade özel bakım gerektirecek bir durumu olduğunu düşünmediği için önerilere kulak asmadı.

Caine doktorun her talimatını ezberliyor gibi görünüyordu. Anlaşılan Jade'i yatalak etmeye kararlıydı. Harwick genç kadının şakağındaki solan şişkinlik için soğuk kompres önerince, Caine hemen getirmeye gitti.

Jade doktorla baş başa kaldığına memnundu. "Caine'in babasını muayene etmek için çağrıldığınızı duydum," diyerek söze başladı. "Kendini iyi hissetmediğini duyduğum için üzgünüm. Artık daha iyi mi?"

Doktor kafasını salladı. "Onun için yapılabilecek çok fazla şey yok," dedi. "Çok yazık. Colin ondan alındığından beri hayattan vazgeçti. Colin onun en sevdiği oğluydu ve onu kaybetmek kendisini çok üzdü."

"Neden Colin'in onun en sevdiği oğlu olduğunu söylüyorsunuz?" diye sordu Jade.

"İkinci eşinden doğan ilk çocuğu," diye açıkladı Harwick. "Caine'in annesi o çok küçükken öldü. En fazla beş ya da altı yaşındayken."

Sör Harwick'in dedikodu yapmaktan hoşlandığı belliydi. Yatağın yanına bir sandalye çekip acele etmeden yerleştikten sonra hevesli bir fısıltıyla, "İlk evliliğini zorla yapmış ve anladığım kadarıyla pek mutsuz bir birliktelikmiş. Henry elbette yürütmeye çalışmış," dedi.

"Henry mi?"

"Caine'in babası," dedi Harwick. "Henry babası hayatta olduğu için henüz Williamshire Dükü olamamıştı. Bu yüzden evliliğine ayıracak yeterince vakti vardı. Ama işe yaramadı. Caine'in annesi huysuz bir kadındı. Hem kocasına hem de oğluna hayatı zindan etti. Caine'in babasına karşı cephe alması için uğraştı, böyle bir hainliğe inanabiliyor musunuz? Öldüğünde kimse uzun süre yasını tutmadı."

"O kadınla tanıştınız mı?"

"Tanıştım," dedi adam. "Güzeldi ama güzelliğinin kara bir kalbi vardı."

"Peki dükün ikinci evliliği mutlu mu?"

"Ah elbette," diye yanıtladı Harwick. Elini havada gezdirdi. "Gweneth iyi bir kadın. Eşiyle birlikte sosyal yükümlülüklerini yerine getirmeye başladığında sosyetenin dikkatini çekti. Soylular onu Brummel'in giyim ve görgü kurallarını takip ettikleri kadar gayretli bir şekilde takip ediyorlar. Gweneth'in harika bir eş ve anne olduğunu söylemeliyim. Çocukların birbirlerine çok yakın olmaları işini çok iyi yaptığının bir kanıtı."

"Çocuklardan söz ederken, buna Caine'i de dahil ediyor musunuz Sör Harwick?"

"Evet, onu da dahil ediyorum," diye yanıtladı Harwick. "Diğerleri en büyükleri Caine olduğu için ona saygı duyuyorlar, fakat o kendini aileden ayrı tutmaya meyilli. Tabii biri kız ya da erkek kardeşlerinden birine zarar vermeye çalışırsa durum değişiyor. Caine hemen meseleye dahil oluyor." Adam duraksayıp sandalyesinde öne doğru eğildikten sonra sır verir gibi bir sesle fısıldadı. "Kimileri intikam duygusuyla hareket ettiğini söylüyorlar." Cümlesini vurgulamak için kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Neden böyle söylüyorlar?" diye sordu Jade. Sesi endişeliydi ama Harwick bunu fark etmiş görünmüyordu. Jade onun henüz konuşmayı bitirmesini istemiyordu. İlgilendiğini belirtmek için ifadesini kontrol edip hafifçe gülümsedi. "Beni çok meraklandırınız efendim."

Harwick onun ilgisinden memnun görünüyordu. "Tatlım, Caine Pagan'ın peşine düştüğünü açıkça ortaya koydu. Adamlarına şehrin her yerine Pagan'ı bulana ödül verileceğine

dair afişler astırdı. Bahisçiler oranlarını belirlediler. Ona bir, Caine'in lehine, elbette. Korsanı yakalayacak," dedi. "Ve onu yakaladığında, Tanrı yardımcısı olsun."

"Evet, Tanrı yardımcısı olsun," diyerek ona katıldı Jade. "Ama Caine'in babasının hasta olduğundan söz ettiniz..." dedi adamı asıl konuya döndürmeye çalışarak. "Ne kadar hasta?"

"Ciddi biçimde," dedi Harwick.

"Yapılabilecek bir şey yok mu?"

Harwick kafasını salladı. "Gweneth Henry yüzünden endişelenmekten neredeyse aklını kaçırmak üzere. Adam ne yemek yiyor ne de doğru dürüst uyuyor. Bu şekilde devam edemez. Colin'in ölümünü kabullenmezse korkarım sıradaki o olacak."

"Belki de biraz desteğe ihtiyacı vardır," dedi Jade.

"Kimin desteğe ihtiyacı var?" diye sordu Caine kapı girişinden.

"Babanın," diye seslendi Jade. Sonra Sör Harwick'e döndü. "Arkadaşlarınızdan birinin ortadan kaybolduğunu duydum."

"Ah evet, zavallı Sör Winters," diye karşılık verdi Harwick. "O da çok iyi bir doktordu," diye ekledi kafasını sallayarak.

"Ondan ölmüş gibi bahsediyorsunuz," dedi Jade.

"Öldüğünden eminim," diye karşılık verdi Sör Harwick.

Yatağın öteki tarafında duran Caine soğuk kompresi şişliğe koymaya çalışsa da başarısız oldu. Jade önemsiz şişkinlikle uğraşmaktansa doktoru dinlemekle daha çok ilgileniyordu. Bezi itip duruyordu. Caine ise tekrar başına koymaya çalışıyordu.

Uzunca bir süre onların sessiz mücadelelerini izleyen Harwick gülümsememeye çalıştı. Bu ikilinin bir çift olduğu kesindi.

Jade'in bir sonraki sorusu onu tekrar konuya döndürdü. "Neden Winters'ın öldüğünü düşünüyorsunuz?"

“Öyle olmalı,” diye yanıt verdi Harwick. “Onu en son gören aşçıyıymış,” diye açıkladı. “Winters arka bahçesinde dolaşıyormuş. Köşeyi döndükten sonra ortadan kaybolmuş.”

“Bu ne zaman olmuş?” diye sordu Caine.

“Neredeyse üç ay önce,” diye yanıtladı doktor. “Elbette hepimiz başına ne geldiğini biliyoruz.”

“Biliyor musunuz?” diye sordu Jade adamın ses tonundaki tutarsızlık karşısında irkilerek. “Peki ne oldu?”

“Bu konu hakkında konuşmamalıyım,” diye karşılık verdi Harwick. Ancak yüzündeki ifade tam aksini gösteriyordu. Adam doğum günü hediyelerini açmak için sabırsızlanan bir çocuk kadar hevesli görünüyordu.

Sör Harwick sandalyesinde öne doğru eğildi. Dramatik bir fısıltıyla ekledi. “Beyaz köle tüccarları.”

Jade onu yanlış duyduğundan emindi. “Anlayamadım.”

“Beyaz köle tüccarları,” diye tekrarladı Harwick. Cümlesini vurgulamak için kafasını salladıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı.

Jade gülmek için alt dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Caine’e bakmaya cesaret edemedi çünkü onun eğlendiğini gösteren en ufak bir tepki verdiğini görürse, kendini kontrol edemeyeceğini biliyordu. “Bunu hiç düşünmemiştim,” diye fısıldadı.

Harwick, ifadesinin keyfini çıkarıyormuş gibi görünüyordu. “Elbette düşünmediniz,” dedi telaşla. “Siz narin bir leydisiniz ve bu tür çirkin şeyleri işitmiş olamazsınız. Pagan da bu hainliğin arkasında. Winters’ı kaçırıp köle tüccarlarına satan kişi o.”

Jade bu durumu artık komik bulamıyordu. Kızardığını hissetti. “Neden İngiltere’deki her kötü olaydan Pagan sorumlu tutuluyor?” diye sorar sormaz kendine hâkim oldu.

"Siz üzülmeyin," diye fısıldadı Sör Harwick genç kadının eline hafifçe vurduktan sonra. "Size son zamanlarda ortada dolaşan söylentilerden bahsetmemem gerekirdi."

"Ben üzgün değilim," diyerek yalan söyledi Jade. "Sadece herkesin Pagan'ı günah keçisi ilan etmesini sinir bozucu buluyorum. Arkadaşınız için de endişelenmiyorum Sör Harwick çünkü Winters'ın yakında sağ salim ortaya çıkacağından eminim."

Doktor şefkatle onun elini sıktı. "Çok hassas bir kalbiniz var."

"Caine'in babasının kalbi güçlü mü?"

Soruyu yanıtlayan Caine oldu. "Evet, güçlü."

Jade onun sesindeki kızgınlık karşısında şaşırdı. Dönüp ona baktı. "Bunu duymak güzel," dedi. "Neden suratını astın? Baban hakkında soru sorduğum için mi yoksa güçlü bir kalbi olduğu için mi?"

"İkisi de değil," diye yanıtladı Caine. Dikkatini doktora çevirdi. "Pagan'ın icabına bakılınca, babam kendini daha iyi hissedecektir. İntikam onun merhemi olacak."

"Hayır, Caine," diye karşılık verdi Jade. "Adalet onun kurtuluşu olacak."

"Bu durumda, ikisi de aynı şey," diye çıkıştı Caine.

Kasılan çenesi hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. Ve inatçılığını.

Jade ona bağışlamak istiyordu ama aksine teşekkür etti. "Bana bu kompresi getirmen büyük incelik." Soğuk bezi alına koydu. Sonra Sör Harwick'e döndü. "Benimle ilgilendiğiniz için size de teşekkür ederim efendim. Artık daha iyiyim."

"Benim için bir zevkti," diye karşılık verdi Sör Harwick. Kalp tekrar Jade'in elini sıktıktan sonra ekledi. "Kendinizi daha

iyi hisseder hissetmez dük ve düşesin yanına taşınmalısınız. Tamamen iyileşene kadar Caine'in anne babasının sizi misafir etmekten memnun olacaklarına eminim." Bakışlarını Caine'e çevirdi. "Elbette, bu durumu sır olarak tutacağım. Ortalıkta bu güzel hanımla ilgili çirkin dedikodular dönmeyecek."

"Ne sırrı?" diye sordu Jade şaşkınlıkla. Sör Harwick Caine'e öylesine delici bir şekilde bakıyordu ki bu rahatsızlık vericiydi.

"İtibarın için endişeleniyor," dedi Caine.

"Ah o mu?" Jade derin bir nefes verdi.

"Kendisi pek endişeli değil," dedi Caine alaycı bir şekilde.

Sör Harwick irkildi. "Tatlım, bu doğru değil. Bekâr bir adamla bu evde yalnız kalmamalısın."

"Evet, sanırım doğru değil," diyerek ona katıldı Jade.

"Ama hastaydınız ve doğru düzgün düşünemediğinizden eminim. Sizi ya da Caine'i suçlamıyorum," diye ekledi markiye işaret ederek. "Ev sahibiniz iyi niyetli davranmış."

"Öyle mi?" diye sordu Jade.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Sör Harwick. "Bu ev çaltışanlarla dolu. Yine de dedikoducular bu haberle bayram yapabilir. Söylentiler birçok kişiye zarar verebilir. Caine'in annesi..."

"Üvey annem," diyerek onun sözünü kesti Caine.

"Evet, elbette, üvey annen," diye devam etti Harwick sözlerine. "Üzülebilir. Ayrıca müstakbel gelinin de yıkılır."

"Kim dediniz?"

Jade sesini yükseltmek istememişti ama Sör Harwick'in gelişigüzel bir şekilde dile getirdiği söz karşısında inanılmaz şaşkınlıktı. Birden midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Rengi soldu. "Caine'in müstakbel gelini mi dediniz?" diye sordu fısıltıdan ibaret bir sesle.

"Jade," diye söze başladı Caine. "Sör Harwick'in Leydi Aisely'yi kastettiğini sanıyorum."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Jade ve doktorun hatırına zoraki bir gülümseme takındı. "Şimdi hatırladım. Evleneceğin kadın, Leydi Aisely." Cümlesini tamamladığında sesi kulak tırmalayacak kadar tizdi.

Aisely denen kadını tanımıyor ama şimdiden ondan nefret ediyordu. Düşündükçe Caine'e daha çok kızıyordu. Tanrı biliyor, ondan da nefret ediyordu.

"Leydi Aisely bu ziyaretinizi hafife almayacaktır," dedi Sör Harwick.

"O benim evlenmeyi düşündüğüm kişi değil," diyerek araya girdi Caine. "O yalnızca üvey annemin benim için uygun gördüğü kadın," diye açıklık getirdi. Sesindeki kahkahaya engel olamadı. Jade'in Leydi Aisely'ye verdiği tepki bundan daha belirgin olamazdı. Genç kadının konuyu önemsediyini görebiliyordu.

"Ama üvey annen..."

"Leydi Aisely ve beni bir araya getirmek için can atıyor," diyerek araya girdi Caine. "Böyle bir şey olmayacak Harwick."

Jade, Caine'in bakışlarını üzerinde hissediyordu. Çaresizce önemsememiş gibi yapmaya çalıştı. Elindeki bezi sıkıldığını fark eder etmez, hislerini ele veren bu hareketine engel oldu. "Kiminle evleneceğin beni ilgilendirmez," dedi.

"İlgilendirmeli."

Jade kafasını salladı. "Keşke nişanlı olduğunu dün gecedен önce söylemiş olsaydın."

"Ben nişanlı değilim," diye çıkıştı Caine. "Ve dün gece..."

"Caine!" Jade onun adını haykırdıktan sonra sesini alçaltıp ekledi. "Misafirimiz olduğunu unutma."

Harwick tok bir kahkaha attı. Caine'in yanından geçerek kapıya doğru ilerledi. "İçimde ikinize dair bir his var. Haklı mıyım?"

"O hissin ne olduğuna bağlı," diye yanıt verdi Caine.

"Evlenmek istediğin leydi bu, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Caine. "Sadece henüz kabul etmedi."

İki adam birbirlerine sırtıttı. "Zor olacağını söyleyebilirim evlat."

"Zor ya da kolay," diye karşılık verdi Caine ölüyü bile uyandıracak bir sesle. "Benim eşim olacak."

Genç kadının inkâr edercesine bağrışına, Caine kapıyı sertçe kapatarak karşılık verdi. Jade bezi yeri fırlatıktan sonra yaslıklara yığıldı. Bıkkınlıkla dişlerini sıktı.

Kiminle evleneceğini neden umursuyordu ki? Nathan döner dönmez Caine'i bir daha görmeyecekti. Hem neden her şey bu kadar karışık olmak zorundaydı? Tanrı biliyor, Caine'i korumak başlı başına zor bir işti. Şimdi listesine bir de Caine'in babasını eklemek zorundaydı.

Leydi Aisely güzel miydi?

Jade bu kötü düşünceyi bir kenara attı. Williamshire Dükü hakkında bir şeyler yapmak zorundaydı. Colin eve döndüğünde babasının üzüntüden öldüğünü öğrenirse çok üzülürdü.

Caine, Leydi Aisely'yi yatağına almış mıydı?

Jade şimdi bunu düşünmemeye karar verdi. Endişelenmesi gereken birçok sorun vardı.

Caine'in babası hakkında bir şey yapmak zorundaydı. Bir notun yeterli olmayacağına karar verdi. Adamla yüzleşip onunla doğru düzgün konuşması gerekcekti.

Üvey annesi Caine'in düğününün hazırlıklarına başlamış mıydı? Ah Caine'in ona doğruyu söylediğini umdu.

"Bu gülünç," diye kendi kendine homurdandı. Caine elbette evlenecekti. Ve elbette o kişi başka biri olacaktı. Geçmişle ilgili gerçekleri öğrendiğinde artık onu istemeyecekti.

Bıkkınlıkla homurdanan Jade bir plan yapmaktan vazgeçti. Duyguları Zümrüt'ün şiddetli rüzgârda sarsılan direkleri gibiydi. Şu an konsantre olmaya çalışması anlamsızdı. Caine'in babasının sadece kısa bir süre daha yas tutması gerekecekti.

Günün büyük bir bölümü boyunca Caine'den kaçındı. Akşam yemeğini sessizce yediler. Sterns sandalyelerden birini çekip masaya oturunca Jade şaşırdı. Uşak yemeğini onlarla yedi. Dikkati genellikle Caine'in üzerindeydi ama ona baktığında ifadesi nazik ve şefkatli bir hal alıyordu.

Jade onun kendisinin Caine'le birlikte olduğunu anlamadığına karar verdi. Rahatladı. Sterns'in Caine'le olan ilişkisinin patron ve çalışan ilişkisinden çok daha öte olduğunu fark etmişti. Daha çok bir aile gibilerdi ve Caine'in önemsedığı bir adamın onun hafifmeşrep bir kadın olduğunu düşünmesini istemezdi.

Sterns'e huysuz bakışlar atıp dururken en sonunda uşak uzanıp eline hafifçe vurdu.

Yemek boyunca konuşmanın büyük bir bölümünü Caine yaptı. Konu böylesine büyük bir araziyi işletmenin zorlukları çevresinde dönüp durdu. Jade oldukça ilgiliydi. Şaşırmıştı da çünkü Caine arazisinde yaşayan kişilerle yakından ilgileniyor ve onların refahlarından kendini sorumlu tutuyordu.

"Yardıma muhtaç olanlara yardım ediyor musun?" diye sordu Jade.

"Elbette."

"Onlara para vererek mi?"

"Tek çare para olduğunda," diye açıkladı Caine. "Jade, bir adamın gururu açlığı kadar önemlidir. Karnı doyduktan sonra kendini geliştirmesi bir sonraki aşamadır."

Uzunca bir süre bu cümleyi düşündükten sonra, "Ever, bir adamın kendine olan saygısı önemlidir. Bir kadının da öyle," diye ekledi Jade.

"Bir insanın kendine saygısı olmadığına her şeyden vazgeçme ihtimali yüksektir. Kimse zorla yönlendirildiğini ya da başarısızlığa uğradığını hissetmemelidir."

"Zorla yönlendirilmek ve başarısızlık farklı şeylerdir," diye çıkıştı Jade.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi Caine. "İkisinden birine müsaade eden her kimse aptaldır, öyle değil mi Sterns?"

"Kesinlikle öyle," diyerek ona katıldı Sterns ve demliçe uzandıktan sonra sözlerine devam etti. "Bir adamın gururu her şeyden önemlidir. Her şeyden üstündür."

"Ama herhalde ikiniz de bazen gururun bir kenara bırakılması gerektiğine katılıyor olmalısınız," diyerek araya girdi Jade.

"Ne gibi?" diye sordu Caine.

"Bir adamın hayatı örneğin," diye yanıtladı Jade.

"Ama bir adamın hayatı kendine olan saygısından daha önemli olamaz," dedi Sterns. "Katılmıyor musunuz lordum?"

Caine cevap vermedi. Yüzünde yine o anlaşılmasız ifadeyle Jade'e bakıyordu. Jade onun ne düşündüğüne dair hiçbir fikir yürütemiyordu. Huzursuzluğunu örtbas etmek için ona gülmüşedikten sonra yorgunluğunu bahane edip odasına döndü.

Sterns banyonun onun için hazırlanmasını emretmişti. Şöminede gürül gürül bir ateş yanıyordu. Jade küvette bir süre oyalanıp yatağına geçti. Yaklaşık bir saat dönüp durduktan sonra huzursuz bir uykuya daldı.

Caine gece yarısından sonra yatağına geldi. Giysilerini çıkarıp mumları söndürerek yatakta onun yanına uzandı. Genç kadın yan tarafına dönük bir şekilde uyuyordu, geceliği kalçasına kadar sıyrılmıştı. Caine yavaşça geceliği yukarı kaldırdıktan sonra genç kadının ipeksi kalçasını kendisine doğru yaklaştırdı.

Jade uykusunda içini çekti. Ses Caine için bir ateş gibiydi. Çok sıcak ve tatlıydı. Eli geceliğin altında hareket etti. Genç kadının tenini ve göğüslerini okşayıp göğüs uçlarına dokunarak onları sertleştirdi. Jade ona doğru huzursuzca hareket edip uykusunda inlemeye başladı.

Caine onun erotik bir rüya gördüğünü sandığını düşündü. Boynunu hafifçe emip diliyle kulak memesine sataştı ve Jade arkasını daha ısrarcı bir şekilde ona doğru yaklaştırdı elini onun bacaklarının arasındaki sıcaklığa götürdü.

Genç kadın onun için hazır olana dek içindeki ateşi okşadı. Diğer kolu onun belinin etrafındaydı. Jade ona doğru dönmeye çalıştı ama Caine izin vermedi. "Bacaklarını arala Jade," diye fısıldadı. "Sana sokulmama izin ver." Diziyle onun uyluğunu dürtüp bacaklarının arasına yerleşti. "Bana beni istediğini söyle," dedi.

Jade onun organının kadife ucunu hissedebiliyordu. Bu ıstıraba son vermesini haykırmamak için alt dudağını ısırırdı. "Evet, seni istiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen, Caine. Şimdi."

Bu Caine'in ihtiyacı olan tek teşvikti. Onu nazıkçe yüzüstü çevirip elini kalçasına yerleştirdi ve tek hamlede içine girdi. Genç kadının dar kılıfı onu sarıp sıktı. Caine, neredeyse o an boşalacaktı. Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Ağır ol sevgilim," diye fısıldadı, Jade ona doğru kendini tekrar itince.

Caine'in elleri çarşafı sıkan genç kadının ellerine katıldı.

Öne düşen başını Jade'in ensesi ve omuzları arasındaki boşluğa yasladı.

"Caine, istiyorum..."

"Biliyorum," diye karşılık verdi. Bu kez ağırdan almaya ve tatlı ıstırabı uzatmaya kararlıydı ama ısrarcılığı onu kontrolden çıkarıyordu. Tekrar tekrar Jade'in içine girdi ve her şeyi unutup ikisinin de tatmin olması için uğraştı. Onun içine boşalmak üzere olduğunu anlayınca elini karnına doğru götürdü ve onun da doyumuna ulaşması için okşamaya başladı.

Orgazmları muhteşemdi. Caine, Jade'in üzerine yığıldı. Birkin ve tamamen huzurluydu. "Sevgilim, hâlâ nefes alıyor musun?" diye sordu genç kadının kalp atışları kulaklarında yankılanmayı kesince. Ona takılıyordu ama cevap alamayınca hemen üzerinden kalktı. "Jade?"

Jade dönüp ona baktı. "Beni yalvarttın."

"Ne yaptım?"

"Beni yalvarttın."

"Evet, öyle yaptım, değil mi?" diye karşılık verdi Caine sırıtarak.

"Hiç pişman değilsin," dedi Jade ve parmak uçlarıyla onun sıcacık göğsüne dokundu. "Sen bir zamparasın. Neden seni bu kadar çekici bulduğumu anlamıyorum."

Genç kadının gözlerinde hâlâ uykulu ve tutkulu bir ifade vardı. Caine onun alnını ve çilli burnunun ucunu öptükten sonra uzun, ıslak bir öpücükle dudaklarını ele geçirdi. "Daha fazlasını ister misin sevgilim?" Cevap vermesine fırsat vermedi. "Ben istiyorum," diye inledi kısık bir sesle.

Uzun bir süre sonra iki sevgili birbirlerinin kollarında uykuya daldı.

Onuncu Bölüm

Sonraki sekiz gün Jade için fevkalade geçti. Caine çok nazik ve sevecen bir adamdı. Hislerine karşı da anlayışlıydı, değişken ruh halini ondan daha çabuk çözebilme yeteneğine sahipti. Jade en çok da geceleri seviyordu. Sterns, Caine'in çalışma odasında şöminayı yakıyor ve üçü huzurlu bir sessizlik içinde kitap okuyordu.

Yıllar içinde Sterns, Caine için bir babadan farksız olmuştu. Jade hizmetkârın Caine'in doğumundan beri onun ailesiyle birlikte olduğunu öğrendi. Caine kendi malikânesini kurunca, Sterns de onunla birlikte evden ayrılmıştı.

Sterns yeni uyku düzenlemelerinin farkında olduğunu söyledi. Jade o an utancından kıpkırmızı olsa da uşak onları kesinlikle yargılamadığını belirtti. Ayrıca Caine'i uzun zamandır bu kadar tasasız görmediğini ekledi. Jade'in markinin keyfini yerine getirdiği görüşündeydi.

Caine'in annesi bir haberci göndererek babasını içinde bulunduğu zor durumdan çıkarması için ondan yardım istedi.

Caine hemen babasının yanına gitti, fakat iki saat sonra keyifsiz bir şekilde döndü. Babasıyla konuşması pek işe yaramamıştı.

O gece Caine uykuya daldıktan sonra Jade Matthew ve Jimbo'ya yeni emirler vermek için onlarla buluştu.

Matthew ağaç örtüsünün birkaç metre gerisinde onu bekliyordu. Uzun boylu ve incecik olan denizcinin derisi bir panterinki kadar karaydı. O görkemli hayvanınkine benzer bir karakteri vardı ama sadece kızgın olduğunda. Keyfi yerinde olduğunda oldukça baş döndürücü sayılabilecek hoş bir gülümsemeye sahipti.

Ama Matthews şu an gülümsemiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çekmecelerini karıştıran hırsız yalayan bir adam edasıyla kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Neden suratın asık Matthews?" diye sordu Jade fısıltıdan ibaret bir sesle.

"Geçen gece onu seninle pencerede dururken gördüm," diye homurdandı Matthew. "O züppe sana dokundu mu?"

Jade yalan söylemek istemiyordu ama güvendiğı dostuyla gerçeğı paylaşamazdı. "Yaralıydım," diye yanıtladı. "Bana öyle bakma Matthew. Yan tarafıma mermi isabet etti. Ama önemsiz bir yaraydı. Caine... Çok endişelendiğı için o gece odamda kalıp bana göz kulak oldu."

"Kara Harry bunu duyduğunda beni köpekbalıklarına yem edecek..."

"Matthew, Kara Harry'ye hiçbir şey söylemeyeceksin," diyerek onun sözünü kesti Jade.

Kızgın ses tonu denizciyi hiç korkutmadı. "Arsızlaşmışsın," diye karşılık verdi. "İlk gün onunla birlikte ön kapıya doğru yürürken züppenin kolunu sana doladığını gördüm ve Harry'ye söyleyeceğimi. Şimdiden endişelenmeye başlasan iyi olur. Jimbo onu sırtından bıçaklamak istedi. Sırf ona sinirleneceğin için bunu yapmaktan vazgeçti."

"Ever, ona çok kızardım," diye karşılık verdi Jade. "Caine'in tek bir saç teline dokunan bana hesap vermek zorunda kalır. Şimdi suratını asmayı bırak Matthew. Konuşmamız gereken önemli bir mesele var."

Matthew konuyu geçiştirmek istemedi. "Peki sana sorun çıkarıyor mu?"

"Hayır, bana hiç sorun çıkarmıyor," dedi Jade. "Matthew, kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun. Lütfen bana biraz daha inanç duy."

Matthew hemen pişman oldu. Hanımını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Elbette kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum," dedi telaşla. "Ama çekiciliğinin farkında değilsin. Çok sevimlisin. Jimbo ve Harry'nin haklı olduklarını düşünmeye başladım. Küçükken yüzünü kesmeliydik."

Jade, kahverengi güzel gözlerindeki ısıtıdan adamının ona takıldığını biliyordu. "Hiçbiriniz bana zarar vermeye cesaret edemezsiniz," diye karşılık verdi. "Biz bir aileyiz Matthew ve benim seni sevdiğim kadar sen de beni seviyorsun."

"Çelimsiz bir veletten başka bir şey değilsin," dedi kalın bir ses. Jade sesin geldiği yöne doğru döndü ve arkadaşı Jimbo'nun sessizce yaklaştığını gördü. Jimbo'nun çatık kaşları devasa cüssesiyle örtüyüyordu. Açık renkler çalılarının arasından rahatlıkla görülebileceği için Matthew gibi o da kahverengi köylü giysileri giymişti.

Ay ışığında Jimbo'nun çatık kaşları amansız görünüyordu. "Matthew o züppenin sana dokunduğunu söyledi. Sırf bu yüzden onu öldürebilirdim. Hiç kimse..."

"Rahatlıkla Caine'i bıçaklayabileceğinizi sanıyorsanız, ikiniz de onu hafife alıyorsunuz demektir," diyerek onun sözünü kesti Jade.

"Onun da Colin kadar cıltız olduğuna bahse girerim," diye karşılık verdi Jimbo.

Jade onun bıkkınlığını görmesine izin verdi. "Uzun bir süredir Colin'i görmedin ve o zaman yaraları yüzünden kendinde değildi. Şimdiye kadar kendisini toplamış olmalı. Üstelik iki kardeşin de zayıf olduğunu düşünerek büyük bir hata ediyorsun. Unutma Jimbo, Caine'in dosyasını okuyan bendim. Neden bahsettiğimi biliyorum."

"Adamın damarlarında kan akıyorsa, kanı akıtılabilir," dedi Matthew.

İki denizci de onun çatık kaşlarından etkilenmiş görünmüyordu. Jade bıkkınlıkla nefesini verdi. Matthew'a dönüp, "Gidip Caine'in babasıyla konuşmalıyım. Ben yokken Caine'in dikkatini dağıtarak onu meşgul edin," dedi.

"Caine'in babasıyla konuşmana gerek olduğunu sanmıyorum," diyerek karşı çıktı Matthew. "Colin ve Nathan her an ortaya çıkabilirler."

"Bu şekilde oyalanarak mı? Hayır, daha fazla bekleyemem. Caine'in babası ölüm döşeginde olabilir. Ne doğru düzgün yemek yiyor ne de uyuyor. Ölmesine izin veremem."

"Kararlı olduğunu görebiliyorum," diye homurdandı Matthew. "Ne tür bir dikkat dağıtma yöntemi düşünüyorsun?"

"Bunu sizin hünerli ellerinize bırakıyorum," diye karşılık verdi Jade.

"Ne zaman yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Jimbo.

"Yarın," diye yanıtladı Jade. "Mümkün olduğunca erkenden."

Matthew ve Jimbo'nun onu hayal kırıklığına uğratmayacaklarını bilen Jade en sonunda huzurla yatağına döndü.

Dikkat dağıtma ertesi sabah gün doğmadan birkaç dakika önce başladı.

Jade daha kesin talimatlar vermiş olması gerektiğini anladı. Bu iş bittiğinde Matthew'a dersini verecekti. Hünerli elleriymiş. Adam ahır ateşe vermişti. Neyse ki öncelikle atları dışarı çıkaracak kadar akli başındaydı.

Matthew'ın Caine'i meşgul ettiği kesindi. Atlar deli gibi koşuyordu. Üçü taylarını doğurmak üzereydi ve yayılan yangını durdurup hayvanları yakalamak için herkesin yardımına ihtiyaç vardı.

Jade, Caine odadan çıkana dek uyuyormuş gibi yaptı. Sonra hemen giyinip arka kapıdan dışarı çıktı. Caine her yere korumalar yerleştirmişti ama karışıklık içinde fark edilmeden uzaklaşmayı başardı.

"Jimbo az önce Shallow Wharf'a gitti," dedi Matthew Jade'e, onun için seçtiği ata binmesinc yardım ederken. "Yarın akşama kadar bize haber getirmiş olur. Rüzgâr güçlüyse sence de Nathan yakında burada olur değil mi? Ayrıca seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

"Gözünün Caine'in üzerinde olmasını istediğimden eminim," diye yanıtladı Jade. "Tehlikede olan o. Bir saat içinde dönmüş olurum. Ve Matthew... Ben yokken başka bir şeyi ateşe verme."

Matthew sırtıttı. "İşe yaradı, değil mi?"

"Evet, Matthew," dedi Jade onun gururunu incitmek istemediği için. "İşe yaradı."

Jade onu ardında gülümseyerek bıraktıktan yarım saat sonra istikametine vardı. Atını arazinin sınırındaki ağaçlığa bırakıp hızla ön kapıya doğru ilerledi. Ev kocamandı ama kilit herhangi bir hırsızın standartlarına göre güçsüz sayılırdı. Jade birkaç dakika içinde kilidi açtı. Pencerelerden içeri dönen merdivenden çıkabileceği kadar ışık giriyordu. Evin arka tarafından gelen sesler mutfak çalışanlarının çoktan işe koyulduklarını gösteriyordu.

Jade çok sayıda yatak odasını kontrol ederken bir kedi kadar sessizdi. Ancak Williamshire Dükü'nü hiçbir odada bulamadı. En geniş yatak odasında olacağını ummuştu ama o kocaman oda boştu. Bitişindeki odada ise denizci gibi horlayan sarışın ve oldukça çekici orta yaşlı bir kadın vardı. Jade onun düşes olduğunu tahmin etti.

Güney kanadındaki uzun koridorun sonunda kütüphaneyi buldu. Çalışma odası için gözlerden uzak, sıra dışı bir yerdi. Caine'in bahası içerideydi. Maun masanın yanındaki sandalyesinde uyuyordu.

Davetsiz misafirlere karşı kapıyı kilitledikten sonra Jade uzunca bir süre yakışıklı adama baktı. Çıkık asil elmacık kemikleri, Caine'inkine benzeyen kemikli hatları ve uçları beyazlamış saçlarıyla dikkat çekici bir görünüme sahipti. Gözlerinin altında derin halkalar vardı. Rengi solgundu. Uykusunda bile acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Jade ona sert bir nutuk mu çekmeli yoksa gereksiz yere acı çektiirdiği için ondan özür mü dilemeli bilemedi.

Ama yüreği onun için sızladı. Ona Caine'i hatırlatıyordu elbette, fakat onun kadar kaslı değildi. Yine de boylu boslu

olduğu kesindi. Omzuna dokununca, irkilerek uyandı ve şaşırtıcı bir çeviklikle sandalyesinden fırladı.

"Lütfen korkmayın efendim," diye fısıldadı Jade "Sizi ürkütmek istemedim."

"İstemedin mi?" diye sordu adam onunki gibi kısık bir sesle. Yavaş yavaş kendine geldi. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdikten sonra zihnini toplamak istercesine kafasını salladı. "Sen de kimsin?"

"Kim olduğumun önemi yok efendim. Lütfen oturun, size söylemek istediğim önemli şeyler var." İsteği yerine getirilene dek sabırla bekledikten sonra adam masanın ona yakın kısmına yaslandı. "Bu yas dönemi sona ermek zorunda. Kendinizi hasta ettiniz."

"Ne?"

Hâlâ kafası karışık görünüyordu. Jade, gözlerinin de Caine'in gözlerine benzer bir gri olduğunu fark etti. Kaşlarını çatması da ona benziyordu.

"Yas tutmayı bırakmanız gerektiğini söyledim," dedi tekrar. "Sör Harwick ölmek üzere olduğunuzu düşünüyor. Bu saçmalığa dur demezeniz..."

"Dinle beni genç bayan..."

"Bana karşı sesinizi yükseltmeyin," diyerek onun sözünü kesti Jade.

"Sen de kimsin? Ve buraya nasıl girdin?"

Adamın kuru gürlütüsü dindi ve yavaşça kafasını salladı.

Jade onun kızgın olmaktan çok şaşkın görüldüğünü düşündü. Bunun iyi bir başlangıç olduğuna karar verdi. "Efendim, uzun uzun konuşmak için vaktim yok. Öncelikle bu sohbetimizden kimseye bahsetmeyeceğinize dair bana söz vermelisiniz. Bana söz veriyor musunuz?"

“Veriyorum,” dedi adam.

“Güzel. Şimdi, sanırım sizden özür dilemem gerekiyor, fakat açıkçası bu konuda pek iyi değilim. Özür dilemekten hoşlanmam.” Jade omzunu silktikten sonra ekledi. “Size daha önce gelemediğim için üzgünüm. Gereksiz yere acı çektiniz ve sizi bundan kurtarabilirdim. Beni bağışlıyor musunuz?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum ama seni memnun edecekse evet, seni bağışlıyorum. Şimdi benden ne istediğini söyle.”

“Bağırışınız oğlunuzunki kadar sinir bozucu efendim.”

“Hangi oğlum kadar?” diye sordu adam gözleri ışıdayarak.

“Caine.”

“Bu ziyaret Caine’le mi ilgili? Sizi üzcek bir şey mi yaptı? Caine’in başına buyruk bir adam olduğunu biliyor olmalısınız. Ortada geçerli bir sebep olmadıkça hiçbir şeye müdahale etmem.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Jade. “Bunun Caine’le bir ilgisi yok, fakat en büyük oğlunuzun kendi kararlarını verebileceğine güvendiğinizi duyduğuma sevindim. Müdahale etmeyerek oğlunuzla gurur duyduğunuzu gösteriyorsunuz.”

“Öyleyse kiminle ilgili görüşmek istiyorsun?”

“Ben Colin’in bir arkadaşıyım.”

“Onu tanır mıydın?”

Jade kafasını salladı. “Evet, onu tanıyorum. O...”

“Öldü,” diye sert bir tonla onun sözünü kesti adam. “Pagan onu öldürdü.”

Jade uzanıp elini adamın omzuna koydu. Bakışlarını pencereye çevirdiğini fark ettiğinde ise, “Lütfen, bana bakın,” diye kısık bir sesle emretti. İsteği yerine getirilince kafasını salladı. “Size söylemek üzere olduğum şeye inanmanız zor olacak. Öncelikle şunu bilin ki kanıtım var.”

"Kanıt mı?"

Jade tekrar kafasını salladı. "Pagan Colin'i öldürmedi."

"Öldürdü."

"Pagan'ın günahlarını duymaktan bıktım," diye homurdandı Jade. "Colin..."

"Seni bana Pagan mı yolladı?"

"Lütfen sesinizi yükseltmeyin," diye karşılık verdi genç kadın. "Pagan oğlunuzu öldürmedi," diye tekrarladı. "Onu kurtardı. Colin hayatta."

Uzunca bir süre geçtikten sonra düğ nihayet tepki verdi. Jade'e bakarken yüzü kıpkırmızı oldu. Gözleri öylesine buz gibiydi ki Jade o an donabileceğini sandı.

Genç kadın onun tekrar bağırmasına izin vermeden lafa girdi. "Size kanıtım olduğunu söyledim. Beni dinlemeye razı mısınız yoksa oğlunuzun öldüğüne..."

"Dinleyeceğim," diye karşılık verdi düğ. "Ama bu acımasız bir şakaysa yemin ederim ki Pagan'ı bulur ve onu kendi ellerimle öldürürüm."

"Böyle bir acımasızlık için adil bir karşılık olur," diyerek ona katıldı Jade. "Colin'in yüksek bir ağaca tırmanıp kendi başına aşağı inemediği günü hatırlıyor musunuz? O zaman dört ya da beş yaşındaymış. Ağladığı ve korktuğu için bundan kimseye bahsetmeyeceğinize dair ona söz vermişsiniz. Ona ayrıca korkmasının doğal olduğunu ve korkunun günah olmadığını..."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı düğ. "Kimseye anlatmadım. Nereden biliyorsun..."

"Söylediğim gibi bana bu hikâyeyi Colin anlattı. Başka birçok hikâye daha anlattı."

"Sana bu hikâyeleri öldürülmeden önce anlatmış olabilir," dedi düğ.

"Evet, elbette, fakat o ölmedi. Pagan onu okyanustan çıkardı. Oğlunuz perişan haldeydi. Sör Winters adlı doktoru tanıyor musunuz?"

"O benim özel doktorumdu," diye homurdandı dük.

"Ortadan kaybolmuş olmasını tuhaf bulmuyor musunuz?"

Öfke yavaş yavaş yaşlı adamın ifadesinden kayboluyordu.

"Evet, bunu tuhaf buluyorum," diye itiraf etti.

"Onu biz aldık," diye açıkladı Jade. "Colin'le ilgilenmesi gerekiyordu. Aile doktorunun oğlunuzun yanında olmasının önemli olduğunu düşündüm. Çok acı çekiyordu efendim ve olabildiğince alışık olduğu konfora sahip olmasını istedim." Alt dudaklarını ısırarak adamı ikna etmek için başka bir yol düşündü. Adam hâlâ ona şüpheli bir şekilde bakıyordu. "Colin'in arkasında bir doğum lekesi var," dedi birden. "Jimbo ve Matthews Winters'ı esir alana kadar onunla ben ilgilendiğim için bunu biliyorum. İşte! Bu sizin için yeterli mi?"

"Colin'in öldüğüne dair kanıt yollandı."

"Kim tarafından?"

"Savaş Bakanlığı tarafından."

"Kesinlikle."

"Anlamıyorum."

"Colin eve döndükten sonra açıklarım," dedi Jade. "Sizi ikna etmeye çalışmaya devam etmeden önce bana bir şeyi açıklar mısınız?"

"Nedir?" diye sordu adam temkinli bir tonla.

"Colin neden Caine'e hayatta olduğunu söylememem için bana söz verdirmiş olabilir? Büyük oğlunuza güveniyorum ve bu sözünün arkasındaki nedeni anlamıyorum. Ancak Colin o zaman tam olarak kendinde değildi ve belki de Bradley kardeşler hakkında mırıldanması..."

Caine'in babası tekrar sandalyesinden fırladı. "Colin yaşıyor."

"Lütfen sesinizi alçaltın," diye emretti Jade. "Kimsenin bilmemesi gerekiyor."

"Neden? Gökyüzüne doğru haykırmak istiyorum. Oğlum yaşıyor."

"Görünüşe bakılırsa nihayet sizi ikna edebildim," diye gülmseyerek ona baktı Jade. "Lütfen oturun efendim. Bayılacak gibi görünüyorsunuz." Adam yerine geçene kadar bekledikten sonra sordu. "Size doğruyu söylediğimi nasıl anladınız?"

"Colin'in Caine'in bilmesini istemediğini söylediğinde..." Duraksadıktan sonra fısıldadı. "Tanrım, Bradley kardeşler. O olayı tamamen unutmuşum."

Şaşıрма sırası Jade'e geçti. "Neden?" diye sordu endişesini gizleyemeden. "Öz kardeşine güvenmiyor mu?"

"Ah hayır, yanlış anladın," diye karşılık verdi adam. "Colin, Caine'i yüceltirdi. Demek istediğim, onu hep yüceltmıştır. Tanrım, bunu kabullenmek çok zor."

"Ama Caine'i yüceltiyorsa, neden ona söylememem için söz vermemi istedi? Hâlâ açıklamadınız. Ayrıca kim bu Bradley kardeşler?"

Williamshire Dükü tok bir sesle kıkırdadı. "Colin sekiz ya da dokuz yaşındayken, dudağı kesik ve burnu kanar bir halde koşarak eve dönmüştü. Caine de evdeydi. Ona bunu yapanın kim olduğunu bilmek istedi ve Colin Bradley kardeşlerin sorumlu olduğunu söyler söylemez Caine kapıdan fırladı. Colin elbette onu durdurmaya çalıştı. Ama ona kardeşlerin kaç kişi olduklarını söyleyememişti. Yarım saat sonra Caine de kardeşi gibi kan içinde eve döndü."

"Kaç kardeşlerdi?" diye sordu Jade.

"Sekiz."

"Tanrı aşkına, sekiz kardeşin de Colin'e saldırdığını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, sadece biri Colin'in peşindeymiş, yanlış hatırlamıyorsam, Samuel adında bir çocuktu. Her neyse, Samuel Caine'in karşılık vereceğini tahmin etmiş olmalı ki destek toplamak için hemen evine koşmuş."

"Caine öldürülebilirdi," diye fısıldadı Jade.

"Aslına bakarsan canım, Bradley kardeşlere sempati duyman gerekir. Caine sadece Colin'in canını yakan çocuğu biraz korkutacakmış, fakat var güçleriyle ona saldırınca Caine onlara hadlerini bildirmiş! Oğlum onlara karşı eşit şiddet uygulamış."

Jade kafasını salladı. Bu korkunç hikâyeyi hiç de komik bulmuyordu. Ama Caine'in babası gururla gülümsüyordu.

"Gördüğün gibi canım, Colin ona güvenmediği için senden söz vermeni istedi. Sadece Colin, Caine'i çok iyi tanıyor. Colin ona her şeyi anlatana kadar Caine'i koruması gerektiğini düşünmüş olmalı. Yine bir grup Bradley ile karşılaşmasını istemiyor. İkisi içinde temkinli olan hep Colin olmuştur. Caine, Colin'in hükümet adına çalıştığını bilmiyordu," diye ekledi. "Aslına bakarsan ben de bilmiyordum. Buna asla izin vermezdim, özellikle de amirinin Sör Richards olmadığını öğrendikten sonra."

"Richards..." diye fısıldadı Jade. "Evet, o Caine'in amiriydi, değil mi?"

Caine'in babası bu sözlere şaşkınlıkla karşılık verdi. "Oldukça münasip bilgiler edinmişsin. Tüm bunlara nasıl ulaştığını merak ediyorum. Sana bu sırları kimin verdiğini bana söyleyecek misin?"

"Kimse bana bir şey söylemedi," dedi Jade. "Kendim öğrendim. Çok becerikliyimdir efendim. Kardeşim Nathan, Colin'e hükümet için karışık bir konuda yardım ediyordu. Ancak birileri başarılı olmalarını istemedi. Onlara ruzak kuruldu. İkisi de hâlâ hayatta olınalarını... Pagan'ın şüphelenmesine borçlu. Korsan o sırada müdahale etmeyi başardı."

"Colin bu hainliğin arkasında kimin olduğunu biliyor mu?"

Genç kadın kafasını salladı. "Tek bildiğimiz Savaş Bakanlığı'nda yüksek mevkiiden biri olduğu. Nathan ve Colin öldüklerine inanıldığı sürece güvendeler. Size daha fazlasını söyleyemem. Colin döndüğünde..."

"Beni onu görmeye götüreceksin mi?"

"Birkaç gün içinde eve dönmüş olacak efendim. Eviniz bütün hizmetkârlardan arındırılmadığı sürece burada kalamaz... Bütün detaylar düşünülmeli." Jade duraksayıp adama gülümsedi. "Oğlunuzu tanıyıp tanıyamayacağınızı merak ediyorum. Saçları omuzlarını geçti. O ve Nathan artık gerçek korsanlar gibi görünüyorlar."

"Bu Pagan'ın hoşuna gitmiş olmalı."

"Ah Pagan'ın çok hoşuna gidiyor."

"Çok kötü mü yaralanmışlardı?" diye sordu adam.

"Bağlanıp ağızları tıkanıldıktan sonra vurulup denize atılmışlar. Düşmanları öldüklerini sanmış."

"Onları boğulmaya terk etmişler."

"Hayır, onları köpekbalıklarına terk etmişler. Sular yırtıcılarla dolu ve taze kan... Dikkatlerini çekmiş."

"Tanırım..."

"Ama köpekbalıkları onları birkaç dakika farkla kaçırmış. Pagan onları kurtarmaya çalışırken iyi bir adamını kaybetmiş."

“Pagan denize bu diğer adamla mı girmiş?”

“Evet,” diye yanıtladı genç kadın. “Pagan iyi bir yüzücü. Üstelik korsan kendi yapamayacağı şeyleri başkasının yapmasını asla istemez.” Kapiya yönelirken adamın bir sonraki sorusu onu durdurdu.

“Colin’ime âşık mısın?”

“Ah Tanrı aşkına hayır,” dedi Jade. Kapının kilidini açtıktan sonra yeni sırdaşına döndü. “Bir sonraki karşılaşmamızda beni tanıımıyormuş gibi yapmalısınız. Şu an Caine’i meşgul ediyorum. Bildiğiniz gibi Pagan’ı bulmaya kararlı. Av onu tehlikeye soktu ama çok yakında bu çözülmüş olacak.”

“Ama Pagan...”

“Pagan Caine’i koruyor,” dedi Jade. “Korsan Nathan ve Colin’i öldürmekle suçlandı. Hükümetiniz onu getirene ödül vereceğini açıkladı. Caine, sizin de bildiğini gibi ödülü iki katına çıkardı. Şimdi Caine, Pagan’ı bulup onunla konuşursa neler olacağını bir düşünün...”

“Pagan Caine’i Colin’i öldürmediğine ikna edebilir.”

“Kesinlikle. Görüyorsunuz ya... Bu hainliğin arkasındaki her kimse Pagan’ın bulunmamasını istiyor.”

“Ya da Caine’i gerçeği öğrenmeden öldürmeyi istiyor.”

“Evet.”

“Tanrım, Caine tehlikede. Onu...”

“Hiçbir şey yapmayın efendim,” dedi Jade. “Açıkladığım gibi, Pagan, Caine’i kolluyor.”

“Tanrı aşkına, Pagan düşmanımız değil,” diye fısıldadı düğ. “Adama asla ödeyemeyeceğim bir borcum var. Sevgili leydi, senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Şimdilik Caine’le ilgilenmeliyim,” dedi Jade. “Çok inatçı bir adam ama doğuştan korumacı bir yapısı var. Şu an benim

sorunlarımla ilgilendiğini sanmakla meşgul. Colin eve döndüğünde, üçünüz ne yapmanız gerektiğine karar verirsiniz.”

“Öyleyse seni Caine’e gönderen Pagan’dı?”

“Evet,” diye gülümseyerek yanıt verdi Jade.

“Caine vazgeçmeyecek,” diyerek araya girdi Dük. “Umarım Colin yakında döner.”

“Endişelenmeyin,” dedi Jade. “Caine’e arayışından vazgeçmesini söylerseniz, başarılı olmak için daha çok çaba sarf eder. Artık duramayacak kadar kararlı.”

“Öyleyse, ona bu sırrı açıklamalısın.”

“Yapamam efendim. Colin’e söz verdim. Ayrıca gerçeğin ortaya çıkmasına sadece birkaç gün kaldı.”

“Peki ya kardeşin ve Colin gecikirse?”

“O zaman yeni bir plan kurmam gerekir,” dedi Jade kafasını sallayarak.

“Ama tam olarak...”

“Kurbanı avcıdan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Caine deliye dönecek ama en azından hayatta olacak. Bunu dikkatle düşünmeliyim,” diye ekledi kapıyı açarken.

“Seni tekrar ne zaman göreceğim? Seni tanımıyor gibi yapmam gerektiğini söyledin ama...”

“Ah beni yeniden göreceğinizden eminim,” diye karşılık verdi Jade. “Ve benim için yapmanızı istediğim küçük bir şey var,” diye ekledi. “Her şeyi yapacağınızı söylemişsiniz,” diyerek ona hatırlattı.

“Evet, ne olursa.”

“Caine büyük oğlunuz ve eğer bir gözdeniz olması gerekiyorsa o olmalı.”

Dük bu sözler karşısında şaşırdı. “Bütün çocuklarımı seviyorum. Birini diğerlerinden ayırdığının farkında değildim.”

"Sör Harwick Colin'in sizin gözdeniz olduğuna inanıyor," dedi Jade. "Ayrıca Caine'in kendisini aileden uzak tuttuğunu da söyledi. Bunun devam etmesine izin vermeyin efendim. Caine'in sevginize ihtiyacı var. Sevginize doyduğundan emin olun."

Bunun üzerine kapı kapandı.

Williamshire Dükü uzunca bir süre masasında oturduktan sonra nihayet bacaklarının ağırlığını taşıyacak kadar güç topladığını hissetti. Sevinç gözyaşları yanaklarından süzüldü. Az önce yaşadığı mucize için şükretti.

Colin'i yaşıyordu.

Henry'nin birden açlıktan gözü döndü. Kahvaltı etmek için arayışa çıktı. Dük hile yapmaktan anlayan bir adam değildi, fakat her ne kadar zor olsa da gülümsemesini kontrol etmeliydi. Çalışanlarının hiçbiri iyileşmesinin ardındaki gerçek nedenden şüphelenmemeliydi.

Kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Sanki biri çaresizliğinin kara uçurumuna uzanıp onu yıldızlara kadar yükseltmişti.

Kurtarıcısı olarak gördüğü genç leydinin sıra dışı yeşil gözleri vardı. Pagan gemisine bu güzel kadına ithafen isim vermiş olmalıydı. Zümrüt. Evet, diye içinden geçirip kafasını salladı. Artık korsanın gerçek kimliğini bildiğinden emindi ama gerçeği herhangi birine söylemektense ölmeyi tercih ederdi.

Ama Caine'in koruması altına aldığı kadının Pagan'ın küçük kardeşi olduğunu öğrenince, ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Büyük bir patlama olacağı kesindi ve Caine'in öfkesi kontrolden çıktığında kurtarıcısını korumak için orada olmayı umuyordu.

Williamshire Dükü her şeyi çözdüğünden emindi.

Tabağına ikinci yumurta ve barbunya porsiyonunu alırken eşi Gweneth telaşla yemek odasına girdi. "Aşçı bana yemek yediğini söyledi," dedi kekeleyerek.

Dük yüzünde hoş bir gülümsemeyle eşine döndü. Zavallı Gweneth şaşkın görünüyordu. Kısa sarı saçları karışık bir haldeydi ve sabahlığının kuşağını bağlayamamıştı. "Neden Henry?" diye sordu kadın ona dikkatle bakarak.

"Bu her sabah yapılan bir şey," diye yanıtladı dük. "Ve acıkmıştım."

Kadının kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Acıktın mı?" diye fısıldadı.

Henry tabağını büfeye koyup karısının yanına gitti. Onu kollarının arasına alıp başının tepesini öptü. "Seni son zamanlarda çok endişelendirdim, değil mi sevgilim?"

"Ama artık kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?"

"Daha fazla yas tutmamam tavsiye edildi," dedi dük.

"Bunu kim tavsiye etti?"

"Vicdanım," diyerek yalan söyledi dük. "Zamanı geldiğinde bu ani değişimi sana açıklayacağım Gweneth. Ancak şimdi, sadece senin ve çocukların endişelenmenize sebep olduğum için üzgün olduğumu söyleyebilirim. Çok uzun süre yas tuttum."

"Bu bir mucize," diye fısıldadı Gweneth.

Evet, diye içinden geçirdi dük, büyüleyici yeşil gözleri olan bir mucize. "Gel ve bir şeyler ye canım. Çok bitkin görünüyorsun."

"Bitkin mi görünüyorum?" Gweneth titrek bir şekilde güldü. "Asıl sen ölü gibi görünüyorsun."

Dük onu şefkatle öptükten sonra masaya geçirdi. "Yıkandıktan sonra sanırım Caine'e uğrayacağım."

"İyileştigini görünce çok şaşırarak," dedi Gweneth. "Ah Henry, aramıza dönmen çok güzel."

"Sen de benimle Caine'in evine gelmek ister misin?"

"Ah evet, bu çok iyi olur," diye karşılık verdi Gweneth. Gözlerinde kararlı bir ışıltı belirdi. "Misafir ağırlamak uygun olmaz ama sanırım Leydi Aisely ve sevgili büyükannesini hafta sonu için davet edeceğim. Caine'e onu da beklediğimizi... Neden kafanı sallıyorsun?"

"Çabanı boşa harcama Gweneth. Vazgeç. Caine Leydi Aisely ile evlenmeyecek."

"Bu güzel bir eşleşme Henry," diyerek karşı çıktı Gweneth. "Bana bu birlikteliği teşvik etmemem için geçerli iki sebep gösterir misin?"

"Pekâlâ... Birincisi, o kızıl saçlı değil."

"Elbette kızıl saçlı değil. Çok güzel sarı saçları var. Bunu sen de biliyorsun."

"İkincisi," diye devam etti dük karısının şaşkın bakışlarına aldırmadan. "Gözleri yeşil değil."

"Henry, kendini iyi hissediyorsun, değil mi?"

Henry'nin kahkahası yemek odasında yankılandı. "Caine'in büyüleyici bir kadına ihtiyacı var. Bunu kabul etmelisin canım."

"Neyi kabul etmeliyim?" diye sordu Gweneth.

"Sanırım kahvaltının bir süre daha beklemesi gerekiyor Gweneth. Derhal yatağa dönmelisin," dedi dük ona göz kırparak.

"Öyle mi?" diye sordu Gweneth sersemlemiş bir halde. "Neden?"

Dük öne doğru eğilip karısının kulağına fısıldadı. Açıklaması bittiğinde, karısının yüzü kızardı.

"Ah Henry," diye fısıldadı Gweneth. "Kendini gerçekten iyi hissediyor olmalısın."

On Birinci Bölüm

Jade kısa bir süre sonra Caine'in evine döndü. Dizginleri Matthew'a verdikten sonra arka basamaklardan hızla yatak odasına çıktı. Köşeyi dönünce, Sterns'i bir komutan gibi yatak odasının kapısı önünde dururken buldu.

Adam onu görünce gözlerine inanamadı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yatak odanızda olmanız gerekiyor leydim."

Jade savunmaya geçmeye karar verdi. Açıklama yapma kısmını ona bırakacaktı. "Peki senin ne yapman gerekiyor?"

"Ben kapıyı koruyorum."

"Neden?"

"Dışarı çıkmamanız için."

"Ama çoktan çıktım." diye hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi genç kadın. "Sterns, vaktinin boş bir odayı kollamayacak kadar değerli olduğunu düşünüyorum."

"Ama leydim, odanın boş olduğunu bilmiyordum," diye karşı çıktı adam.

Jade hafifçe onun koluna vurdu. "Bunu bana daha sonra açıklayabilirsin bayım. Şimdi lütfen yolumdan çekil. Gidip Caine'e yardım etmek için üzerimdeki binici giysisini değiştirmeliyim."

Hoşnutsuz görünen hizmetkârın yanından geçip odasına girdi ve çok geçmeden koyu yeşil bir elbise giyip hızla ana merdivenlerden aşağı indi.

Sterns şimdi de ön kapıyı kolluyordu. Kasılan çenesi zorluk çıkaracağını gösteriyordu. "Dışarı çıkamazsınız," dedi bir kutup ayısını bile ürpertebilecek bir sesle.

Ama Jade'in gözünü korkutmayı başaramadı. Jade ona kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Çıkabilirim ve çıkacağım," diye karşılık verdi.

"Lordum içeride kalmanız konusunda ısrarcı."

"Ben de dışarı çıkma konusunda ısrarcıyım."

Sterns bu meydan okumaya yanıt olarak kapıya yaslanıp yavaşça kafasını salladı.

Jade onun dikkatini dağıtmaya karar verdi. "Sterns? Bu malikânede kaç çalışan var?"

Adam soru karşısında şaşkındı. "Şu an çalışanların yarısı hizmet veriyor. Beş kişiyiz."

"Diğerleri nerede?"

"Londra'da," diye yanıtladı Sterns. "Evin temizlenmesine yardım ediyorlar."

"Ama evin yangında kül olduğunu sanıyordum."

"O kadar kötü değilmiş. Yan cephesi yeniden döşenmiş ve geriye sadece dumanın verdiği hasarı onarmak kalmış. İşçiler yapıyı onarırlarken hizmetkârlar içeriyi temizliyorlar."

"Buradaki hizmetkârlara güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyorum Sterns."

Adam omuzlarını dikleştirdikten sonra yanıt verdi. "Leydim, onlara güvenebilirsiniz. Hepsi patronuna sadıktır."

"Emin misin?"

Sterns kapıdan bir adım uzaklaştı. "Neden bu kadar merak ediyorsunuz?"

"Birkaç gün içinde iki misafiriniz olacak Sterns, fakat kimenin burada olduklarını söylememesi gerekiyor. Çalışanlar sessiz kalmalı."

"Marki misafirlerimiz olacağından bahsetmedi," diyerek karşı çıktı adam gücenmiş bir ifadeyle.

Jade onun yanından geçip kapıyı ardına kadar açtı. "Caine'in henüz misafirlerden haberi yok. Bu yüzden sana söylemedi. Bu bir sürpriz olacak." Şaşkın ifadesinden durumu anlamadığı belliydi. "Misafir odalarını hazırlatabilmen için önceden bilmek isteyeceğini düşünmüştüm." Ereklərini kaldırıp basamaklardan indi. "Şimdi suratını asmayı bırak Sterns. Caine'e beni içeride tutmaya çalıştığını söyleyeceğim."

"Ve ben de lorduma odanızda olmadığınızı söyleyeceğim," diye seslendi Sterns.

Jade, Caine'i ahırdan geriye kalan kalıntıların arasında buldu. Sadece dumanı tüten korlar kalmış, her şey tamamen yıkılmıştı.

Atların adamların yeni inşa ettiği geniş, dikdörtgen bir ağılda tutulduklarını fark etti.

Caine'in beyaz gömleği is içindeydi. "Atların hepsini toplayabildiniz mi?" diye sordu Jade onun yanına varınca.

Adam yavaşça dönüp ona baktı. Yüzündeki ifade yeni bir

yangın başlatabilirdi. Ancak konuşmaya başladığında sesi aldatıcı bir biçimde kibarlı. "Senin ödünç aldığın at dışında hepsini topladık."

"Ödünç aldığın at mı?" diye sordu Jade masum rolü yaparak.

"Git ve beni salonda bekle," diye emretti Caine.

"Ama Caine, yardım etmek istiyorum."

"Yardım mı?" Öfkesi neredeyse kontrolden çıkmak üzereydi. "Sen ve adamların yeterince yardım ettiniz zaten." Birkaç kez derin nefes aldı. "Şimdi içeri dön. Hemen."

Kükremesi emrinin yerine getirilmesini sağladı. Jade hemen arkasını dönüp koşarak eve gitti. Caine'in bakışlarını sırtında hissedebiliyordu ve elbisesi alev alırsa buna hiç şaşırmazdı. Adam ortalığı ateşe verecek kadar kızgındı.

Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmak anlamsız olacaktı. Öfkesi biraz olsun dinene kadar Jade kesinlikle beklemek zorundaydı.

Alt basamağa vardığında Caine'e doğru döndü. "Caine... Dışarıda kalacaksan en azından kolay hedef olma."

Sterns basamaklara koşup onu dirseğinden tuttu. "Ne diyorsa onu yapın leydim. Öfkesini daha çok tetiklemek istemezsiniz. İçeri gelin," diye fısıldadı onun basamaklardan çıkmasına yardım ederken. "Lordumu hiç bu kadar kızgın gördüğümü hatırlamıyorum."

"Evet, çok kızgın," diye fısıldadı Jade sesinin titremesine sinir olarak. "Sterns, bir fincan çay alabilir miyim? Bugün şimdiden ne kadar keyifsiz... Ve henüz yarısı bile geçmedi."

"Elbette, çayınızı getiririm," dedi Sterns. "Leydim, markinin sesini yükseltmek istemediğinden eminim. Öfkesi diner dinmez sizden özür dileyecektir."

“Öfkesi hiç dinmeyebilir,” diye homurdandı Jade.

Sterns ona kapıyı açıp peşinden içeri girdi. “Ahır bir aylık bile değildi.”

Jade, Sterns’in söylediklerini dinlemeye çalışsa da Caine’in sözleri zihninde yankılanıp duruyordu. *Sen ve adamların yeterince yardım ettiniz zaten.* Evet, aynen böyle söylemişti. Matthew ve Jimbo’dan haberi vardı. Ama nasıl ve en önemlisi başka kim biliyordu?

Sterns çayı hazırlamaya giderken Jade geniş salonda ileri geri yürümeye başladı. İçeri biraz temiz bahar havası girmesi için odanın diğer ucundaki Fransız kapıları açtı. Bu aynı zamanda bir tür tedbirdi çünkü Caine onu öldürmeye kararlıysa kaçabileceği bir yer olmalıydı.

Yürümeye devam ederken, “Saçmalık...” diye homurdandı kendi kendine. Caine ne kadar kızgın olursa olsun ona asla elini kaldırmazdı. Ayrıca tüm gerçeği bilmesine imkân yoktu.

Ön kapı aniden açıldı. İç duvara iki kez çarptıktan sonra kapandı. Caine gelmişti.

Jade kanepeye koşup oturdu ve ellerini kucağında kenetledi. Rahat bir gülümseme takınmaya çalıştı. Hayır, endişelendiğinin anlaşılmasındansa ölmeyi tercih ederdi. Ardından salonun kapıları açıldı. Caine girişte belirdi. Onun ifadesini gören Jade’in gülümsemesi kayboldu. Adam öldürmeye hazır görünüyordu. O kadar öfkeliydi ki titriyordu.

“Bu sabah nereye gittin?” diye kükredi.

“Benimle bu şekilde konuşma. Beni sağır edeceksin.”

“Bana cevap ver.”

Jade ona dik dik baktıktan sonra, “Babanı ziyarete gittim,” dedi.

Bu açıklama Caine’in öfkesini biraz yatıştırdı. Ama sonra kafasını salladı. “Sana inanmıyorum.”

"Doğruyu söylüyorum."

Caine odaya girdi ve tüm heybetiyle Jade'in karşısında durana kadar ilerledi. Botlarının ucu genç kadının elbisesinin eteklerine değiyordu. İntikam almak isteyen bir tanrı gibiydi.

Jade kapana kısıldığını hissetti. Aklının bir köşesinde ise onun bunu bilerek yaptığını biliyordu. "Bana inanmadığın için üzgünüm Caine, fakat gerçekten babanı görmeye gittim. Onun için çok endişeleniyordum. Sör Harwick kendini iyi hissetmediğinden bahsedince, keyfini yerine getirmek için biraz sohbet edebilebileceğimizi düşündüm."

Bu itirafı dile getirirken ellerine bakıyordu.

"Yangını ne zaman çıkardın Jade?"

Jade bu sorunun üzerine Caine'in yüzüne baktı. "Yangını ben çıkarmadım."

"Elbette çıkardın," diye kükredi Caine. Ona arkasını dönüp şömineye doğru gitti. O kadar kızgındı ki ona yakın durmasının iyi bir fikir olacağını sanmıyordu.

Jade ayağa kalkıp ellerini önünde birleştirdi. "Ahırını ben yakmadım Caine."

"Öyleyse adamlarından birine bunu yapmasını emrettin ve şimdi sebebini bilmek istiyorum."

"Hangi adamlar?"

"Buraya geldiğimiz günden beri etrafta dolanıp duran iki aşağılıktan bahsediyorum," dedi Caine. Jade'in inkâr etmesini bekledi. Tanıştıkları andan itibaren onun yalan söylemekten başka bir şey yapmadığını yeni yeni fark ediyordu.

"Ah o ikisi mi?" diye karşılık verdi Jade. Umursamazca omzunu silkti. "Matthew ve Jimbo'yu kastediyor olmalısın. Onlarla tanıştın, öyle mi?"

Caine'in ıstırabı dayanılmaz boyuttaydı. "Evet, onlarla tanıştım. Bir yalan daha, öyle mi?"

Jade ona bakamıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, dosyasında okuduğu adam nihayet karşısındaydı. Soğuk. Sistemli. Ölüm-cül. Tarif niteliğindeki bu kelimeler hiç de abartılmamıştı. "Matthew ve Jimbo iyi adamlardır," diye fısıldadı.

"Öyleyse inkâr etmiyorsun..."

"Hayır ama beni çok zor bir durumda bırakıyorsun. Söz verdim ve sözümünden dönemem. Bana bir süre daha güvenmen gerekecek."

"Güvenmek mi?" Kelimeler Caine'in ağzından küfür gibi çıktı. "Sana bir daha asla güvenmeyeceğim. Sana inanacağımı sanıyorsan aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Jade artık ondan korkuyordu. Derin bir nefes alıp, "Sorunum çok hassas," dedi.

"Sorununun ne kadar hassas olduğu umrumda değil," diye kükredi Caine. "Ne tür bir oyun çeviriyorsun böyle? Neden buradasın?"

Yine ona bağırmaya başlamıştı. Jade ona bakarak kafasını salladı. "Sana sadece senin yüzünden burada olduğumu söyleyebilirim."

"Bana cevap ver."

"Pekâlâ," diye fısıldadı Jade. "Seni korumak için buradayım."

Caine, ona gökten indiğini söylemiş gibi bir tepki verdi. "Gerçek sebebi duymak istiyorum, lanet olsun."

"Gerçek sebep bu. Seni koruyorum."

Sterns elinde gümüş bir tepsile kapıda belirdi. Patronunun yüzüne bir kez bakması anında arkasını dönüp gitmesine neden oldu.

"Kapıları arkandan kapa Sterns," diye emretti Caine.

"Sterns'e bağırma," dedi Jade tiz bir sesle. "Onun bu meseleyle hiçbir ilgisi yok ve sinirini ondan çıkarmamalısın."

"Otur Jade." Bu kez sesi daha yumuşak ama daha tehditkârdı.

Jade emri yerine getirmemek için bütün kararlılığına sığındı. "Keyfin yerinde değilken köpek yavrularını tekmeliyor olmalısın, değil mi?"

"Otur."

Jade kapıya doğru bakıp güvenli alanla arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştı ama Caine'in bir sonraki sözleri fikrini değiştirmesine neden oldu. "Yetişemezsin."

Jade ona döndü. "Bu konuda hiç makul olmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Caine. "Makul olmayacağım."

"Sakinleştikten sonra rahatça konuşabileceğimizi umuyorum..."

"Şimdi," diyerek karşı çıktı Caine. "Şimdi konuşacağız Jade." Onu yakalayıp sarsarak bütün sorularının cevabını almak istiyordu, fakat ona dokunursa onu öldürebileceğini biliyordu. Kalbi ikiye ayrılmış gibiydi. "Seni Pagan gönderdi, değil mi?"

"Hayır."

"Evet. Tanrım, aşağılık herif işini yaptırmak için bir kadın göndermiş. Kim o Jade? Kardeşin mi?"

Jade kafasını sallayıp ondan uzaklaştı. "Caine, lütfen dinlemeye çalış..."

Caine onun peşinden gitti ama sonra kendine hâkim olmaya çalıştı. "Hepsi... Hepsi yalandı, değil mi Jade? Tehlikede değildin."

"Hepsi yalan değildi. Ama asıl hedef sendin."

Caine kafasını salladı. Üzüntüsü ve gözlerindeki saf acı net olarak seçiliyordu. "Bir kadın göndermiş," diye tekrarladı.

"Kardeşin bir korkak. O ölecek. Bu yerinde bir ceza olacak, değil mi? Göze göz ya da bu durumda kardeşe karşılık kardeş."

"Caine, beni dinlemelisin," diye bağırdı genç kadın. Sebep olduğu acı yüzünden ağlamak istiyordu. "Anlamak zorundasın. En başta nasıl bir adam olduğunu bilmiyordum... Ah Tanrım... Çok üzgünüm..."

"Üzgün müsün?" diye sordu Caine duygusuz bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı genç kadın. "Beni dinlersen..."

"Artık bana söyleyeceğin şeylere inanacağımı mı sanıyorsun?"

Jade yanıt vermedi. Caine'in bakışları içine işliyordu. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Adamın içinde biriken öfkeyi görebiliyordu.

Kara ifadesine, öfkesine ve nefretine karşı gözlerini yumdu.

"Pagan emrettiği için mi seninle sevişmeme izin verdin?" diye sordu Caine.

"Bu beni fahişe yapar Caine ve hiç kimse için, kardeşim için bile fahişelik yapmam." Jade'in gözleri doldu. "Ben bir fahişe değilim," diye bağırdı.

Fransız kapılardan gelen ani kükreme Caine'in ve Jade'in dikkatini çekti. İnsanın içini ürperten ses savaş narası gibiydi.

Jade sesi tanıdı. Nathan gelmişti. Oyun nihayet sona ermişti.

"Kız kardeşime fahişe mi dedin?"

Nathan'ın tok sesi duvarları titretti. Jade kardeşini hiç bu kadar sinirli görmemişti. Ona doğru bir adım attı ama aniden kendini Caine'in yanında buldu.

"Araya girme," diye emretti Caine, sesi uysal ve ürkütücü bir şekilde sakindi.

"Ne arasından bahsediyorsun?" diye sordu Jade. "Kardeşimi incitmeyeceksin Caine. Buna izin vermem."

"Çek ellerini kardeşimin üzerinden," diye kükredi Nathan. "Yoksa seni öldürürüm."

"Nathan," diye bağırdı Jade. "Caine anlamıyor." Caine'in ellerini omuzlarından itmeye çalıştı. Ama imkânsızdı. Adamın tutuşu yosun kadar kararlıydı.

Kimin daha öfkeli görüldüğünden emin değildi. Nathan'ın çatık kaşları Caine'inki kadar çirkin ve tehditkârdı. Bu iki dev rakip eşit şarttaydı. Fırsat edindikleri takdirde birbirlerini öldüreceklerdi.

Nathan bir korsan gibi görünüyordu. Uzun, koyu kahverengi saçları geniş omuzlarını geçmişti. Üzerine oturan siyah bir pantolon ve önü beline kadar açık beyaz bir gömlek giymişti. Nathan, Caine kadar uzun boylu değildi ama onun kadar kaslı olduğu kesindi.

Evet, birbirlerini öldürebilirlerdi. Jade telaşla durumu hafifletmenin bir yolunu düşünürken iki adam birbirini süzüyordu.

"Sana bir soru sordum adi herif," diye bağırdı Nathan tekrar. Öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Kız kardeşime fahişe mi dedin?"

"Bana fahişe demedi," diye bağırdı Jade, Nathan belindeki bıçağa uzanınca. "Colin'den haberi yok. Ona söylemeyeceğimc dair sözümü tuttum." Kardeşi tereddüt edince, hemen bunu avantaja çevirdi. "Colin'i öldürdüğünü sanıyor. Her şeyi çözmüş Nathan."

Nathan elini hançerinden uzaklaştırıp yan tarafına götürünce Jade rahat bir nefes aldı.

"Öyle mi?" dedi Nathan yavaşça.

Caine davetsiz misafire baktı, korsanın Jade'in kardeşi olduğundan artık hiç şüphesi yoktu. İkisinin de gözleri aynı yeşil tonundaydı. "Lanet olsun, her şeyi çözdüm," diye kükredi birden. "Sen Pagan'sın ve kardeşimi öldürdün." Genç kadın kardeşine doğru bir adım atınca, sertçe onu arkasına itti. "Sakin onun yanına gitmeye çalışma Jade."

"Beni kendi kardeşimden mi korumaya çalışıyorsun?"

Caine ona yanıt vermedi.

"Sana dokundu mu?" diye bağırdı Nathan.

"Nathan, bu konuyu kapatır mısın?" diye bağırdı Jade.

"Böylesine özel bir meseleyi tartışmanın sırası değil."

"Sessiz ol," diye emretti Caine. Öne doğru atılınca genç kadın onu gömleğinin arkasından tuttu. Bu hareket Caine'i hiç etkilemedi. Önündeki oymalı çay arabasını tekmeleyip kurbanına doğru ilerlemeye devam etti. "Elbette ona dokundum," diye kükredi. "Bu da planının bir parçası değil miydi alçak herif?"

Nathan haykırarak ona doğru atıldı. İki adam birbirine saldıran boğalar gibiydi.

"Hayır," diye bağırdı Jade. "Nathan, lütfen Caine'in canını yakma. Caine, sen de Nathan'ı incitmemelisin..."

Ona aldırmadıklarını anlayınca yalvarmayı bıraktı.

İlk yumruğu atan Caine oldu. Nathan'ı duvara yapıştırdı. Thames'in daha temiz olduğu dönemi resmeden hoş bir tablo büyük bir gürültüyle yere düştü. Nathan ise diziyile Caine'in kasiğine vurmak amacıyla ayağını kaldırdığı sırada eseri tamamen katletti.

Onu hadım etmeye kararlıydı. Ancak Caine hamlesine rahatlıkla engel olup Nathan'ı bir kez daha duvara yapıştırdı. Hileli yolla olsa da ilk sağlam yumruğu Jade'in kardeşi indirdi.

Caine, Nathan'ı ensesinden yakalamıştı ama kafasının arkasına yumruğunu geçirmek üzereyken dikkati kapı girişinde duran adama kaydı. Tutuşu anında gevşeyince, Nathan bu durumdan faydalanıp yumruğunu Caine'in çenesine geçirdi.

Caine önemsiz bir darbe almış gibi silkelendikten sonra Nathan'ı tekrar duvara yapıştırdı. "Colin?" İsmi gözlerine inanamıyormuş gibi boğuk bir fısıltıyla söyledi. Zihni gördüklerini kabul etmiyordu. Kardeşi yaşıyordu. Colin kapı çerçevesine yaslanmış, o tanıdık, çocuksu ve kendine özgü haliyle sırıtıyordu. Çok zayıf görünüyordu ama hayattaydı.

Caine o kadar şaşkındı ki Nathan'ın nefes almaya çalıştığını duyana kadar onu boğduğunu anlayamadı. Tutuşunu gevşetir gevşetmez, Nathan elinden kurtulup ona tekrar vurdu. Caine bu darbeye aldırmayıp dövüşmeyi bıraktı.

Ama saniyeler içinde sonradan aklına gelmiş gibi dirseğini Nathan'ın kaburgasına geçirdi ve Colin'e doğru bir adım attı.

"Tanrı'ya yemin ederim ki kardeşini öldüreceğim Colin," diye bağırdı Nathan. "Kardeşime ne yaptığını biliyor musun? O..."

"Nathan, Colin'e söylemek zorunda değilsin," diye bağırdı Jade. "Lütfen," diye ekledi. "Bir kez olsun centilmen olmaya çalış."

Colin yavaşça kapıdan uzaklaştı. Kardeşine doğru ilerlerken bastonundan destek alıyordu.

Caine kollarını küçük kardeşine doladığında mutluluktan titriyordu. "Tanrım, gerçekten buradasın. Buna inanamıyorum."

"Seni gördüğüme çok sevindim Caine," dedi Colin. "Şaşırdığını biliyorum. Her şeyi açıklayacağım. Bana kızmamaya çalış. Kimsenin sana söylemesine izin veremezdim. Öncelikle

ben açıklamak istedim. Onlar kötü adamlar. Yaşadığımı bilseydin onlara saldırırdın...”

Colin’in devam edecek gücü yoktu. Caine’e doğru yığılıp ağırlığının büyük bir bölümünü ona verdi.

Caine kardeşinin kendini toplamasını beklerken ona sarılmaya devam etti. “Acele etme Colin,” diye fısıldadı. “Acele etme.”

Colin kafasını sallayınca, Caine kardeşine iyice bakmak için geri çekildi. Caine’in yanağındaki gamze geri dönmüş ve gözleri dolmuştu. “Colin, sen de korsana benziyorsun,” dedi. “Saçların Pagan’inki kadar uzun,” diye ekledi kaşlarını çatarak Nathan’i işaret ederken.

Nathan da kaşlarını çatarak ona karşılık verdi. “Ona hiçbir şey söylemedim Colin. Ama kurnaz kardeşin her şeyi çözmüş. Pagan olduğumu ve kız kardeşimi fahişelik yapması için gönderdiğimi biliyor.”

Jade yerin yarılıp onu yutmasını diledi. Yüzünün yandığını hissedebiliyordu. “Nathan, Caine seni öldürmezse, ben öldürebilirim,” diyerek onu tehdit etti.

Colin ona bakıyordu. Gülmeye başlayınca, Jade onun aklından neler geçtiğini anladı. “Sana söylememiş miydin...” diyerek söze başladı genç adam.

“Colin, otur,” diye emretti Jade. “Bacağına ağırlığını vermemelisin. Henüz yürümeye başlaman için çok erken.”

Colin, Nathan’ın berbat sözünü unutacak değildi. “Sen ve Caine...” İcini çekti. “Seni uyarmıştım, değil mi?”

“Colin, Caine ve benimle ilgili tek bir söz bile duymak istemiyorum,” diye bağırdı Jade. “Her şey bitti. Anlıyor musun? Winters nerede?” deyip onun dikkatini dağıtmayı umdu. “Doktor yanımızda olmalı.”

"Winters yanınızda mıydı?" diye sordu Caine.

"Pagan Zümrüt'teyken bakımıımı üstlenmesi için onu ikna etti," diye açıkladı Colin. Aksayarak kanepeye doğru gidip oturdu. "Önce biraz karşı koydu ama Pagan bazen epey ikna edici olabiliyor. Ve sonuçta, sanırım Winters hayatının macerasını yaşadı."

"Peki şimdi nerede?" diye sordu Jade.

"Evine gitmesine izin verdik," dedi Colin. "Şimdi endişelenmeyi bırak. Bacağımın iyileşmesi zaman alacak."

Jade, Colin'in sırtına bir yastık koyup ayaklarını geniş, yuvarlak bir tabureye yerleştirdi. "Senin için yiyecek ve içecek bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim Colin," dedi. "Çok solgun görünüyorsun. Araba yolunda yürümek seni yordu, değil mi?" Onun cevap vermesine fırsat vermeden etkilerini toplayıp salonun kapılarına yöneldi.

Caine ona hemen engel oldu. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Genç kadın ona bakmayı reddedip etrafından dolanmaya çalışınca, onun kolunu tuttu. "Otur Jade."

"Jade mi?" diye fısıldadı Colin şaşkın bir ifadeyle.

"Caine'in bana ilk ismimle hitap etmesine izin verdim."

"İzin mi verdin?" diye sordu Nathan.

"Sen ona nasıl hitap ediyorsun?" diye sordu Caine kardeşine.

"Birkaç lakabı var," dedi Colin. "Ben ona genellikle Kızıl diyorum, değil mi Jade?" Genç kadının kafasını salladığını görünce sözlerine devam etti. "Nathan ise ona hep Ufaklık der. Bu takma isme çok düşkün." Hafifçe gözünü kırpınca, Jade daha da kızardı. "Ve Kara Harry bana Yunus diyor... Hakaret anlamında."

Nathan kafasını salladı. "Yunuslar narindir Colin. Niyeti sana hakaret etmek değildi."

Caine yorgun bir şekilde içini çekti. "Kara Harry kim?" Aniden bu inanılmaz mucize onu yorgun düşürdü. Gücünün onu terk ettiğini düşündü. Jade'i kanepenin karşısındaki koltuğa doğru çekip yanına oturmaya zorladı. Bu sırada gözlerini kardeşinden ayıramadı. "Yaşadığına inanamıyorum."

"Bunun için Pagan'a teşekkür etmelisin," diye karşılık verdi Colin. "Ve ben de bu kadar sakın olduğuna inanamıyorum. Jade'e sana söylememesi için söz verdirdiğimi öğrenince sinir krizi geçireceğini sanmıştım. Caine, sana açıklamam gereken çok şey var. Ama öncelikle, Nathan'ın kardeşinin sana söylemek istediği bir şey olduğunu sanıyorum."

Jade şiddetle kafasını salladı. "Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok Colin. Onu her konuda aydınlatmak istiyorsan bunu ben gittikten sonra yapabilirsin."

Caine bu sözlerle aldırmadı. Genç kadının kolunu bırakıp öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine koydu ve "Sana bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum. Bana ismini ver Colin. Gerisini ben hallederim," dedi.

Jade, Caine'in bu hamlesinden faydalandı ve bir kez daha girmeye çalıştı.

Caine gözlerini kardeşinden ayırmadan genç kadının elini yakaladı. "Sanırım sana hiçbir yere girmeyeceğini söylemiştim."

Nathan gözlerine inanamıyordu. "Neden onu bıçakladın?"

Jade omzunu silktikten sonra yanıt verdi. "Colin üzülürdü."

"Kara Harry neden bu kadar gecikti?" diye sordu Nathan, Colin'e. Kanepeye gidip onun yanına oturdu ve ayaklarını aynı geniş tabureye uzattı.

"Gelmesi biraz zaman alacak," diye açıkladı Colin. "Gözlüğünü kaybetti."

İki adam aynı anda gülmeye başladı.

Jade ise dehşete kapılmıştı. "Kara Harry burada mı? İngiltere'de mi?"

Sesi titriyordu ve huzursuzluğunun nedenini sadece Nathan anlamış görünüyordu. "Evet," dedi sert bir sesle. "Ve ona yaptıklarını anlatınca..."

"Hayır, Nathan, ona hiçbir şey söylememelisin," diye bağırdı Jade ve Caine'in elinden kurtulmaya çalıştı. Ama bu tepkisine karşılık adam onu daha da sıkı kavradı.

"Kara Harry kim?" diye sordu Caine, Jade'in mücadelesine aldırmayarak.

"Amcaları," diye yanıtladı Colin. "Babası öldükten sonra Jade'i o büyüttmüş."

Caine öğrendiği her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Jade'in Harry'nin burada olduğunu öğrendiğinde gösterdiği tepki ondan korktuğuna işaret ediyordu. "Onunla ne kadar yaşamış?" diye sordu Colin'e.

"Yıllarca."

Caine, Nathan'a döndü. "Kardeşin büyüme çağındayken, sen neredeydin? İnsanları soymakla mı meşguldün?"

"Lanet olsun, Colin, daha fazla dayanamayacağım," diye homurdandı Nathan. "Bana sataşmaya devam ederse arkadaşlığını kaybetmek anlamına gelse de onu öldüreceğim."

Colin yürüdüğü uzun mesafenin ardından yorgun düştüğü için konuşmaya katılamadı. Açıklamasına başlamadan önce birkaç dakika dinlenmek istedi. Dikkat çekecek şekilde esneyerek, "Her şey açıklığa kavuşana kadar kimse kimseyi öldürmeyecek," dedi. Sonra minderlere yaslanıp gözlerini kapadı.

Tam o sırada büyük bir patırtı herkesin dikkatini çekti. Caine kafasını kaldırıp bakışında, büyük bir saksının pencere-lerden balkona doğru uçtuğunu gördü. Saksı taş duvara çarpıp kırıldı. Tuz buz olma sesini sert bir küfür takip etti.

"Harry geldi," dedi Colin yavaşça.

Caine her şeye hazırlıklı olduğunu düşünerek kapı girişine bakmaya devam etti. Artık onu hiçbir şey şaşırtamazdı.

Ancak ne yazık ki yanılıyordu. Eşikten geçen adam öylesi-ne tuhaf görünüyordu ki Caine neredeyse gülecekti.

Harry duraksayarak koca ellerini beline koyup seyircisine baktı. Beyazlar içindeydi ve tombul beline geniş kırmızı bir kuşak takmıştı. Teni güneşte bronzlaşmıştı, saçları bulutlar gibi gümüşiydi. Caine onun ellili yaşlarda ya da belki biraz daha yaşlı olabileceğini tahmin etti.

Bu adam çocuklara aylarca kâbus gördürebilecek bir tipti. Yüzünün büyük bir bölümünü kaplayan kocaman burnuyla son derece çirkindi. Gözleri sürekli kıstığı için incecik bir çizgi halindeydi.

Adam salona neredeyse sendeleyerek girdi. İki adam önden koşup onun yolundaki nesneleri kaldırdı. Arkadan iki kişi daha katıldı. Caine sonradan gelen ikiliyi tanıyordu. Onlar Matthew ve Jimbo'ydu. İkisinin de yüzünde Caine'in onlarla küçük bir sohbet ederken sebep olduğu taze morluklar vardı.

"Burası giderek kalabalıklaşıyor," dedi Caine.

Jade elini ondan çekip Kara Harry'nin yanına koştu. Kollarına atılıp ona sıkıca sarıldı. Caine o sırada Harry'nin altın dişini fark etti. Jade'e gülümseyince dişlerinden biri ışıktan parıltı verdi.

"Ah Harry Amca, seni çok özledim," diye fısıldadı genç kadın.

"Elbette, beni özlersin," diye homurdandı adam. Ona bir kez daha şefkatle sarıldıktan sonra ekledi: "Seni iyice pataklayacağım. Aklını mı kaçırdın kızımı? Bu hikâyeyi detaylı bir şekilde dinledikten sonra seni bayıltana kadar pataklayacağım."

"Harry..." dedi Jade onu yatıştırmak istercesine bir ses tonuyla. "Seni sinirlendirmek istemezdim."

Harry güldü. "Öğrenmemi beklemiyordun, asıl istemediğin şey buydu," diyerek karşı çıktı. Eğilip onu başının tepesinden öptü. "Caine o mu?" diye sordu söz konusu adama gözlerini kısarak bakarak.

"Evet o."

"Ölmemiş."

"Hayır."

"Görevini layıkıyla yerine getirmişsin öyleyse," diyerek onu övdü Harry.

"Bana bıraksalar yakında ölecek," dedi Nathan yavaşça.

"Bu duyduğum ayaklanma nedir?"

"Harry?" dedi Jade adamın dikkatini çekerek.

"Evet?"

Jade ayak parmaklarının ucunda doğrulup onun kulağına fısıldadı.

Harry bu sırada kaşlarını çattı. Genç kadın sözlerini tamamlayınca, kafasını salladı. "Etkili olabilirim ama belki de olmam. Bu adama güveniyor musun?"

Jade yalan söyleyemezdi. "Güveniyorum."

"Senin için ne ifade ediyor?"

"Hiçbir şey," dedi Jade.

"Öyleyse gözlerime bak," diye emretti Harry. "Konuşurken yere bakman hileli bir şeyler olduğunu düşünmeme neden oluyor."

"Hileli bir şey yok," diye fısıldadı genç kadın. "Bu oyunun sona ermesine sevindim."

Harry ikna olmuş görünmüyordu. Onun tüm gerçeği söylemediğini sezerek, "Eğer sana hiçbir şey ifade etmiyorsa, neden ona göz kulak olma zahmetine girdin?" diye üsteledi.

"O Colin'in kardeşi," diyerek amcasına hatırlattı Jade. "Zahmete girmemin tek sebebi bu."

Harry gerçeği zorla ondan öğrenmek için yalnız kalacakları anı beklemeye karar verdi. "Hâlâ anlamıyorum," dedi gür bir sesle. Gözlerini kısarak Caine'e baktı. "Bana kalırsa Pagan'ın ayaklarını öpüyorsun olman lazım," diye ekledi. "Zavallı kardeşin hayatta, öyle değil mi?"

"Artık burada olduğuna göre bu meseleyi çözebiliriz Harry," dedi Colin.

Harry homurdandı. Sonra tekrar Jade'e baktı. "Yine de seni pataklayacağım. Bundan şüphelen yok, değil mi?"

"Hayır, Harry, bundan hiç şüphelen yok," dedi genç kadın. Gülümsemesini gizlemeyi başardı. Birlikte yaşadıkları bunca zaman içerisinde, Harry ona hiç zarar vermemişti. O Tanrı'nın ona gururla gülümseyerek baktığına inandığı ruhu saf olan nazik ve düşünceli bir adamdı. Harry karşısında dinleyicileri varken her türlü kötü tehdidi savurmaya bayılırdı. Ona sık sık bir korsan olduğunu ve şanını koruması gerektiğini hatırlatırdı.

Caine, Harry ilk tehdidini savurduğunda yerinden kalkmıştı ama Colin ona oturmasını işaret etti. "Yüksekten atıyor," diye fısıldadı kardeşine.

"Bana bir sandalye getirin beyler," diye bağırdı Harry. Şömineye doğru yürürken Caine'e bakmaya devam etti. Colin ve Nathan aynı anda kalkıp tam zamanında önlerindeki tabure-

yi çektiler. Jade Colin'in yerine yeniden yerleşmesine yardım ederken, Harry şöminenin önünde durup ellerini arkasında birleştirdi. "Sen Yunus'a benzemiyorsun." Sırtınca altın dişi tekrar ortaya çıktı. "Sen ve sıksa kardeşin günah kadar çirkinsiniz. Aranızda görebildiğim tek benzerlik bu."

Caine adamın doğru düzgün göremediğini düşünse de bu fikrini kendisine sakladı. Onun bu hakaretine nasıl tepki verdiğini görmek için Colin'e baktı. Gözleri yine kapalı olmasına rağmen Colin gülümsüyordu. Caine Harry'nin çıkardığı yaygaranın kendi yararına olduğu sonucuna vardı.

Adamlarından biri şöminenin yanına büyük bir sandalye taşıdı ve Harry yerine yerleştikten sonra Jade onun hemen arkasına geçti. Elini Harry'nin omzuna koydu.

"Gözlük takıyor musun evlat?" diye sordu Harry, Caine'e. Caine kafasını salladı.

"Burada gözlük takan var mı? Hizmetkârlarından biri mesela?"

"Hayır," diye yanıtladı Caine.

"Amca gözlüğünü nerede kaybettiğini hatırlıyor musun?" diye sordu Jade.

"Tatlım, hatırlamadığımı biliyorsun," diye karşılık verdi yaşlı adam. "Hatırlasaydım onu kaybetmezdim, değil mi?"

Harry tekrar Caine'e döndü. "Yakınlarda bir köy var mı?"

Colin gülmeye başladı. Nathan bile sırtıttı. Caine neyi bu kadar komik bulduklarını anlayamadı.

"Yakında bir köy var," dedi Colin.

"Sana soran olmadı, ahmak. Sen uyumana bak Yunus. Ancak bu işe yararsın," dedi göz kırparak. Beraberindekilere dönüp bağırdı. "Beyler, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Balkon kapılarının yanında duran aşağılık görünen iki

adam kafasını salladı. Tam gitmek üzere döndükleri sırada Jade, Harry'nin omzunu dürttü.

"Ah pekâlâ kızım," diye homurdandı yaşlı adam. "Yağmalamak yok," diye bağırdı adamlarına. "Eve çok yakınız."

"Emredersin Kara Harry," dedi adamlardan biri.

"Dediğimi yapmaya giitiler mi?" diye sordu Harry genç kadına fısıldayarak.

"Evet, giitiler," dedi Jade. "Hem de yıldırım hızıyla."

Harry kafasını salladı. Dizlerini tutup öne doğru eğildi. "Pekâlâ, içeri girdiğimde bir ayaklanmadan bahsedildiğini duydum. Bunun sevinç gösterisi için uygun bir zaman olduğunu sanmıştım ama ben tezahürat duymuyorum. Sen duyuyor musun kızım?"

"Hayır, Harry."

"Yoksa Yunus geri döndüğüne sevinemeyeceğin türde bir kardeş mi?" diye sordu Caine'e. "Seni suçlayamam. Çocuk doğru düzgün satranç oynamayı bile beceremiyor."

"En son oynadığımızda kendimde değildim," diyerek ona hatırlattı Colin.

Harry güldü. "Seni yarım akıllı, ahmak."

Colin sırttı. "Caine? Bu zavallıya neden Kara Harry dediklerini biliyor musun?"

"Ben söyleyeceğim," dedi Harry. "Çünkü kara bir kalbim var." Bu cümleyi gururla söyledikten sonra bir süre Caine'in açıklamasını takdir etmesini bekledi. "Bu lakabı kendime ben taktım. Çok uygun, değil mi kızım?"

"Evet, amca, çok uygun. Kalbin gece kadar kara."

"Böyle söylemen güzel," diye karşılık verdi Harry. Uzanıp Jade'in eline hafifçe vurdu. "Adamlarım geri döner dönmez Wharf'a gideceğim. Yolculuğu idare etmem için küçük bir akşam yemeği iyi olurdu."

"En kısa sürede hallederim," dedi Jade ve Caine'in etrafında geniş bir daire çizerek kapılara doğru ilerledi. Girişe varınca amcasına döndü. "Lütfen ben yokken Nathan ve Caine'in kavga etmesine izin verme Harry."

"Umrumda bile olmaz," diye seslendi Harry.

"Ama benim umrumda olur," diye karşılık verdi Jade. "Lütfen... Harry..."

"Pekâlâ, kavga etmelerine izin vermem."

Kapı Jade'in arkasından kapanır kapanmaz, Harry fısıldadı: "Hep iş çıkarıyor. Yıllar önce yüzünü kesmeliydim. Haddinden fazla sevimli. Bu yüzden onu birçok kez geride bırakmak zorunda kaldım. Sırtım dönükken adamlarıma güvenemem."

"Çok güzel," dedi Nathan. "Hatta o kadar güzel ki bazı onursuz adamlar ondan faydalanabilirler."

"Uzatma, Nathan," diyerek araya girdi Colin. Caine'e baktı. "Kardeşim, onurlu bir adamdır."

"Ne demezsin..." diye homurdandı Nathan.

Caine söylenenlere aldırmadı. Harry'nin gelişigüzel bir şekilde dile getirdiği Jade'i geride bıraktığı gerçeğine odaklandı. Onu nereye bırakıyordu? O yokken ona kim bakıyordu? Kaldığı yerde bir kadın olmadığı kesindi, yoksa hayatın gerçekleri hakkında daha çok şey bilirdi.

Harry, "Tüm bu konuşma neyle ilgili?" diye sorunca tekrar Caine'in dikkatini çekti.

"Sabırsız olduğunu bilmeme rağmen senden sabırlı olmanı istiyorum Harry," dedi Colin. "Küçük bir yanlış anlama oldu, hepsi bu."

"Öyleyse yanlış anlamayı ortadan kaldırın," diye emretti Harry.

"Lanet olsun, Colin, bilmem gerekeni biliyorum," dedi Nathan. "Kardeşin alçak bir..."

"Evlilik dışı mı doğdun evlat?" diyerek onun sözünü kesti Harry. Bu olasılık onu çok heyecanlandırmışa benziyordu.

Caine içini çekti. "Hayır, evlilik dışı doğmadım."

Harry'nin hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymaması Caine'e hiç mantıklı gelmedi. "Öyleyse bu lakabı kullanamazsın. Sadece o şartlar altında doğanlar bu unvanı gururla taşıyabilirler. Bir adam lakabı kadar iyidir," dedi kafasını sallayarak.

"Ya da bir kadın," diyerek araya girdi Colin. Caine'in şaşkın görüldüğünü fark edince gülmemek için kendini zor tuttu. "Harry? Ona Piç Bull'u anlat," diye teklif etti.

"Colin, Tanrı aşkına," dedi Caine.

"Her şeyin bir sırası var Caine," diye fısıldadı kardeşi. "Düşüncelerimi toplamak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Caine kafasını salladı. "Pekâlâ," dedi. Sonra Harry'ye döndü. "Bana Piç Bull'u anlat."

"Anlaşılan piç değilmiş," dedi Harry kaşlarını çatarak. "Bize katılabilmek için böyle söylemiş. Herkese lakap taktığını biliyor. Bize yalan söylediğini anlayınca onu çöple birlikte gemiden attık."

"O sırada okyanusun ortasındalarmış," dedi Colin usulca. "Ama Pagan boğulmasına izin vermemiş."

"Ne kadar düşüncelisin," diye homurdandı Caine Nathan'a bakarak.

"Başka bir adam daha vardı, iyi ve güçlü bir adamdı..."

Caine derin bir nefes aldı. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve lakaplarla ilgili saçma sohbet bitene kadar beklemek zorunda olduğunu anladı. Colin sohbetten zevk alıyormuş gibi görünüyordu, üstelik ondan zaman tanımasını istemişti. Kardeşi yarı uykulu görünüyordu... Ve çok solgundu.

"Anlatacağım," dedi Harry. "Ne de olsa ona o özel ismi bulan benim."

Nathan kafasını salladı. "Pekâlâ, Harry, sen anlat."

Herkes Caine'i izliyordu. Gözlerini açmaya tenezzül ederse gülümsediklerini görecekti.

Caine sabrını korumakta zorlanıyordu. "Peki Jade'in özel lakabı ne Harry?" diye sordu en sonunda yorgun bir sesle.

"Ona gelince evlat..." dedi Harry yavaşça. "Biz ona Pagan diyoruz."

On İkinci Bölüm

Caine bu haberi hiç iyi karşılamadı. Uzun bir süre Jade'in Pagan olduğuna inanmayı reddetti. Böylesine cesaret gerektiren bir işin üstesinden sadece bir adam gelebilirdi, sadece bir adam.

Colin, Harry ve Nathan dikkatle ona bakıyorlardı. Reddercesine kafasını sallayınca, aynı anda evet dercesine kafalarını salladılar.

"Bunu kabul etmekte zorlandığını görebiliyorum," dedi Colin. İfadesi anlayışlıydı. "Ama bu doğru Caine. Harry ona yıllar önce bu ismi takmış çünkü..."

"Ben anlatacağım," diyerek onun sözünü kesti Harry. "Saçlarının rengi yüzünden, evlat. Küçükken saçları cehennem ateşi gibi kızıldı." Caine'in yüzündeki ifadeden hâlâ inanmadığı belliydi. Harry onun bu özel lakabın sebebini anlamadı-

ğını düşündü. "O zamanlar şeytan kadar vahşiydi. Tıpkı bir Pagan bebeği gibiydi."

Caine'in şaşkın ifadesi yerini yavaşça öfkeye bıraktı. Colin ve Harry huzursuzlaştı. Sadece Nathan anın tadını çıkarıyordu. "Sence bir erkek ardında gül bırakmaya yanaşır mı Caine?" diye sordu yarasına tuz basmayı umarak. "Bu bir kadının işi. Şimdiye kadar kimsenin anlamamasına şaşıyorum. Katılmıyor musun Colin?"

"Evet," diye karşılık verdi Colin gözlerini kardeşine diktik. "İnanılmaz."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Harry ve Nathan, Caine'in gerçeği kabullenmesini beklediler.

Colin kardeşini arkadaşlarından daha iyi tanıyordu. Sabırla patlamasını bekledi.

Jade yemek odasında Sterns'in masayı kurmasına yardım ediyordu. Uşak onun yüzüne bakar bakmaz, bir şeylerin ters gittiğini anladı. Rengi masa örtüsü kadar solgundu.

Genç kadın uşağa amcasının geldiğini, o ve dört adamının yola çıkmadan önce yemek yemeyi istedikleri dışında bir şey söylemedi. Ayrıca en kaliteli kristalleri kullanmaları için ısrar etti. Sterns yemeği hazırlamalarını emretmek için mutfığa gidip aşçıyı ve yardımcısı Bernice'i harekete geçirdikten sonra tekrar yemek odasına döndü.

Jade'i geniş oval gümüş tabağı incelerken buldu. "Amcam bundan hoşlanır," dedi. "Tasarımı muhteşem."

Sterns kafasını salladı. "Kralın hediyesi," diye açıkladı. "Markiye şövalyelik nişanı verildiğinde, Colin şerefine büyük bir ziyafet düzenlendi. Kral geldi ve ona bu tabağı hediye etti. Arkasını çevirirsen yazısını görebilirsin."

Jade kafasını salladı. Tabacı Sterns'in eline tutuştu. "Sakla onu."

"Anlayamadım."

"Sakla onu Sterns," diye tekrarladı. Etrafına baktıktan sonra sordu: "Caine'in saklamak isteyebileceği başka bir şey var mı?"

"Büfedeki gümüş çay takımı. Lordum için özel bir anlamı olduğuna inanıyorum."

"Onu da mı kral hediye etti?"

"Hayır, takım ona büyükannesinden kaldı."

"Onu da sakla Sterns. Her şeyi Caine'in yatağının altına koy. Orada güvende olurlar."

"Leydim?" dedi Sterns. "İyi misiniz?"

"Hayır."

"Hasta görünüyorsunuz," dedi Sterns. "Ve transa girmiş gibi etrafta dolanıyorsunuz. Ters giden bir şeylerin olduğunu görebiliyorum..."

Jade kapıya vardıktan sonra Sterns'e döndü. "Bana çok iyi davrandın bayım. Bunu hiç unutmayacağım."

Sterns şaşkın görünüyordu. Jade kapıyı arkasından kapamak üzereyken Caine'in sesi ona ulaştı.

"Jade!"

Bağırışı kristal kadehleri titretti. Jade çağrıya tepki göstermese de Sterns yerinden sıçradı.

"Sanırım patronun az önce kötü bir haber aldı," dedi genç kadın. "Amcamın beklemesini umuyordum... Ama önemi yok."

Sterns onun peşinden antreye gitti ve merdivenlerden çıkmaya başlayınca ona seslendi. "Lordum yanına gitmenizi istiyor leydim." Jade merdivenlerden çıkmaya devam etti. "Yanı-

nızda durmaktan mutlu olurum. Öfkesinin bazen korkutucu olabildiğini biliyorum.”

Genç kadın gözden kaybolana dek bekledikten sonra salona koştu. Colin'i görünce katı duruşunu korumakta zorlandı. “Tanrım, bu sen misin Colin?” diye kekeleydi.

“Merhaba Sterns,” dedi Colin. “Seni tekrar görmek güzel. Hâlâ lorduna emirler yağdırıyor musun?”

Sterns yavaş yavaş kendini topladı. “Elimden geleni yapıyorum,” diye fısıldadı.

“Bu hizmetkârlardan biri mi Caine?” diye sordu Harry.

“O bir diktatör, hizmetkâr değil,” dedi Colin gülererek.

Sterns gözleri bozuk olduğu belli olan yaşlı adama döndü. Ona hayretle bakmamaya çalıştı.

“Akşam yemeğim hazır mı?” diye kükredi Harry.

Sterns adamın Jade'in amcası olduğuna karar verdi zira Colin'in yanında oturan yabancı çok gençti. “Neredeyse hazır,” dedikten sonra Caine'e döndü. “Sizinle bir an önce antrede konuşmalıyım lordum. Bu çok önemli bir mesele.”

“Şimdi olmaz Sterns,” dedi Caine yorgun bir sesle. “Sonra konuşuruz.”

“Beni duymadınız sanırım,” diyerek karşı çıktı Sterns. “Bir an önce çözülmesi gereken bir sorun var. Leydi Jade ile ilgili.”

Caine buna hiç şaşırmadı. “Bu kez neyi ateşe verdi? Mutfak mı?”

“Lordum, şakanın sırası değil,” diye çıkıştı uşak.

“Sana şaka yapıyor gibi mi görünüyorum Sterns?”

Uşak kolların göğsünde kavuştu. “Leydi Jade hiçbir şeyi ateşe vermedi,” dedi. “O gidiyor.”

Bu açıklamasının ardından Sterns beklediği tepkiyi gördü. Lordu ayağa fırlayınca önünden çekildi ve “Hiçbir yere gidemez!” diye kükreyince memnuniyetle kafasını salladı.

Uşak patronu odadan çıkana kadar bekledikten sonra Jade'in amcasına döndü. "Akşam yemeği birazdan servis edilecek," dedi kibirli bir ses tonuyla.

Caine basamakları ikişer ikişer çıktı. Kalbi yerinden çıkarmış gibi hızla çarpıyordu. Jade'in çekip gitmesi fikrine katlanamıyordu. Hayatında ilk kez paniğe kapıldığını hissediyor ve bundan gerçekten hiç hoşlanmıyordu.

Yatak odasının kapısını açar açmaz onu gördü. Panik aniden vücudunu terk etti. Kapıyı sertçe kapatıp arkasına yaslandı.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Genç kadın onu görmemiş gibi davranıyor, yatağın kenarında durmuş, altın rengi elbisesini katlıyordu. Çantası açıktı ve neredeyse ağzına kadar doluydu.

"Toplanmayı bıraksan iyi edersin," dedi Caine ve sesinin bu kadar şiddetli çıkmasına kendisi bile şaşırdı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Jade onunla yüzleşmek için döndü. Gitmeden önce ona haddini bildirmeye kararlıydı ama ifadesini görünce umutsuzluğa kapıldı ve ona söylemek istediği sözleri unuttu.

Caine o kadar kızgındı ki çenesindeki kaslar seğiriyordu. Genç kadın cesaretini toplamaya çalışırken büyülenmişçesine ona baktı.

"Beni terk etmene izin vermeyeceğim Jade," dedi Caine. "Asla. Beni duyuyor musun?"

Köydeki herkesin onu duyabileceğini düşündü Jade. Kükremesi kulaklarını çınlatıyordu. Yavaşça kafasını iki yana salladı. "Bana fahişe dedin."

Üzüntülü ses tonu Caine'in içine işledi. Üskesinin bir kısmı geçti. "Hayır, sana fahişe demedim."

"Ama bunu düşündün," diyerek karşı çıktı Jade. "Bunu haykırmak üzcreydin."

"Bu doğru değil," dedi Caine. "Jade, konuşmamız gereken daha önemli meseleler var."

Jade derin bir nefes aldı. "Bana fahişe demenden daha mı önemli?" Adam kapıdan uzaklaşıp ona doğru yürüyünce, hemen bir adım geri çekildi. "Sakın yanıma gelme. Bana bir daha dokunmanı istemiyorum."

"yleyse hayatının geri kalanını perişan halde geçireceksin Jade. Çünkü sürekli sana dokunacağım."

"Beni gerçekten istemiyorsun," diye bağırdı Jade. "Sen benimsediğim o kırılgan ve zayıf kadını istiyorsun Caine. Beni tanıımıyorsun. Hayır, hem de hiç tanıımıyorsun," diye devam etti sözlerine kafasını sallarken. "Ben çok güçlü ve kararlıyım. Sadece sana ihtiyaımı varmış gibi yaptım, seni aptal adam, böylece yanımda kalmayı onur meselesi haline getireceğini biliyordum. Zayıf bir kadının başvuracağı bütün yöntemlere başvurdum. Ever, bunu yaptım! Her fırsatta şikâyet ettim ve istediğimi yaptırmak için sürekli ağladım."

Caine onu tutup kafasını kendisine doğru kaldırdı.

"Ben gidiyorum," dedi Jade. "Bunu o kalın kafana sok..."

"Kalıyorsun."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadıktan sonra gözyaşlarına boğuldu Jade.

Caine çenesini onun başının tepesine koydu. "Hayır, ben-den nefret etmiyorsun," diye fısıldadı.

Sarsılarak hıkırırken, "Sana dair her şeyden nefret ediyorum," diye sızlandı Jade. "Ama en çok da benimle elişmenden nefret ediyorum."

"Jade?"

"Ne?"

"Gzyaşların şimdi de sahte mi?"

Jade gözyaşlarına Caine'e anlaşılır bir şekilde cevap verecek kadar bile engel olamadı. "Kesinlikle öyle," diye kekeledi. "Ben asla ağlamam," diye ekledi bir süre sonra. "Sadece zayıf kadınlar ağlar."

"Ama sen zayıf değilsin, değil mi sevgilim?" diye sordu Caine. Gülümsemesi ve sesi nazik olsa da tutuşu demir kadar sertti. Ve hayatının geri kalanı boyunca onu kollarının arasında tutmak istiyordu. "Jade?"

"Yine ne var?"

"Seni seviyorum."

Jade bu söze karşılık vermedi ama titremeye başladı.

Caine onu korkuttuğunu anladı. "Sürekli kafamı karıştırıyorsun," diye fısıldadı. "Tanrı yardımcım olsun çünkü seni seviyorum."

"Seni sevmeyeceğim," diye kekeledi genç kadın. "Senden hoşlanmıyorum bile. Sana güvenmeyeceğim de." Yapmayacağı şeylerden oluşan listeyi işitilebilir bir şekilde hıçkırarak bitirdi.

Caine onun iddiaları karşısında üzülmüş görünmüyordu. "Seni seviyorum," dedi tekrar. "Şimdi ve sonsuza dek."

Jade ağlarken ona sarılmaktan memnundu. Tanrı aşkına, içinde büyük bir gözyaşı stoğu vardı.

On dakika boyunca öylece durduktan sonra Jade nihayet kendini toparlayabildi. Yanaklarını adamın ceketinin yakasına silip ondan uzaklaştı. "Aşağı insan iyi olur," diye fısıldadı.

"Sensiz olmaz," diyerek karşı çıktı Caine.

"Hayır," dedi genç kadın. "Nathan ve Harry ağladığımı anlarlar. Burada kalacağım."

"Jade, bunu erteleyemezsin..." Caine, cümlesini tamamlamadan sordu: "Ağladığınızı bilip bilmemelerinin ne önemi var?"

"Ağladığımı anlarsa umdukları gibi olmadığımı düşünürler."

"Bununla ne demek istediğini açıklamaya çalışır mısın?" diye sordu Caine nazikçe.

Genç kadın ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Şanımlı korumalıyım Caine." Yatağın yanına gidip oturdu. "Bundan bahsetmek istemiyorum." Derin bir iç çektikten sonra ekledi: "Ah pekâlâ. Aşağıda görüşürüz..."

Caine ona bakarak kafasını salladı. "Seni bekleyeceğim."

"Bana güvenmiyorsun değil mi?"

"Hayır."

Caine onun öfkelenmesini bekledi. Ama Jade omzunu silkemekle yetinerek onu şaşırttı. "Güzel," dedi. "Bana güvenme Caine. İlk fırsatta gideceğim. Burada kalıp beni terk etmeni beklemeyeceğim. Ben bir aptal değilim."

Caine nihayet anladı. Jade artık ondan korkusunu ve kırıl-ganlığını saklamıyordu. "Seni terk edeceğimden eminsin, öyle değil mi?"

"Elbette."

Jade kendinden öylesine emin görünüyordu ki Caine nasıl devam etmesi gerektiğini bilemedi. "Sana az önce seni sevdiğimi söylememe rağmen hâlâ..."

"Nathan ve Harry de beni seviyor," diyerek onun sözünü kes-ti.

Caine pek işe yaramayacağını düşünerek onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmaktan vazgeçti. Bekleyip kalka-nını indirmenin başka bir yolunu bulmaya karar verdi.

İçinden birden aşağı inip Nathan ve Harry'yi öldürmek geldi. Ama bunun yerine sadece içini çekti. Onun için geçmişi değiştiremezdi. Hayır ama ona güvenli ve huzurlu bir gelecek verebilirdi.

"Seni asla terk etmeyeceğim..." Kendine engel oldu.

"Pekâlâ, Jade. Beni ne zaman terk etmek istiyorsan edebilirsin." Kadın bu sözlerle gözlerini kocaman açarak karşılık verdi. Yine ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Caine kendini bir canavar gibi hissetti. "Ne zaman gitmek istiyorsan gidebilirsin."

Jade bakışlarını kucığına çevirdi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Caine yavaşça. "Sadece bilmeni istediğim küçük bir detay var," diye ekledi.

"Ne?"

"Beni her terk ettiğinde peşine düşeceğim. Saklanabileceğin bir yer yok Jade. Seni bulup buraya geri getireceğim. Sen buraya aitsin."

Genç kadın onun elini itmeye çalıştı. "Beni asla bulamazsın," diye fısıldadı.

Caine onun sesindeki paniği duyabiliyordu. Öne doğru eğilip onu öptü. Kafasını çevirince, dudaklarını ıskaladı ama sonra yüzünü iki yanından sabit bir şekilde tutarak yumuşak dudaklarını esir aldı.

Sonra dili öpücüğü devraldı. Jade onu çimdikleyip öpücüğe derinlik katarken, boğazından boğuk bir ses çıktı. Genç kadının dili en sonunda onun kine süründü ve direnişi kayboldu. Kollarını beline dolayıp ona doğru eridi.

Yüzünü geri çekince ona tekrar, "Seni seviyorum," dedi Caine.

Ve Jade anında gözyaşlarına boğuldu.

"Sana seni sevdiğimi her söylediğimde böyle mi yapacaksın?" diye sordu Caine. Bıkkınlıktan ziyade genç kadın ona neşe veriyordu.

Jade kafasını salladı. "Henüz anlamıyorsun," diye fısıldadı.

"Henüz idrak edemedin Caine."

"Neyi anlamıyorum?" diye sordu Caine şefkat dolu bir sesle.

"Benim kim olduğumu," diye bağırdı Jade.

Caine tekrar içini çekti. Elini tutup onu odadan dışarı çıkardı. Antreya inen merdivenleri yarılacaklarında nihayet ona karşılık verdi. "Anlıyorum, tamam mı? Sen benimsin."

"Sahiplenici olmandan da nefret ediyorum," dedi Jade onun arkasından.

Caine salonun kapısında durup onun elini bıraktı. "İçerideyken benden kaçmaya çalışırsan Tanrı'ya yemin ederim ki seni utandırırım. Anladın mı?"

Jade kafasını salladı. Caine kapıyı açarken onda bir değişiklik hissetti. Az önce kollarının arasında tuttuğu kadın girmişti. Jade oldukça sakın görünüyordu. Caine bu değişim karşısında o kadar şaşkındı ki kafasını sallamak zorunda kaldı.

"Artık hazırım," dedi Jade. "Ama Harry'ye birlikte olduğumuzu söylersen..."

"Söylemeyeceğim," diyerek onun sözünü kesti Caine sınırlarının bozulmasına izin vermeden. "Yanımdan ayrılmadığın sürece."

Genç kadın ona küçük bir bakış attıktan sonra yüzüne bir gülümseme takınıp içeri girdi.

O ve Caine içeri girer girmez sohbet kesildi. Jade şöminenin yanındaki koltuğun koluna oturup ona koltuğa oturmasını işaret etti.

"Akşam yemeğim hazır mı?" diye sordu Harry ona.

"Bir-iki dakika içinde hazır olur," diye yanıt verdi Jade. "Senin için en iyi yemeği pişirmelerini istedim amca. O yüzden uzun sürüyor."

Harry ona gülümsedi. "Benimle ilgilendiğin için çok şanslıyım Pagan."

"Ona Pagan deme."

Bu emir sert bir fısıltı gibi çıkmıştı. Jade Caine'in sesindeki kızgınlığı işitince ürperdi.

Harry gözlerini kısarak Caine'e bakarken Nathan sırtıttı. "Neden demeyecekmışız? Onun adı bu," diye çıkıştı.

"Hayır, onun adı Jade," diye karşılık verdi Caine.

"Benim adım Pagan." Jade'in sesi buz gibiydi. "Bundan hoşlanmıyor olabilirsin Caine ama bu..."

Caine onun elini tutup sıkarak açıklamasına mani oldu.

"Hâlâ inanmıyor," dedi Harry.

Jade amcasına karşılık vermeyip içinden onun haklı olduğunu düşündü. Caine her şeyi sindirmiş olsaydı elini tutuyor olmazdı. "Bütün kadınların zayıf olduklarına inanıyor amca," diye fısıldadı.

Harry güldü. Pagan'ın özel yeteneklerine dair birkaç hikâye anlatmak üzereyken köye gönderdiği adamlar geri döndüler.

Adamlar Harry'nin yanına koştular.

"Eee? Bana ne getirdiniz bakalım?"

"On bir çeşit," dedi iki denizciden kısa olanı.

Caine her boyutta ve şekilde gözlüğün Harry'nin kucağına düşmesini şaşkınlıkla izledi. Yaşlı adam ilk gözlüğü deneyip gözlerini kısarak Caine'e baktıktan sonra onu omzunun üzerinden attı.

"İşe yaramaz," diye homurdandı. Aynı şey sekizinci gözlüğe kadar devam etti. Sonra rahat bir nefes verdi. "Bu oldu," dedi.

"Amca, diğerlerini de dene," diye önerdi Jade. "Uyacak başka bir gözlük daha olabilir."

Harry öneriye kulak verip cebine bir gözlük daha attı. "İşinizi iyi yaptınız beyler. Sizinle gurur duyuyorum."

Caine'in başı öne düştü. Harry'nin adamlarının gözlükleri nasıl elde ettiğini düşününce istemeye istemeye de olsa gülmüştü.

"Harry eve dönene kadar İngiltere'nin yarısı gözlerini kısıyor olacak," dedi Colin tok bir sesle gülererek.

"Hakaret mi ediyorsun evlat?" diye sordu Harry.

"Hayır, sadece dürüst oluyorum," diye yanıt verdi Colin.

O sırada Sterns kapıyı açıp yemeğin servis edilmeye hazır olduğunu söyledi.

Harry sandalyesinden fırladı. Önündeki tabureyi tekme-lerken Nathan ve Colin yolundan çekildiler. "Benimle geliyor musun kızım?" diye sordu Jade'in yanından geçerken.

Caine onun elini daha sıkı tutunca, "Hayır, amca, ben burada kalacağım," diye seslendi Jade. "Açıklamam gereken küçük bir şey var. Adamlarınla birlikte yemeğin tadını çıkar."

Harry odadan çıkar çıkmaz Jade adamların onu takip etmesini işaret etti. Jimbo'nun karşı çıkmak ister gibi bir hali vardı. İfadesinde düşmanlık gizliydi ve hedefi Caine'di.

Jade, Jimbo'ya bakmakla yetindi. Onun sessiz mesajını alan iriyarı adam apar topar odadan çıktı.

"Kapıları arkandan kapa," diye seslendi genç kadın.

"Seslenirsen seni duyamam," diyerek karşı çıktı Jimbo.

"Beni duyacaksın," diye söz verdi Jade.

"Beni de duyacaksın," dedi Nathan yavaşça. "Kız kardeşimle ilgilenebilirim Jimbo."

"Bunu henüz kanıtlamış sayılmazsın," diye herkesin işitebileceği kadar yüksek sesle homurdandı Jimbo. Caine'e son kez baktıktan sonra kapıları kapadı.

"Sorunu Caine'e açıklayacak kadar dinlendin mi? Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum Colin, böylece buradan ayrılabilirim."

Caine bir kez daha Jade'in elini sıkı.

"Evet, yeterince dinlendim," dedi Colin. Nathan'ın kafasını

salladığını gördükten sonra tekrar Caine'e döndü. "Oxford'da son senemdeyken, Willburn isimli bir adam bana yaklaştı. Savaş Bakanlığı'ndandı ve İngiltere için gizli görevlerde çalışacak adamlar arıyordu. Ülkemiz o zaman henüz Fransa'yla resmen savaş halinde değildi ama herkes savaşın yaklaştığının farkındaydı. Her neyse, Willburn senin Richards için çalıştığını biliyordu. Yine de gizlilik yemini ettim. O zaman görevlerimi neden seninle konuşamayacağımı merak etmem gerekirdi Caine ama etmedim. Sen de işinden hiç bahsetmediğin için böyle olması gerektiğini düşündüm. Açıkçası bu casusluk işine hayran kalmıştım." Utangaç bir ifadeyle ekledi: "Bir süreliğine kendimi İngiltere'nin kurtarıcısı olarak gördüm."

"Nathan'la nasıl tanıştın?" diye sordu Caine.

"Willburn adına çalışmaya başladıktan neredeyse bir sene sonra. O zaman çeşleştirilmiştik. O da benim gibi işe alınmıştı. En sonunda Nathan ile çok iyi dost olduk." Duraksayıp arkadaşına gülümsedi. "Nathan sevilmesi zor bir adam."

"Fark ettim," dedi Caine.

"Devam et Colin," diye emretti Nathan.

"Nathan'ın güvenini kazanmak uzun zaman aldı, aslına bakarsan birlikte bir sene çalıştıktan sonra mümkün oldu. Bu süre boyunca bana hiç güvenmedi. Ama sonra, Fransa'dan dönerken, bana Pagan'ın bulduğu mektuplardan bahsetti."

Colin duruşunu değiştirirken acıyla suratını buruşturdu. İfadesi herkesten önce Nathan'ın dikkatini çekti ve hemen arkadaşısı için tabureyi düzeltti. Onun gibi iriyarı bir adamdan beklenmeyecek bir nezaketle Colin'in yaralı ayağını kaldırdı ve topuğunun altına bir yastık yerleştirdikten sonra, "Şimdi daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Colin. "Nerede kalmıştım?"

Caine, Nathan'ı izliyordu. Nathan'ın gözlerindeki endişeyi hâlâ görebiliyordu. Birden adamdan nefret edemeyeceğini anladı.

Ancak bu farkındalık büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Caine ondan nefret etmek istiyordu. Alçak herif kız kardeşini terk etmiş, onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmıştı. Jade'in kalbinin etrafını kalkanlarla çevirmesinin ve bu kadar acı çekmesinin sebebi oydu.

Ama Colin yaşıyordu.

"Caine?" dedi Colin kardeşini tekrar sohbete çekerek. "Hükümetin içinde başka bir hükümetin faaliyet göstermesinin mümkün olabileceğine inanıyor musun?"

"Her şey mümkün," dedi Caine.

"Mahkemeyi duydun mu?" diye sordu Colin. Sesi fısıltıdan ibaretti.

Colin ve Nathan birbirlerine bakarak kafalarını salladılar. Caine'in inkâr ettiğini duymaya hazırlıklıydı. Ve sonra, ortaya çıkardıkları gerçeklerle onun nefesini keseceklerdi.

"Evet, mahkemeden haberim var."

Colin şaşırdı. "Var mı?"

"Ne zaman?" diye sordu Nathan. "Nasıl?"

"Babanın ölümünden hemen sonra bir soruşturma yapıldı Nathan. Kont her türlü sarsıcı faaliyetle ilişkilendirildi. Topraklarına el koyuldu, çocukları fakirliğe terk edildi..."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Nathan.

Caine, Jade'e baktıktan sonra yanıtladı. "Bana babasının kim olduğunu söyleyince, Lyon'dan araştırma yapmasını istedim."

"Kim bu Lyon?" diye sordu Nathan.

"Bir arkadaşımız," diye yanıtladı Colin.

"Güvenilir mi?" diye sordu Nathan.

"Evet, güvenilir," dedi Colin kardeşinden önce. "Caine, çok iyi düşünmüşsün. Lyon benim gibi yanlış kişilere sormaz."

Rahatsız pozisyonu sebebiyle Jade'in sırtı ağrımaya başladı. Elini Caine'in elinden çekince özgür kalmasına şaşırdı. Ama gitmeye kalkışmayacak kadar akli başındaydı. Caine, tehdidinde dile getirdiği gibi onu utandırabilirdi.

Harry'nin kalktığı sandalyeye geçip oturdu.

"Lyon kimseye soru sormadı," diye açıkladı Caine. "O sadece dosyalardaki bilgilere göz attı."

"Bu mümkün değil," diyerek araya girdi Jade. "Babamın dosyası kayıp."

Caine bu ilgi çekici söze tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. "Dosyanın kayıp olup olmadığını nereden biliyorsun?"

Umursamazca omzunu silkti ve "Çünkü onu ben aldım," diye itiraf etti Jade.

"Sen ne yaptın?"

"Caine, mesele dosya değil..."

"Öyleyse Lyon nasıl..." diye söze başladı Nathan.

Caine kaşlarını çatarak ona bakarken Jade kardeşine yanıt verdi. "Richards Lyon'ın olduğu gibi benim de amirimdi. Kendi kayıtları var. Lyon o dosyaları okudu."

"Babam soruşturmadan sonra aklandı mı?" diye sordu Nathan.

"Hayır," dedi Caine. "Cezalandırılmadı da. Yeterli kanıt yoktu."

"Artık var," diye fısıldadı Jade.

"Babanı aklayacak kanıt mı?" diye sordu Caine.

"Hayır, onu suçlayacak kanıt. Babamın mektuplarını okudum."

Jade'in sesindeki üzüntü Caine'in yüreğinin sızlamasına neden oldu. Caine kandırıldığı için hâlâ onun boğazına yapışmak istiyordu, fakat aynı zamanda onu öpmek için de yanıp tutuşuyordu.

"Caine, nasıl gülümseyebiliyorsun?" diye sordu Colin. "Şimdi bunun sırası..."

"Özür dilerim," dedi Caine, gülümsediğinin farkında değildi. "Dalmışım."

Bu itirafı dile getirirken Jade'e baktı. Genç kadın ise ellerine bakıyordu.

"Devam et Colin," diye emretti Caine dikkatini tekrar kardeşine vererek.

"Babalarının cenazesinden kısa bir süre sonra Pagan... Demek istediğim Jade, Kara Harry'nin yanına gitti. Kont, Harry'ye güveniyordu."

"Buna inanmak güç," diyerek araya girdi Caine.

"Harry iyi bir adam," dedi Jade. "Temiz bir kalbi var."

"Öyle olduğuna eminim," diyerek ona katıldı Caine. "Fakat başka bir yakın arkadaşı olduğundan bahsetmiştin... Seni ve Nathan'ı evine kabul etmeye çok daha istekli olan Leydi Briars adında bir kadından. Babanın o kadın yerine neden bir hırsız seçtiğini anlayamıyorum..."

"Bu bir güven meselesiydi," diye açıkladı Nathan. "Babamın kalbi İngiltere'ye karşıydı Caine. İkimizin de burada güvende olacağımızı sanmıyordu. Harry bizim için en iyi çözümdü."

"Neden güvende olacağınıza inanmıyordu?"

"Mektuplar," dedi Colin. "Kont diğer iki kişiden aldığı bütün mektupları saklamış. Nathan'ın babasının operasyon adı Tilki ve mahkemedeki üç kişiden biriydi. Diğerleri Buz ve Prens."

"Babam çok idealist bir adamdı," diyerek araya girdi Nathan. "En başta, sanırım mektupları gelecek nesiller için sakladı. İngiltere için... Kahramanca bir şey yaptığına inanıyordu. Ama işler hızla kötüye gitti. Çok geçmeden bunun sadece mahkemenin iyiliğine olduğu ortaya çıktı. Güç alanlarını genişlettiği sürece her şey makuldü."

"Bu yavaş bir değişim oldu," dedi Colin. "İlk mektuplar 'İngiltere'nin iyiliği için' diye bitiriliyordu. Ama onuncu, belki de on birinci mektuptan sonra mektupların kapanışı değişti."

"Nasıl?" diye sordu Caine.

"Mahkemenin iyiliği için' sözünü kullanmaya başladılar," diye yanıtladı Colin. "Mektubunu ilk bu şekilde bitiren Buz'du, diğer ikisi de onu izledi. Ve böylece yozlaşmaları tamamlanmış oldu."

"Bundan uzun bir süre önce bağımsız hareket etmeye başlamışlardı," dedi Nathan.

"İyi niyetle söylenen yalan mubahtır," diye açıkladı Colin kardeşine. "Yaptıkları şeyin ülkenin yararına olduğuna inandıkları sürece her şeyi haklı çıkarabilirler."

"Tıpkı senin izlediğin yol gibi Jade," dedi Caine.

Bu söz karşısında Jade o kadar şaşırdı ki gözleri kocaman oldu. "Hayır, hiç de benim izlediğim yola benzemiyor," diyerek karşı çıktı. "Caine, ben babam gibi değilim. Yaptıklarını onaylamıyorum. Böyle söylemek günah olsa da ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. O kendi yolunu seçti."

"Babanın topraklarına ve varlığına el koyuldu," dedi Caine.

"Evet," dedi genç kadın, bu sözle nereye varmak istediğini merak ediyordu.

"Bu yüzden zenginlerden çalıyorsun Jade. Bana kalırsa, onlarla ödeşiyorsun."

"Hayır, ödeşmiyorum!"

"Güç yozlaştırır," dedi. Caine. "Kesin güç daha çok yozlaştırır."

"Bana Machiavelli'den alıntı yapmana gerek yok Caine. Mahkemenin kesin gücün peşinde olduğuna katılıyorum."

"Sen de aynı yoldaydın."

"Değilim," diye bağırdı Jade.

"Yolda mıydı?" diye sordu Colin.

"Evet, geçmiş zamanı kastediyorum," dedi Caine. Sesi sertti.

"Öyleyse..." diye söze başladı Colin.

"Şimdi sırası değil Colin," diye emretti Caine.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu genç kadın. "Ben hiçbir zaman gücün peşinde olmadım."

Caine bu itiraza aldırmadı. "Bana geri kalanını anlat," diye emretti Nathan'a.

"Babamız fikrini değiştirdi," dedi Nathan. "Hammond isimli amirinin temizlenme fikri vicdanını rahatsız etmeye başlamış."

"Temizlemek mi?" diye alay etti Colin. "Böylesine çirkin bir şey için ne hoş bir kelime."

"Hammond üçünün amiriymiş," diyerek araya girdi Nathan. "Buz, Prens ve Tilki'nin. Her neyse, en başta onlara emredileni yerine getiriyorlarmış. Ama çok geçmeden bağımsız hareket etmeye başlamışlar. Hammond yaptıkları şeylerin içyüzünü öğrenmeye başlamış ve üçlü amirin onlardan şüphelenmeye başladığını fark etmiş. Buz onu temizleme fikrini ortaya atmış."

"Babam Hammond'ı öldürmedi," dedi Jade. "Babam amirini uyarmak için Londra'ya gittiği sırada öldürüldü. En azından, parçaları bir araya getirdiğimizde bu sonuca varabildik."

"Kim öldürüldü? Baban mı yoksa Hammond mı?"

"Babamız," diye yanıtladı Nathan. "Hammond'a bir an önce onunla görüşmesi gerektiğini, bunun ölüm kalım meselesi olduğunu belirten bir not göndermiş."

"Peki bu parçaları nasıl bir araya getirdiniz?" diye sordu Caine.

"Hammond bana babamın cenazesinde notu gösterdi," diye yanıtladı Nathan. "Bana bu acil meseleyle ilgili herhangi bir şey bilip bilmediğimi sordu. Elbette hiçbir şey bilmiyordum. O sırada yatılı okuldaydım. Jade ise anlayamayacak kadar küçüktü."

"Babamız Harry'ye her şeyi anlatıp sakladığı mektupları ona vermiş."

"Ve Harry büyüdüğünüzde size her şeyi anlattı, öyle mi?" diye sordu Caine genç kadına.

Jade kafasını salladı. Ona bakmayı reddediyordu, bakışları hâlâ kucagındaydı. "Harry, Nathan'ın bizimle gelmesini istedi. Babamızın bir gemisi vardı ve Harry korsan olmakta kararlıydı. Nathan okulunu bitirmek istedi. Harry'nin beni güneydeki bir adaya götürdüğünü ve gelip beni alana kadar orada güvende olacağımı düşündü."

"Pagan isimli korsanın yaramazlıklarını duyduğumda, itiraf etmeliyim ki bir kez bile onun Harry olabileceği aklıma gelmedi," diyerek araya girdi Nathan.

"Neden Jade'i almaya gitmedin?" diye sordu Caine.

"Gelemezdi," dedi Jade kardeşinden önce davranarak. "Harry ve ben hiçbir zaman aynı yerde uzun süre kalmıyorduk. Üstelik Nathan'ın o zaman kendi sorunları vardı. Babamızın düşmanları mektupların saklandığını biliyorlardı. Onları bulmak istiyorlardı. Nathan'ın odaları araştırıldıktan son-

ra onu rahat bıraktılar... En azından bir süreliğine, biz kendi soruşturmamıza başlayana kadar."

"Mektuplar sizde miydi?" diye sordu Caine. "Yoksa Harry onları güvenli bir yere mi sakladı?"

"Onları Zümrüt'e sakladık," diye yanıtladı Jade.

"Onları istiyorum," dedi Caine. "Bu gemi adamlardan birini gönderebileceğimiz kadar yakında mı? Ya da..."

"Gidip onları getirmeye gerek yok. İçeriklerinden sana bahsedebilirim," dedi Jade araya girerek.

"Kelimesi kelimesine," dedi Colin. "Pagan'ın bir şeyi sadece bir kez okuması hayatının geri kalanı boyunca ezberinde olması için yeterlidir."

Caine bu yeteneği tuhaf bulmuş olsa da dile getirmedi. Jade sessiz kaldığı için ona minnettardı.

"Pagan, Caine için mektupları oku," dedi Nathan.

"Ona bir kez daha Pagan derseni seni fena benzetirim."

Nathan uzunca bir süre kaşlarını çatarak Caine'e baktıktan sonra pes etti. "Pekâlâ," diye çıktı. "Ona Jade diyeceğim ama sırf kimsenin lakabını duymasını istemediğim için."

"Sebebinin ne olduğu umrumda değil, Jade demen yeterli," dedi Caine dişlerini sıkarak. "Lanet olsun, uyum sağlamaya çalışıyorum ama Tanrı'ya yemin ederim ki bu iş bittiğinde, küstahlığından eser kalmayacak."

Jade kavganın kaçınılmaz olduğuna inanıyordu. Anlatmaya başlayınca herkesin dikkatini çekti. Mektupları dile getirmesi yarım saatten uzun sürdü. Tek bir kelimesini bile arlamadı. Ve sözlerini bitirdiğinde uzun bir süre kimse konuşmadı. Herkes az önce verdiği bilgileri sindiriyordu.

Sonra Colin konuştu. "Pekâlâ," dedi. "İlk mektup William isimli bir adam tarafından Thorton'a yazılmış... O Nathan ve Jade'in babası oluyor."

"O zaman onlara operasyon isimleri henüz verilmemişti," dedi Jade.

"Evet," diyerek ona katıldı Colin. "Sonra Thorton Tilki, William Prens oldu. Buz başka bir hikâye. Kimliğine dair hiçbir fikrimiz..."

"Colin, kimliği hakkında daha sonra fikir yürütebiliriz," diyerek onun sözünü kesti Nathan.

Colin kafasını salladı. "Willburn'e gidip ona mektuplardan söz ettim Caine. Nathan ve ben ona güvenmek zorunda olduğumuza karar verdik. Ne de olsa bizim amirimizdi ve bizimle ilgilenmişti. Bugüne kadar mahkemeye bir ilgisi olduğuna hiç inanmadım."

"Sen masumsun," diye homurdandı Nathan. "Elbette, o adilerle işbirliği içindeydi."

"Öncelikle bunu bana kanıtlamalısın," diye çıkıştı Colin. "Ancak o zaman sana inanırım."

Nathan kafasını salladı. Tekrar Caine'e döndü. "Sonradan tuzak olduğunu anladığımız bir görev için güneye gönderildik. Sınırda iki muhbirle buluşmamız gerekiyordu. Ne olduğunu anlamadan, ikimiz de bağlandık ve ağızlarımız tıkandı, sonra da suya atıldık."

"Her şeyi anlatmayacaksın, değil mi?" diye sordu Jade. "Buna gerek yok Colin."

Ne Nathan ne de Colin onun sesindeki korkuyu hissetti. Ama Caine fark etti ve hemen ona baktı.

"Devam et Colin," diye homurdandı Nathan.

Caine, Jade'in ellerini kenetlediğini gördü. O an onu dehşete düşüren bir şeye tanık olmuş olabileceği aklına geldi.

"Suya ilk düşen ben oldum," dedi Colin ve tekrar Caine'in dikkatini çekti. "Bacaklarıma uzun ve hafif kesikler attıktan

sonra beni rıhtımdan attılar. Nathan ne yapmaya çalıştıklarını anladı ama Tanrı'ya şükür ki ben o zaman ne yaptıklarının farkında bile değildim. Hâlâ şansım olduğunu sanıyordum."

Colin'in ifadesine bir karaltı çöktü. Nathan da onun kadar keyifsiz görünüyordu.

"Shallow Wharf yakınlarda olduğu için birkaç gün Jade ve Kara Harry'nin yanında kaldık. Colin o zamanlar onun Pagan olduğunu bilmiyordu elbette ve küçük kardeşime abayı yaktı," diye devam etti Nathan.

"Evet, bu doğru," diyerek ona katıldı Colin. Dönüp Jade'e göz kırptı. "Bana bir şans verersen hâlâ birlikte olabiliriz Jade."

Jade ona kafasını sallarken yüzünün kızardığını hissetti. "Çekilmezdin."

"Colin bir köpek yavrusu gibi onun peşinden hiç ayrılmıyordu," dedi Nathan. "Onunla ilgilenmediğini anlayınca o kadar hayal kırıklığına uğradı ki onu içmeye götürmek zorunda kaldım."

"O gece iki leydiye âşık oldum Nathan," dedi Colin.

"Onlar leydi değildi," dedi Jade.

"Hayır, değillerdi," dedi Nathan. "Nasıl hatırlayabiliyorsun Colin? Sen de sarhoştun."

Colin güldü. "Her şeyi hatırlıyorum," diye böbürlendi.

Caine sabrını korudu. Yüzlerindeki karanlık ifadeden hatıralarına katlanabilmeleri için şakalaşmaya ihtiyaçları olduğunu görebiliyordu.

Ancak Jade onun kadar sabırlı değildi. "Tommy ve ben görüşmeye giderken Nathan ve Colin'i takip ettik. Planları konusunda o kadar ağızları sıkıydı ki çok meraklandım. Ayrıca içimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı."

"Tommy kim?" diye sordu Caine.

Jade sandalyesinden fırlayıp odada koşarcasına ilerledi. "Nathan, sen bu hikâyeyi bitirirken, ben içecek bir şeyler getireceğim. Bu konuda konuşmaktan sıkıldım artık."

Nathan arkasından seslenmeye kalktı ama Colin elini arkadaşının koluna koyarak ona engel oldu. "Onun için zor," diye fısıldadı.

Nathan kafasını salladı.

"Elbette, onun için zor," diyerek araya girdi Caine sert bir tonla. "Tanrım, sizi görmüş olmalı..."

"Görmedi," diye fısıldadı Nathan. "Colin'in açıkladığı gibi, Colin'in bacaklarını kestikleri anda planlarının ne olduğunu anladım. Beni de kesmeye kalktıklarında onlarla mücadele ettim ve sonuçta sorun çıkardığım için vuruldum. Suyu düştüğümde omzum yanıyordu."

"Köpekbalıklarının ilgisini çekmek için bizi kestiler elbette. Atılan onca çöp yüzünden rıhtım leşçillerle kaynıyor. Kan cesede üşüşen sinekler gibi onları çekti."

Colin, Caine'in sabrının giderek azaldığını görebiliyordu. Kardeşi yüzünde kasvetli bir ifadeyle sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bize hoşgörülü ol Caine. Bu bizim için hatırlaması pek hoş olmayan bir hikâye."

Nathan kafasını salladı. "Güneş yeni batmıştı..."

"Ama yüzgeçlerini görebiliyordum," diyerek araya girdi Colin.

Caine sandalyesinin kenarında oturuyordu. Artık Jade'in kâbuslarının sebebini anlayabiliyordu. Rüyasında köpekbalıkları görüyordu. Tanrı aşkına, yaşadığı korku kalbinin hızla atmasına neden oldu.

"Pagan Tommy'ye bir tekne getirmesini söyledi, sonra bıçağını savurarak peşimizden suya girdi. Bizi oraya bırakan

adamlar işimizin bittiğinden eminlerdi ve çoktan gitmişlerdi. Pagan... Demek istediğim Jade, önce bana ulaştı. Sanırım ben daha yakındım. Her neyse, beni tekneye çekti. Beni tekneye bindirdikleri sırada köpekbalıklarından biri bacağımdan büyük bir parça kopardı. Tommy dengesi yitirip tekneden düştü. Bir daha suyun yüzeyine çıkamadı.”

Colin duraksayıp Nathan’a dönünce, arkadaşı kaldığı yerden devam etti.

“Hâlâ sebebini anlamıyorum ama köpekbalıkları benden uzak durdu. Deliye dönmüşlerdi ve Tommy’yi hedef aldılar. Jade o sırada Colin’i çoktan tekneye bindirmişti.”

“Yardım etmeye çalıştım,” diye fısıldadı Colin. Sesi boğuktu. “Ama bayılmışım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Zümrüt’teydim. Gördüğüm en tuhaf adam beni satranç oynamaya ikna etmeye çalışıyordu. Gerçekten Caine, cennette mi yoksa cehennemde mi olduğumdan emin değildim. Sonra Nathan’ın yanımdaki karyolada uyuduğunu gördüm. Kız kardeşini de gördüm ve birden her şeyi hatırladım. Bana her şey kısa bir süre önce olmuş gibi geliyordu ama aslında uzunca bir süre hasta yatmışım.”

Caine omuzlarındaki gerginliği hafifletmek için sandalyesinde arkasına yaslandı. Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra Colin ve Nathan’ın da aynı şeyi yaptığını gördü. “Biliyor muydu? Suyu girdiğinde köpekbalıkları olduğunu biliyor muydu?”

“Ah evet,” diye fısıldadı Nathan. “Biliyordu.”

“Tanrım, çok cesur olmalı...”

“Bu konuda konuşmak istemiyor,” diyerek araya girdi Colin.

“Ama rüyasında görüyor.”

“Ne?” diye sordu Nathan.

“Kâbuslar görüyor,” diye açıkladı Caine.

Nathan yavaşça kafasını salladı.

"Matthew ve Jimbo bizi öldürmeye çalışan alçak heriflerin peşlerine düşmek istediler elbette," dedi Colin. "Jade onlara izin vermedi. Ama geçerli bir sebebi vardı. Adamların amirlerine ikimizin de öldüğünü rapor etmesini istiyordu. Jade ancak bu şekilde güvende olacağımıza inanıyordu. Sanırım bu doğru karardı. Nathan ve ben bu hainliğin arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar bir süre ölü olmaya mecburduk."

"Lanet olsun, Caine, kendi hükümetimiz tarafından ortadan kaldırılmaya çalışıldık," diye homurdandı Nathan.

"Hayır," diyerek karşı çıktı Caine. "Hükümetinizin onlar adına çalıştığınızdan bile haberi yoktu. Richards ya da amirlerinden birine hiç rapor verdiniz mi? Hiç tanındınız mı..."

"Hadi söyle," diyerek araya girdi Colin.

"Pekâlâ," dedi Caine. "Mahkeme için çalışıyordunuz."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum," diye fısıldadı Colin.

"Emin olamazsın," diyerek ona itiraz etti Nathan.

"Richards ölüm haberinizi alana kadar bakanlık adına çalıştığınızdan habersizdi Nathan. Şimdi bu konuyu soruşturuyor."

"Öyleyse öldürülecek," diye tahminde bulundu Nathan.

"Gizlice soruşturuyor," diye düzeltti onu Caine.

"Lanet olsun, hata yaptığımı biliyorum," diye homurdandı Nathan. "Neredeyse ölecektin Colin. Seni bu işe hiç karıştırmamalıydım."

Colin kafasını salladı. "Biz ortağız, unuttun mu?" Kardeşine dönüp sordu: "Richards'ın güvenilir olduğuna inanıyor musun?"

"Ona canımı emanet edebilirim. Jade'in bir an önce ona mektupları vermesi ya da içeriklerini anlatması gerekecek."

"Kopyalarını çıkarabiliriz," diye önerdi Colin. "Böylece orijinalleri güvende olur. Kimse Zümrüt'ü bulamaz."

"Gemi ismini ondan alıyor, değil mi?" diye sordu Caine. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Bunu daha önce anlamalıydım. Gözleri zümrüt yeşili, özellikle de sinirlendiğinde."

"Evet, Harry onu düşünerek gemiye ismini verdi," dedi Colin. "Şimdi neden hedef haline geldiğini anlıyor musun?"

Caine kafasını salladı. "Evet. Pagan'ı arıyordum. Mahkeme korsanı bulup gerçeği öğrenmem riskiyle karşı karşıya kalamazdı."

"Hâlâ tehlikedesin Caine," diyerek ona hatırlattı Colin.

"Ama bu uzun sürmeyecek," dedi Caine. "Bir planım var."

Colin, Nathan'a sırtıttı. "Sana bir planı olacağını söylemiştim." Sesindeki rahatlamayı gizleyemedi.

Jade odaya döndü. Artık daha sakin ve rahat görünüyordu. Caine, onun kendisine bakmadığını fark etti. Genç kadın şöminenin önündeki sandalyeye dönüp yerini alırken ona tek bir bakış bile atmadı.

"Sterns senin ve Nathan için iki oda hazırlanmasını emretti," dedi Colin'e. "Odan hazırlanır hazırlanmaz yukarı çıkıp dinlenmelisin."

"Burada kalmamız gerektiğinden emin misin?" diye sordu Nathan. Colin'i dürttü. "Kasabadaki evim gözlerden uzakta. Son görevimizden önce tadilatı bitirmiştım," diye ekledi Caine'e bakarak. "Orada çok rahat ederiz."

Colin sırtıttı. "Evin hakkında o kadar çok şey duydum ki her odasını ezbere biliyorum. Sürekli bundan bahsedip durdun."

"Pekâlâ, öyleyse benimle aynı fikirde olmalısın. Caine, orası şu an İngiltere'deki en güzel ev... Jade, neden kafanı sallıyor-

sun? Evimin ihtişamlı olduğunu düşünmüyor musun yoksa?"

Genç kadın ona hafifçe gülümsedi. "Ah evet Nathan, evin oldukça ihtişamlıydı."

Nathan irkildi. "İhtişamlıydı mı?"

"Korkarım senin için üzücü olabilecek bazı haberlerim var Nathan."

Nathan öne doğru eğildi. "Ne kadar üzücü?"

"Bir yangın çıktı..."

"Yangın mı?" Sesi boğuluyormuş gibi çıkınca Colin onun sırtına vurmamak için kendini zor tuttu.

"Oldukça büyük bir yangındı Nathan."

Nathan suratını buruşturdu. "Ne kadar büyük bir yangındı Jade?"

"Görkemli evin yanıp kül oldu." Nathan birkaç küfür homurdanırken, Jade, Caine'e döndü. "Sana çok üzüleceğini söylemiştim."

Caine Nathan'ın üzülmüş olmaktan daha kötü göründüğüne karar verdi. Jade'in kardeşi birini öldürmek istiyormuş gibiydi. Ahırını yandığında Caine de aynı şeyi hissettiği için onu anlıyordu tabii.

Nathan derin bir nefes alıp Colin'e döndü. "Lanet olası son odayı yeni bitirmiştim," dedi sızlanarak.

"Evet, yeni bitirmişti," diyerek araya girdi Jade, kardeşine destek vererek. "Lanet olası son oda."

Caine gözlerini kapadı. "Jade, bunun bir yalan olduğunu sanıyordum."

"Neyin yalan olduğunu sanıyordun?" diye sordu Colin.

"Her konuda yalan söylemedim," diyerek söze girdi Jade.

"Peki tam olarak hangi konuda yalan söyledin?" diye sordu Caine.

"Benimle bu ses tonuyla konuşmana gerek yok bayım," diye karşılık verdi Jade. "Sadece cinayete tanık olduğum konusunda yalan söyledim," diye ekledi kafasını sallayarak. "O an aklıma gelen en iyi şey buydu. En azından, sanırım yalan söylediğim tek şey bu. Aklıma başka bir şey gelirse söylerim, olur mu? Şimdi suratını asmayı bırak Caine. Eleştirel olmanın sırası değil."

"Siz ikiniz tartışmayı daha sonraya saklayabilir misiniz?" diye sordu Nathan. "Jade? Bana yangının nasıl başladığını anlat. Dikkatsiz biri..."

"Kastıyordu, yanlışlıkla çıkmadı," diye açıkladı Jade. "Evinin yakmaya kalkışan kişiler her kimse, ne yaptıklarını biliyorlardı. Hiçbir yeri atlamadılar. Şarap mahzeni bile mahvoldu Nathan."

"Lanet olsun, şarap mahzeni de mi?" diye haykırdı Nathan.

"Sanırım mektupları yok etmeye çalışıyorlardı," dedi Jade. "Evin altını üstüne getirerek mektupları bulamadıkları için evi yakmaya..."

"Evimi yağmaladılar mı?" diye sordu Nathan. "Ne zaman?"

"Evi yakmadan bir gün önce," dedi genç kadın. "Ah evet, şimdi hatırladım," diye ekledi Caine'e göz atarak. "Merdivenlerden düştüğüm konusunda da yalan söyledim. Ben..."

Nathan derin bir nefes alınca dikkatler ona çevrildi. "Bu iş bittiğinde evi yeniden inşa edeceğim. Peki ya ahır Jade? Ahır yerinde duruyor mu?"

"Ah evet, ahıra dokunmadılar Nathan. O konuda endişelenmene gerek yok."

Caine Jade'i izliyordu. Gözlerindeki endişe o kadar belirgindi ki Nathan'ın üzücü haberlerin henüz bitirmediğini nasıl fark etmediğini anlayamıyordu.

"Evine olanlara üzüldüm," dedi Colin.

"Evet," diye karşılık verdi Nathan. "Ama ahır iyi durumda. Colin, çiftlik hayvanlarımı görmelisin. Özellikle de servet ödediğim Arap atını ama o paraya değdi. Ona Şimşek adını verdim."

"Şimşek mi?" diye sordu Colin bu saçma isme gülümseyerek. "Bu isimde Harry'nin payı varmış gibi geliyor."

"Var," diye itiraf etti Nathan sırıtarak. "Yine de bu isim ata yakışıyor. Rüzgâr kadar hızlı koşuyor. Sadece Jade ve ben ona binebiliyoruz. Onu görünceye kadar bekle..." Nathan, Jade'in ona yine kafasını salladığını görünce böbürlenmeyi bıraktı. "Ne oldu Jade? Şimşek'in rüzgâr kadar hızlı olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Ah evet Nathan, Şimşek rüzgâr kadar hızlıydı."

Nathan ağlayacak gibi oldu. "Hızlı mıydı?"

"Korkarım senin için üzücü bir haberim daha var Nathan. Küçük bir talihsizlik oldu ve atın o güzel kahverengi gözlerinin ortasından vuruldu."

Caine tekrar sandalyesinde öne doğru eğildi. Genç kadının kardeşine anlattığı şeylerin sert darbesini hissetti. "O konuda da yalan söylemediğini mi söylüyorsun?"

Jade tekrar kafasını salladı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Nathan. "Şimşek'i kim vurdu?"

Genç kadın Caine'e dik dik baktı. "Sana üzüleceğini söylemiştim," diye homurdandı.

"Bunun benim suçum olmadığı kesin," diye karşılık verdi Caine. "O yüzden bana öyle sinirli bir şekilde bakmaktan vazgeçebilirsin."

"Onu Caine mi vurdu?" diye kükredi Nathan.

"Hayır," dedi Jade hemen. "O sadece üzüleceğine inanmadı. O zaman Caine'le tanışmamıştım bile."

Nathan minderlere yığılıp gözlerini eliyle kapadı. "Kutsal olan bir şey yok mu?" diye feryat etti.

"Anlaşılan Şimşek değilmiş," diye alaycı bir şekilde araya girdi Caine.

Nathan öfkeyle ona baktı. "O çok güzel bir attı."

"Öyle olduğuna eminim," diyen Caine tekrar Jade'e döndü. "Bana bu konuda doğruyu söylüyorsan, o halde bu..."

"Bana hakaret etmekten vazgeçersen çok hoşuma gider Caine," diye çıkıştı genç kadın.

"Jade her zaman gerçeği söyler," diyerek onu savundu Nathan.

"Öyle mi?" dedi Caine yavaşça. "Henüz o yanını görmedim. Onunla tanıştığım andan beri yalan söylemekten başka bir şey yapmadı. Öyle değil mi tatlım? Ama tüm bunlar artık değişecek, değil mi?"

Jade ona yanıt vermeyi reddetti.

"Tatlım, neden Nathan'a kötü haberin geri kalanını vermiyorsun?"

"Geri kalanı mı? Tanrım, dahası mı var?"

"Sadece biraz daha," dedi Jade. "Güzel at arabanı hatırlıyormusun?"

"Sakın at arabama da bir şey olduğunu söyleme Jade," diye kısık sesle inleyerek itiraz etti Nathan.

Nathan bir dizi küfür sayarken genç kadın Colin'e döndü. "Onu görmeliydin Colin. Muhteşemdi. İçi çok geniş ve rahatı. Nathan koltukların arkasını yumuşak deriyle kaplatmıştı."

Colin anlayışlı görünmeye çalıştı. "Öyle mi?" diye sordu.

"Biri onu meşaleyle ateşe verdi," dedi Jade.

"Biri neden öylesine güzel bir aracı mahvetmek ister ki?"

Bu soruyu Caine yanıtladı. "Kız kardeşin önemli bir detayı

atladı... Ateşe verildiği sırada aracın içindeymiş."

Bu sözce ilk tepkiyi Colin verdi. "Tanrım, Jade. Bize neler olduğunu anlat."

"Caine az önce söyledi," dedi genç kadın.

"Hayır, tam olarak ne olduğunu söyle," diye üsteledi Colin. "Ölebilirdin."

"Amaçları buydu," dedi bıkkınlıkla dolu bir sesle. "Beni öldürmek istediler. Evin kül olduktan sonra ar arabası hazırlandı ve Londra'ya doğru yola çıktım. Seni bulmak istiyordum Nathan..."

"Yanında kaç adam vardı?" diyerek onun sözünü kesti Caine.

"Hudson yanıma iki adam verdi," diye yanıtladı Jade.

Caine kafasını salladı. "Bana İngiltere'de sadece iki haftadır bulunduğunu söylediğini sanıyordum."

"Aslına bakarsan, biraz daha uzun bir süredir İngiltere'deydim."

"Ne kadar süredir?"

"İki aydır," diye itiraf etti Jade. "Bu konuda yalan söylemek zorundaydım."

"Bana gerçeği söyleyebilirdin."

Sinirleniyordu. Jade ise onun bu halini umursamayacak kadar kızgındı. "Öyle mi? Peki sana Pagan olduğumu, Winters'ı kaçırıp Nathan'a teslim ettiğimi söyleseydim, bana inanır mıydın? Ah ne fark ederdi ki? Beni dinlemezdin."

"Bir dakika," diyerek araya girdi Nathan. "Hudson kim Jade? Hudson'ın yanına iki adam verdiğini söyledin."

"Leydi Briars'ın işe aldığı uşak."

Nathan kafasını salladı. "Sonra ne oldu?"

"Londra'ya yaklaşmak üzereyken aynı üç adam bize tuzak kurdu. Kalın ağaç dallarıyla yolu engellediler. Bağırışmaları du-

yunca neler olduğunu görmek için pencereden eğildim. O sırada biri bana vurdu Nathan. Anında bilincimi yitirdim. Bayılmış olmalıyım ama bu olasılığı itiraf etmekten utanıyorum.” Jade dönüp Caine’e baktı. “Bayılmak gibi biri alışkanlığım yoktur.”

“Jade, konudan sapıyorsun,” diyerek onun dikkatini çekti Caine.

Jade ona hoşnutsuz bir ifadeyle baktıktan sonra kardeşine döndü. “Arabanın içi parçalanmıştı. Deriyi bıçaklarıyla parçalamışlar. Duman kokusunu alınca dışarı çıktım.”

“Mektupları mı arıyorlardı?” diye sordu Colin.

“Öylece kapıyı açıp dışarı mı çıktın?” diye sordu Nathan aynı anda.

“Evet ve hayır,” diye yanıtladı Jade. “Evet, sanırım mektupların derinin altında olabileceğine inanıyorlardı ve hayır, Nathan, kapıyı açıp arabadan inmedim. Her iki tarafı da dallarla kapatılmıştı. Güçlülükle pencereden çıktım. Neyse ki çerçeve sandığın kadar sağlam değildi. Aslına bakarsan Nathan, düşününce, ödediğin onca para menteşelerin sağlam olmadığı düşünülüşünde...”

“Jade!”

“Caine, bana karşı sesini yükseltme,” dedi Jade.

“Ucuz atlatmışsın,” dedi Colin.

“Çok korktum,” diye fısıldadı Jade. Dönüp Caine’e baktı. “Korktuğumu itiraf etmemin utanılacak bir yanı yok.”

Caine kafasını salladı. “Hayır, korkmanın utanılacak bir yanı yok.”

Kadın rahatlamış görünüyordu. Onayına mı ihtiyacı vardı? Caine bu olasılığı bir süre düşündükten sonra, “Şimdi omuzlarındaki o morlukların nasıl olduğunu anlıyorum,” dedi. “Pencereden çıkmaya çalışırken oldu, değil mi?”

"Omuzlarında morluklar olduğunu nereden biliyorsun?" diye kükredi Nathan, Caine'in sözlerinin önemini idrak edince.

"Çünkü gördüm."

Colin kolunu göğsüne koyarak ona engel olmasaydı, Nathan Caine'i boğazlayabilirdi. "Daha sonra Nathan," dedi. "Sen ve Caine anlaşmazlığınızı daha sonra halledersiniz. Görünüşe bakılırsa bir süre misafiriniz olacağız."

Nathan yine köpekbalıklarının arasında yüzmeye gerektiği söylenmiş gibi ona baktı.

"Giderseniz, kendini ve Colin'i riske atmış olursun," dedi Jade. "Bu çok tehlikeli olur."

"Birlikte kalmak zorundayız," dedi Colin.

Nathan istemeye istemeye kafasını salladı.

"Caine?" dedi Colin. "Pagan'ın peşine düştüğünde, kendini tehlikeye attın. Mahkemenin diğer üyeleri korsanı bulma riskini kabul edemezlerdi."

"Pagan'ın kardeşinin ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığına seni ikna edebilme olasılığı vardı. Evet, bu onlar için çok büyük bir riskti."

"O yüzden Jade'i bana gönderdin," dedi Caine.

Nathan kafasını salladı. "Onu biz göndermedik. Bu başından beri onun planıydı ve ancak gittikten sonra haberimiz oldu. Bu konuda söz söyleme fırsatımız olmadı."

"Köpekleri peşinden nasıl uzaklaştıracamız?" diye sordu Colin. "Peşinde birileri olduğu sürece suçluları bulmamıza yardım edemezsin." Derin bir nefes verdikten sonra homurdandı. "Lanet olsun, bu çok berbat bir durum. O alçak herifleri nasıl bulacağız? Elimizde hiçbir ipucu yok."

"Yanılıyorsun Colin," dedi Caine. "Yola çıkabileceğimiz yerince bilgi var. Mahkemenin yöneticisi Hammond'ın meşru

bir departman sorumlusu olduğunu biliyoruz. Görevlendirdiği üç adam Buz, Tilki ve Prensti. Şimdi sadece bir ya da ikisi hayatta, doğru değil mi? Ve biri ya da ikisi Willburn'un amirleri. Bu arada Willburn ikili bir hayat sürüyor olmalı. Mahkemenin yanı sıra hükümet adına da çalıştığını düşünüyorum."

"Bu düşünceye nasıl vardın?" diye sordu Nathan.

"Ölüm haberinizi aldığımızda, babama ve bana ikinizin İngiltere için sözde yaptığınız küçük kahramanlıkları içeren dosyalar gönderildi. Willburn kendisini koruyordu Colin ve iki dosyada da kayda değer bir bilgi yoktu. Güvenlik sebebiyle elbette. Bu arada ikinize de cesaret madalyası verildi."

"Neden zahmete girdiler ki?" diye sordu Colin.

"Memnun etmek için," diye yanıtladı Caine. "Babamız bir düğ, Colin. Willburn öylece ortadan kaybolmana izin vermezdi. Çok fazla soru sorulurdu."

"Peki ya Nathan?" diye sordu Colin. "Neden ölümünden sonra onu onurlandırma zahmetine girdiler? Babası zaten hayatta değildi ve unvanlı başka bir Wakerfield da yoktu. Jade'i mi memnun etmek istediler?"

Caine kafasını salladı. "Nathan'ın diğer unvanlarını unuttuyorsun," dedi Caine. "O aynı zamanda St. James Markisi, unuttun mu? O barbar gruplaşmayı şüpheli gösterdiklerine göre, mahkeme bütün sonuçları göz önünde bulundurmuş olmalı."

"St. James'i unutmuşum," dedi Colin. Dönüp Nathan'a sırtıttı. "Ailenin o kısmından pek bahsetmiyorsun Nathan."

"Sen bahseder miydin?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Nathan.

Colin güldü. "Düşüncesizliğin sırası değil. Ayrıca St. James'le ilgili tüm hikâyelerin abartıldığına eminim. Tüm o ka-

balıklarının ötesinde, oldukça kibar adamlar. Öyle değil mi Nathan?"

Gülme sırası Nathan'daydı. "Hadi oradan!" dedi yavaşça.

Jade böylesine dürüst olduğu için ona iyice kaşlarını çatı. Sonra dikkatini Caine'e çevirdi. "Colin ve Nathan'ın şerefine verilen törene katıldın mı?" diye sordu. "Güzel miydi? Çiçekler var mıydı? Kalabalık mıydı?"

"Hayır, törene katılmadım," dedi Caine.

"Çok yazık. Kardeşinin cenaze törenini kaçırdın."

"Jade, çok kızgındım," dedi Caine. "Konuşma dinlemek ya da Colin'in yerine madalya almak istemedim. Bu görevi babama bıraktım. İstedğim..."

"İntikamdı," diyerek onun sözünü kesti Colin. "Tıpkı Bradley kardeşlerin peşine düştüğün gün olduğu gibi." Bu sözün üzerine olayı açıklamak için Nathan'a döndü.

Jade yine sabırsızlandı. "Asıl konumuza dönmek istiyorum," dedi. "Henüz herhangi bir çözüm bulabildin mi Caine?"

Caine kafasını salladı. "Sanırım çakalları atlatmak için sağlam bir planım var. En azından denemeye değer ama bu sadece tek bir tehdit. Jade için de endişelenmemiz gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Colin.

"Colin, burada iki farklı sorunla uğraşıyoruz. Hedeflerden biri benim, evet. Onlar için en makul günah keçisi olan Pagan'ı aramayı sürdüreceğimi bildiklerini düşünmeliyiz."

"Ama bunun Jade'le ne ilgisi var?" diye sordu Colin. "Onun Pagan olduğunu bilmeleri mümkün değil."

Caine derin bir nefes verdikten sonra yanıtladı. "En başından başlayalım. Mahkemenin diğer iki üyesinin Tilkî'nin mektupları sakladığını bildiği belli. Mektupları bulamadıkları için ellerinden geleni yaptılar. Adamları Willburn'ü seni gö-

revlendirmesi için kullandılar Nathan. Gözlerinin Tilki'nin oğlunun üzerinde olmasından daha iyi ne olabilir?" Nathan'ın yanıt vermesini beklemeyip devam etti. "Oxford'daki odalarının birçok kez arandığını düşünüyorum, öyle değil mi?" Nathan kafasını salladı. "Mektupların sende olduğundan emin olmuş olmalılar. Bir süreliğine, tek mantıklı aday sendin. Kız kardeşin çok küçüktü ve Harry onu alıp götürmüştü. Ama o zaman... Kimse Tilki'nin mektupları Harry'ye emanet ettiğini düşünemezdi. Görünüşü bile bunu düşünmelerine müsaade etmezdi. Tilki'nin bir süredir Harry'yi tanıdığını bilmeleri de mümkün değildi."

Jade rahat bir nefes aldığını hissetti. Caine çok mantıklıydı. Hepsinin üzerindeki yükü kaldırdığını hissetti. Colin'in yüzündeki ifadeye bakınca, kardeşinin de aynı şekilde rahatladığını gördü.

"Ve?" diye üsteledi Nathan, Caine sessiz kalınca.

"Beklediler," diye karşılık verdi Caine. "Eninde sonunda mektupların ortaya çıkacağını biliyorlardı. Ve aynen öyle oldu. Harry mektupları Jade'e verdi. O ise onları Nathan'a gösterdi ve Nathan bu bilgiyi seninle paylaştı Colin."

"Tüm bunları biliyoruz," diye sabırsızca çıktı Nathan.

"Sus Nathan," diye fısıldadı Jade. "Caine meseleye sistemli bir şekilde yaklaşıyor. Konsantrasyonunu bozmamalıyız."

"Colin, Willburn'e mektuplardan bahsedince, elbette, mahkemeye gitti."

"Ve bu yüzden bizi temizleme kararı aldılar," dedi Colin. "Yanlış adama güvendim."

"Evet, yanlış adama güvendin."

"Hâlâ mektupların peşindeler," dedi Nathan.

Caine hemen kafasını salladı. "Kesinlikle."

Colin biraz daha dikleşti. "Öldüğümüzü sandıklarına göre, Nathan, lanet olası kanıt tek bir kişide olabilir." Dönüp Jade'e baktı. "Mektupların sende olduğunu biliyorlar."

"Bundan emin olamazlar," diye karşı çıktı Jade. "Yoksa beni öldürürlerdi," diye ekledi. "Bu yüzden hâlâ arıyorlar, evini mahvettiler Nathan, at arabasını parçalamalarının sebebi de..."

"Jade, arayabilecekleri başka bir yer kalmadı. Artık onlar için tek bir yer var," diyerek onun sözünü kesti Nathan.

"Onu almaya çalışacaklar," dedi Colin.

"Evet," diyerek ona katıldı Nathan.

"Yanına kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceğim," dedi Caine. "Ama mektubun onda olduğuna ikna olduklarından emin değilim. Kaçırılmadan önce onları saklamış olabilirsiniz. Ama mektupların tekrar ortaya çıkmasını beklemek onları deli ediyor olmalı. Umutsuzluğa kapıldıklarını düşünüyorum."

"O halde ne yapacağız?" diye sordu Colin.

"Her şey sırayla," dedi Caine. Dönüp Jade'e baktı. "O gece meyhaneye geldiğinde benden ne istediğini hatırlıyor musun?"

Jade yavaşça kafasını salladı. "Senden beni öldürmeni istedim."

"Sen ne istedin?" diye kükredi Nathan.

"Benden onu öldürmemi istedi," diye tekrarladı Caine gözlerini Jade'den ayırmadan.

"Ama isteğimi reddetti," diye açıkladı Jade. "Reddedeceğini biliyordum elbette. Peki bunun planıyla ne ilgisi var?"

Caine ona gülümsedi. "Çok basit tatlım. Fikrimi değiştirdim. İsteğini yerine getirmeye karar verdim."

On Üçüncü Bölüm

"Pagan'ın ölmesi gerekiyor," dedi Caine kısık ve etkili bir sesle. "Tek yol bu." Bunu söylerken Nathan'a baktı. Jade'in kardeşi kafasını sallayarak ona katıldı.

Jade sandalyesinden fırladı. "Ölmek istemiyorum," diye bağırdı. "Buna izin veremem Caine."

"Dinle Jade..." diye söze başladı Nathan.

"Korsandan bahsediyor," diye açıkladı Colin. "Seni gerçekten öldürmeyecek canım."

Jade dik dik Colin'e baktı. "Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum," diye çıktı. "Yine de buna izin veremem. Şanımlı oluşturmamın kaç sene sürdüğüne dair bir fikrin var mı? Düşününce..."

Adamlar ona aldırıyorlardı. Nathan ve Colin gülümsemeye başlamışlardı. Jade vazgeçti. Tekrar oturup kaşlarını ça-

tarak Caine'e baktı. "Pagan'ı ele geçirmek için ava çıkmasaydın bunların hiçbirine gerek kalmazdı. Hepsi senin suçun Caine."

"Jade, tek yol bu," diye itiraf etti Nathan. "Pagan ölürse ya da herkes korsanın öldüğüne inanırsa Caine avından vazgeçmek zorunda kalır, değil mi? Mahkeme kardeşinin ölümünden Pagan'ın sorumlu olduğuna inandığını biliyor, unuttun mu?"

Jade istemeye istemeye kafasını salladı. "Öyleyse Caine'i rahat bırakırlar, değil mi? Yine güvende olur, öyle değil mi?"

Nathan gülümseyerek Caine'e döndü. "Senin bu planın birden fazla sorunu çözüyor," dedi imalı bir şekilde kız kardeşine bakarak.

Caine kafasını salladı. "Jade, bazı alışkanlıklarını değiştirmek zorundasın. Pagan öldüğünde artık..."

"Bu benim işim," diye haykırdı Jade. "Bu en iyi olduğum şey."

Caine gözlerini kapadı. "Çok iyi yaptığın şey tam olarak ne?"

Ona Nathan cevap verdi. "Korsanlığı Harry yapardı," diye açıkladı. "Jade her zaman güvertede olurdu ama o zamanlar Harry liderdi. Jade karadaki baskınlardan sorumluydu. Özel bir yeteneği var Caine. Açamayacağı bir kasa ya da kilit yok."

"Başka bir deyişle, çok iyi bir hırsızdı," dedi Caine yavaşça. Bu cümleyi söylerken Jade'e kaşlarını çatarak baktı.

Genç kadın onun hem tavrına hem de düşüncesine anında karşı çıktı. "Hakkımda ne düşündüğün umrumda değil Caine. Oyun artık sona erdi ve beni bir daha görmeyeceksin, o yüzden benim için önemi yok..." Harry'nin kükremesini işitince sesi kesildi. Ardından bir kadının tiz çığlığı duyuldu. Jade hizmetkârlardan birinin dehşete düştüğünü sandı. "Bir dakika izin verir misiniz?"

İzin vermelerini beklemeden odadan koşarak çıktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Caine Nathan'a döndü. "Yakında her şeyi anlayacak. Ama umarım çok geç kalmadan o zamana kadar Pagan'ın öldüğü söylentisini yaymış oluruz."

Colin kafasını salladı. "Evet, seninle birlikte olduğunu fark edeceklerini ve Pagan'ı öldürmenin pek fark yaratmayacağını anlayacağı kesin. İkincisi de hâlâ tehlikesindesiniz. Tuhaf ama Jade genellikle çabuk kavrar... Sence her şeyi anlaması ne kadar zaman alacak?"

Cevap veren Nathan oldu. "Çoktan anladı Colin. Gözlerindeki rahatlamayı görmedin mi? Bir anlıktı ama oradaydı. Bana kalırsa yüreğinde bir yerde bunun bitmesini istiyor."

"Siz istemiyor musunuz?" diye sordu Caine. "Nasıl olur da tekrar okyanusa dönmek isteyebilirsiniz? Jade şu an mantıklı düşünebilecek durumda değil. Eski... Görevine devam etmek zorunda olduğunu düşünüyor. Belki de bu bir şekilde kendini kanıtlamasını sağlıyor. Yine de artık gerekçesinin ne olduğunun önemi yok. Birinin bu olasılığı ondan alması ve bu işi bırakmasını istemesi gerekiyor."

"Ve o kişi sensin Caine, öyle mi?" diye sordu Colin.

"Evet."

Jade o sırada tekrar salona döndü. Nathan ona baktı. "Jade? Jimbo ve Matthew'la gitmen gerektiğini düşünmüyorum. Biz bu sorunu çözene kadar bekle."

"Mahkemeyi bulana kadar beklemeyi mi kastediyorsun?" Şaşkın görünüyordu. "Burada kalmamam, özellikle de..." Caine ona dik dik bakınca cümlesini tamamlamaksızın onun yanına gitti ve ellerini önünde kenetledi.

"Peki ya Harry?" diye sordu Caine Nathan'a. "Bize sorun çıkarır mı?"

"Neden çıkarsın?" diye sordu Colin tekrar esneyerek. "Artık emekli oldu. Uzun zamandır korsan saldırısına uğrayan bir gemi olmadığını fark etmiş olmalısın."

"Fark ettim," diye karşılık verdi Caine. "Yine de gemisinin yakılmasına karşı çıkabilir."

"Hayır!"

Jade bu sözlerle o kadar şaşırdı ki oturması gerekti.

"Zümrüt Jade'in evi sayılır," dedi Nathan anlayışlı bir ses tonuyla. "Başka bir gemi bulup Zümrüt'e benzemesi için boyar, sonra da ateşe veririz. Harry de bu sırada gerçek gemiyi güvenli bir yerde saklar."

Caine kafasını salladı. "Bu işi halledebilir mi? Geminin battığını gören ve Pagan'ın öldüğüne dair ifade verecek tanıklar olmalı."

"Ona her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatırsak," dedi Nathan.

"Gözlüğünü takuyorsa," diyerek araya girdi Colin sırtarak.

"Gidip şimdi onunla konuşacağım," dedi Caine.

Nathan ondan önce ayağa kalktı. "Artık dinlenmenin zamanı geldi Colin."

Caine ya da Jade niyetini anlayamadan, Nathan Colin'i kollarına aldı. Adamın ağırlığı altında sendeledikten sonra dikleşti ve kapıya yöneldi.

Colin hemen karşı çıkmaya başladı. "Tanrı aşkına, Nathan, beni yere indir. Ben bir bebek değilim."

Jade iki arkadaşın köşeyi dönerek gözden kaybolmalarını izledikten sonra, "Nathan kardeşine çok iyi baktı Caine," diye fısıldadı.

Caine dönüp kucağına odaklanmış olan Jade'e baktı. "Sen de öyle," diye karşılık verdi.

Genç kadın bu iltifatı kabul etmedi. "Kardeşim çok nazik-

tir. Genellikle kızgın ifadesinin arkasına gizlenir. Sırtı yediği dayaklardan yara izi içinde kaldı Caine. Her zaman okulda değildi. Kayıp olduğu o uzun zamandan bahsetmiyor, bana nerede olduğunu söylemiyor. Tek bildiğim, bu ıstırapla bir kadının ilgisi olduğu. Sanırım onu çok sevmiş ve kadın ona ihanet etmiş çünkü artık sürekli soğuk ve alaycı olmaya çalışıyor. Ama Colin, Nathan'ın kalbine ulaşabildi. Kardeşin sınırsızca onunla arkadaşlık ediyor. Nathan'ı birçok kez kurtardı. Kardeşim çok fazla insana güvenmez ama Colin bir istisna."

"Kardeşin sana güveniyor mu?"

Jade bu soru karşısında şaşkındı. "Ah evet," dedi. Kafasını kaldırıp Caine'e bakınca, gözlerinde şefkat gördü ve böyle bir tepki vermesine neyin sebep olduğunu merak etti. "Colin o merdivenlerden asla çıkamazdı. Nathan bunu biliyordu. Kardeşim, onun gururunun incinmesine fırsat vermedi."

"Yine de biraz incinmiş olabilir," dedi Caine yavaşça. İkisi de Colin'in itirazını hâlâ duyabiliyordu.

Jade tereddütle gülümsedi. Kalkıp ellerini arkasında birleştirerek Caine'e baktı. "Henüz İngiltere'den ayrılamayacağıma göre, sanırım Leydi Briars'a bir not gönderip onunla kalıp kalamayacağımı sormalıyım."

"Hayır."

"Hayır mı? Neden?"

"Jade, kendimi tekrarlamaktan gerçekten sıkılmaya başlıyorum. Benimle kalacaksın."

"Leydi Briars beni evine kabul eder, gidersem senin için daha kolay olur."

"Neden?"

"Çünkü her şeyi mantıklı bir şekilde düşüneceksin ve sonra beni asla affedemeyeceğine karar vereceksin. Bu yüzden."

"Seni asfermemi mi istiyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"Yine yalan söylüyorsun."

"Önemi var mı?"

"Evet, var, Jade, sana seni sevdiğimi söyledim. Sence bunun önemi yok mu?"

"Evet, var," diye fısıldadı genç kadın. Adam ona doğru bir adım atınca, sandalyeden uzaklaşıp kapıya doğru gitti. Caine'in yüzündeki ifade onu endişelendiriyordu. Geri çekilmek şimdilik en mantıklı seçenek gibi görünüyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Beni kandırdın, yönlendirdin ve oyaladın, ama artık her şey değişecek, değil mi?"

"Demek nihayet idrak ediyorsun, öyle mi?" Jade bir adım daha geri çekildi. "Mantığını kullandığında, her şeyi seni ve kardeşini korumak için yaptığımı anlayacağına eminim. Öncelikle öfkeni ve gururunu geride bırakmalısın."

"Öyle mi?"

"Caine, yakında zamanda, bana bu oyunu oynadığım için teşekkür edeceğine inanıyorum. Ayrıca artık bitti, buraya kaddı."

Caine yavaşça kafasını salladı. Gülümsedi de. Jade onun bu tepkisine nasıl anlam vermesi gerektiğini bilmiyordu. Gözlerini ondan alamadığı için arkasına bakmadı ve birden kendini duvarın köşesine sıkışmış halde buldu. Girişe olan mesafesini birkaç adım yanlış hesaplamıştı.

Tuzağa düşmüştü. Gülümsemesinin genişlemesi çıkmaza düşüşünün farkında olduğunu ve bundan çok keyif aldığını gösteriyordu.

"Bitti," diye kekeledi Jade.

"Hayır, yeni başlıyor tatlım." Caine ellerini onun yüzünün iki tarafında duracak şekilde duvara yasladı.

"Mahkemeden bahsediyorsun, değil mi?"

Caine yavaşça ona doğru eğildi. "Hayır, senden ve benden bahsediyorum. Beni koruduğun için mi sana dokunmama izin verdin?"

"Bu ne kadar saçma bir soru böyle," diye homurdandı Jade.

"Bana cevap ver."

"Hayır, elbette bu yüzden değil," diye fısıldadı genç kadın. Bu gerçeği itiraf ederken Caine'in göğsüne bakıyordu.

"Beni kandırdın diye kendini suçlu hissettiğin için mi?"

"Hayır," diye haykırdı Jade. Sesinin korkmuş gibi çıktığını fark edince hemen tonunu değiştirdi. "Yalan söylediğim için asla kendimi suçlu hissetmem. Bunu çok iyi yaparım. Yeteneğimle gurur duyuyorum, bundan utanmıyorum."

Caine gözlerini kapatıp sabrını koruyabilmeyi diledi. "Öyleyse neden sana dokunmama izin verdin?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun."

"Söyle."

"Çünkü bana dokunmanı istedim," diye fısıldadı Jade.

"Neden?"

Genç kadın kafasını salladıktan sonra onun elini itmeye çalıştı. Ama başarılı olduğu pek söylenemezdi.

"Bana gerçeği söyleyene kadar bu odadan çıkmayacaksın. Artık yalan söylemek yok Jade."

Bu kez Jade, onun çenesine baktı. "Benden çok fazla şey istiyorsun."

"Ben sadece karşılığını verebileceğim şeyleri isterim," dedi Caine. "Ve bana gerçeği söylemezsen bütün gün burada duracağız..."

"Pekâlâ," dedi Jade. "Nazik ve düşünceli bir adam olduğun ve seni ne kadar önemsedığımı fark ettiğim için bana dokunmana izin verdim."

Bunun üzerine adamın gözlerine baktı çünkü gülüp gülmeyeceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Biraz olsun eğlendiğini görürse onu yumruklayacağından emindi.

Ama adam gülmüyor, aksine onun itirafından hoşlanmış görünüyordu.

"Caine, sen dosyanda okuduğum adama hiç benzemiyorsun. Amirin bile seni gerçekten tanımıyor."

"Dosyayı mı okudun?" Caine, onun omuzlarını tutup teninde yeni morluklara neden olurken, ona bu gerçekten bahsetmemiş olması gerektiğini fark etti. "Evet, dosyayı okudum. Gecenin büyük bir bölümünü aldı. Uzun bir geçmişin var."

Caine kafasını salladı. "Jade... Dosyanın mühürlenip kilitlenmiş ve isminin silinmiş olması gerekirdi."

"Ah öyleydi Caine. Evet, aslına bakarsan güvenlik çok iyiydi. Hiçbir kapıda arızalı mandal yoktu, her dolabın kilidi sağlamdı..."

"Anlaşılan güvenlik yeterli değilmiş," diye homurdandı Caine. "İçeri girebilmişsin. Dosyayı bulup okumuşsun. Tanırım, onu ben bile okumadım."

"Neden okumak istiyorsun ki?" diye sordu Jade. "Her olayı yaşayan sendin. Dosyada sadece ele aldığın görevler anlatılıyor. Özel hayatın hakkında pek fazla bilgi yok. Kelly kardeşlerle ilgili olaydan bahsedilmemiş bile. Caine, neden bu kadar sinirlisin?"

"Her şeyi okudun mu? Yaptığım her şeyi biliyor musun?"

Jade yavaşça kafasını salladı. "Canımı yakıyorsun Caine. Lütfen bırak."

Caine ellerini tekrar duvara koyup onun kaçmasına mani oldu. "Onca şeyi bilmene rağmen... Beni aramaya geldin. Korkmadın mı?"

"Biraz korktum," diye itiraf etti Jade. "Geçmişin... Çok renkli. Ve evet, endişelendim ama tanıştıktan sonra, dosyanda yazanların doğruluğundan şüphelenmeye başladım..."

"Şüphelenme," diyerek onun sözünü kesri Caine. "Hiç abartı yok."

Sesindeki canlılık Jade'i ürpertti. "Sen yapman gerekeni yaptın," diye fısıldadı genç kadın.

Caine ona inanıp inanmama konusunda kararsızdı. "Operasyon adım ne?"

"Avcı."

"Lanet olsun."

"Caine, durumumu anlamaya çalış. Seninle ilgili her şeyi öğrenmek benim için bir gereklilikti."

"Neden gereklilikti?"

"Tehlikedeydin."

"Karşıma çıkabilecek her engelle baş edebileceğim aklıma gelmedi mi?"

"Evet. Aklıma geldi. Yine de kardeşine söz vermiştim ve seni güvende tutmak benim için bir onur meselesiydi."

"Verdiğin sözler senin için çok önemli, değil mi Jade?"

"Elbette öyle."

"Neden dosyayı okumak istediğini hâlâ anlayamıyorum."

"Hassas noktayı öğrenmem gerekiyordu. Bana öyle bakma. Herkesin hassas olduğu bir nokta vardır Caine, senin bile."

"Peki ne öğrendin? Kusurum neymiş?"

"Baban gibi sen de güçsüzleri korumanla tanınıyorsun. Bu tam olarak bir kusur değil ama karakterinin bu yanını kendi çıkarım doğrultusunda kullandım."

"Tehlikedeymiş gibi yaparak mı? Jade, tehlikedeydin. O olaylar gerçekten oldu. Sen..."

"Tehditlerle baş edebilirdim," diye böbürlendi Jade. "Nathan'ın arabasından çıkar çıkmaz Shallow Wharf'a gittim. Jimbo ve Matthew orada beni bekliyorlardı. Üçümüz bu meseleyle ilgilenebilirdik."

"Belki de," dedi Caine.

Adam hoşgörölü olduğu ve dikkati dağılmış gibi göründüğü için Jade kolunun altından geçmeye çalıştı ama beceremedi. "Senden daha zayıf olduğumu düşündün ve beni korumaya çalıştın. benim koruyucu meleğim," diyerek cümleyi tamamladı.

"Anlaşılan, sen de benim koruyucu meleğimişsin," dedi Caine.

"Bu gururunu incitiyor mu?"

"Hayır. Böyle yönlendirilmek gururuma yeterince hasar verdi."

"Bu hafif darbeyi atlatacak kadar kibirlisin," diye fısıldadı genç kadın sesinde belli belisiz bir gülümsemeyle. "Beni korumak için canını bile verebilirdin. Uyuduğumu sandığın sırada bana böyle fısıldadığını duydum."

"Lanet olsun, Jade, beni kandırmadığın bir an oldu mu?"

Genç kadın yanıt vermedi.

"Jade, seni korudum. Sen bana ne verdin biliyor musun?"

"Yalanlar," dedi Jade.

"Evet, yalanlar, fakat başka bir şey daha var." Caine'in neyi kastettiğini anlayan genç kadının yüzü kızardı. "Bana başka ne verdin?"

"Bir de şey var..." diye fısıldadı Jade. "Bakireydim..."

"Bana sevgini verdin Jade."

Jade kafasını iki yana salladı.

Caine ise evet dercesine başını salladı.

"Vermedim Caine."

"Verdin. Seviştigimiz ilk gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Her kelimesini hatırlıyor olsa da, "Hayır," dedi Jade.

"Yine yalan söylüyorsun Jade. Okuduğun ya da duyduğun her şeyi hatırlama becerisine sahipsin."

"Sadece okuduğum her şeyi," diye fısıldadı genç kadın. Ondan kurtulmak için mücadele etmeye başladı. Birden içini panik sardı.

Caine bacakları onunkilere değene dek yaklaştı. "Öyleyse sana hatırlatmama izin ver, küçük yalancı," diye fısıldadı. "Bana ait olacağını söylemiştim. Şimdi ve sonsuza kadar Jade."

"Ciddi değildin," diye bağırdı Jade. "Böyle aptalca bir söz verdiğin için seni sorumlu tutamam Caine." Sevişmelerini hatırlayınca gözlerini kapadı. "Şimdi sırası değil... Caine, kes şunu," dedi adam eğilip onu alnından öpünce. "Seni kandırdım, sana yalan söyledim. Ayrıca... Pagan olduğumu bilmiyordun. O gece söylediğin her şeyi unutmalısın."

"Unutmak istemiyorum."

"Caine, seninle kalamam. Benden hoşlanmıyorsun bile. Ben bir hırsızım, unuttun mu?"

"Hayır, sevgilim, hırsızdın," dedi Caine. "Ama hepsi geride kaldı. Bazı değişiklikler olacak Jade."

"Mümkün değil. Bu kadar çok değişiklik yapamazsın Caine. Sen çok katırsın."

"Ben seni kastediyordum!" diye bağırdı Caine. "Bu değişiklikleri sen yapacaksın."

"Yapmayacağım."

"Yapacaksın. Her şeyden vazgeçeceksin Jade."

"Neden?"

"Çünkü aksine müsaade etmem."

Jade anlamak istemiyordu. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez," diye karşı çıktı. "Adamlarım bana güveniyorlar Caine. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Öyleyse başka birine güvenmeleri gerekecek," diye kükredi Caine. "Hırsızlık günleri sona erdi."

Kulakları çınliyordu ama Jade aniden bunun için endişelenemeyecek kadar kızgın olduğunu hissetti. "Buradan ayrıldıktan sonra beni bir daha görmeyeceksin. Endişelenme, geri dönüp seni soymam." Konuşmanın sona erdiğine karar verdi. Ama Caine'i ittikten sonra Nathan ve Kara Harry'nin antrede durmuş onları izlediklerini gördü. Konuşmalarının büyük bir bölümünü duyduklarını tahmin etti. Neredeyse Caine kadar güçlü bir şekilde bağırıldığını farkındaydı. Ve hepsi Caine'in suçuydu. Onu gözü dönmüş bir cadaloza çevirmişti.

"Ne yaptığını neden umursuyorsun?" diye sordu Nathan.

Jade'in hatırı için Caine ifadesinin ılımlı ve kontrollü olmasına özen gösterdi. "Nathan, sanırım küçük bir sohbet etmemizin vakti geldi. Jade, Harry ile birlikte yemek odasında bekle. Sterns?" diye ekledi uşak gruba katılınca. "Kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin ol."

Olaakları tam olarak anlayan tek kişi Kara Harry gibi görünüyordu. "Bir dakika evlat," dedi Caine'e Nathan'ın yanından geçerken. Salona koşup şömine rafındaki gümüş kâseyi aldıktan sonra antreye geri döndü. "Bu mahvolursa yazık olur, değil mi? Bunu yanıma alacağım," diye ekledi Jade karşı çıkınca. "Caine de almamı isterdi, o yüzden suratını asmayı bırak kızım."

Nathan salona girmişti. Kafasını sallayıp fısıldayarak iyi şanslar diledikten sonra Sterns Jade'i odadan çıkarıp kapıları kapadı.

"Ne hakkında konuşacaklar?" diye sordu Jade Kara Harry'ye. "Birbirlerini tanımıyorlar bile."

Duyulan şangırtı kafa karışıklığını sonlandırdı. "Tanrım, birbirlerini öldürecekler," diye bağırdı. "Harry, bir şey yap."

Jade bu emri verirken Sterns'i önünden itmeye çalıştı. Harry yanına koşup kolunu genç kadının omuzlarına doladı. "Karşılaştıkları andan itibaren birbirlerini pataklamak için sabırsızlanıyorlardı. Onları kendi hallerine bırak. Benimle yemek odasına gel. Aşçı tatlı servis etmek üzere."

"Harry, lütfen!"

"Benimle gel," diyerek onu sakinleştirdi Harry. "Adamlarım beni bekliyorlar." Jade bağırırmaya başlayınca, onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. Salondan gelen onca gürültü düşünüldüğünde ses onu pek rahatsız etmiyordu. "Hep inatçı bir kız oldun," diye homurdandı yemek odasına dönerken. Sakındığı gümüş kâse hâlâ kolunun altındaydı.

Yemek odasının kapıları Harry'nin arkasından kapanırken ön kapı şiddetle yumruklanmaya başladı.

Sterns o an ne yapacağını bilemedi. Sesini duyurabilmek için, "Leydim, lütfen kapıyı açar mısınız," diye bağırdı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Sırtı kapıya yaslıydı.

Jade yanına geçip onun duruşunu taklit etti. "Sen kimin geldiğine bakarken leydin bu kapıları kollayacak."

Uşak kafasını salladı. "Beni kandıramazsınız Leydi Jade. İçeri girip markiye engel olmak istiyorsunuz."

"Elbette içeri girmek istiyorum," diye diretti. "Caine kar-

deşimle kavga ediyor. Birinin diğerini öldüreceği garanti."

Şiddetli bir gürültü duvarları titretti. Sterns iki adamdan birinin kanepeyi duvara fırlattığını tahmin edip Jade'e bu olasılıktan bahsetti.

Genç kadın kafasını salladı. "Daha çok duvara çarpan bir vücut sesine benziyor Sterns. Ah lütfen..."

Ön kapı aniden açıldı. Jade ve Sterns aynı anda içeri giren iki konuğa baktılar.

"Williamshire Dükü ve Düşesi geldi," diye fısıldadı Sterns şaşkınlıkla.

Jade'in tavrı anında değişti. "Sakin o kapıların önünden ayrılmaya kalkma Sterns." Antrede koşup Caine'in anne babasının önünde reverans yaptı.

Williamshire Dükü ona gülümsedi. Düşes ona pek aldırmadı, dikkati salonun girişindeydi.

Bu sırada başka bir küfür kapıları tıngırdattı. Caine'in üvey annesi aniden nefesini tuttu.

"Onun masumiyetini çaldın, seni alçak."

Nathan'ın suçlaması antrede yankılanırken Jade'in içinden haykırmak geldi. Birden Caine'in kardeşini öldürmesini dile-di. Sonra misafirleri hatırladı. "İyi günler," deyiverdi. Dük ve düşese sesini duyurabilmek adına bağırarak zorunda kaldığı için kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu düşes. "Sterns, kim bu leydi?"

"Adım Leydi Jade. Kardeşim ve ben Caine'in arkadaşlarıyız."

"Peki salonda neler oluyor?" diye sordu düşes.

"Küçük bir tartışma," dedi genç kadın. "Caine ve kardeşim Nathan oldukça hararetli bir tartışma..." Mantıklı bir açıklama düşünmeye çalışırken yardım etmesi için Sterns'e baktı.

"Ekinler hakkında," diye seslendi Sterns.

"Ekinler mi?" diye sordu Williamshire Dükü şaşkınlıkla.

"Bu saçmalık," dedi düşes. Kafasını sallarken kısa sarı bukleleri alçalıp yükseldi.

"Evet, ekinler," dedi Jade. "Caine arpa ve buğdayın birer sene arayla dikilmesi gerektiğine inanıyor. Öte yandan Nathan tarlanın nadasa bırakılmamasından yana. Öyle değil mi Sterns?"

"Evet, leydim," diye bağırdı Sterns. Kulakları tırmalayan bir cam sesi duyulunca suratını buruşturup ekledi: "Lordum bu meseleyi gerçekten çok ciddiye alıyor."

"Evet," diyerek ona katıldı Jade. "Hem de çok."

Dük ve düşes şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. Aklını kaçırmış olduğunu düşünüyor olmalıydılar.

Genç kadının yenilgiye uğramış gibi omuzları çöktü. "İsterseniz üst kata çıkabilirsiniz."

"Anlayamadım," dedi düşes.

"Lütfen üst kata çıkın," diye tekrarladı Jade.

"Üst kata çıkmamızı mı istiyorsun?" diye sordu düşes.

"Evet," diye yanıtladı Jade. "Sizi görmeyi bekleyen biri var. Sanırım sağdan ikinci odada ama emin değilim." Gürültü bir kez daha kulak tırmalayan bir boyuta ulaştığı için açıklamasının sonuna doğru sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

Williamshire Dükü sersemliğinden kurtulup Jade'in ellerini tuttu. "Tanrı seni korusun canım," dedi. "Seni tekrar görmek güzel," diye ekledi. "Sözünü tuttun. Bundan hiç şüphem yoktu." Boş boş konuştuğunu fark edince hemen sakinleşmeye çalıştı. "Gel Gweneth. Jade üst kata çıkmamızı istiyor."

"Bu kadını tanıyor musun Henry?"

"Ah canım, kendimi ele mi verdim?" diye sordu Henry, Jade'e.

Genç kadın kafasını salladı. "Caine'e sizi ziyaret ettiğimi söyledim."

Henry kafasını sallayıp eşine döndü. "Bu güzel genç hanımla bu sabah tanıştım."

"Nerede?" diye sordu Gweneth, onu merdivenlere doğru çekmesine karşı çıkarak. "Açıklamanı şimdi duymak istiyorum Henry."

"Beni çalışma odamda ziyaret etti," dedi Henry. "Sen uyuyordun. Şimdi benimle gel tatlım. Bazı şeyleri gördükten sonra..."

"Henry, o kızıl saçlı!"

"Evet canım," diyerek ona katıldı Henry onu üst kata çıkarırken.

Gweneth gülmeye başladı. "Ve gözleri de yeşil Henry," diye bağırdı kocasının onu duyabilmesi için. "Yeşil gözlerini görür görmez fark ettim Henry."

"Çok zekisin Gweneth."

Jade, Caine'in anne babası merdivenlerin yukarısındaki koridora varana dek arkalarından baktı. "Kızılca kıyamet kopacak, değil mi Sterns?"

"Bunun en doğru değerlendirme olduğuna inanıyorum leydim," dedi Sterns. "Sesin kesildiğini fark ettiniz mi?"

"Fark ettim. Birbirlerini öldürdüler."

Sterns kafasını salladı. "Patronum kardeşinizi öldürmez. Sanırım iki centilmen için konyak sürahisini getireceğim. Çok susamış olmalılar."

"Susamış olamazlar," diye sızlandı Jade. "Öldüler Sterns. İkisi de öldü."

"Leydim, her zaman olumlu tarafından bakmalısınız."

"Olumlu tarafı bu," diye homurdandı Jade. "Ah git ve konyak getir o zaman. Ben kapılara göz kulak olurum."

“Sözünüzü tutacağınıza inanıyorum.”

Jade artık içeri girmek istemiyordu. Caine’e ve kardeşine kızgındı, dahası düğ ve düşes kavganın tam ortasına denk geldikleri için utanmıştı, içinden ağlamak geliyordu.

Ne zamandır Caine’in anne babasının onun hakkında ne düşündüklerini önemsiyordu? Gidecekti, hepsi bu. O an üst kara çıkıp çantasını toplayabilirdi ama düşesle tekrar karşılaşma riskine girmek istemiyordu.

Sterns kristal sürahi ve iki kadehle geri dönünce, Jade ona kapıyı açtı.

İçerideki yıkımı görür görmez ikisi de donup kaldı. Güzel oda mahvolmuş haldeydi. Jade mobilyalardan bir tanesinin bile tek parça halinde kaldığını sanmıyordu.

Sterns iki adamı Jade’den önce buldu ve şaşkınlığından daha çabuk kurtuldu. Omuzlarını dikleştirip Caine ve Nathan’ın yerde yan yana oturdukları duvara doğru ilerledi.

Jade uşağın peşinden tökezleyerek ilerledi. İki savaşçıya bakınca ellerini ağzına götürdü. İkisi de zafer kazanmış gibi görünmüyordu. Caine’in sağ kaşının üzerinde tırtıklı bir kesik vardı. Yüzünün yan tarafından kan süzülüyordu ama yarasının farkında değilmiş gibiydi. Tanrı biliyor ki bir kaçık gibi sırtıyordu.

Nathan da onun kadar yenilgiye uğramış görünüyordu. Ağzının köşesinde derin bir kesik vardı. Yarasına mendil tutuyordu ve o da sırtıyordu. Sol gözünün etrafı çoktan şişmeye başlamıştı bile.

Caine’in ya da Nathan’ın ölmek üzere olmadığını görünce rahatlayan Jade titremeye başladı. Sonra rahatlama hissi bir anda yerini saf öfkeye bıraktı.

"Aranızdaki anlaşmazlığı çözebildiniz mi beyler?" diye sordu Sterns.

"Çözdük," dedi Caine. Dönüp baktıktan sonra yumruğunu Nathan'ın çenesine geçirdi. "Öyle değil mi Nathan?"

Nathan da ona vurduktan sonra cevap verdi. "Evet, çözdük." Sesi sinir bozucu olabilecek kadar neşeliydi.

"Siz çocuklar odalarınıza gönderilmelisiniz," diye çıktı Jade. Sesi titriyordu.

İki adam da ona baktıktan sonra dönüp birbirlerini süzdüler. İkisi de aniden kahkaha atmaya başladığına göre hakareti epey komik bulunmuş olmalıydı.

"Kardeşin çocuk gibi dövüşüyor," dedi Caine kendine geldiğinde.

"Hadi oradan," diyerek karşı çıktı Nathan. "Bana konyağı ver Sterns."

Uşak dizinin üzerine eğilip adamlara birer kadeh verdi. Sonra iki kadehi de yoğun sıvıyla doldurdu.

"Sterns, onları sarhoş etmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Jade.

"Bu büyük bir gelişme olur leydim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Sterns. Yerinden doğrulup eğilerek selam verdikten sonra yavaşça yıkıma göz gezdirdi. "Haklıymışım Leydi Jade. Duvara çarpan kanepeymiş."

Jade çay arabasından geriye kalanlara sessizce baktı.

"Sterns, şişeyi bırak," dedi Caine.

"Nasıl isterseniz lordum. Gitmeden önce ayağa kalkmanıza yardım etmemi ister misiniz?"

"Hep böyle terbiyeli midir?" diye sordu Nathan.

Caine güldü. "Terbiyeli mi? Asla. Akşam yemeğine bir dakika gecikirsem benim porsiyonumu yer."

"Dakiklik size henüz öğretemediğim bir özellik lordum," dedi Sterns.

"Lordunun ayağa kalkmasına yardım etsen iyi olacak," dedi Nathan. "Bir çocuk kadar zayıf."

İki adam tekrar gülmeye başladı.

"Asıl ona yardım et Sterns," dedi Caine. "Benden daha çok yumruk yedi."

"Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi Caine?" diye sordu Nathan. "Bu kavgayı kazandığımı çok iyi biliyorsun."

"Hadi oradan," diye çıkıştı Caine Nathan'ın en sevdiği sözü kullanarak. "Bana ufak bir çizik bile atamadın."

Jade onları yeterince dinlediğini düşündü. Arkasını döndü, ikisinden de olabildiğince uzaklaşmaya kararlıydı.

Caine uzanıp elbisesinin etek ucunu tuttu. "Otur Jade."

"Nereye?" diye bağırdı Jade. "Odadaki bütün sandalyeleri kırmışsınız."

"Jade, küçük bir sohbet etmemiz gerekiyor. Nathan ve ben bir karara vardık." Caine Nathan'a döndü. "Zor olacak."

Nathan kafasını salladı. "Her zaman zor olmuştur."

Caine kadehini yere bırakıp yavaşça ayağa kalktı. "Nathan?" dedi ona sevimli bir şekilde gözlerini diken kadına bakarken. "Buradan sürünerek çıkıp bizi biraz yalnız bırakabilecek misin?"

"Sürünmekmiş," diye homurdandı Nathan sendeleyerek ayağa kalkarken.

"Seninle yalnız kalmak istemiyorum," diyerek araya girdi Jade.

"Çok yazık," dedi Caine.

"Anne baban üst katta," dedi Jade adam onu kollarına almaya çalışınca. Bu cümlesine doğru düzgün bir tepki göster-

mesini bekledi ve Caine'in hiç umursamadığını görünce üzüldü. "Bütün gürültüyü duydular," dedi sonra. "Sterns onlara ekin meselesi yüzünden tartıştığınızı söyledi."

"Ekin meselesi mi?" diye sordu Caine uşağa.

Adam kafasını salladıktan sonra Nathan'ı yanına alıp odadan çıktı. "Daha doğrusu, ekin rotasyonu lordum. O şartlar altında aklıma gelen en iyi şeydi."

"Ona inanmadılar," diye fısıldadı Jade çok büyük bir günahı itiraf ediyormuş gibi.

"Elbette inanmazlar," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Caine ve genç kadının birden ağlamak üzere olduğunu fark etti.

"Bu seni üzdü mü Jade?"

"Hayır, üzmedi," diye bağırdı Jade. Ona o kadar kızgındı ki uygun bir hakaret bile düşünemedi. "Odama çıkacağım," diye fısıldadı. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Eşyalarını toplayacağından bahsetmedi, Caine'in ya da Nathan'ın ona engel olacağından emindi. Bir başka yüzleşmeye hazır değildi.

Veda ettiğine dair hiçbir belirti göstermeden arkasını dönüp hızla odadan çıktı. İçinden ağlamak geliyordu. Elbette amcasıyla uzun uzun konuşmadan ağlayamazdı. Harry'nin endişeye kapılmadan önce olup biteni anlaması gerekiyordu.

Harry'yi yemek odasındaki gümüş koleksiyonunu dikkatle incelerken buldu. Kuşağına gümüş bir çatal sıkıştırırken Jade ona seslenince dönüp gülümsedi. "Bütün hepsini yanımda götüreceğim kızım. Caine'in onları koleksiyonuma katmamı isteyeceğinden eminim."

"Evet," diye karşılık verdi Jade. "Almanı isteyeceğinden eminim. Amca? Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Adamlar hemen antreye çıktılar. Jade amcasının yanına oturup onun elini tuttu ve kısık bir sesle ona yapmak üzere olduğu şeyi açıkladı. Ayrıca ona son iki haftayı anlattı, fakat kâbuslarını ve Caine'le birlikte olduğu kısmı bilerek atladı. Bu iki gerçek amcasını üzmemekten başka bir işe yaramazdı. Üstelik ikisi hakkında da elinden hiçbir şey gelmezdi. Hayır, kâbuslarına engel olamaz ve Caine'i önemsemeyi bırakmasını sağlayamazdı.

Açıklaması sırasında Harry birkaç kez homurdandı ama en sonunda kabul etti. Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ne de olsa onun çırağıydı ve en iyileri kadar iyiydi.

"Seni kulübede bekleyeceğim," diyerek ona söz verdi. Genç kadını kendisine doğru çekip yanağından öptü. "Kendini kol-la kızım. Mikroplar çaktırmadan insana yaklaşır. McKindry'yi unutma."

Jade kafasını salladı. Harry sırtında kırbaç izi bırakan korsanı kastediyordu. O bir mikroptu ve farkında olmadan yanına yaklaşmıştı. Amcası bu anıyı ders olarak kullanmaktan hoşlanırdı. "Unutmam," diyerek ona söz verdi.

Jade amcasını Caine'in eşyalarının sayımını yaparken bırakıp üst kata çantasını toplamaya çıktı. Odasına giderken Colin'in odasının önünden geçti. Kapı kapalıydı ama dükün güçlü kahkahasını ve eşinin işitilebilir ve pek zarif olmayan hıçkırıklarını duyabiliyordu. Colin'in annesinin çok duygu-landığı ve oğlunun karşısında ağladığı belliydi.

Colin'in güvenliği Jade'i artık endişelendirmiyordu. Görevini tamamlamıştı. Artık her şey bitmişti.

Jimbo ve Matthew antrede onu bekliyorlardı. Jimbo ona hemen Harry'nin veda hediyesini verdi.

"Biz de sizinle geleceğiz, değil mi?" diye sordu Matthew fısıltıyla.

Jade kafasını salladı. "Sizinle arkada buluşacağım."

"Ben Caine'in atlarını hazırlarım," diye fısıldadı Jimbo.

"At hırsızlığı yüzünden asılabiliriz," diyerek araya girdi Matthew. Ama sırtması bunun sorun olmayacağını gösteriyordu.

"Caine kimseye söylemez," diyerek karşı çıktı Jimbo. Jade'in çantasını alıp arkadaşının peşinden gitti. "Çok yazık. Görünüşümüzü nasıl kurtaracağız..."

Köşeyi dönerken sesleri işitilmez oldu. Jade hemen Caine'in yatak odasına gitti. Yatak örtüsünün üzerine uzun saplı beyaz bir gül bıraktı. "Ben Pagan'ım..." diye fısıldadı.

Buraya kadardı. Gitmek üzere döndüğünde, pencerenin kenarındaki sandalyenin üzerinde duran Caine'in siyah sabahlığını gördü. İçgüdüsel olarak giysiyi karlayıp kolunun altına sıkıştırdı. Belli belirsiz de olsa Caine'in kokusu sabahlığa sinmişti ve Jade'in kara kâbuslar göreceği gecelerde onu teselli edecek bir şey ihtiyacı vardı.

Artık gitme vaktiydi.

Caine ve Nathan, Jade'in odasında dinlendiğini sanıyorlardı. Caine peşinden gitmek istemişti ama Nathan kız kardeşinin öfkesinin dinmesi için yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuna dair onu ikna etmişti.

"Henüz fark etmemiş olabilirsin Caine, fakat Jade kendisine emir verilmesinden pek hoşlanmaz," diye açıkladı Nathan.

Caine bunu birçok kez fark ettiği için yorum yapma gereği görmedi.

Sonra asıl meseleyle ilgili konuşmaya başladılar. Harry'nin de önerilerini dile getirmesi için sayım yapmaya ara vermesi

gerekti. Jade'in amcasının kıvrak bir zekâsı vardı. Caine onu dikkatle izlerken bu sonuca vardı. Harry medeniydi. Doğal olarak bu keşfini kendisine sakladı, Harry'nin gerçekte yüzleşmekten hoşlanmayacağını düşünüyordu.

Harry Amca bir gemi yakmak zorunda kalacağı için homurdanmaya başladı. "Büyük bir kereste israfı olacak," diye söylendi. "Yine de daha kötüsü olabilir. Güzel Zümrüt'ümü yakmam gerekebilirdi," diye ekledi. "Evet, daha kötüsü olabilir. Bebeğimin gemisine zarar vermektense kalbime kazık çakmayı tercih ederdim. Zümrüt yıllar boyunca benim ve Jade'in evi oldu."

Caine onun bu sözlerine yorum yapamadan, Harry bebeğinin bu işi bırakması gerektiğine katıldığını söyleyerek onu şaşırttı.

Herkesin tatmin olacağı şekilde planlarını yapmaları iki saat sürdü ve sonra Harry yemek odasına geri döndü.

"Her şeyini yemeye kararlı," dedi Nathan yavaşça. "Seni göz göre göre soydu," diye ekledi sırtarak. "Harry şanını sürdürmekten hoşlanır."

"Ne istiyorsa alabilir," diye karşılık verdi Caine. "Jade'in sakinleşmek için yeterince fırsatı oldu Nathan. Kız kardeşinle konuşmamın vakti geldi."

"Ona nutuk çekeceksen bu sadece..."

"Ona nutuk çekmeyeceğim," diye karşılık verdi Caine. "Ona sadece beklentilerimden bahsedeceğim."

"Bana nutuk çekecekmişsin gibi geliyor," dedi Nathan tembel tembel.

Nathan ve Caine antreye çıktıkları sırada düşes döner merdivenden iniyordu. İki adam da durup onu izledi. Caine'in

üvey annesi gülümsüyordu ama aynı zamanda dantel mendiliyle gözlerinin kenarlarını kuruluyordu. Uzun uzun ağladığı belliydi.

Gweneth, Nathan'ı görünce dengesini kaybetti. Tırabzana tutunup şaşkınlıkla nefesini tuttu. Ancak çok geçmeden kendisini toparladı ve merdivenden inmeye devam etti. Antreye varınca Caine'in yanına gitti. "O Colin'in korsan arkadaşı mı?" diye fısıldadı.

Nathan onu işitti. "Ben korsan Pagan değilim hanımefendi, yalnızca oğlunuzun bir arkadaşıyım." Kadın Caine'in kolunu tutup ona sokulduğunda ise sesinin onun için fazla sert çıktığını düşündü.

"Korsana benziyorsun," dedi Gweneth ve alacağı cevabı beklerken pembe elbisesinin katlarını düzeltti.

"Çok korsan gördünüz mü hanımefendi?" diye sordu Caine.

"Hayır, daha önce hiç korsan görmedim," diye itiraf etti kadın. "Ama bu centilmen zihnimdeki resme kesinlikle uyuyor. Sanırım saçları uzun olduğu için," diye açıkladı dönüp Nathan'a tekrar baktıktan sonra. "Ve kolundaki yara, elbette."

"Ayrıca kan içinde," dedi Caine yavaşça.

"O da doğru," diye kabul etti Gweneth.

Caine'in niyeti ona takılmaktı ama yüzünde ciddi bir ifade belirince şaka yaptığını anlamadığını fark etti.

"Korsanlar kavga etmekten hoşlanırlar," diye ekledi kadın kafasını sallayarak.

"Hanımefendi, Colin açıklamadı mı?" diye söze başladı.

"Oğlum Pagan'ın gerçek kimliğini gizli tutmakta ısrar ediyor," dedi kadın araya girerek. "Ama ben aptal değilim." Nathan'a anlamlı bir şekilde baktı. "Ben de birkaç şey işittim. Pagan'ın kim olduğunu biliyorum. Henry de biliyor."

"Henry mi?" diye sordu Nathan.

"Babam," diye açıkladı Caine.

"Henry asla yanılmaz canım," dedi Gweneth, Nathan'a.

Nathan kendisini kafasını sallarken buldu. "Öyleyse ben Pagan olmalıyım," dedi sırtarak. "Madem Henry hiç yanılmıyor."

Gweneth bu kolay kabulleniş karşısında gülümsedi. "Endişelenme, sırrını koruyacağım. Kabalık ettiğim o güzel genç bayan nerede Caine?"

"Siz asla kabalık etmezsiniz hanımefendi," diyerek araya girdi Caine.

"Kendimi doğru düzgün tanıtamadım," dedi Gweneth. "Nerede o?"

"Üst katta dinleniyor," diye yanıtladı Nathan. "Neden sorunuz?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun." Kadının bıkkınlığı belli oluyordu.

"Biliyor muyum?" diye sordu Nathan.

"Tavrım için ondan özür dilemeliyim elbette, fakat aynı zamanda ona bu aile adına yaptıkları için teşekkür etmeliyim."

"Nathan Jade'in kardeşi," dedi Caine.

"Tahmin etmiştim," dedi Gweneth. "Yeşil gözlerinden anladım." Kötü şöhretli korsan olduğunu sandığı adamın yanına gitti. "Eğil bakalım, tatlı çocuk. Böylesine sadık bir dost olduğun için seni öpmeliyim."

Nathan biraz telaşlandı. Caine'in üvey annesi emir verirken bir komutan gibi konuşmuştu. Nedenini anlamasa da kendisini birden küçük bir çocuk gibi hissetti. Kadın onu iki yanağından öptü. "Yüzündeki kanı temizlemelisin canım. Sonra Henry seni aileye doğru düzgün kabul edecek."

"O da Nathan'ı öpecek mi hanımefendi?" diye sordu Caine. Nathan'ın belirgin rahatsızlığı hoşuna gitmiş görünüyordu.

"Elbette, hayır," dedi üvey annesi.

"Neden beni bu aileye kabul etmek istesin ki?" diye sordu Nathan.

Düşes gülümsese de açıklama yapma gereği duymadı. Tekrar Caine'e döndü. "Leydi Aisely'nin yeterli olmayacağını anlamam gerekirdi."

"Leydi Aisely kim?" diye sordu Nathan neden bahsettiklerini anlamaya çalışarak.

"İşveli bir kadın," diye yanıtladı Caine.

Düşes bu hakarete aldırmadı. "Henry görür görmez anlamış. Yeşil gözlerinden. Ve kızıl saçlarından elbette." Sarı buklelerine hafifçe dokunup omzunun üzerinden Nathan'a baktı. "Henry asla yanılmaz."

Nathan bir kez daha kadına katıldı. Hâlâ onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama kocasına olan sadakatini oldukça onurlu buluyordu.

"Henry yanılmaz," diyen Caine Nathan'ın düşüncesini dile getirdi.

"Bebeğim çok güçsüz," dedi düşes. "Bir deri bir kemik kalmış." Yemek odasına doğru ilerlemeye başladı. "Sterns'i bulacağım. Colin'in güzel sıcak bir yemeğe ihtiyacı var."

Caine, Jade'i bulmak için acele ettiğinden Harry'yi ve adamlarını tamamen unuttu. Ancak Nathan daha uyanıktı. Caine'i uyarmayı ya da misafirlerden annesine bahsetmeyi düşündü, fakat sonra bekleyip neler olacağını görmeye karar verdi. Üstelik Caine çoktan merdivenleri yarılarmıştı ve düşes de köşeyi dönmüştü.

Nathan içinden saymaya başladı. Beşe vardığında tiz bir çığlık koptu.

"Bu da ne..." diye söze başladı Caine.

"Harry," dedi Nathan.

"Lanet olsun," diye karşılık veren Caine tekrar aşağı inmeye başladı. "Harry."

Düşes çılgın bir kadın gibi bağıırıyordu.

"Lanet olsun Nathan," diye kükredi Caine. "Bana hatırlatabilirdin."

"Evet," dedi Nathan. "Hatırlatabilirdim."

Caine son basamağa vardığında babası yukarıda belirdi. "Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye seslendi. "Bu gürültüyü kim çıkarıyor?"

Nathan Caine'den önce cevap verdi. "Eşiniz efendim."

Caine durup Nathan'a dik dik baktıktan sonra tekrar babasına döndü. Üvey annesinin yardımına koşmakla babasının cinayet işlemesine engel olmak arasında kaldı.

Babasının gözlerindeki buz gibi ifade önce onunla ilgilenmesi gerektiğini gösteriyordu. Harry düşesi çok korkutmuş olsa da Caine onun üvey annesini incitmeyeceğini biliyordu.

Caine yanına ulaşan babasının kolunu tuttu. "Baba, bir şey yok, gerçekten."

Harry hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Eşiniz Kara Harry ile tanıştı," diyerek araya girdi Nathan.

Caine'in babası oğlunun clinden kurtulduğu sırada yemek odasının kapıları açıldı. Herkes teker teker odadan çıkan çirkin adamlara doğru döndü.

Kara Harry en sondaydı ve düşesi çekistiriyordu.

Nathan gülmeye başladı. Caine kafasını salladı. Ancak dükün tüm dikkati ön kapıya doğru topallayan altın dişli iriyarı

adamın üzerindeydi. Adamın kolunun altında geniş gümüş bir kâse vardı.

Henry kükreyerek ileri atıldı. Nathan ve Caine ona engel oldular.

"Baba, bu konuyu benim halletmeme izin ver lütfen," dedi Caine.

"Öyleyse ona eşimi bırakmasını söyle," diye bağırdı Henry.

"Henry, bir şey yap," diye haykırdı Gweneth. "Bu adam... Onunla gideceğime inanıyor."

Nathan bir adım öne çıktı. "Harry, onu yanında götüremezsin..."

"Çekil yolumdan evlat," diye çıkıştı Caine'in babası.

"Baba, Harry bir arkadaşımız," dedi Caine. "O Jade'in amcası. Colin'e yardım ettiği için bu adama borçlusun."

Henry duraksayıp oğluna şaşkın bir bakış attı. "Peki bu borcun karşılığı Gweneth mi?"

"Bu konuyu bana bırak," dedi Caine bir kez daha ve babası karşı çıkamadan, "Harry," diye seslendi.

Kara Harry düşesi yanından ayırmadan arkasına döndü. Caine onun ciddi ifadesini fark etti elbette ama aynı zamanda gözlerinde bir ışıltı vardı. *Şansını korumak istiyor* diye içinden geçirdi. *Ve gururunu. İkisinin de korunması gerek.*

"Onu yanımda götüreceğim," dedi Harry izleyicilerine. Adamları ona katılırcasına kafalarını salladılar. "Caine de bunu istiyor."

"Hayır," diye karşılık verdi Caine. "Onu yanında götürmemi istemiyorum."

"Misafirine böyle mi davranacaksın evlat?"

"Harry, onu götürmen mümkün değil."

"Bu adil bir değiş tokuş," dedi Harry. "Benim kızımı almayaya kararlısın, değil mi?"

Caine kafasını salladı. "Kararlıyım."

"Öyleyse ben de bunu alacağım."

"Harry, o çoktan alındı," dedi Caine. Sonra üvey annesine dönüp, "Hanımefendi, lütfen bağırmayı bırakın. Bu inatçı korsanla pazarlık etmek yeterince zor. Nathan? Gülmeyi kesmezsen yine burnunu kanatacağım," dedi.

"Bu kadın senin için ne ifade ediyor Caine?" diye sordu Harry. "Ona az önce hanımefendi dedin. Bu da ne demek oluyor?"

"O babamın eşi."

"Peki annen değil mi?"

"Benim üvey annem," diye açıklığa kavuşturdu Caine.

"Öyleyse onu götürüp götürmemem seni ilgilendirmemeli."

Caine onun asıl niyetini merak ediyordu. "O benim için bir anne gibi..."

Harry kaşlarını çattıktan sonra güzel esirine döndü. "Ona oğlum diyor musun?"

Şaşkın ifadesi kaybolan düşes yavaşça kafasını salladı. "Ona oğlum diye hitap etmemi isteyeceğini hiç düşünmedim."

"O senin gözden değil," dedi Harry.

Williamshire Dükü Caine'in önüne geçmeye çalışmaktan vazgeçti. Duruşu rahatladı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Jade'in çocuklarını eşit ölçüde sevmesiyle ilgili söylediklerini hatırlayınca, en sonunda bu adamın niyetini anladı. Genç kadın Harry'ye de endişesinden bahsetmiş olmalıydı.

"Benim ayrı tuttuğum bir çocuğum yok," diye bağırdı Gweneth. "Bütün çocuklarımı seviyorum."

"Ama o senin çocuğun değil."

"Elbette değil."

Düşes korkmuş olmak yerine sinirli görünüyordu. "Böyle bir şeyi ima etmeye nasıl..."

"Eğer ona oğlum dersen," dedi Harry yavaşça. "Ve o da sana anne derse, o zaman seni yanımda götürmem."

"Tanrı aşkına Gweneth, Caine'e oğlum de!" diye kükredi Henry sinirlenmiş gibi yaparak. Bu şaşırtıcı gelişme karşısında o kadar memnun olmuştu ki içinden gülmek geliyordu.

"Oğlum," dedi Gweneth.

"Evet, anne?" diye karşılık verdi Caine. Bir sonraki itirazını duymayı bekleyerek Harry'ye baktı.

Harry esirini bıraktı. Arkasını dönüp kapıdan çıkarken tok bir sesle kıkırdadı.

Gweneth kocasının kollarına atılırken, Caine Harry'nin peşinden dışarı çıktı. "Pekâlâ, Harry, bu da neydi böyle?"

"Şanımlı korudum," dedi Harry adamları uzaklaştıktan sonra. "Hatırlıyorsan, ben bir korsanımdı."

"Başka?" diye sordu Caine söylemek istediği başka şeyler olduğunu sezerek.

"Kızım Colin'i çocuklarından ayrı tutmasından endişeleniyordu," diye itiraf etti Harry en sonunda.

Caine bu itiraf karşısında çok şaşırdı. "Bu fikre nereden kapılmış?"

Harry omzunu silkti. "Bunun bir önemi yok. Sebebi ne kadar küçük olursa olsun, onun endişelenmesini istemiyordum. Benden onu istemen gerekecek, biliyorsun. Ayrıca bunu adamlarımdan karşısında, doğru düzgün yapmalısın. Onu ancak bu şekilde alabilirsin evlat." Duraksayıp Caine'e sırtıttı. "Elbette, öncelikle onu bulman gerekiyor."

Caine'in içine ani bir korku çöktü. "Lanet olsun, Harry, o üst katta değil mi?"

Harry kafasını salladı.

"Nerede?"

"Bağırmana gerek yok cvlat," diye karşılık verdi Harry. "Sana onun nerede olduğunu söyleyemem." Adamları yanına gelmeye yeltenince elini sallayarak onları durdurdu. "Bu sadakatsizlik olur."

"Tanrım, sakın..."

"Matthew ve Jimbo'nun ortada olmadığını neden fark etmediğini anlamıyorum," diyerek onun sözünü kesti Harry. "Sence bu her şeyi açıklamıyor mu?"

"O hâlâ tehlikede."

"Kendi başının çaresine bakabilir."

"Bana nerede olduğunu söyle," dedi Caine.

"Sanırım senden kaçıyor."

Caine onunla tartışarak daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu. Arkasını döndü, kapıyı açarken ahşabı neredeyse menteşelerden ayıracaktı.

"Nereye gidiyorsun cvlat?" diye seslendi Harry.

Yaşlı adamın sesi fazla neşeliydi. Caine onu öldürmek istedi. "İz süreceğim Harry."

"Bu konuda iyi misin?"

Caine sorusuna yanıt vermeye tenezzül etmedi.

"Küçük oyunuyla seni deliye döndürdü, değil mi? Seni etkileme konusunda çok iyi iş çıkardığını söylemeliyim," diye seslendi Harry onun arkasından.

Caine arkasını döndü. "Ne söylemeye çalışıyorsun Harry?"

"Senin de onu etkileme zamanının geldiğini düşünüyorum, tabii bunu gerçekten istiyorsan."

Caine ikişer ikişer merdivenlerden çıktı. Nathan ona yetiştiğinde gömleğini sırtına geçirmekle meşguldü.

"Neler oluyor?" diye sordu Nathan.

"Jade gitmiş."

"Lanet olsun," diye homurdandı Nathan. "Peşinden mi gideceksin?"

"Evet."

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır."

"Yardıma ihtiyacın olabilir."

"Hayır," diye çıkıştı Caine. "Onu ben bulacağım."

Nathan istemeye istemeye kafasını salladı. "İz sürmekte iyi misin?"

Caine kafasını salladı. "İyiyim."

"Sana bir mesaj bırakmış."

"Gördüm."

Nathan yatağın Caine'in bulunduğu tarafına gidip uzun saplı beyaz gülü yastığın üzerinden aldı. Hoş kokusunu içine çektikten sonra dışarı bakmak için pencerenin kenarına gitti. "Seni seviyor mu?" diye sordu.

"Seviyor," diye yanıtladı Caine. Sesindeki kızgınlık hafiflemişti. "Ama henüz bunun farkında değil."

Nathan gülü yatağa attı. "Jade'in gülü bırakarak sana veda ettiğini düşünüyorum."

"Hayır."

"Sana kim olduğunu hatırlatmak istemiş olabilir Caine."

"Kısmen," dedi Caine. Üzerini değiştirdikten sonra botlarını giyip kapıya yöneldi.

"Peki diğer sebebi sence ne olabilir?" diye sordu Nathan onun peşinden giderken.

"Harry haklı," diye homurdandı Caine.

"Ne?"

"Beni etkilemeye çalışıyor."

Nathan güldü. "O da var," diyerek ona katıldı.

Caine merdivenlerden inerken Sterns'e seslendi. Hizmetkâr anında salonun kapısında belirdi. "Lyon bizim için Richards'ı bulacak. Geldiklerinde ne kadar uzun sürerse sürsün ben dönene kadar beklemelerini söyle."

"Peki ya arkadaşın Richards'ı bulamazsa?" diye sordu Nathan.

"Onu bulacaktır," dedi Caine. "Muhtemelen yarın sabaha kadar dönmem. Ben yokken her şeyden sen sorumlusun Sterns. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Korumaları mı kastediyorsunuz lordum?"

Caine kafasını salladı. Kapıya doğru ilerledi ama Sterns'in sorusu onu durdurdu.

"Nereye gidiyorsunuz lordum?"

"Avlanmaya."

Kapı sertçe arkasından kapandı.

On Dördüncü Bölüm

İstikametlerine vardıklarında, Jade kadar Matthew ve Jimbo da yorgun düşmüş görünüyordu. Harry'nin fırardayken sık sık gittiği, gözlerden uzak handa geceyi geçirmeye karar vermişlerdi. Jade takip edilme ihtimaline karşı dolambaçlı bir yol izleyerek oraya gitmelerinde ısrar edince, yolculukları iki saat daha uzamıştı.

Han sahibi Kara Harry'nin kötü şöhretli bir arkadaşıydı, o yüzden gereksiz sorular sormaktan kaçındı. Güzel giyimli genç bir kadının iki sent için bir adamın boğazını kesmiş iki adamla seyahat etmesini tuhaf bulsa da bu konuda yorum yapmadı.

Jade'e üst katta ortada yer alan bir oda verildi. Jimbo ve Matthew onun yanındaki odalara yerleşti. Duvarlar kâğıt kadar ince olduğu için iki adam da geçici kalelerinde onlara kimse yaklaşamayacağından emindi. Basamaklar o kadar eski ve dayanıksızdı ki fare bile ses çıkarırdı.

Jade banyo yaptıktan sonra Caine'in sabahlığına sarındı. Yatağa girdiğinde kaskatı ve huzursuzdu. Kurşun yarası tamamen iyileşmiş olsa da hâlâ kaşınıyordu.

Çıglık atarak Matthew ve Jimbo'yu telaşlandırmaktan endişelenen Jade o gece kâbus görmemek için dua ederken uyu-yakaldı.

Caine'in yatakra yanına uzandığını hiç hissetmedi. Adam kolunu etrafına dolayıp onu nazikçe kendisine doğru çekerken, Jade hafifçe nefesini verip onun tanıdık sıcaklığına sokuldu.

Ay ışığı küçük pencereden içeri süzülüyordu. Caine onun sabahlığını giydiğini görünce gülümsedi, sonra da giysiyi yavaşça üzerinden çıkardı. Bu görevin ardından yastığın altındaki bıçağı çıkarıp boynunu hafifçe ısırmaya başladı.

Jade yavaş yavaş uyandı. "Caine?" diye fısıldadı uykulu bir sesle.

Caine, "Ever sevgilim..." diye kulağına fısıldadıktan sonra diliyle ona sataştı. Ürperdiğini görünce bundan memnun oldu.

Elini göbek deliğinin etrafında gezdirdikten sonra göğüslerine doğru sıcak bir yol izledi.

Jade bir kez daha içini çekti. Adam çok sıcaktı ve harika kokuyordu, ona soğuğu unutturuyordu.

Caine bulunduğu yeri fark etmesini beklerken onu okşamaya devam etti. Bağırılmaya kalkarsa onu susturmaya hazırdı.

Genç kadın yıldırım kadar ani bir şekilde uyanınca, Caine avcunu onun ağzına bastırdı. "Bağırırsan içeri hücum eden Matthew ve Jimbo'nun canını yakmak zorunda kalırım tatlım," diye fısıldadı. Onu sırtüstü çevirdikten sonra üzerine çıktı. "Bunu istemezsin, değil mi?"

Jade kafasını salladı.

Caine yavaşça elini ağzından çekti.

"Çıplaksın..." dedi genç kadın.

"Sen de öyle," diye fısıldayarak karşılık verdi Caine. "Ne hoş, değil mi?"

"Hayır."

"Evet. Ve güzel bir his, değil mi?"

Harikaydı. Ancak Jade bunu itiraf edemezdi. "İçeri nasıl girdin?"

Caine bu soruya yanıt olarak onun çenesini öptü.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Jade onun omzunu dürterek.

"Seni etkilemeye çalışıyorum tatlım."

"Ne?"

"Sesini yükseltme sevgilim. Çocukları uyandırmak istemezsin."

"Onlar çocuk değil," dedi Jade güçlükle. Nefes nefeseydi. Göğüslerine değen tüyler göğüs uçlarını sertleştiriyordu. Ama adamın üzerinden kalkmasını istemiyordu ve bu gerçek kaşlarını çatmasına neden oluyordu. Akli çok karışık. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun Caine?" diye fısıldadı. "Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum."

"Elbette anlıyorsun tatlım," diye karşılık verdi Caine. Onun burnunu öptü. "Tanrım, çillerine bayılıyorum," dedi kısık bir sesle inleyerek. Onu sertçe ve uzun uzun öpmeyi bitirdiğinde genç kadın omuzlarına tutunuyordu.

"Veda etmeye mi geldin?" diye sordu Jade kesik bir fısıltıyla.

Amacı bu soruyla onu sinirlendirmekti. *Savunma mekanizması* diye geçirdi içinden Caine. "Hayır, veda etmeye gelmedim," dedi kızmamaya kararlı bir şekilde. "Seninle sevişmeye geldim." Bu sözün ardından sırtı.

Jade'in kalbi hızla atmaya başladı. Adamın lanet olası gamzesi yüzünden olduğunu düşündü. Göz ardı edemeyeceği kadar karşı koyulmazdı... Ve çocuksu bir çekiciliği vardı. Ama bir çocuk gibi değildi. Hayır, sağlıklı bir adamın vücuduna sahipti, o çelik gibi sert kasları olan bir savaşçıydı. Ayak parmaklarını bacaklarına sürtmeden edemedi.

"Bir gün seni ne kadar önemsedığımı anlayacaksın sevgilim. Sen benim ışığım, sıcaklığım ve diğer yarımısın. Sadece seninleyken yaşadığımı hissediyorum. Seni seviyorum." Caine onu tekrar öptükten sonra fısıldadı. "Bir gün sen de bana beni sevdiğini söyleyeceksin. Şimdilik beni istediğini duymak benim için yeterli."

Jade kafasını sallayınca, Caine onun gözlerinde beliren korkuyu ve şaşkınlığı fark etti. Bacaklarını aralayıp ipeksi kalçasının arasına yerleşirken gülümsemesi şefkat doluydu. Sert ereksiyonunu yumuşaklığına sürttü. "Beni istiyorsun sevgilim."

Genç kadın hislerini ele veren bir şekilde içini çekerek gözlerini kapadı. Caine onun dudaklarını hafifçe ısırıp ağzını açana dek alt dudağını çekiştirdi ve sonra dilini içeri kaydırıp onunkine değdirdi.

"Caine... Ne yapıyorsun?"

Yine uzun bir öpücükle onu susturduktan sonra, "Buna yağmalamak denir Jade," dedi Caine.

"Hayır."

"Harry gurur duyardı," dedi yavaşça. Çenesinin altındaki pürüzsüz ve hassas tene ıslak öpücükler kondurmaya başladı. "Sen benimsin Jade. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, senin için o kadar iyi olur."

"Peki ya sonra ne olacak Caine?"

Caine onun gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı. Göz-

lerindeki korkuyu ve kırılganlığı görebiliyordu. "Bana güvenmeyi öğreneceksin," diye fısıldadı. "Ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız."

"Kimse sonsuza kadar mutlu yaşayamaz."

"Biz yaşayacağız."

Jade kafasını salladı. "Kalk üzerimden Caine. Sen..."

"Sağlamım sevgilim," diyerek onun sözünü kesti Caine. "Aynı zamanda sadığım. Seni bırakmayacağım."

Jade onu anlamamış gibi yaptı. "Elbette beni terk etmeyeceksin. Çünkü ben seni terk ediyorum."

"Seni seviyorum Jade."

Jade'in gözleri doldu. "Benden sıkılacaksın. Sen ya da bir başkası için asla değişmeyeceğim."

"Pekâlâ."

Genç kadının gözleri kocaman oldu. "Pekâlâ mı?"

Caine kafasını salladı. "Hırsız olarak kalmak istiyorsan, öyle olsun. Ne yaparsan yap, senden sıkılmayacağım. Ve seni asla terk etmeyeceğim."

"Buna engel olamazsın."

Caine onun kaşını öptü. "Anladığım kadarıyla seni ikna etmem biraz zaman alacak. Bana en azından iki ay süre verirmisin?"

"Caine, hiç sanmıyorum..."

"Bana borçlusun Jade."

"Ne?" Jade çok öfkelenmiş gibiydi. "Neden sana borçlu olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü beni kandırdın," diye açıkladı Caine. "Beni endişelendirdin. O gece meyhanede kendi işime bakarken birden..."

"Ayrıca kardeşini kurtardım," diyerek onun sözünü kesti Jade.

"Bir de zedelenen gururum var elbette," dedi Caine yavaşça. "Bir erkek zorla yönlendirildiğini hissetmemeli."

"Caine, Tanrı aşkına."

"Benimle iki ay daha kalacağına söz ver, yoksa seni yağmalarken o kadar çok gürültü çıkarırım ki Matthew ve Jimbo koşarak buraya gelir."

Caine bu kötü tehditle Jade'in dikkatini çekmeyi başardı. Gözlerindeki kararlı bakış ona tehdidinde ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Kendinden utanmalısın."

"Söz ver bana Jade. Hemen."

"Bir ya da üç ay yerine iki aya nasıl karar verdiğini açıklarmısın?"

Caine omzunu silkti.

Jade sinirlenmiş gibi yaptı. "O iki ay boyunca her gece beni yatağına sürükleyeceksin, değil mi?"

"Ever," dedi Caine sırıtarak. "Sana her baktığımda sertleştiğimi biliyor musun?" Pozisyonunu değiştirip kendini ona doğru bastırdı. "Seni ne kadar istediğimi hissedebiliyor musun? İçinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Dürüstlüğü karşısında Jade'in yüzü kızardı. "Bu tür şeyler söylememelisin," diye fısıldadı. "Ve ben de seni dinlememeliyim."

"Hoşuna gidiyor," dedi Caine. Dudakları genç kadının dudaklarını kavradı ve tadına bakmak için dilini tekrar onun ağzına doktu.

Jade karşı koymadı. Onu artık duramayacak kadar çok istiyordu. Ona doğru hareket etti ama yatağın gıcırdadığını duyunca durdu. "Yapamayız..."

"Yapabiliriz," dedi Caine boğuk bir fısıltıyla ve içindeki ateşi okşarken onu bir öpücükle susturdu.

Jade o an Matthew ve Jimbo'yu tamamen unuttu. Caine onu yakıyordu ve tek düşünebildiği bu tatlı ıstıraptan kurtulmaktı.

Parmakları onu çıldırtıyordu. Islak, sıcak ve hazır, içinde artan baskı ölümcüldü. Tırnaklarını adamın kürek kemiklerine geçirdi. Dudaklarıyla ağzını örtmeseydi, ona yaklaşması için haykırabilirdi.

Caine bir süre daha bu işkenceyi sürdürdü. Örtüyü yataktan aşağı atıp Jade'i kollarına alarak yere indirdi. Genç kadının düşüşünü kollarıyla hafifletip darbenin büyük bir bölümünü sırtıyla karşıladı. Jade üzerindiydi. Yan tarafına uzanmaya çalıştı ama Caine onu sabit tuttu. "Beni şimdi içine al sevgilim," diye fısıldarken bacaklarını iki yana ayırdı.

Jade öylesine titriyordu ki Caine görevi hızla devraldı. Onu kalçasından tutarak usulca içine girdi. Saf bir zevkle inerken Jade de aynı anda inledi.

Genç kadının tamamen içine girince saçlarını ellerine dolayıp ateşli bir öpücük vermek için onu tekrar kendisine doğru çekti.

Çiftleşme ritmi başladı ve Caine kontrolünü kaybetti. Hamleleri giderek daha güçlü ve kararlı bir hal aldı. Jade'in içine boşalmak üzereyken, "Beni tekrar cennete götür," diye fısıldadı. "Seni koruyacağım."

Saniyeler sonra Jade de doyumuna ulaştı. Caine'e yaklaşıp ona sıkıca sarıldı ve haykırmamak için dudaklarını ısırdıktan sonra onun üzerine yığıldı.

Yüzünü onun boynuna gömdü. İkisi de ter içindeydi. Jade kalp atışlarının yavaşlamasını beklerken dilinin ucuyla adamın teninin tadına baktı. Hareket edemeyecek kadar yorgun ve halinden memnundu.

"Ne düşünüyorsun Jade?" diye sordu Caine onun kalp atışlarını hissederek. Yanıt alamayınca saçını çekti. "Tatmin olduğunu biliyorum. İnkâr mı edeceksin?"

"Hayır," diye utangaç bir şekilde fısıldadı Jade.

Caine onu kollarının arasında tutarak tek hamlede ayağa kalktı.

Yatağa uzanıp örtülerin altına girdiklerinde genç kadın ona sırtını dönmeye çalıştı. Ama Caine içine kapanmasına izin vermeyip onu kendisine doğru dönmeye zorladı. "Eee?" diye isteleli.

"Ne?" diye sordu Jade onun gözlerinin içine bakarak.

"İyiyim, değil mi?"

Caine'in gamzesi yanına geri dönmüştü. Jade gülümsemeden edemedi. "Flangi konuda?" diye sordu anlamamış gibi yaparak.

"Yağmalamakta."

Jade yavaşça kafasını salladı. "Çok iyisin," diye fısıldadı.

"Peki seni etkiledim mi?"

"Belki biraz," dedi Jade. Adam avcunu hassas noktasına bastırınca, iştirilebilir bir şekilde nefesini tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Seni tekrar etkilemeye çalışıyorum tatlım."

Jade uzun bir süre sonra onun sözünde durduğuna karar verdi. Caine nihayet üzerinden kalktığı anda, kendisini esnek bir bez parçası gibi hissetti. Caine'in kolları arasında, aşk sözcükleri çşliğinde uykuya daldı. O gece kâbus görmedi.

Öğle vakti Caine'in evine geri döndüler. Matthew ve Jimbo Shallow's Wharf'a doğru yeterince çabuk yola çıkamadılar. İkisi de önceki geceki beceriksizlikleri karşısında dehşete düş-

müştü. Markiyi hafife aldıkları belliydi. Matthew bu rezaleti atlatılabileceğinden emin değildi, öyle ki Jade bundan kimseye bahsetmeyeceğine dair ona söz vermek zorunda kaldı.

Caine onu dürterek uyandırmıştı, Jade onun gibi iriyarı bir adamın nasıl çıt çıkarmadan içeri girebildiğini hâlâ anlayamıyordu.

Caine'in evine döner dönmez, elbisesini değiştirip mektupların birer kopyasını çıkarmak için Caine'in çalışma odasına gitti. Planlarından bahsederken onu dikkatlice dinledi. Richards'a güvenme konusunda sert bir çıkış yaptı ama Lyon'un ağzını sıkı tutacağından emindi.

"Richards'la tanışınca onu da Lyon kadar seveceksin," dedi Caine. "Ona da güveneceksin."

Jade kafasını salladı. "Caine, Lyon'ı seviyorum, tamam ama ona güvenmemin sebebi bu değil. Hayır, hayır..." diye devam etti. "Birini sevmek ve birine güvenmek birbirinden tamamen farklı şeyler."

"O halde neden Lyon'a güveniyorsun?" diye sordu Caine.

"Çünkü onun dosyasını okudum. Biliyor musun Caine... Ona kıyasla kilise korosu çocuğu gibi bir hayat sürmüşsün."

Caine kafasını salladı. "Yerinde olsam dosyasını okuduğumdan ona söz etmezdim," diye tavsiye etti.

"Evet," diyerek ona katıldı genç kadın. "Muhtemelen sana dosyanı okuduğumu söylediğimde verdiğin tepkiye benzer bir tepki verir," diye ekledi. "Lyon'un dosyası da seninki kadar kalındı ama onun özel bir ismi yoktu."

Caine ona sinir olmuş gibi görünüyordu. "Jade, tam olarak kaç dosya okudun?"

"Sadece birkaç tane. Caine, bu mektuplara gerçekten konsantre olmalıyım. Lütfen, sözümü kesmeyi bırak."

O sırada çalışma odasının kapısı açılınca Caine'in dikkati dağıldı.

Nathan içeri girdi. "Neden burada olduğun süre boyunca kimse seni ele geçirmeye kalkmadı Caine? Burası çok ıssız ve..."

Caine Nathan'ı teşebbüsle ilgili detaylar hakkında bilgilendirdi.

Kafasını kaldırıp onu güzel bir gömlek ve pantolon giymiş halde görünce, "Nathan, ne kadar hoş görünüyorsun," diyen Jade konuyu hızla değiştirdi.

"O gömlek bana çok tanıdık geliyor," dedi Caine yavaşça.

"Senin," diye karşılık verdi Nathan sırtarak. "Üzerime tam oldu. Colin de birkaç giysini ödünç aldı. Okyanusa atılırken yanımıza doğru düzgün giysi alamadık. Neden ilk günden beri kimse seni yakalamaya çalışmadı?" dedi yeniden kaşlarını çatarak.

Nathan bir kaplan gibi odada dolaşmaya başlayınca, Caine masanın kenarına yaslanmaya devam etti. "Çalıştılar."

"Ne?" diye sordu Nathan. "Ne zaman?"

"Çalışmadılar," diyerek araya girdi Jade. "Yoksa haberim olurdu."

"Son on gün içinde, dört kişi daha denedi."

"Ve?" diye sordu Nathan daha fazla açıklama yapmasını isteyerek.

"Başarısız oldular."

"Neden haberim olmadı?" diye sordu Jade.

"Seni endişelendirmek istemedim," diye açıkladı Caine.

"Matthew ve Jimbo'nun burada olduğunu bilmen gerekirdi," dedi Nathan.

"Biliyordum," diye karşılık verdi Caine. "Ahırımı yakana kadar onlara da aldırmadım. Sonra onlarla küçük bir sohbet

etmem gerekti. Babamı görmeye giderken beni başka bir şekilde meşgul edemez miydin?"

Yine sinirlendiğini fark eden Jade onun yangını henüz atlatamadığını düşündü. Sterns ahırın yepyeni olduğunu söylemişti. "Matthew'la daha detaylı bir şekilde konuşmam gerekirdi. Dikkatini dağıtma işini tamamen ona bıraktım. Yine de yaratıcı ve etkili bir şey düşünmüş. Oldukça meşguldün."

"O şekilde tek başına çekip giderek gereksiz bir riske gir-
din," diye çıkıştı Caine. "Lanet olsun, Jade, öldürülebilirdin!"

"Çok dikkatliydim," diye fısıldadı Jade onu yatıştırmaya çalışarak.

"Dikkatliymiş!" diye kükredi Caine. "Çok şanslıydın, hepsi bu."

Jade onun dikkatini dağıtmaya karar verdi. "Beni rahat bırakmazsanız bu işi hiçbir zaman bitiremeyeceğim." Saçını omzunun üzerinden atıp mektubunu yazmaya devam etti. İkisinin de öfkeli bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Neden gidip Colin'in nasıl olduğuna bakmıyorsunuz? Arkadaşa ihtiyaç duyduğundan eminim."

"Hadi gidelim Caine. Kovulduk."

Caine kafasını salladı. "Bundan sonra gereksiz risklere girmeyeceğine dair bana söz ver," diye emretti Jade'e. "O zaman giderim."

Jade hemen kafasını salladı. "Söz veriyorum."

Caine'in öfkesi geçmiş gibiydi. Kafasını salladıktan sonra eğilip onu öptü.

Jade onu dürttü. "Nathan burada," diye fısıldadı.

"Ona aldırma." Geri çekildiğinde genç kadının yüzünün kızardığını gördü. Elleri de titriyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra doğrulup Nathan'ın peşinden odadan çıktı.

Jade uzun bir süre masaya bakakaldı. Bu mümkün müydü? Caine onu gerçekten seviyor olabilir miydi? Ellerinin titremesine mani olmak için düşünmeyi bırakması gerekti. Yoksa Richards ve arkadaşı mektupları okuyamazdı. Ayrıca onu sevip sevmemesinin önemi yoktu. Hâlâ onu terk etmesi gerekiyordu. Öyle değil mi?

Jade akşam yemeği bittiğinde oldukça gergindi. Nathan yemeğini üst katta Colin'le yemeye karar vermişti. O, Caine ve Sterns ise elbette uzun masada birliktelerdi. Çok geçmeden kilise ve hükümetin ayrılmasıyla ilgili hararetli bir tartışmaya girdiler. Oldukça heyecan verici bir tartışmaydı. Sonuç olarak Sterns hakemlik görevini üstlendi. Tartışma Caine'in yine acıkmasına neden oldu. Son koyun eti dilimine uzanırken, Sterns dilimi hızla kaptı.

"Onu ben alacaktım Sterns," diye homurdandı Caine.

"Asıl ben alacaktım lordum," diye yanıtladı uşak ve çatal bıçağı alıp yemeğini yemeye koyuldu.

Jade Caine'e acıyıp porsiyonunun yarısını ona verdiği sırada, aniden ön kapının yumruklandığını duyan Sterns ve Caine birbirlerine baktılar.

"Ben bakarım," dedi Caine.

"Nasıl isterseniz lordum," dedi Sterns koyun etini çiğnerken.

"Dikkatli ol," diye seslendi Jade.

"Merak etme," diye karşılık verdi Caine. "Adamlarım fark etmeden kimse kapılara yaklaşamaz."

Sterns çayını bitirene kadar aradan on dakika geçti. "Sanırım gidip ziyaretçinin kim olduğuna baksam iyi olacak," dedi Jade'e.

"Belki de Caine'in babasıdır."

"Hayır leydim," diyerek karşı çıktı Sterns. "Dük ve düşese uzak durmalarını emrettim. Her gün oğullarını ziyarete gelmeleri şüphe çeker."

"Onlara gerçekten emir mi verdin?" diye sordu Jade.

"Elbette Leydi Jade," diyen Sterns resmiyetle selam verip odayı terk etti.

Uşak dönene kadar Jade parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tuttu.

"Sör Richards ve Lyonwood Markisi geldiler," diye duyurduuşak kapının girişinden. "Lordum ikisine de konyak götürmemi ve kütüphaneye geçmenizi istiyor."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Jade şaşkınlıkla. Kalkıp altın rengi elbisesinin eteklerini ve saçını düzeltti. "Birileriyle tanışmayı beklemiyordum," dedi.

Sterns gülümsedi. "Güzel görünüyorsunuz leydim. Ziyaretçileri seveceksiniz. Onlar iyi adamlardır."

"Ah Lyon'la zaten tanışmıştım," diye karşılık verdi Jade. "Richards'ı da seveceğimden eminim." Kapıya yönelirken, kaygısız ifadesi yerini korku dolu bir ifadeye bıraktı.

"Endişelenecek hiçbir şey yok leydim."

Gülümsemesi ıslı ıslıldı. "Ah endişelenmiyorum Sterns. Hazırlanıyorum."

"Anlayamadım," dediuşak onun peşinden giderken. "Ne için hazırlanıyorsunuz leydim?"

"Endişeli görünmek için," dedi Jade gülerek. "Ve elbette zayıf görünmek için."

"Elbette," diyerek ona katıldı Sterns içini çekerek. "Hastamısınız Leydi Jade?"

Kütüphanenin kapısına varınca dönüp ona baktı. "Görünüş, Sterns."

"Yani?"

"Görünüşümü korumalıyım. Bekleneni yapmalıyım, anlıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum."

Jade tekrar gülümsedi. "Caine'e gururunu geri kazandırmak üzereyim," diye fısıldadı.

"Gururunu yitirdiğinin farkında değildim."

"Ben de değildim, ta ki bana söyleyene kadar," diye karşılık verdi genç kadın. "Hem sonuçta onlar sadece erkek."

Sterns derin bir nefes aldıktan sonra ona kapıyı açtı.

Genç kadın kafasını eğip ellerini önünde birleştirerek girişte durunca, Sterns ondaki bu değişim karşısında afalladı.

Caine ona seslenince, Jade fark edilir şekilde irkildi ve sonra çalışma odasına girdi. İlk olarak Richards denen adam ayağa kalktı. Nazik bir gülüşü ve yuvarlak bir karnı olan beyaz saçlı yaşlı bir adamdı. Bakışları sevecendi. Jade takdim edilirken ona kusursuz bir reverans yaptı. Sonra dönüp Lyon'ı selamladı. "Seni tekrar görmek güzel Lyon," diye belli belirsiz bir şekilde fısıldadı.

Lyon bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. Onun ürkek bir yaratık olduğunu biliyordu ama yine de ilk tanışıklardaki tepkisini geride bıraktığını sanıyordu. Kadın şimdi yine tedirgin davranıyordu. Bu çelişki ciddi anlamda şaşırtıcıydı.

Caine masasında oturuyordu. Sandalyesini duvara yaslamıştı. Jade masanın yanındaki koltuğa oturdu, sırtı dimdikti. Elleri kucığında kenerlemişti.

Richards ve Lyon onun karşısındaki koltuklara oturdular.

Caine, Jade'i izliyordu. Genç kadın çok korkmuş görünüyordu ama ona bir an olsun inanmadı. Onun bir şey çevirdiğine karar verdi ancak sorguya çekmek için beklemek zorundaydı.

Richards boğazını temizleyince herkesin dikkatini çekti. Bakışlarını Jade'e odaklayarak, "Ne kadar endişeli olduğunun farkındayım canım. Babanın sakladığı mektupları okudum ama sana sorularımı sormadan önce, işlediği suçlardan seni sorumlu tutmadığımı söylemek isterim," dedi.

Hâlâ kapana kısılmış bir tavşan gibi görünüyordu ama ürkek bir şekilde kafasını sallamayı başardı. "Teşekkür ederim Sör Richards," diye fısıldayarak karşılık verdi. "Beni suçlamamanız çok düşünceli bir davranış. Beni kınamanızdan endişe ediyordum."

Caine gözlerini devirdi. Nadiren şefkat gösteren bir adam olan Richards, Jade'in ellerini tuttu. Açıkça onu kollarına alıp teselli etmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Jade çok kırılgan görünüyordu. Caine birden meyhanede ona bakarken de yüzünde bu ifadenin olduğunu hatırladı. O zaman da kırılgan görünüyordu.

Amacı neydi?

"İkimiz de seni kınamıyoruz," diyerek araya girdi Lyon ve öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "Bu yüzden zor bir dönem geçirdin Jade."

"Evet, öyle," diyerek ona katıldı Sör Richards.

Caine gülümsememek için kendini zor tuttu. Hem amiri hem de arkadaşı Jade'in büyüüne kapılmıştı. Lyon'un aklını kullanması gerektiğini düşündü. Ne de olsa o Jade'le daha önce de karşılaşmıştı. Yine de şimdiki tavrı ve önceki ürkekliği dikkate alındığında, Lyon'un onu samimi bulduğu açıktı.

"Birkaç soruya cevap vermeye hazır mısınız?" diye sordu Richards.

Jade kafasını salladı. "Sorularınızı Nathan'ın yanıtlaması daha uygun olmaz mı? Erkekler daha mantıklıdır. Muhtemelen her şeyi birbirine karıştıracağım."

"Jade..." dedi Caine onu uyarırcasına.

Genç kadın dönüp ona huzursuz bir gülünsemeyle baktı. "Evet Caine?" diye sordu.

"Kendine gel."

Richards kaşlarını çatarak Caine'e döndü. Sonra dikkatini tekrar Jade'e verdi. "Sorularımızı Nathan'a daha sonra soracağız. Anlatmak senin için çok acı verici olmayacaksa lütfen Londra'ya vardığın andan itibaren neler olduğunu bize anlat."

Jade kafasını salladı. "Elbette," diye kabul etti. "Her şey mektuplarla başladı. Babam Harry Amca'ya bir paket mektup verdi. Ve iki gün sonra öldürüldü. Harry o zaman beni gemisine alıp götürdü. Mektupları sakladı ve zamanı geldiğinde onları bana verdi. Tabii hepsini okudum, sonra da onları Nathan'a gösterdim. Kardeşinin o sıralar Colin'le çalıştığı için ona sırrını açmış. Sonra... Caine'in de size söylemiş olduğu gibi... Colin ve Nathan... Saldırıya uğradı. Kötü adamlar onları öldürdüklerini sandılar ve Pagan kiralık katillerin başarılarını rapor etmeleri için Londra'ya dönmelerine izin verdi."

"Mantıklı bir karar," diyerek araya girdi Richards.

"Evet," dedi Jade ve dönüp Caine'e kaşlarını çatı. "Plan çok basitti. Pagan yaralılarla ilgilenmesi için bir doktor kaçırdı ve Colin seyahat edecek kadar iyileştiğinde Caine'in mektuplardan haberdar olmasına karar verildi."

"Bu planı ne bozdu?" diye sordu Richards.

Jade Caine'e tekrar kaşlarını çatı. "O bozdu," dedi. "Pagan Nathan ve Colin'in ölümlerinden sorumlu tutuldu ve bildiğiniz gibi Caine intikam almaya karar verdi. Ancak zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Mahkemenin kalan üyeleri Caine'in korsanı bulup onunla konuşması riskini göze alamazlardı. O yüzden Caine yanlışlıkla kendisini tehlikeye atmış oldu."

"Yanlışlıkla değildi," diyerek araya girdi Caine.

Jade omzunu silkti. "Colin Pagan'a Caine'e hiçbir şey söylememesine dair söz verdirdi. Kardeşi Caine'in... Onlara saldıracığını biliyordu ve Colin her şeyi kendisi açıklamak istiyordu. Açıkçası Colin'in mantıklı düşündüğünü sanmıyorum ama o sırada çok acı çekiyordu ve Caine'i korumaktan başka bir şey düşünmüyordu. Pagan sırf Colin'i üzmemek için teklifi kabul etti."

"Peki senin bu olaylarda ne tür bir rolün oldu?" diye sordu Lyon.

"Nathan benim kardeşim," diye yanıtladı Jade. "İngiltere'ye dönüp kasabadaki evinde kalmaya gittim. Yanımda Pagan'ın adamlarından birkaçı vardı. Caine'i nöbetleşe kolluyorlardı. Birkaç kez ona ulaşmaya teşebbüs edildikten sonra Caine'i bu avından vazgeçirmenin bir yolunu bulmama karar verildi. Gitmeden iki gün önce bir dizi olay oldu. İlk günün sabahı her zamanki gibi yürüyüşe çıktım ve anne babamın mezarlarını kazan üç adamla karşılaştım. Yaptıkları şeye çok sinirlendiğim için onlara bağırdım. Elbette dikkatlerini çektim. Kötü adamlardan biri bana ateş etti. Yardım çağırmak için Nathan'ın evine koştum."

"Pagan'ın adamları o sırada seni korumuyorlar mıydı?" diye sordu Richards.

Jade kafasını salladı. "Hepsinin Caine'in güvende olduğundan emin olması gerekiyordu. Ayrıca yanımda bana yardımcı olabilecek Nathan'ın uşağı Hudson ve diğer hizmetkârlar vardı."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Lyon.

"Hava hâlâ karanlık olduğu için hizmetkârlar mezarlara gidemediler. Sabaha kadar beklemeye karar verdiler. O gece ev yağmalandı. Ama o sırada uyuyordum ve her nasılsa hiç ses

duymadım. Benim yatak odamın bile altını üstüne getirmişlerdi.”

“İlaçla uyutulmuş olmalısın,” dedi Richards.

“İlaçla uyutulduysam bile bunu nasıl yaptıklarını düşünemiyorum,” dedi Jade. “Ertesi sabah, herhangi bir kanıt bırakıp bırakmadıklarını görmek için Nathan’ın atını alıp mezarlara gittim. Nathan’ın uşağı Hudson bana inanmakta zorlanıyordu ve onu ikna etmek istiyordum. Ama mezarlara ulaşamadım. Kötü adamlar beni bekliyorlarmış. Nathan’ın atını öldürdüler. Ben de yere uçtum.”

“Yüce Tanrım, attan düşerek ölebilirdin,” dedi Richards.

“Çok şanslıydım, sadece birkaç sıyrıkla atlattım,” diye açıkladı Jade. “Koşarak eve gidip Hudson’a neler olduğunu anlattım. Kötü adamların peşinden gitmeleri için birkaç kişi gönderdi. Geri döndüklerinde bana şüpheli bir şey olduğunu gösteren hiçbir kanıt bulamadıklarını söylediler. At ortadan kaybolmuştu. Bunu nasıl becerdiklerinden emin değilim. Caine ölü atı bir yük arabasına koyup ıtmek için en az üç erkeğin gercekeceğini söyledi.” Duraksayıp omuzlarını silktikten sonra sözlerine devam etti. “Bir an önce Londra’ya gitmeye karar verdim ve hemen at arabasının hazırlanmasını emrettim. Ama ilk tepeyi geçer geçmez arabacı yangın olduğunu söyledi. Dumanı görebiliyorduk. Eve geri döndüğümüzde yangının tüm gücüne tanık oldum. Zavallı Nathan’ın evi kül oldu. Ardından Hudson’a ve diğer hizmetkârlara Nathan’ın Londra’daki evine gitmelerini, sonra da benim istikametime doğru yola çıkmalarını söyledim.”

“Peki orası neresiydi?” diye sordu Lyon. “Sen de Nathan’ın evine mi gidiyordun?”

Jade gülümsedi. “Hayır, ben İşe Yaramaz isimli bir meyha-

neye gidiyordum. Caine'i bu avdan vazgeçirmek için bir planım vardı."

Lyon kafasını salladı.

"Anlamıyorum," diyerek araya girdi Richards. "Bu plan tam olarak neydi? Caine kolay kolay kandırılabilen biri değildir tatlım."

"Daha sonra açıklarım," dedi Caine. "Öncelikle anlatacaklarını bitirmesine izin ver."

"Londra'ya giderken at arabasının önünü kestiler. Başımın yan tarafını vurdum. Darbe bayılmama neden oldu ve uyandığımda at arabasının parçalandığını gördüm. Çerçeveni botumun topuğuyla genişlettikten sonra pencereden güçlükle çıkmayı başardım."

"Peki ya sonra?" diye sordu Richards.

"Yürüdüm."

"Londra'ya kadar mı?" diye sordu Lyon.

"Hayır," diye yanıtladı Jade. "Bütün yolu değil. Yol üstünden bir at... Ödünç aldım. Başında kimse yoktu. Sahibi muhtemelen akşam yemeğini yiyordu..."

Jade birkaç dakika sonra sözlerini bitirdi. Pagan olduğundan hiç bahsetmedi ve Caine, Sör Richards ve Lyon'a bunu bizzat açıklamak zorunda kalacağını düşündü.

Niyeti neydi? Tanrı aşkına, hikâyesini bitirdiğinde, Richards'ın mendiliyle gözlerinin kenarlarını siliyordu.

Amirin anlatılanlardan etkilendiği belliydi. Arkasına yaslanıp kafasını salladı.

"Mahkemenin öteki üyelerinin kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Jade ona.

"Hayır."

"Ama Hammond'ı tanıyordunuz, değil mi? İkkinizin birlikte işe başladığını biliyorum."

"Ever, birlikte başladık," diyerek ona katıldı Richards. "Ama birkaç sene sonra Savunma Bakanlığı'nda farklı bölümlere verildik. O zamanlar Hammond'ın emrinde çok fazla genç adam vardı. Kendi bölümünü o yönetiyordu. Birkaç hevesli kurtarıcıyla tanıştım ama elbette hepsiyle değil."

"Elimizde birkaç ipucu var," diyerek araya girdi Lyon. "Gerçeği öğrenmemiz çok sürmeyecek."

"İlk mektubu William isimli bir adam imzalamış. O zamanlar henüz operasyon isimleri yokmuş. Bu İngiltere'de en sık rastlanan isimlerden biri," diye ekledi Caine. "Savunma Bakanlığı'nda kaç William çalışıyor?"

Soruyu Jade yanıtladı. "Aslına bakarsan Hammond'ın dosyalarında sadece üç tane vardı."

Hepsi dönüp ona baktı.

"Pagan dosyaları okumuş," diye fısıldadı Jade. Kızarak ekledi: "Bu gerekliydi. William Pryors, William Terrance ve William Clayhill var. Üçü de sizin departmanınızda çalışıyordu Sör Richards. İkisi hâlâ hayatta ama emekli oldular, William Terrance ise dört sene önce öldü."

"Bundan emin misin?" diye sordu Lyon.

"Pagan dosyalarımıza nasıl ulaştı?" diye sordu Richards rahatsızlıkla. "Tanrım, kimse güvenliğimizi geçemez."

"Pagan geçti," dedi Caine. Bunun üzerine konuşmayı devralıp korsanın onu korumaya neden kalkıştığını daha detaylı bir şekilde açıkladı. Onlara Colin'in ve Nathan'ın köpekbalıklarının kıl payı atlatmış olmalarından da bahsetti. Sözlerini bitirdiğinde uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

Jade ellerini kenetlemişti. Artık rol yapmıyordu, köpekba-

lıklarını hatırlamak onu gerçekten huzursuz ediyordu.

"Dünyayı kurtarmaya kararlı üç hevesli genç adam..." diye fısıldadı Richards. "Ama güç edinme arzusu daha baskın çıktı."

Jade ona katılırcasına kafasını salladı. "İlk mektupların 'İngiltere'nin iyiliği için' sözüyle bittiğini ama zamanla cürekârlaşıp mektupları daha farklı bir şekilde sonlandırdıkları dikkatinizi çekti mi efendim?"

"Çekti," diye homurdandı Richards. "Mektuplarını 'Mahkemenin iyiliği için' diye bitirmeye başlamışlar," diye ekledi. "Bu her şeyi açıklıyor, öyle değil mi? Burada yanlış anlaşılabilirerek hiçbir şey yok."

"Babası planlarına uymayı reddettiği için diğer ikisi tarafından öldürüldü ve sonra Hammond da öldürüldü," dedi Caine.

Richards kafasını salladı. "Diğer ikisini bulmalıyız," diye homurdandı. "Tanrım, sindirmem gereken çok fazla şey var." Yorgun bir şekilde içini çekti. "Tanrı'ya şükür, Pagan yanımızda görünüyor. O dosyalardaki bilgilerle verebileceği hasarı düşününce kanım donuyor."

"Ah Pagan çok onurludur," dedi Jade telaşla. "Birçok hırsız öyledir efendim. Bilginin yanlış ellere geçmesinden endişe duymanıza gerek yok."

"O adi herif benim dosyayı da okudu mu?" diye sordu Lyon.

Caine ona yanıt vermedi. Gerçeği arkadaşıyla paylaşmak için bir sebep göremiyordu. Bu onu sadece sinirlendirecekti.

"O sularda köpekbalıklarının olması," diye fısıldadı Richards konuyu değiştirerek. "Bunun ne kadar cesurca olduğunun farkında mısınız?"

"Sorularınızı bitirdiniz mi?" diyerek araya girdi Jade.

Amir hemen uzanıp onun eline hafifçe vurdu. "Seni çok yorduk, değil mi tatlım? Bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyorum."

"Düşünceli olduğunuz için teşekkür ederim," diye fısıldadı Jade. Kalktı ve Richards ona sarılınca hiç karşı çıkmadı.

"Körü adamları bulacağımıza dair sana söz veriyorum," dedi Richards.

Jade ellerini elbisesinin katlarına saklayıp Lyon'ın yanına gitti. Adam hemen yerinden kalktı. "Bize yardım ettiğin için teşekkür ederim Lyon. Lütfen Christina'ya sevgilerimi ilet. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Richards'a dönüp ona tekrar sarıldı. "Size teşekkür etmeyi unuttum." Amirden uzaklaşıp selam verdikten sonra odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

"Jade?"

"Evet, Caine?"

"Bu da neydi?"

Dönüp ona gülümsedi. "Bir erkek için gururun çok önemli olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, böyle söyledim."

"Aynı zamanda, bir erkek yönlendirildiğinde ya da kandırıldığında, gururunun acı çektiğini de söylemiştin."

"Evet bunu da söyledim." Öne doğru eğildi. "Ece?"

"Eğer diğerleri... Kendi efsaneleri olan ve İngiltere'nin saygı duyduğu arkadaşların da kandırılırsa... O zaman aldığın darbe senin için daha az acı verici olmaz mı?"

Caine nihayet anladı. Yavaşça göz kırpıp küstah bir şekilde sırıttı.

"Gidip Colin ve Nathan'a size katılmalarını söyleyeceğim," diyen Jade odayı terk etti. Kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

"Neden bahsediyordu?" diye sordu Richards.

"Özel bir mesele," diye karşılık verdi Caine. Lyon'a döndü. "Şimdi onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Arkadaşı kadehine biraz daha konyak doldurduktan sonra ona yanıt verdi. "Hâlâ çok güzel," dedi. "Ama yine de çok ürkek olduğunu düşünüyorum. Senin yanında olduğu için böyle olmalı."

Caine güldü. "Yine ürkek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kaçırdığım şey ne Caine?" diye sordu Lyon bariz bir şaşkınlıkla. "Bu kadar komik bulduğun şey ne?"

"Kadınlar hakkında konuşmayı bir kenara bırakın," diye emretti Richards. "Şimdi, bana bir söz vermelisin evlat."

"Ne gibi?" diye sordu Caine.

"Pagan denen bu adamla gerçekten tanıştın mı?"

"Tanıştım."

"Bu konu kapandığında onunla tanışmamın bir yolunu bulmalısın."

Caine koltuğunda arkasına yaslandı. Jade haklıydı. Ona gururunu geri kazandırmıştı.

"Pagan'la tanışmalıyım," dedi Richards tekrar.

Caine kafasını salladı. "Sör Richards, az önce onunla tanıştınız."

On Beşinci Bölüm

Richard ve Lyon az önce öğrendikleri haberi sindirirken Caine genç kadına seslendi. "Jade, geri dön." Çağrısına karşılık alamayınca Sterns'i çağırdı.

Uşak kapının hemen önünde duruyor olmalıydı çünkü anında kütüphaneye girdi. Patronunu eğilerek selamladı ve sonra, "Bir şey mi istemiştiniz lordum?" diye sordu.

"Jade'i buraya geri getir," diye emretti Caine.

"Bağırdığınızı duyduğumu sanıyorum lordum," dedi Sterns ukala ses tonuyla. "İstediğiniz başka bir şey var mı?"

Caine'in içinden Sterns'i boğmak geldi ama bu düşünceyi bir kenara attı. "Onu bana getir. Gerekirse onu buraya sürük-
le, yeter ki getir. İstediğim bu Sterns."

Uşak kafasını salladıktan sonra emri yerine getirmeye gitti.

Caine arkadaşlarına döndü. Lyon'ın sıntığıni görünce öf-

kesinin bir kısmı geçti. Arkadaşı Pagan'ın kimliği haberini Sör Richards'dan daha iyi karşılamış görünüyordu. Amir hâlâ şaşkındı.

"Lanet olsun, Caine, tahmin etmem gerekirdi," dedi Lyon. "O kadar ürkek ki... Ama bilmem gerekirdi evet. Sıradan kadınlardan hoşlanacak biri değilsin... Ve Christina hep derinlere inmemi söyler..."

"Evlat," diyen Sör Richards Lyon'ın sözünü kesti. "Şaka yapmanın sırası değil. Ciddi bir meseleyle karşı karşıyayız."

Tam o sırada Jade kapıyı açtı. "Nathan'ı ve Colin'i getirmeye gitmiştim Caine. Ne isriyorsun?"

"Onları geri ver Jade."

Sesi bir silahın patlaması kadar sertti. Jade masum rolüne büründü. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. Elini korkmuş gibi göğsüne bastırıp kirpiklerini kırıştırdı.

Caine onun bu hareketinden hiç etkilenmedi. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye kükredi. "Onları geri ver."

"Caine, ziyaretçilerimizin karşısında bana sesini yükseltmen hiç de kibar bir davranış değil," dedi Jade. Sesi bir oktav yükselmişti. "Bu büyük bir kabalık."

"Kim olduğunu biliyorlar."

"Biliyorlar mı?"

Jade masanın önüne geçip ona dik dik baktı. Ellerini beline koydu. "Peki tam olarak ne biliyorlar?"

"Pagan olduğunu."

Genç kadın nefesini tuttu. "Neden gazetelere de haber vermiyorsun?" diye bağırdı. "O zaman bu kadar çok vakit kaybetmezsin..."

"Onlara söylemek zorundaydım," dedi Caine.

"Ben gidene kadar bekleyebilirdin."

"Gitmeyeceğine göre bu mümkün değil, öyle değil mi?"

"Tanrım, bu doğru mu?" diyerek araya girdi Richards bağırarak.

Jade omzunun üzerinden kaşlarını çatarak amire baktı. "Hayır," diye çıkıştı. "Doğru değil."

"Evet," diyerek karşı çıktı Caine. "Doğru."

"Lanet olsun, Caine, nasıl sır tutacağını bilmiyor musun?" Yanıt vermesine fırsat tanımadan odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

"Sana onları geri vermeni söyledim Jade."

"Neden?"

"Çünkü bu adamlar benim arkadaşlarım," diye yanıtladı Caine. "Bu yüzden."

"Caine, arkadaşlarını soyamazsan, kimi soyacaksın?" diye sordu genç kadın.

Bu saçma soruya Caine'in verebileceği bir yanıt yoktu.

"İşime devam etmemin sorun olmayacağını söylemiştin," dedi Jade. "Şimdiden sözünden dönüyor musun?"

Caine yerinden kalkmaya cüret etmedi, onu yakalayıp sarsarak aklını başına getirme isteğine karşı koyamayacağından emindi.

Jade dönüp Lyon'a baktı. "Ben söz verdiğimde asla sözümünden dönmem," dedi.

Caine derin bir nefes aldıktan sonra arkasına yaslandı. Uzunca bir süre Jade'e sertçe baktı.

Jade de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Caine parmağını kaldırıp ona yaklaşması için işaret etti. Yanına gelince, "Söylediklerimde ciddiydim. İşine devam edebilirsin," dedi.

Genç kadın buna çok şaşırdı. "Öyleyse neden bunu bu kadar büyütüyorsun?"

"İnsanları soymaya devam edebilirsin... Ama çaldığın her şeyi her seferinde geri vereceğim."

Jade nefesini tutarken neredeyse dengesini yitiriyordu. "Vermeyeceksin."

"Vereceğim."

"Ama bu... Çok gülünç," dedi Jade kekeleyerek. "Öyle değil mi?"

Caine ona karşılık vermedi. Jade yardım etmesi için Lyon'a baktı. Yüzündeki sırtıştan ondan yardım almayacağını görebiliyordu. Sör Richards ise araya giremeyecek kadar şaşkın görünüyordu. Her zaman olduğu gibi tek başına olduğuna karar verdi.

"Hayır."

"Evet."

"Şimdi onların..."

"Onları değiştirdim. Şimdi gidebilir miyim?" dedi Jade.

Caine kafasını salladı. Jade kapıya varana kadar bekledikten sonra seslendi: "Jade, bu odayı terk edebilirsin ama sakın bu evi terk etmeye kalkma. Böyle bir şeye kalkışırsan peşine düşerim. Beni yine zor duruma düşürmek istemezsin, değil mi?"

Sorusuna yanıt alamadı. Ama Caine onun çok kızgın olduğunu biliyordu. Kadın kapıyı arkasından sertçe kapatırken menteşeleri neredeyse yerinden çıkaracaktı.

"Çok sinirli," dedi Caine. Sırtışı onun bu kusurunu pek önemsemediğini gösteriyordu. "Kendine gelebildin mi Richards?"

"Gelebildim," dedi Richards.

"Ama bir kez bile şüphelenmedin..."

"Hayır, hayır," diye karşılık verdi Richards.

Caine memnuniyetle kafasını salladı. "Amirimin de kandırıldığını bilmek güzel. Sanırım gururumu geri kazandım."

O sırada Nathan ve Colin kütüphaneye girdi. Colin bastonundan ve Nathan'ın kolundan destek alıyordu. "Bana bebek muamelesi yapmayı bırak," diye homurdandı, Nathan koltuğa oturmasına yardım ederken.

"Ama sen bir bebedsin," dedi Nathan yavaşça. Koltuğun önüne bir tabure çektikten sonra Colin'in ayağını üzerine yerleştirdi.

Nathan onu izleyen iki adamı süzmek için yerinden doğruldu. Caine onları takdim edince, ellerini sıktıktan sonra Colin'in koltuğunun koluna oturdu. "Jade saatin kaç olduğunu sormamı istedi."

Bu soru karşısında şaşırmış görünen amir omzunu silktili. "Dokuza geliyor olmalı, öyle değil mi Lyon?"

Lyon amirinden daha uyanıktı. Yeleğinin cebinden saatini çıkardı. Sonra odayı dolduran tok bir kahkaha attı. "Sanırım bu seninki Richards. Benim saatim de sende olmalı. İkimize de sarılmıştı."

Richards bundan oldukça etkilendi. "Onu yanlış yorumladığım kesin," dedi. "Saatlerimizi değiştirdiğini gördün, değil mi Caine? O yüzden onu geri çağırdın."

Caine kafasını salladı. "Hayır, görmedim," diye itiraf etti. "Ama ikinize de sarılınca bir iş çevirdiğini anladım. Genellikle yabancılara karşı şefkat göstermez."

"Hayır, göstermez," diyerek ona katıldı Nathan.

Caine, Lyon'a baktı. "Kadın beni oyalayıp durdu. İnsanı delirtmeye kararlı."

"Amacına ulaştığını söyleyebilirim," dedi Nathan yavaşça.

"Bana çok tanıdık geliyor," dedi Lyon. Evliliğine neden

olan tuhaf olayları hatırlayınca gülümsedi. "Christina da beni oyalayıp durmuştu. Söylesene Caine... Seni oynatıp dururken ne yaptın?"

"Senin yaptığını," dedi Caine. "Ona âşık oldum."

Lyon kafasını salladı. "Tanrı yardımcısı olsun dostum. Onunla evlendikten sonra da durum hiç kolay olmayacak. Bu arada düğün ne zaman?"

"Evet, Caine, düğün ne zaman?" diye sordu Nathan.

"Elbette bir düğün olacak," dedi Colin ve kaşlarını çatarak kardeşine baktı.

"Evet," dedi Caine. "Düğün olacak."

"Bana başka seçeneğin yokmuş gibi geliyor evlat," diyerek araya girdi Sör Richards. "Yeminini sırtına bir silah doğrultulmuşken mi edeceksin?"

"Silaha gerek olsa bile, Jade'in sırtına doğrultulacak, benimkine değil," diye karşılık verdi Caine. "Hâlâ onu ciddi olduğuma ikna etmem gerekiyor. Lanet olsun, adamlarının karşısında dizimin üzerine çökmem bile gerekebilir."

Nathan gülümsedi.

Colin kaşlarını çatı. "Jade seni önünde diz çökmeye zorlamaz."

"Hayır ama Kara Harry'nin zorlayacağından eminim," diye karşılık verdi Caine.

"Kara Harry de kim?" diye sordu Richards.

"Nathan, sen açıkla," dedi Caine. "Ben Jade'in peşinden gideceğim."

"Gitti mi?" diye sordu Nathan.

Caine kalkıp kapıya yöneldi. "Elbette gitti. Aynı hatayı iki kez yapmayacağım Nathan. Birazdan dönerim."

Binici pantolonu ve botları üzerinde olduğu için Caine

doğruca atların bulunduğu ağıla gitti. Benekli kısarak yoktu. "Peşinde kaç adam var?" diye sordu baş seyise.

"Arka kapıdaki üç adam peşinden gitti," diye yanıtladı hizmetkâr.

Caine eyer takma gereği duymadan tek hamlede atına bindi ve arazisinin sınırındaki kulübeye doğru genç kadını takip etti. Jade derenin kenarında durmuş, atına su içiriyordu.

Jade toynakların gümbürtüsünü duyunca ağaçlık alana doğru koşmak için döndü. Fakat Caine yere doğru eğilip onu kollarına aldıktan sonra sertçe önüne oturtup evine yöneldi.

İkisi de birbirlerine tek kelime etmedi ve Caine eve varana dek atını yavaşlatmadı.

Sterns ön kapıda bekliyordu. Caine Jade'i basamaklardan çıkardı. "Onu odasına kilitle!" diye kükredi. "Penceresinin altına iki adam yerleştir, iki tane de kapısının önüne koy."

Jade'i eve sokup kapıyı arkasından sürgüleyene kadar onu bırakmadı.

Tekrar kütüphaneye dönene kadar ifadesini olabildiğince çirkin tutmaya çalıştı. Masasının arkasındaki sandalyeye oturunca gülümsedi.

"Sanırım onu buldun," dedi Nathan.

"Buldum," diye karşılık verdi Caine. "Ve onu etkiledim. Şimdi arkadaşlarıma neler anlattığın hakkında beni bilgilendir," diye emretti.

Sohbet tekrar mektuplara döndü ve adamlar saat ancak on biri geçtiğinde plan kurmayı bitirebildiler. Richards ve Lyon'a kuzey kanadında odalar verildi. İkisi de geceyi noktalamakta isteksiz görünüyordu.

Richards mektupların kopyalarını alma konusunda ısrar etti. "Hâlâ ortaya çıkarılması gereken bilgiler var," dedi.

Kimse amire karşı çıkmadı. Caine doğruca Jade'in odasına gitti. Adamların nöbetine son verip kapıyı açtı ve içeri girdi.

Jade yatağında kitap okuyordu. Kafasını kaldırıp ona bakmadı ve elindeki kitaba odaklanmaya devam etti.

"Kitap okuyacaksan daha fazla ışığa ihtiyacın var," dedi Caine. "Ateşin de güçlendirilmesi gerekiyor. Burası çok soğuk." Jade hâlâ ona bakmıyordu. "Burada değilmişim gibi yapman çok saçma," dedi bıkkınlıkla dolu bir sesle.

"Aldığım her şeyi geri vermen kadar gülünç mü?" diyerek karşı çıktı genç kadın gözlerini kitaptan ayırmadan.

Caine komodine iki mum daha koydu. Sonra şömineye gitti. "Sterns nerede?" diye sordu.

"Yattı. Senden çok iyi bir uşak olur Caine. Adamın seni iyi eğitmiş."

"Kavga çıkarmaya çalışıyorsun tatlım ama sana uymayacağım."

"Kavga çıkarmaya çalışmıyorum," diye çıkıştı Jade. Kitabı sertçe kaparken, Caine'in ateşe bir odun daha atmasını izledi.

Adam, ateşin ışığında bronz bir heykeli andırıyordu. Gömleği beline kadar açıktı ve kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Omuzlarının arkasını iyice saran kumaş ateşi karıştırmak için demir sopayla uzandığında kaslarını gözler önüne serdi.

Jade onun dünyadaki en çekici adam olduğunu düşündü.

Caine bir dizinin üzerinde dönüp ona gülümsedi. Bakışlarındaki şefkat Jade'in yüreğini sızlattı. Çok iyi, güven veren, sevecen bir adamdı. Ondan daha iyi birini hak ediyordu. Neden bu bariz gerçeğin farkında değildi?

Gözleri dolan Jade birden titremeye başladı. Sanki battaniyeler birden kara dönüşmüştü. Donuyordu... Ve korkuyordu.

Sakın seni terk etmeme izin verme, diye geçirdi içinden. Sonsuza kadar seninle kalmamı sağla.

Onu sevmeyi ve ona güvenmeyi çok istiyordu.

Ama onu terk ettiğinde ne yapacaktı? Hayatını nasıl sürdürecekti?

Yaşadığı değişiklik korkutucuydu. Yüzü bir anda geceliği gibi bembeyaz oldu.

"Tatlım, sorun ne?" diye sordu Caine. Yerinden doğrulup yatağa doğru yürüdü.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı Jade. "Hiçbir şey yok. Sadece üşüdüm," dedi kekeleyerek. Ve korkuyorum, diye eklemek istedi. "Yatağa gel Caine."

Ona sarılmayı çok istiyordu. Onun için örtüleri iterek davetini kuvvetlendirdi.

Caine ise onun isteğine aldırmadı. Gardıroba gidip üst raftan bir battaniye daha aldı ve onu da yataktaki örtülerin üzerine serdi. "Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Jade sesinin hoşnutsuz çık-mamasına özen göstererek.

"Eğer çok yorgun değilsen, sana birkaç soru sormak istiyorum."

"Sorularını yatakta sor Caine," diye önerdi genç kadın. "Daha rahat edersin."

Caine kafasını sallayıp sandalyeye oturdu ve ayaklarını yatağa uzattı. "Bu yeterli," dedi ve gülmek için kendini zor tuttu.

Jade onu istiyordu, belki de Caine'in onu istediği kadar çok. Ve Tanrı biliyordu ki ona bunu söylemesi gerekecekti.

Jade sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı. Adam hiçbir şeyi anlamıyordu. Ona sarılmasını istediğini görmüyor muydu? Ona üşüdüğünü söylemişti. Onu hemen kollarına almalı, öpmeli ve sonra...

Derin bir iç çekti. Yine o aptal dosyalarla ilgili sorular sormaya başlayan Caine anlaşılan onun neye ihtiyacı olduğunu farkında değildi.

Jade'in konsantre olabilmek için bütün kararlılığına sığınması gerekti. Caine'in kalbini durduran gülümsemesinin dikkatini dağıtmaması için ellerine bakmak zorunda kaldı.

"Jade?"

"Evet?" Jade irkilmiş görünüyordu.

"Bizim William'larımızla ilgili dosyaları okuyup okumadığınızı sordum," dedi Caine.

"Onlar bizim William'larımız değil," diye karşılık verdi Jade ve imalı bir şekilde gülümseyip bir sonraki soruyu bekledi.

Caine'in gülümsemesi genişledi. "Bana cevap verecek misin?" diye sordu.

"Hangi soruna?"

"Meşgul görünüyorsun."

"Değilim."

"Peki uykulu musun?"

"Hayır."

"Öyleyse soruma cevap ver," dedi Caine bir kez daha. "Dosyaları okudun mu?"

"Evet. Onları da duymak istiyorsun, değil mi?"

"Evet, istiyorum... Yapmak istediğin başka bir şey mi var?"

Jade'in elmacık kemikleri yine kızardı. "I layır, elbette yok," diye karşılık verdi. "Pekâlâ, Caine, sana anlatacağım..."

Kapı tıklatılınca konuşmaları bölündü. Caine arkasını dönerken Nathan kafasını içeri uzattı.

Jade'in kardeşi, Caine'in sandalyede rahat rahat oturduğunu görünce kaşlarını çatı. "Burada ne yapıyorsun Caine?"

"Jade'le konuşuyorum," dedi Caine. "Ne istiyorsun?"

"Uyuyamadım," diye itiraf etti Nathan. Gidip şömine rafına yaslandı. Yalın ayak ve gömleksizdi. Caine, elbette, Nathan'ın sırtındaki yara izlerini gördü. Onlardan bahsetmedi ama Nathan'ın böylesine bir dayaktan nasıl sağ kurtulduğunu merak etti.

"Üşüdüysen Caine'in sabahlığını al Nathan," dedi Jade yatağın öteki tarafındaki boş sandalyeyi işaret ederek. "Üzerini örtmezsen hastalanırsın."

Nathan uysal bir ruh halindeydi. Caine'in sabahlığını giyip rahatça sandalyeye oturdu.

"Yatağına dön Nathan," diye emretti Caine.

"Kardeşime birkaç soru sormak istiyorum."

Nathan kapıyı açık bırakmıştı. Bu yüzden Sör Richards odaya ulaştığında kapıyı tıklatma gereği duymadı. Amirin üzerinde çıplak ayaklarına uzanan kraliyet mavisi bir sabahlık vardı. Herkesin bir arada olduğunu görünce sevindi.

Jade örtüleri çenesine kadar çekti. Bu istilaya verdiği tepkiyi görmek için Caine'e baktı.

Caine kabullenmiş görünüyordu. "Bir sandalye çek Sör Richards," diye teklif etti.

"Seve seve," diye yanıtladı Richards. Sonra Jade'e gülümse-di. "Uyuyamadım, size bir bakayım dedim ve..."

"Uyanıksa onu sorgulamaya karar verdin," dedi Caine.

"Bu hiç uygun değil," dedi Richards sandalyesini yatağın yanına çekerken. Ancak kıkırdaması bu gerçeği hiç de umursamadığını gösteriyordu. "Nathan?" diye ekledi. "Gidip Lyon'ı getirir misin? Şimdiye kadar onun da kafasında bazı sorular birikmiş olmalı."

"Uyuyor olabilir," dedi Jade.

"Yan odada ileri geri yürüdüğünü duyabiliyordum. Bu mahkeme meselesi hepimizi çok etkiledi canım. Sindirmemiz gereken çok fazla şey var."

Nathan Lyon'la birlikte geri döndü. Jade birden kendini gülünç hissetti. Ne de olsa yataktaydı ve üzerinde sadece geceliği vardı. "Neden kütüphaneye inip konuşmuyoruz?" diye teklif etti. "Giyinirim ve..."

"Bu yeterli," dedi Caine. "Lyon, Jade bize Williams'la ilgili dosyalardan bahsedecek."

"Kelimesi kelimesine tekrar etmek zorunda mıyım Caine?" diye sordu Jade. "Bu günler sürer."

"En önemli detaylarla başla," diye önerdi Richards. "Lyon ve ben yarın Londra'ya döneceğiz. O zaman dosyaları baştan sona okuruz."

Jade omzunu silkti. "Öyleyse Terrance'la başlayacağım," dedi. "Ölenle."

"Evet, ölen," diyerek ona katıldı Lyon. Şömine rafına yaslanıp onu teşvik edercesine gülümsedi.

Jade yastıklara yaslanıp mektupları anlatmaya başladı.

Lyon ve Richards çok etkilendiler. İlk şaşkınlıklarını adat-tıkları, William Terrance'ın bulunduğu bazı görevler hakkında sorular sormak için sırayla genç kadının sözünü kestiler.

Jade dosyayı aktarmayı ancak sabahın ikisinde bitirebildi. Esnemesine engel olamıyordu ve bu yorgunluğunun küçük bir belirtisiydi.

"Hepimizin yataklarımıza dönme vakti geldi," dedi Sör Richards. "Yarın sabah tekrar başlarız." Lyon ve Nathan'ın peşinden odadan çıkarken Jade'in seslendiğini duydu.

"Sör Richards? Ya aradığınız William dosyalardaki üç kişiden biri değilse?"

Richards dönüp ona baktı. "Bu sadece başlangıç canım," diye açıkladı. "Daha sonra çapraz kontrol edeceğiz ve her departmandaki amirlerin sakladığı dosyaları teker teker okuyacağız. Zaman alacak, evet, ama bu meselenin özüne inene kadar azmedeceğiz."

"İkisinin de şimdiye kadar ölmüş olma ihtimali yok mu?" diye sordu Jade.

Çok umutlu görünüyordu. Richards onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. "Korkarım yok," dedi. "Biri o mektupları ele geçirmek istiyor canım. Mahkemenin geri kalan üyelerinden en az birinin hayatta olduğunu düşünüyorum."

Jade Caine'le tekrar yalnız kalabildiğine sevindi. Çok yorğun ve endişeliydi, tek istediği onun kollarının arasında olmaktı. Caine için örtüleri itip yatağa hafifçe vurdu.

"İyi geceler Jade," dedi Caine. Yatağa gidip eğildi ve ona oldukça kısa süren bir öpücük verdikten sonra mumları söndürüp kapıya yöneldi. "Tatlı rüyalar canım."

Kapıyı arkasından kapadı. Jade onun bu hamlesine epey şaşırdı. Demek Caine artık onu istemiyordu. Bu düşünce Jade için öylesine çirkindi ki hızla bir kenara itti. Tekrar peşine düşmek zorunda kaldığı için adamın sinirli olduğuna karar verdi... Üstelik o da birkin olmalıydı. Uzun ve yorucu bir gün geçirmişlerdi.

Lanet olsun, adamın güvenilir olması gerekiyordu.

Jade güzel rüyalar görmedi. Karanlıkta boğuluyor ve giderek dibe batarken canavarların etrafında daireler çizdiğini hissediyordu...

İnleyerek uyandı. Korkusunu dindireceğini bildiği için içgüdüsel bir şekilde Caine'e uzandı.

Caine yanında değildi. Bunun farkına vardığında gözlerini açtı ve öylesine şiddetli bir şekilde titremeye başladı ki örtüleri üzerinden itmekte zorlandı.

Pencereye gidip yıldızsız geceye bakarken içinde bulunduğu hoşnutsuz durumu düşündü.

Orada ne kadar süre boyunca endişelenerek durduğunu bilmiyordu ama en sonunda pes etti. Caine'in yanına gitmek zorundaydı.

Caine kapı açılır açılmaz uyandı. Karanlık olduğu için gülmsemesini gizlemek zorunda kalmadı.

"Nasıl dans edilir bilmiyorum Caine," dedi genç kadın. Bu sözün ardından kapıyı sertçe kapadı ve yatağa doğru yürüdü. "Bunu en başından beri biliyor olmalısın. El işinden de anlamam."

Adam gözleri kapalı bir şekilde arkasına yaslanmıştı. Jade uzunca bir süre ona baktıktan sonra omzunu dürttü. "Eee?" diye sordu.

Caine örtüleri geri çekerek ona karşılık verdi. Jade geceliğini çıkarıp onun yanına uzandı. Adam onu hemen kollarına aldı.

Jade'in titremesi anında dindi. Kendini yine güvende hissetti. Caine'in ona cevap vermesini beklerken uykuya daldı.

Caine hava aydınlandıktan bir süre sonra onunla sevişmek için uyandı, işleri bittiğinde Jade onunla konuşamayacak kadar uykuluydu. Adamın onu ne kadar sevdiğini söylediğini dinleyerek uykuya daldı.

Dürtülerek uyandığında neredeyse öğlen olmuştu.

Onu dürtten Caine'di. Giyinikti ve nazıkçe gözlerini açıp uyanmasını istiyordu.

Jade gözlerini açmayı reddetti ve örtüleri tekmeleyerek onu yatağa geri dönmeye ikna etmeye çalıştı. Ancak Caine'in neden karşı çıktığını anlayamıyordu. Gözlerini açıp Sterns'in yatağın ucunda durduğunu görünce durumu kavradı.

Jade yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. "Ah Sterns, benden utanıyorsun değil mi?"

Onun sızlanarak dile getirdiği bu soru üzerine Sterns hemen kafasını salladı. "Elbette utanmıyorum leydim," dedi. "Sizi bu yatağa patronumun sürüklediğinden eminim," diye ekledi Caine'e bakarak.

"Saçlarından tutarak mı Sterns?" diye sordu Caine alaycı bir şekilde.

"Öyle yapmış olmanız beni hiç şaşırtmaz lordum."

"Sürükledi," dedi Jade suçu Caine'in üzerine atmaya karar vererek. "Kimseye söylememelisin," diye ekledi.

Sterns nazikçe gülümsedi. "Korkarım anlatabileceğim kimse yok."

"Sör Richards ve Lyon'ın bildiklerini mi söylemeye çalışıyorsun?" Sterns kafasını sallayınca Jade dönüp dik dik Caine'e baktı. "Onlara söyledin, değil mi? Neden bunu gazetelere de vermiyorsun?"

"Söylemedim," diyerek karşı çıktı Caine bariz bir bıkkınlıkla. "Sen içeri girdikten sonra..." Duraksayıp Sterns'e baktı. "Buraya sürüklenirken kapın açık kalmış. Aşağı inerken yatağın boş olduğunu fark etmiş olmalılar."

Jade günün geri kalanını örtülerin altında gizlenerek geçirmek istedi.

"Jade? Neden gümüşlerim yatağımın altında?"

"Sterns'e sor," dedi genç kadın. "Onları oraya o koydu."

"Uygun bir yer gibi göründü lordum," dedi Sterns. "Misa-

firlerinizden biri, altın dişli iriyarı adam gümüş eşyalardan pek hoşlanıyordu. Leydim parçaların sizin için ne kadar önemli olduğunu öğrenince onları güvenli bir yere koymamı önerdi.”

Jade onun teşekkür edeceğini düşünse de Caine yalnızca gülümsedi.

“Giyinir giyinmez aşağı gel, Jade. Richards sana yine soru sormak istiyor,” dedi Caine.

Sterns patronuyla birlikte odadan çıkmadı. “Düşes kızlarından birine ait olan birkaç elbise gönderdi. Size uyacağını düşünüyorum leydim.”

“Neden böyle bir şey...”

“Giysileri ben istedim,” dedi Sterns. “Eşyalarınızı çantanızdan çıkarırken sadece iki elbiseniz olduğunu fark etmeden edemedim.” Jade’in karşı çıkmasına fırsat vermedi. “Elbiseler gardıropta. Aşçı da hizmetkârlığınızı üstelenecek. Hemen gidip onu çağıracağım.”

On beş dakika sonra Jade yıkanmış ve giyinmişti. Aşçı saçlarını çekiştirirken, dik arkalıklı bir sandalyede oturuyordu. Yaşlı kadın uzun boylu ve kiloluydu. Ak düşmüş saçlarını tepeden toplamıştı. Jade’in saçlarına bifeekmiş gibi saldırıyordu. Yine de Lyon ve Sör Richards’la yüz yüze gelmesine engel olacaksa, Jade günün geri kalanı boyunca bu ufak rahatsızlığa katlanmaya hazırды.

Ancak görüşmeden kaçınamadı. Hizmetkâr işini bitirince, “Çok güzel oldunuz, hem de çok...” dedi. Bir el aynası alıp Jade’e verdi. “Basit bir örgü ama yüzünüzün kenarındaki küçük bukleler görünüşünüzü yumuşatıyor. Onları tepede toplayabilirdim leydim ama dengenizi kaybedip düşmenizden korkuyorum.”

"Çok teşekkür ederim," dedi Jade. "Harika bir iş çıkardın."

Aşçı kafasını salladı ve sonra hemen alt kata döndü. Jade görüşmeden daha fazla kaçınamazdı. Odasında biraz daha kalırsa, Caine gelip onu alırdı. Jade kapıyı açıp koridorda bekleyen iki adam olduğunu görünce hem şaşırdı hem sinirlendi. Adamlar onu görünce şaşırtıp kaldılar. Sonra biri kekeleyerek çok güzel olduğunu, diğeri ise tıpkı bir kraliçeye benzediğini söyledi.

İki koruma da onun peşinden aşağı indi. Yemek odasının kapıları kapalıydı. İki adamdan iri olan önden koşup ona kapıları açtı. Jade adama nezaketinden ötürü teşekkür ettikten sonra omuzlarını dikleştirip içeri girdi.

Sterns dahil olmak üzere herkes uzun masada oturuyordu. Ve haylaz uşak dahil olmak üzere herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Jade odaya girince, Colin hariç herkes ayağa kalktı. Genç kadın bakışlarını Caine'den ayırmadı. Adam kendi sandalyesinin yanındakini çekmeye yeltenince, yavaşça onun yanına doğru yürüdü.

Caine eğilip onu alından öptü. Korkunç sessizliği Nathan bozdu. "Ellerini onun üzerinden çek Caine."

"Ellerim onun üzerinde değil Nathan," dedi Caine yavaşça. "Dudaklarım üzerinde." Jade'in kardeşini kıskırtmak için onu tekrar öptü. Genç kadın içini çekerek sandalyeye yığıldı.

Sterns kahvaltının servis edilmesiyle ilgilenirken adamlar sohbetlerine devam ettiler. Sör Richards uzun masanın bir ucunda, Caine ise diğer ucunda oturuyordu. Tabagi alındıktan sonra Sör Richards herkesin dikkatini çekecek şekilde söz girdi. "Canım, bizimle Londra'ya gelmene karar verdik," dedi. "Güvenlik çok sıkı olacak," diye ekledi Caine'e doğru bakarak.

Ardından kuş tüyü kalemi ve mürekkebi yanına aldı. "Sana soru sorarken birkaç not almak istiyorum."

"Anlamıyorum... Neden Londra'ya gelmek zorundayım?" diye sordu Jade.

Amir biraz utangaç görünüyordu. Jade, Lyon'un sırtıttığını fark etti.

"Çünkü..." diye söze başladı Richards. "Dosya odasına girmemiz gerekiyor. Çalışma saatleri sırasında anahtarları istersem adımı kayıt defterine işlenir."

"İçeri gece girmek istiyorlar," dedi Colin. "Anahtarlara gerek duymadan."

"Daha önce binaya izinsiz girdiğini ve dosyaları okuduğunu söylemiştin," diyerek ona hatırlattı Richards.

"Üç kez," dedi Jade.

Sör Richards'ın ağlamak ister gibi bir hali vardı. "Güvenliğimiz o kadar zayıf mı?" diye sordu Lyon'a.

"Anlaşılan öyle," diye karşılık verdi Lyon.

"Ah hayır," dedi Jade. "Güvenlik oldukça iyi."

"Öyleyse nasıl..." diye söze başladı Richards.

Caine yanıtladı. "O iyiden de iyi Richards."

Jade bu iltifat üzerine kızardı. "Sör Richards, gizliliğe ihtiyaç duymanızı anlıyorum. Mahkemenin peşlerinde olduğunuzu bilmesini istemiyorsunuz ama bana kalırsa çoktan biliyor olabilirler. Adamlarını buraya yolladılar. Lyon'la buraya geldiğinizi görmüş ve rapor etmiş olmalılar..."

"Mahkemenin gönderdiği kimse rapor vermek için geri dönemedi," diye açıkladı Lyon.

"Ama nasıl?"

"Caine onların hakkından geldi."

Lyon'un bu sözü üzerine Jade'in gözleri kocaman oldu.

Adam kendinden çok emin konuşmuştu. Dönüp Caine'e baktı. "Onların hakkından nasıl geldin?"

"Bilmene gerek yok Jade..."

"Onları öldürmedin, değil mi?" diye fısıldadı genç kadın korkmuş görünerek.

"Hayır."

Jade kafasını salladıktan sonra dönüp tekrar Lyon'a baktı. Onun bıkkınlık dolu ifadesini fark ettiğinde ise görmezden gelmeye karar verdi. "Onları öldürmedi," dedi. "Caine artık o tür şeyler yapmıyor. O emekli oldu." Lyon'ın ona katıldığını görmek istiyor gibiydi. Lyon kafasını sallayınca, ona gülümseyerek baktı.

"Jade?" dedi Colin dikkatini çekerek. "Londra'ya vardığında Christina ve Lyon'la kalabilirsin. Caine elbette evinde kalacak ve..."

"Hayır," diyerek onun sözünü kesti Caine. "O benimle kalacak."

"Çıkabilecek skandalı düşün," dedi Colin.

"Neredeyse yaz Colin," dedi Caine. "Sosyetenin çoğu Londra dışında."

"Bir tanık yeter de artar bile," diye homurdandı Colin.

"Hayır dedim Colin. O benimle kalacak."

Sert sesi kardeşinin tartışmayı sürdürmemesi gerektiğini gösteriyordu. Colin içini çekti ve istemeye istemeye kafasını salladı.

Jade anladığından emin değildi. "Bir tanık derken neyi kastediyorsun?"

Colin ona açıkladı. Kötü niyetli dedikoducuların sebep olabileceği zararı anlatmayı bitirdiğinde Jade şaşkın görünüyordu. Sterns Jade'in yanına oturup eline hafifçe vurdu ve "İyi

yanından bakın leydim. Lordum artık gazetelere haber vermek zorunda değil," dedi.

Genç kadın dönüp sesini çıkarmadan ona dik dik baktı. Ama bu Sterns'i elbette korkutmadı.

"Endişelenmeyin leydim. Her şey düşünüldü," dedi Sterns onun elini sıkarak.

Jade onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama sırtışı bir şeyler çevirdiğini gösteriyordu. Sterns küstah bir şekilde boş çay fincanını işaret ederek dikkatini dağıtınca, genç kadın hemen bir demlik taze çay getirmeye gitti.

Odadan çıkar çıkmaz, Sterns Caine'e döndü. "Misafirlerin yarım saat içinde varırlar."

"Misafirler mi? Lanet olası misafirleri ağırlayamayız," diye kükredi Colin.

Nathan kafasını salladı. "Evet, kimseyi ağırlayamayız. Caine, misafir davet edecek kadar aklını mı kaçırdın?"

Caine uşağına bakıyordu. "Kimseyi davet etmedim. Neden bize bu misafirlerin kim olduğunu söylemiyorsun Sterns?"

Herkes yaşlı adama iki başlıymış gibi bakıyordu. "Anne babanı, Jade'in amcasını ve adamlarını, bir de özel bir misafiri çağırma cüreti gösterdim."

"Neden?" diye sordu Nathan.

Sterns dönüp ona gülümsedi. "Tören için elbette."

Herkes dönüp Caine'e baktı. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Peki ya izin belgesi Sterns?" diye sordu Caine bıkkınlıkla.

"Başvuru imzalandıktan sonraki gün garantilendi," diye yanıtladı Sterns.

"Bu adam senin uşağın değil mi Caine?" diye sordu Sör Richards.

Nathan, "Şiddetle karşı çıkacaktır." deyince Caine'in bu soruyu yanıtlama fırsatı olmadı.

Colin de Nathan'la hemfikirdi. "Jade'in henüz geleceği hakkında bir karar verdiğini sanmıyorum."

"Onu ikna edeceğim," dedi Caine. Sandalyesinde arkasına yaslanıp uşağına gülümsedi. "İyi iş çıkardın Sterns. Seni takdir ediyorum."

"Elbette iyi iş çıkardım," diyerek ona katıldı Sterns. "Her şeyle ilgilendim," diye gururlandı.

"Öyle mi?" diye sordu Nathan. "Öyleyse Caine'in Jade'i nasıl ikna edeceğini de bize anlatır mısın?"

Sterns bu soruya yanıt olarak beline gizlediği boş tabancayı çıkardı. Silahı masanın ortasına bıraktı.

Uşak sessizliği tekrar bozana kadar herkes silaha baktı. Sterns, Richards'a hitap etti. "Sanırım silahın Leydi Jade'in omuzlarına doğrultulmasını önerdiğini duydum, yoksa yanılıyor muyum?"

Kahkaha sağır ediciydi. Jade adamların sakinleşmesini beklerken elinde bir demlik çayla kapıda durdu.

Sterns'in çayını doldurup demliği büfeye bıraktıktan sonra yerine geçti. Masanın ortasındaki silahı fark etti ama neden orada olduğunu sorduğunda doğru düzgün bir yanıt alamadı. Adamlar tekrar gülmeye başladılar.

Kimse açıklamıyordu. Jade birinin müstehcen bir fıkra anlattığını düşünüp üstelemedi.

Planları hakkında konuşmaya devam etmeye hazırdı. Ama Caine odasına dönmesini teklif ederek onu şaşırttı.

"Neden?" diye sordu genç kadın. "Konuşacağımızı sanıyordum..."

"Eşyalarını toplaman gerekiyor," dedi Caine.

Jade kafasını salladı. Gitmeden önce, "Sanırım daha fazla fıkra anlatmak istiyorsun," dedi.

Her biri ganimetine bakan mutlu hırsızlar gibi ona gülümsüyordu. Jade bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. İki koruma onu antrede bekliyordu. Sterns'in Caine'in gardırobuna yerleştirdiği elbiseleri kendi odasına taşımasına yardım ettikten sonra eşyalarını toplarken genç kadını koridorda beklediler.

Jade toplanma işini bitirince pencerenin kenarına oturup iki gece önce yarılacağı kitabı okumaya başladı.

Kısa bir süre sonra kapı ürkekçe tıklatıldı. Jade kitabı kapatıp ayağa kalkarken Kara Harry odaya girdi. Amcasının elinde bir düzine uzun saplı beyaz gül vardı. "Bunlar senin için," dedi buketi onun kollarının arasına iterken.

"Teşekkür ederim amca," dedi Jade şaşkın bir ifadeyle. "Ama burada ne arıyorsun? Beni kulübede bekleyeceğini sanıyordum."

Harry onun başının tepesini öptü. "Güzel görünüyorsun Pagan," diye homurdandı soruya aldırmadan. "Caine bu özel günde benim giysilerimi giymeli."

"Neden Caine senin giysilerini giysin ki?" diye sordu Jade büyük bir şaşkınlıkla. Amcasını hiç bu kadar gergin görmemişti. Ayrıca oldukça endişeli görünüyordu.

"Çünkü gömleğim güzel elbisenin renginde," diye açıkladı Harry.

"Ama bunun..."

"Zamanı geldiğinde açıklayacağım," dedi Harry. Ona sıkıca sarılırken aralarında kalan çiçekleri ezince geri çekildi. "Caine bana seninle evlenip evlenemeyeceğini sordu kızım."

Harry açıklamasını yaptıktan sonra büyük bir patlama beklediği için önlem almak istercesine bir adım geri çekildi. Ama beklediğinin aksine Jade narin bir şekilde omzunu silkti. Yine de çiçekleri sıkıca tuttuğu görülüyordu. "Dikenlere dikkat et kızım," diye emretti.

"Ona ne söyledin amca?" diye sordu.

"Bana doğru düzgün sordu," dedi Harry hemen. "Onu tek dizinin üzerine çöktürebilirdim," diye ekledi kafasını sallayarak. "İznimi almak için gerekirse bunu bile yapacağını söyledi. Hatta bunu adamlarımın önünde anlaşılır bir dille söyledi."

"Peki ama sen ne söyledin amca?"

"Seninle evlenebileceğini söyledim."

Jade bunun üzerine bir adım daha geri attı. Tekrar omzunu silkti ve sonra yürüyüp yatağa oturdu. Gül buketini örtülerin üzerine koydu.

"Neden sinirlenmiyorsun kızım?" diye sordu Harry. Ona dikkatle bakarken çenesini ovuşturdu. "Caine bu fikre karşı çıkabileceğini söylemişti. Kızmadın mı?"

"Hayır."

"Öyleyse ne oldu?" Harry sebeplerini tahmin etmeye çalışırken ellerini sırtında birleştirdi. "Bu adamı önemsiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O halde ne var?" diye üsteledi Harry.

"Korkuyorum amca."

Jade'in sesi fısıltıdan ibaretti. Harry onu duydu ama itirazı karşısında o kadar şaşırды ki ne söyleyeceğini bilemedi. "Korkmuyorsun," diye kekeleydi.

"Korkuyorum."

Harry kafasını salladı. "Sen daha önce hiçbir şeyden kork-

madın." Sesi şefkatli bir şekilde boğuk çıktı. Yatağa gidip çiçeklerin üzerine oturdu ve beceriksiz bir şekilde kolunu genç kadının omuzlarına doladı. "Neyin var?"

Ah evet, daha önce de korktum diye haykırmak istiyordu Jade... Tabii bunu ona söyleyemezdi çünkü söylerse amcasını hayal kırıklığına uğratmış olurdu.

"İşimden vazgeçmek zorunda kalacağım için bu kez farklı," dedi sonunda.

"Benim de bu işten çekileceğim düşünülürse, aslına bakarsan zamanı geldi," diye karşılık verdi Harry. "Adamlarımdan saklıyorum ama gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor. Kör bir korsanın takipçisi olma konusunda tereddüt edeceklerinden eminim."

"Peki kimin takipçisi olacaklar?"

"Nathan'ın."

"Nathan'ın mı?"

"Zümrüt'ü o istiyor. Ne de olsa babasına aitti ve o küçük işle ilgilenmesi gerekiyor. Ondan iyi bir korsan olur kızım. Gerçekten nasıl kötü olunur öğrendi."

"Evet, ondan iyi bir korsan olur," diye kabul etti Jade. "Ama Harry Amca, ben Caine'in istediği gibi bir kadın olamam."

"Sen onun istediği kadınsın."

"Çok fazla hata yaparım," diye fısıldadı Jade. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve Harry'nin hatırına cesurca duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Doğru düzgün bir eşin yapması gereken hiçbir şeyi bilmiyorum. El işinden bile anlamıyorum Harry."

Onun çorabını dikmeye kalktığında yanlışlıkla elbisesine diktiğini hatırlayınca, "Evet, anlamıyorsun," diyerek istemeye istemeye ona katıldı Harry.

"Dans etmeyi bile bilmiyorum," diye ekledi Jade.

Bu itirafı dile getirirken o kadar üzgün görünüyordu ki Harry kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı.

"Sosyetenin en gözde hanımlarının hepsi dans etmeyi biliyor," diye sızlanarak devam etti Jade sözlerine.

"Öğrenirsin," dedi Harry. "Tabii öğrenmek istiyorsan."

"Ah evet," dedi Jade hemen. "Bunu hep istedim."

Şimdi de sesi eskârlıydı. Harry onun aklından neler geçtiğini bilmiyordu. "Ne?" diye sordu. "Neyi hep istedim?"

"Ait olmayı."

Harry'nin yüzündeki ifade neden bahsettiğini anlamadığını gösteriyordu. "Seni Leydi Briars'a vermiş olmamı mı isterdin? Seni alırdı kızım. Hatta seni benden almak için çok çaba harcadı. Babanın cenaze töreninden sonra sessizce çekip gitmemizin sebebi o. Yerkililerle gelip seni benden alabileceğini düşünmüştüm. Hatırlıyorsan senin yasal velin değildim. Yine de baban İngiltere'den uzaklaşmanı istiyordu."

"Babama verdiği sözünü tuttun," diyerek araya girdi Jade. "Çok onurlu davrandın."

"Ama şimdi o zaman o kadar onurlu olmamış olmamı mı diliyorsun?"

Kafasını salladı. Birlikte geçirdikleri onca zaman içinde ilk kez Harry'nin kırılganlığını görüyordu. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum Harry. Hayatımın daha farklı olmasını asla istemem. Beni kendi kızınmışım gibi sevdin."

Harry'nin kolu yan tarafına düştü. Keyifsiz görünüyordu. Jade kolunu omuzlarına dolayarak onu teselli etmeye çalıştı.

"Amca, Leydi Briars bana bütün kuralları öğretirdi, evet ama sen bana çok daha önemli kurallar öğrettin. Bana nasıl hayatta kalacağımı öğrettin."

Harry hemen neşelendi. "Evet, öğrettim," diye sırtarak kabullendi. "Ama potansiyelin vardı. Hayatım boyunca bu kadar doğal bir hırsız ya da yalancı görmedim. Seninle gurur duymakta haklıyım kızım."

"Teşekkür ederim amca," diye karşılık verdi Jade onun övgüleri karşısında kızarak. Boş iltifatlar etmeyen Harry'nin kalbinden geçenleri söylediğini biliyordu.

"Yine de kendini bir yere ait hissetmedin, öyle mi?"

"Doğru düzgün bir eş olmak istiyorum," diyerek yalan söyledi Jade. "Ait olmakla kastettiğim bu."

"Yeterince açık konuşmuyordun kızım," dedi Harry. Rahatlamış görünüyordu. "Bana gelince, ben her zaman büyük-baba olmak istemişimdir."

Jade kızarmaya başladı. "Nasıl çocuk doğurulur onu bile bilmiyorum," diye sızlandı.

Harry onu neşelendirmek istemişti. Yanlış bir yaklaşım seçtiğini fark etti. "Zamanı gelene kadar hiçbir kadın bilmez kızım. Söylesene... Caine'i seviyor musun? Onu sevdiğini söylüyor."

Jade lafı dolandırdı. "Ya benden sıkılırsa? O zaman beni terk eder Harry," diye fısıldadı. "Terk edeceğini biliyorum."

"Seni terk etmeyecek."

"Bunu anlaması için zamana ihtiyacı var..." Jade cümlesini yarıda bıraktı. "Hepsi bu Harry. Flört dönemimiz yeterince uzun sürerse, belki de hata yaptığını fark eder." Bunun üzerine gülümsedi. "Tabii bu sırada, eğer hata yapmıyorsa, benden beklenen her şeyi öğrenmeye çalışabilirim. Evet, amca, düşündüğüm bu. Caine onurlu davranıyor, o doğru şeyi yapmaya çalışıyor..."

"Bak kızım," diyerek onun sözünü kesti Harry. "Bu uzun flört dönemi hakkında..."

"Ah Harry, tek yolu bu... Bir sene flört etmemizle ısrar ediyorum. Bunu hemen kabul edeceğine eminim." Kararından o kadar memnundu ki koşarak odadan çıktı.

Harry yüzüne oturmayan gözlüğünü burnuna yerleştirip buketi kaptı ve kolunun altına sıkıştırarak onun peşinden gitti. "Bekle," diye seslendi.

"Hemen Caine'le konuşmalıyım," diye seslendi Jade omzunun üzerinden. "Kabul edeceğinden eminim."

"Ben de kabul ermeyeceğinden eminim," diye homurdandı Harry. "Kızım, sıkı dur. Hâlâ sana söylemem gereken şeyler var."

Harry sahanlığa vardığında Jade çoktan antreye ulaşmıştı.

"Salondalar," dedi Harry merdivenlerden yavaşça inerken.

Jade kapıyı açıp içerideki insanları görünce aniden durdu.

Harry ona yetişip genç kadını koluna girmeye zorladı.

"Bunu doğru düzgün yapacağız kızım," diye fısıldadı.

"Neden tüm bu insanlar buradalar?" diye sordu Jade.

Gruba baktı... Fransız kapıların yanında duran kısa boylu, kısmen kel olan adam dışında herkesi tanıyordu. Adam elinde bir kitap tutuyordu ve Williamshire Dükü ve Düşesi'yle derin bir sohbet halindeydi.

Caine şöminenin yanında durmuş Lyon'la konuşuyordu. Varlığını sezmiş olmalı ki birden cümlesini yarıda bırakıp dönüp ona baktı.

İfadesi ağırbaşlıydı.

Genç kadının şaşkın ifadesinden neler olduğunu anlayamadığını gördü. Patlamak üzere olduğundan emin olduğu havai fişeklere kendini hazırladıktan sonra onunla yüzleşmeye gitti.

"Açıklamamı bitirmeye fırsatım olmadı," dedi Harry.

"Bunu görebiliyorum," dedi Caine. "Jade, tatlım, biz..."

"Ben söyleyeceğim," diye ısrar etti Harry. "Bir senelik bir flört döneminiz olmayacak kızım."

Jade masum, meleksi bakışlarıyla ona bakmaya devam etti.

Harry onun elini sıktı. "Çünkü evleneceksiniz."

Gözlerinin rengi tekrar zümrüt yeşiline bürünmeye başlayınca, Harry onun durumu anlamaya başladığını tahmin etti.

"Düğün ne zaman?" diye sordu Jade boğuk bir fısıltıyla.

Harry suraunu buruşturduktan sonra, "Şimdi," dedi.

Genç kadın itiraz etmek üzere ağzını açtı ama Caine yanına gidip buna mani oldu. "Bunu kolay ya da zor yoldan hallederiz. Tercih senin."

Jade ona dik dik baktı.

Caine onun ne kadar korktuğunu görebiliyordu. Neredeyse panik halindeydi. Hatta titriyordu. "Kolay yolu tercih ediyorsan rahibin yanına gider ve yeminini edersin."

"Peki ya zor yolu tercih edersem?" diye sordu Jade.

"Seni oraya saçından sürükleyerek götürürüm," dedi Caine. Sözlerinde ciddiymiş gibi görünüyordu. "Öyle ya da böyle ben kazanacağım. Evleneceğiz."

"Caine..."

Genç kadının korku dolu ses tonu yüreğini sızlatsa da, "Karar ver," diye emretti Caine sert bir sesle. "Kolay mı zor mu?"

"Beni terk etmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Vermeyeceğim! Önce seni ben terk edeceğim."

"Ne kekeleyip duruyorsun kızım?" diye sordu Harry.

"Jade? Hangisini seçiyorsun?" diye sordu Caine, Harry'nin araya girmesine aldırmadan.

Genç kadının omuzları çöktü. "Kolay olanı."

Caine kafasını salladı.

"Onu rahibin yanına ben götüreceğim," dedi Harry. "Nathan..." diye seslendi. "Peşimizden gelebilirsin."

"Bir dakika sonra," diye emretti Caine.

Jade orada korkuyla titrerken ve Harry düşese şehvetli bakışlar atarken, Caine rahiple konuşmaya gitti. Sözlerini bitirdiğinde adama bir kâğıt parçası verdi.

Nihayet her şey hazırды. Colin, Caine'in yanında durup kardeşinin kolundan destek aldı. Jade de Caine'in yanındaydı. Harry onu destekliyordu.

Caine'in ısrarı üzerine ilk olarak Jade yeminini etti. Caine kendi yeminini ederken gözlerini gclininden ayırmadı. Sözlerini tamamlayana kadar bakışlarını yere çevirmesine izin verdi. Ama sonra çenesini yukarı doğru kaldırıp onu kendisine bakmaya zorladı.

Genç kadın çok korkmuş ve savunmasız görünüyordu. Gözleri dolmuştu. Caine onu çok sevdiğini anladı. Ona dünyayı vermek istiyordu. Ama öncelikle onun güvenini kazanmalıydı.

Rahip kitabını kapadı ve elindeki kâğıt parçasını açıp okumaya başladı. "Ömrünün sonuna kadar karının yanında kalmaya söz veriyor musun? Tanrı'nın ve bu tanıkların huzurunda ölüm sizi ayırmaya kadar onu hiç terk etmeyeceğine söz veriyor musun?"

Jade'in gözleri kocaman oldu.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı Caine. "Ve şimdi de sonuncusu," diyerek rahibe talimat verdi.

"Bu oldukça sıra dışı," diye fısıldadı rahip ve Jade'e döndü. "Peki bugün sona ermeden kocana onu sevdiğini söyleyeceğine söz veriyor musun?"

Gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Söz veriyorum," dedi Jade.

"Gelini öpebilirsin," diye duyurdu rahip.

Caine bunu seve seve yerine getirdi. Kafasını kaldırınc,

"Artık benimsin," dedi genç kadına. Onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıktı. "Aynı hatayı asla iki kez yapmam tatlım," diye fısıldadı.

"Anlamıyorum Caine," diye fısıldadı. Ağlamak üzereydi ve çaresizce kontrolünü korumaya çalışıyordu. "Öyleyse neden rahibi seni terk etmeyeceğime dair söz vermemi istemeye zorlamadın? Sözümü tutacağıma inanmıyor musun?"

"Söz verdiğinde, sözünde duracağını biliyorum," diye yanıtladı Caine. "Ama bu sözü kendi rızanla vermelisin. Hazır olduğunda bana söylersin." İyi dileklerde bulunmak isteyen kalabalık etraflarını sarıp onları tebrik etmeye başlayınca, onunla daha fazla konuşmaya fırsatı olmadı.

Adamlarıyla bir köşede duran Harry kuşağının ucuyla gözlerini sildi.

Caine'in annesi Jade'in aileye katılmasına çok sevinmiş görünüyordu. Elbette yeni gelininin bir hırsız olduğunu bilmiyordu. Harry'ye belli etmeden baktıktan sonra, "Amcan sık sık ziyaretine gelecek mi?" diye sordu genç kadına.

"İngiltere'den oldukça uzakta yaşıyor," diye açıkladı Jade. "Muhtemelen yılda bir kez ziyaretime gelir."

Jade'in açıklamasının son kısmını duyan Caine annesinin rahatladığını görünce gülmeye başladı. "Annem amcanın yanında kendisini biraz rahatsız hissediyor," dedi.

"Ah ama rahatsız olmamalı," diyerek karşı çıktı Jade. "Harry çok kibar bir adamdır. Belki onu daha yakından tanırsa..."

Caine'in annesi bu öneri karşısında dehşete düşmüş görünüyordu ve Jade buna nasıl bir anlam vermesi gerektiğini bilemiyordu.

"Harry de bir süre önce öyle düşünüyordu," diye açıkladı Caine. "Annemi daha yakından tanımak istedi."

Jade Harry'nin düşesi ön kapıdan sürükleyerek götürmek istemesine tanık olmadığı için annesinin neden bu kadar korktuğunu anlayamadı. Caine'in neyi bu kadar komik bulduğunu da anlamıyordu.

"Oğlum, bunun sırası değil..."

"Ona oğlum dediniz," dedi Jade. "Ve sen de ona anne dedin, öyle değil mi?"

"O benim oğlum," dedi Gweneth. "Ona başka nasıl hitap edeceğim canım? İznini aldım."

Jade o kadar memnundu ki gülümsemesine engel olamıyordu. "Ah yanlış anlamışım," diye fısıldadı. "Size hanımefendi dediğini ve ona hiç oğlum demediğinizi sanmıştım. Onun ait olmasını istiyordum... Evet, yanlışmışım."

Ne Caine ne de annesi onu düzeltti. Birbirlerine gülümsemekle yetindiler.

"Henry nerede?" diye sordu Gweneth aniden. "Harry buraya geliyor."

Caine ve Jade onu durduramadan düşes eteklerini kaldırıp kocasının yanına koştu.

"Ait olmamamdan mı endişeleniyordun?" diye fısıldadı Caine.

Jade utanmış görünüyordu. "Herkesin birine ait olması gerekir Caine, senin bile."

Harry gül buketini genç kadının ellerine tutuşturdu. "Bunlar Jimbo'nun sana getirdiği son güller kızım, o yüzden tadını çıkarsan iyi edersin." Duyurusunun kabaca olduğunu düşününce alına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra Caine'e döndü. "Sana gemi için planladığımız yangını anlatmalıyım. Yarına kadar boyanmış olmalı."

"İzninizle, Nathan'la konuşmak istiyorum," dedi Jade kardeşinin tek başına terasta durduğunu fark edince.

Caine, Harry'nin planlarını anlatmasını dinledi, fakat bakışları bu süre boyunca gelininin üzerindeydi. Jade kardeşiyle uzun bir süre konuştu. Nathan birkaç kez kafasını salladı. İfadesi ciddi idi.

Genç kadın buketteki güllerden birini alıp ona uzatınca Nathan şaşırdı. Hayır dercesine kafasını salladı. Jade ise evet dercesine kafasını sallayarak karşılık verdi.

Sonra Nathan kardeşine gülümseyip gülü kabul etti ve onu kollarının arasına aldı.

Caine, Nathan'la tanıştığından beri adamı ilk kez bu kadar samimi bir halde görüyordu. Şu an tamamen savunmasızdı. Kardeşine sıkıca sarılırken yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı.

Caine onlara mani olmadı. Jade'in Nathan'ın yanından ayrılıp kendi yanına gelmesini bekledi.

Harry ve adamları Nathan'ı izliyordu. Jade'in kardeşi gülü havaya kaldırdınca güçlü bir tezahürat koptu. Adamlar hemen Nathan'ın yanına gittiler. Jimbo ve Matthew onun sırtına vurdu.

"Neler oluyor?" diye sordu Caine, Jade'e ve kolunu etrafına dolayıp onu kendisine doğru çekti.

"Nathan'a bir düğün hediyesi verdim," dedi Jade ona.

Caine'in içinden birden onu öpmek geldi.

"Eec?" diye sordu Jade, Caine ona dikkatle bakmayı sürdürünce. "Ona ne verdiğimi bilmek istemiyor musun?"

"Bir gül verdin," diye fısıldadı. Eğilip onu kaşından öptü. "Sevgilim, birkaç dakikalığına yukarı çıkalım."

Caine'in sesindeki telaş ve yüzündeki ifade Jade'in nefesinin kesilmesine neden oldu. "Yapamayız," diye fısıldadı. "Misafirlerimiz var. Ayrıca Londra'ya gitmek zorundayız," diye ekledi kafasını sallayarak.

Caine derin bir nefes verdi. "Öyleyse bana o şekilde bakmayı kes."

"Nasıl?"

"Üst kata çıkmak istiyormuşsun gibi," diye inledi Caine.

Genç kadın gülümsedi. "Ama üst kata çıkmak istiyorum."

Caine bunun üzerine bir an için yalnız olduklarını düşünerek onu erotik biçimde öptü.

Kafasını kaldırdığında iyice gevşemişti. Tanrı aşkına, Jade'in ona karşılık verme biçimine bayılmıştı.

O sırada rahibe verdiği sözü hatırladı. "Jade, bana söylemek istediğin bir şey yok mu?" dedi ona şefkatle bakarken.

"Evet," diye fısıldadı Jade. "Sana Nathan'a beyaz bir gül verdiğimi söylemek istiyordum."

O kadar içten görünüyordu ki Caine onun şaka yapmadığının farkındaydı. Ondan seni seviyorum sözünü duyana dek baş başa kalacakları anı beklemeye karar verdi. Lanet olsun, o sözleri söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

"Bunun önemini anlıyor musun Caine?"

Caine kafasını salladı.

"Ona adımı verdim," diye açıkladı Jade.

Hâlâ anlamıyordu. "Senin ismine yanıt verirken çok aptal görünecek tatlım."

"Pagan."

"Ne?"

Onunla tartışmak istiyormuş gibi bir hali olduğunu görünce kafasını salladı. "Nathan bundan böyle Pagan olacak. Ona verdiğim hediye buydu."

"Jade, Pagan'ın ölmesi gerekiyor, unuttun mu?"

"Sadece kısa bir süreliğine," diye karşılık verdi. "Adamların yeni bir lideri var Caine, Nathan Zümrüt'ü istiyor. Yapması gereken bir işi var."

"Ne işi?"

"Gelinini getirmesi gerekiyor."

Caine hayretle ona baktı. "Nathan evli mi?"

"On dört yaşından beri," diye karşılık verdi Jade. "Kralın emri üzerine."

"Eşi nerede?" diye sordu Caine.

Gülümsedi. "Yapması gereken iş de bu Caine."

Caine gülmeye başladı. "Bana Nathan'ın eşini kaybettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Tam olarak değil. Ondan kaçtı. Şimdi neden o kadar huy-suz olduğunu anlıyor musun?"

Caine kafasını salladı. "Tatlım, benimle henüz paylaşmadığın başka hangi sırların var?"

Bu soru üzerine Jade'in düşünme fırsatı olmadı. Sör Richards Londra'ya doğru yola çıkmalarının zamanı geldiğini söyleyerek konuşmalarını böldü.

"Jade, binici giysilerini giysen iyi olacak," dedi Caine. "At arabasını almayacağız."

Genç kadın kafasını sallayıp herkese veda ettikten sonra üzerini değiştirmek için üst kata çıktı. Sterns onun çantasını atın arkasına bağlanması için aşağı taşıdı.

Caine ceketini giyerken Jade kapı girişinde belirdi. Adam çoktan açık kahverengi dar pantolonunu ve uzun botlarını giymişti. Üzerinde aynı beyaz gömlek vardı ama kravatını çıkarmıştı.

Genç kadın onun dikkatini çekmek için kapı girişinden, "Hazırım," diye seslendi.

"Evliliğimiz için oldukça ilginç bir başlangıç," diye homurdandı Caine.

"Bekleyebilirdik," diye karşılık verdi Jade.

Caine kafasını salladı. "Hayır, bekleyemezdik."

"Caine? Neden at arabasıyla gitmiyoruz?"

"Ormanın içinden gideceğiz, ters istikamette ilerleyip daire çizerek Londra'ya sinsi sinsi yaklaşacağız tatlım."

Gülümsedi. "Tıpkı McKindry gibi."

Caine botlarından birinin içine uzun bıçağını yerleştirmekle meşgulken, "McKindry kim?" diye sordu.

"Beni kırbaçlayan adamı," diye yanıtladı Jade. "Silahını unutma Caine."

"Unutmam," dedi ve dönüp ona baktı. "Sana zarar veren alçak herifin adı McKindry mi?" diye sordu.

"O kadar kızgın görünmene gerek yok Caine, bu çok uzun zaman önceydi."

"Ne kadar önce?"

"Ah sekiz, belki de dokuz sene önce. Harry McKindry'nin hakkından geldi. Ve bu benim için iyi bir ders oldu," diye ekledi adamın ifadesi tehlikeli bir hale bürününce.

"Ne dersi?"

"McKindry bana sinsice yaklaştı," diye açıkladı Jade. "Bu olayın ardından Harry beni her yalnız bıraktığında son sözleri 'McKindry'yi unutma' oldu. Bu her zaman tetikte olmam için bir hatırlatmaydı."

Bu nasıl bir çocukluk böyle, diye içinden geçirdi Caine. "Harry seni ne sıklıkla tek başına bırakırdı?" diye sordu ılımlı bir tonla ve ifadesini görmemesi için gardıroba doğru döndü.

"Ah sürekli. Elbette ona yardım edecek kadar büyüdüğümde bu durum değişti. Sonra ben de onunla gitmeye başladım. Caine, acele etsen iyi olacak. Sör Richards ileri geri yürüyüp duruyor. Ben aşağı iniyorum..."

"Buraya gel Jade."

Sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti ve ifadesi ağırbaşlıydı.

Bu tavır karşısında aklı karışan Jade gidip onun karşısında durdu. "Evet Caine?" diye sordu.

"McKindry dışında hatırlamanı istediğim bir şey var."

"Ne?"

"Seni sevdiğim."

"Beni sevdiğini asla unutamam." Uzanıp parmaklarını hafifçe onun yanağında gezdirdi.

Onu öpmeye çalıştığında ise Caine kafasını salladı. "Bir şeyi daha hatırlamanı istiyorum," diye fısıldadı. "Unutma, bir daha asla okyanusa dönmeyeceğine dair bana söz verdin."

Gözleri kocaman oldu. "Ama sana böyle bir söz vermedim..."

"O halde şimdi ver," diye emretti Caine.

"Söz veriyorum."

Çok şaşırmış görünüyordu. Caine onun bu tepkisinden memnun oldu. "Harry'ye seni görmek istiyorsa, İngiltere'ye gelmek zorunda olduğunu söylerim. Biz onun yanına gitmeyeceğiz. Ona bana söz verdiğini de söylerim. Böylece karşı çıkmaz."

"Ne zamandır biliyorsun Caine?" diye sordu Jade.

"Sudan korktuğunu mu?"

Jade ürkek bir tavırla kafasını salladı.

"İlk kâbus gördüğünden beri," diye açıkladı ve onu tekrar kollarına aldı. "Endişeleniyordun, değil mi?"

"Biraz," diye fısıldadı. Sonra kafasını salladı. "Hayır Caine, biraz demek doğru olmaz. Dehşete kapılmıştım. Harry anlamıyordu." Uzunca bir süre düşündü. "Caine, sudan korktuğum için bir korkak olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bana bu soruyu sormak zorunda mısın?" diye karşılık verdi Caine. "Cevabını zaten bilmiyor musun Jade?"

Genç kadın bunun üzerine gülümsedi. "Hayır, korkak olduğumu düşünmüyorsun. Böyle bir soru sorarak sana hakaret ettiğim için özür dilerim. Ben sadece itiraf etmeye alışık değilim..."

"Tatlım, senin yaşadıklarını yaşasaydı, Poseidon bile suya girmeye çekinirdi."

Jade aynı anda hem gülmeye hem ağlamaya başladı. Üzerindeki yükten kurtulduğu için o kadar rahatladı ki kendisini sersemlemiş hissetti. "Nathan benden daha güçlü," dedi. "Tekrar denize açılacak."

"Nathan insan değil sevgilim, o yüzden o sayılmaz," diye karşılık verdi Caine.

"Ah elbette insan. Sana bir sır verirsem, saklayacağına söz verir misin? Bununla kardeşime eziyet etmeyeceksin..."

"Söz veriyorum."

"Nathan'ı deniz tutar."

Caine güldü. "Öyleyse ondan harika bir korsan olacak," dedi yavaşça.

"Seni seviyorum." Kelimeler birden ağzından dökülünce yüzünü adamın ceketinin yakalarına sakladı.

Caine gülmeyi bıraktı. "Bir şey mi söyledin?" diye sordu onu duymamış gibi yaparak. Çenesini yukarı kaldırıp gözlerinin içine baktı.

Jade'in cesaretini toplayıp kelimeleri tekrar etmesi uzun sürdü. Boğazı kasıldı, kalbi çılgınca atmaya başladı ve midesi düğümlenir gibi oldu.

Yardım etmeseydi, ona söyleyemezdi. Yüzündeki ifade öylesine sevgi doluydu ki endişelerinin bir kısmı yok oldu. Geri kalanının çaresine ise gamzesi baktı.

"Seni seviyorum."

Caine rahatladığını hissetti ama sonra Jade tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Beni sevdiğini söylemek bu kadar zor mu?"

"Zor," diye fısıldadı Jade, adam gözyaşlarını öperken. "Kalbimden geçenleri söylemeye alışık değilim. Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

Sesi bu kadar kırılgan çıkmasaydı Caine ona gülebilirdi. Aksine onu öptü.

"İlk seferinde sevişmekten de hoşlanmamıştın," dedikten sonra genç kadını tatlı dudaklarından tekrar öptü.

Birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de titriyordu. Sör Richards'ın kükremesini duymasaydı Caine Jade'i yatağa sürükleyebilirdi.

Aynı anda içlerini çektiler.

"Gel tatlım. Gitme vakti," dedi Caine ve elinden tutarak onunla birlikte kapıdan dışarı çıktı.

Lyons ve Richards onları antrede bekliyordu. Eğlence hemen bir kenara atıldı. Matthew ve Jimbo'nun atlarıyla bekledikleri arka taraftaki ağaçların arasına doğru sessizce yürüdüler.

Caine önden gitti. Jade arkasındaydı ve Lyon onun arkasını korumaktan sorumluydu. Sör Richards ise en arkadaydı.

Caine takıntı derecesinde temkinliydi. Sadece takip edilmediklerinden emin olmak için geldikleri yolu geri döndüklerinde dinlendiler. Yine de Jade bu zahmete aldırmadı. Aldıkları önlemler onu rahatlatıyordu.

Caine her uzaklaştığında Lyon onun yanında kalıyordu. Ve onunla her konuştuğunda konu hep dosyası oluyordu. Başka birinin dosyasını ele geçirmesinden endişelendiği belliydi.

Jade onun için rahat etmesi için kendi dosyasını çalma-

sını önerdi. Lyon kafasını salladı. Bunun etik olmayacağını açıklarken gülümsememeye çalıştı. Ayrıca günün birinde biri yerine getirdiği görevleri sorgulayabilirdi. Dosya çalınamaz ya da yok edilemezdi çünkü onu koruduğu bir gerçektir.

Jade ona karşı çıkmadı ama dosyanın Savunma Bakanlığı yerine kendi evinde daha iyi korunacağına karar verdi. Bu küçük işle bizzat ilgilenmeye karar verdi.

Londra topraklarının eteklerine vardıklarında güneş batıyordu. Jade uzun yolculuk sonucunda yorgun düşmüştü. Caine onu kucağına alınca karşı çıkmadı. Mesafenin geri kalanını adamın kolları etrafına dolanmış halde kat etti.

Ve bu süre boyunca kendi kendine Caine'in sağlam ve güvenilir bir adam olduğunu düşündü. Bir kadın ona güvenebilirdi.

Eve vardıklarında uykuya dalmak üzereydi. İçeri önce Caine girdi, hizmetkârlarına o gece için izin verdikten sonra Jade'i kütüphaneye götürdü. Duman kokusu hâlâ belirgindi ve duvarların çoğu yangından kararmıştı, fakat hasarı düzelten hizmetkârlar iyi bir iş çıkarmışlardı. Ev oturulabilecek kadar sağlamdı.

Lyon ve Richards, Jade ve Caine'e katıldıklarında, Richards, "Hava tamamen kararır kararır gideceğiz," dedi.

"Gece yarısına kadar beklememiz daha güvenli olur," diyerek karşı çıktı Jade. "O zamana kadar kapıda iki muhafız duruyor."

"Peki gece yarısında ne oluyor?" diye sordu Sör Richards.

"Gecenin en karanlık saatlerinde kapıda sadece bir koruma duruyor," diye açıkladı Jade. "Adı Peter Kently ve nöbeti devraldığı anda yarı sarhoş oluyor. Yarıma kadar beklersek son şişesini bitirmiş ve derin uykuya dalmış olur."

Sör Richards ağız açık bir şekilde ona bakıyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bayım, başarılı olmak istiyorsanız, her zaman her türlü şeye hazırlıklı olmalısınız," dedi Jade.

Sör Richards hükümet çalışanlarının ahlaksızlıkları hakkında tükürükler saçarak homurdanırken, Lyon Jade'e kilitleri sordu.

"Arka kapı sorun," dedi Jade gözleri neşeye ışıdayarak.

"Sorun mu?" diye sordu Caine onun bu hevesli haline gülümseyerek.

"Zor," diye açıklık getirdi Jade.

Sör Richards fark edilir şekilde neşelendi. "Tanrı'ya şükür, sağlam olan bir şey var."

Genç kadın ona anlayışlı bir bakış attı. "Zor, Sör Richards, ama imkânsız değil. Unutmayın, sonuçta içeri girebildim." Adamın mahzun görüldüğünü fark edince hemen ekledi. "İlk seferinde çok uzun sürdü. Çift kilitler ustalık istiyor."

"Ama imkânsız değil," diyerek araya girdi Lyon. "Jade? İlk seferinde ne kadar sürdü?"

"Ah beş... Belki de altı dakika." Richards elleriyle yüzünü gizleyince Jade onu teselli etmeye çalıştı. "O kadar da kötü değil Sör Richards. Ama söylemem gerekirse dosyaların tutulduğu iç sığınağa girmem neredeyse bir saati buldu."

Amir teselli edilmek istiyormuş gibi görünmüyordu. Jade adamları planlarıyla baş başa bırakıp yiyecek bir şeyler bulmak için mutfığa gitti. Çeşitli yiyeceklerle kütüphaneye geri döndü. Elma, peynir, soğuk koyun eti, bayat ekmek ve koyu birayı aralarında paylaştılar. Jade botlarını çıkarıp ayaklarını altına aldı ve koltukta uykuya daldı.

Adamlar mahkeme hakkında konuşurlarken seslerini alçak

tutmaya özen gösterdiler. Jade birkaç saat sonra uyandığında Caine'i kopyasını çıkardığı mektupları tekrar okurken buldu.

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı, son derece konsantre olmuştu, birden gülümseyip arkasına yaslanınca aklındaki sorun her neyse çözmüş gibi göründü.

"Bir sonuca varabildin mi Caine?" diye sordu Jade.

"Varmak üzereyim," diye yanıtladı Caine oldukça neşeli bir şekilde.

"Yine mantıklı ve sistemli davranıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ağır adımlarla ilerleyeceğiz Jade."

"O çok mantıklı bir adamdır," dedi genç kadın Lyon ve Sör Richards'a. Caine onun üzücü bir kusuru mahsur görmelerini istiyormuş gibi konuştuğunu düşündü. "Buna engel olamıyor," diye ekledi. "Aynı zamanda çok da inançlı."

"İnançlı mı?" Lyon güldü. "Ciddi olamazsın Jade. Caine İngiltere'deki en şüpheli adamlardan biridir."

"Seninle birlikte vakit geçirirken edindiğim bir özellik tatlım," dedi Caine yavaşça.

Jade, Lyon'ın sözlerine çok şaşırdı. Adam kendinden çok emin görünüyordu. Sör Richards da kafasını sallıyordu. Dönüp Caine'e gülümsedikten sonra, "Bana güvenmene sevindim," dedi.

"Tıpkı senin bana güvendiğin gibi tatlım," diye karşılık verdi Caine.

Jade ona kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. "Bana hakaret mi ediyorsun?" Caine sırtınca, Lyon'a döndü. "Sürekli mantıklı olan biriyle evli olmanın ne kadar çıldırtıcı bir şey olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?"

Ona Caine cevap verdi. "Hiçbir fikrim yok."

Jade konuyu kapamaya karar verdi. Ayaklarını yere indi-

rirken sırtı ağrıyınca yüzünü buruşturdu. Yalnız olsaydı bir leydiye yakışmayacak bir şekilde inleyebilirdi. "Uzun saatler boyunca ara binmeye alışık değilim," diye itiraf etti.

"Bugün iyi idare ettin," diyerek onu övdü Lyon. Dönüp Caine'e baktı. "Bu iş bittiğinde, Christina ve ben ikiniz için bir kutlama düzenleyeceğiz."

"Bu güzel olur," dedi Caine. "Sen de biliyorsun ki Jade ve Christina birbirlerine çok benziyorlar."

"O da hırsız mı?" diye sordu Jade kendine engel olamadan. Sesi hevesliydi. "Tanıştığımız andan itibaren çok iyi anlaşıyoruz. Hiç şüphesiz..."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ratlım, fakat Christina hırsız değil," dedi Caine.

Genç kadın üzülmüş görünüyordu. Lyon güldü. "Christina da pek mantıklı değildir Jade. Oldukça sıra dışı bir aileden geliyor. Sana çok farklı şeyler öğretebilir."

"Tanrı yardımcımız olsun," diyerek araya girdi Caine çünkü Christina'nın sıra dışı geçmişi hakkında bilgi sahibiydi. Lyon'un eşi Amerika'nın vahşi topraklarında Dakota kabilelerinden biri tarafından yetiştirilmişti.

Jade, Caine'in sözünü yanlış anladı. "Çabuk kavrayan biri olduğumdan eminim Caine. Kendimi verirsem Christina'nın bana öğretmek isteyeceği her şeyi öğrenebilirim." Ona karşı çıkma fırsatı tanımadan ekledi. "Üzerimi değiştireceğim. Birazdan yola çıkmalıyız."

Odadan ayrılırken Caine'in Lyon'a dik dik baktığını fark etti. Çabucak siyah elbisesini giyip yanına bir de pelerin aldı. Başlığı ışıktaki parlayan saçlarını gizleyecekti.

Savunma Bakanlığı şehrin karşı tarafındaydı ama yolun ya-

nisına geldiklerinde tuttukları at arabasından inip yürüdüler. Binanın arkasındaki sokağa vardıklarında Jade, Caine'in yanına geçti. Tuğla yapının en üst katına bakarken onun elini tuttu.

"Ters giden bir şey var Caine."

"Ne?" diye sordu Sör Richards arkalarından. "İçgüdülerin mi tatlım yoksa..."

"Sağdan üçüncü pencerenin ışığı yanıyor," diye açıkladı Jade. "Işığın yanmaması gerkiyordu."

"Belki de girişteki muhafız..."

"Giriş öteki tarafta," diyerek onun sözünü kesti Jade. "Işık iç ofisten geliyor."

Caine, Lyon'a döndü. "Eğer biri içerde dosyaları karıştırıyorsa, dışarı çıkarken arka kapıyı kullanacaktır."

"Geçip gitmesine izin verin," dedi Sör Richards. "Onu takip edeceğim."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Lyon. "Eğer birden fazla kişilerse..."

Richards kafasını salladı. "Liderlerinin kim olduğuna bakıp o adamı takip ederim. Sana burada ihtiyaçları var. Saat kaç olursa olsun Caine'in evinde buluşuruz."

Arka kapıdan yeterince uzaktaki gölgelerin arasına saklanıp sabırla beklediler. Caine kolunu Jade'in omuzlarına dolayıp onu sıkıca tuttu.

"Burada olmamı istemiyorsun, değil mi Caine?" diye fısıldadı Jade adamın tutuşu canını yakmaya başlayınca.

"Hayır, burada olmanı istemiyorum," diye karşılık verdi Caine. "Jade, içerde bir sorun çıkarsa..."

"Lyon halledecek," diyerek araya girdi genç kadın. "Tanrı göstermesin, öldürülmesi gereken biri olursa, bu işi Lyon yapacak. O buna alışık."

Bu sözleri duyan Lyon tek kaşını kaldırdı. Jade'in Caine'in dosyasını tamamen okuyup okumadığını merak etti. Caine'in de Lyon kadar becerikli olduğu bir gerçektir.

Arka kapı gıcırdayarak açılınca fısıldaşmayı kestiler. İki adam hızla dışarı çıktı. Ay ışığında Jade onların yüzlerini net olarak görebiliyordu. Nefesini tutmasına engel olamadı. Caine eliyle onun ağzını kapadı.

İkinci adam dışarı çıktıktan sonra dönüp kapıyı kilitletti. Jade onun anahtarları nasıl ele geçirdiğini merak etti. Adamlar köşeyi dönene kadar sessizliğini korudu. Sör Richards adamları takip etmek için yanlarından ayrıldı.

Sonra Jade, Caine'e döndü. "Güvenlik içler acısı," diye fısıldadı.

"Evet," diyerek ona katıldı Caine. "Onları tanıdın, değil mi?"

Kafasını salladı. "İkisi Nathan'ın at arabasına engel olan üç adamdan ikisi. İriyarı olan yolda kafama vuran." Caine'in yüzünde beliren ifadeyi görünce korkuya kapıldı. Onun oracıkta iki adamın da peşine düşebileceğini düşündü. "Caine, sağduyulu olmalısın. Peşlerine düşemezsin."

Bıkkınlıkla ona baktı. "Bekleyeceğim... Ama bu iş bittiğinde..."

Cümlesini bitirmeden Jade elinden tutup onu kapıya doğru götürdü. Harry'nin ona onuncu doğum gününde hediye ettiği özel aletle kilidi çabucak açmayı başardı. İkinci kilit sadece birkaç dakika daha uzun sürdü.

İçeri ilk Lyon girdi. Onu Jade ve Caine izledi. Jade Lyon'ı dürterek yolundan çekilmesini sağlayıp önden gitti. Arka merdivenlerden üçüncü kata çıktılar. Jade dördüncü basamağın gıcırdağını hatırlayınca adamlara o basamağı atlamalarını

işaret etti, sonra Lyon'un kollarını belinde hissetti. Adam onu kaldırıp bir sonraki basamağa koydu. Jade dönüp ona minnettarlıkla gülümsedikten sonra yoluna devam etti.

Koruma ofisin dışındaki masada uyumuyordu. Ölmüştü. Jade omuzlarına saplanan bıçağın sapını görebiliyordu. Aniden bir adım geri çekildi. Caine tekrar eliyle onun ağzını kapadı. Bağıracağını düşünmüş olmalıydı.

Kapının cam çerçevesinden iki gölge görebiliyorlardı. Caine, Jade'i köşeye çekip orada kalmasını işaret ettikten sonra Lyon'un peşinden iç ofise girdi. Jade sessizlikleri karşısında etkilendi. İkisinin çok iyi hırsız olabileceklerini düşündü.

Ama işleri çok uzun sürüyordu. Beklerken sırtını soğuk duvara yaslayıp ellerini ovuşturdu. Caine'e bir şey olursa ne yapacağını bilmiyordu. Tabii onu terk etmek zorunda kalana kadar, diye geçirdi içinden. Tanrı yardımcısı olsun, ona ihtiyacı vardı.

Caine'in elini omzunda hissedene kadar gözlerini sımsıkı kapadığını fark etmedi. "Gel, artık yalnızız."

"Peki ya içerideki adamlar?" diye fısıldadı Jade. "Tanrı aşkına, sesini alçalt. Artık iş üzerindeyiz."

Caine ona karşılık vermedi.

Jade Caine'in peşinden iç kısımdaki odaya girip pelerini en yakındaki masaya atarken, Lyon bir mum daha yaktı. O sırada köşede yerde yatan iki adamı fark etti. Nefesini tutmasına engel olamadı. "Öldüler mi?" diye sordu. Üst üste sere serpe uzanmış adamlara bakmadan edemedi.

Caine görüş alanını kapamak için onun önüne geçti. "Hayır," dedi. "Jade, adamlarından herhangi birinin..."

"Kesinlikle böyle bir şey yapmalarına gerek olmadı," diyerek onun sözünü kesti Jade. "Onları çok kötü cezalandırdım.

Öldürmeye izin yok. Şimdi gevezelik etmeyi bırak Caine. Acele etmelisiniz. Uyanırlarsa, bağırarak yardım isterler.”

“Uzun bir süre uyanmayacaklar,” dedi Caine. Bir sandalye çekip onu nazikçe oturttu. “Sen dinlen. Bu biraz zaman alacak.”

“Çalışırken dinlenmek mi? Asla.” Jade onun önerisi karşısında şaşırılmış görünüyordu.

“Terrance’ın dosyası kayıp,” diyen Lyon dikkatlerini çekti. Dosya dolabının üzerine doğru eğilmiş gülümsüyordu. “İlginç, değil mi?”

“Sokak lambalarını değiştirenler de bunu çok ilginç bulabilirler,” diye çıkıştı Jade. “Sesini yükseltme Lyon.”

“Ever, ilginç,” dedi Caine kısık bir sesle.

“Öyleyse artık gidebilir miyiz?” diye sordu Jade bir kez daha yerde yatan iki adama yan gözle bakarak.

“Jade, neden bu kadar gerginsin?” diye sordu Caine. “Daha önce de bu odaya girip çıktın,” diye ona hatırlattı.

“O zaman profesyonellerle çalışıyordum,” dedi Jade.

Lyon ve Caine gülümsediler. “Bizim yüzümüzden endişe ediyor,” dedi Lyon.

“Hayır,” diyerek karşı çıktı Caine. “Bu rencide edici olur...”

Jade onun alaycı tavrına inanamıyordu. “Elbette endişeleniyorum. İkiniz çırak bile değilsiniz. Bir geri zekâlı bile boş boş konuşmanın sırası olmadığını bilir. İşinize bakın.”

“Bize hakaret ediyor,” dedi Lyon. Gülmeye başladı ama genç kadının sert bakışlarıyla karşılaşınca fikrini değiştirdi.

Adamlar hemen ciddileştiler. İki saat boyunca bazı dosyaların üzerinde çalıştılar. Jade onları bölmedi. Dinlenmeye de cesaret edemedi, davetsiz misafirlere karşı tetikte olmakta kararlıydı.

"Pekâlâ, işimiz bitti," dedi Caine son dosyayı sertçe kaparken.

Jade kalkıp çekmeceye doğru yürüdü. Klasörü Caine'den alıp eski yerine koydu. Sırtı onlara dönüktü ve Caine ile Lyon'un kalın dosyalarını alması pek uzun sürmedi.

Sonra onlara doğru döndü, en ufak bir itiraz ederlerse, oracıkta hadlerini bildirmeye kararlıydı. Ancak şans ondan yanaydı, ikili çoktan dış ofise yönelmişti.

"Ceplerini karıştırmayacak mısınız?" diye sordu Jade yerde yatan adamları işaret ederek.

"Çoktan karıştırdık," dedi Caine.

Jade dosyaları pelerinine sardı. Mumları söndürdükten sonra adamların peşinden merdivenlerden indi. Binada yalnız oldukları için sessiz olmalarına gerek olmadığına karar verdi. İkisi de küfürler homurdanmakla meşguldü. Caine'in küfürleri de Lyon'unkiler kadar çeşitliydi.

"İkinizi de bir daha hırsızlık yaparken yanıma almayacağım," diye söylendi Jade. "Yetkililer bizi dışarıda bekliyorlarsa buna hiç şaşımam."

Ne Caine ne de Lyon bu sözlere aldırdı. Zaten Jade çok geçmeden onlara nutuk çekemeyecek kadar yorulduğunu anladi.

Sör Richards ara sokakta onları bekliyordu. "Dört blok ötede bir at arabası bizi bekliyor," dedikten sonra dönüp önden ilerlemeye başladı.

Jade köşeyi döndüklerinde tökezledi. Lyon onu yakalayıp kollarına aldı. Onu Caine'in kollarına verirken, Jade adamın dosyaları hissetmiş olabileceğini sandı ama Lyon ona sırtınca hiçbir şeyi fark etmediğine karar verdi. At arabasında pelerini göğüslerinde sıkıca tutarak uykuya daldı. Endişelenmek

zorunda olmadığını bilmek rahatlık vericiydi. Caine yanında olduğu sürece korunduğunu ve güvende olduğunu hissediyordu. Uzun zamandır ilk kez McKindry'yi hatırlamak zorunda değildi. Caine ikisini de koruyabilirdi. Elbette ondan asla doğru düzgün bir hırsız olmayacaktı, yine de McKindry gibi tiplerin çaktırmadan yanına yaklaşmasına asla izin vermeyecekti.

Uyandığında kendini Caine'in yatağında buldu. Adam pezerinini çıkarmaya çalışıyordu.

"Seni aşağıda mı bekliyorlar?" diye sordu genç kadın uyku- lu bir fısıltıyla.

"Evet. Tatlım, soyunmana yardım etmeme izin ver..."

"Ben soyunurum," dedi Jade. "Seninle birlikte..." Ona onunla birlikte aşağı inmeyi teklif edecekti ama Caine sözünü kesti.

"Sana her zaman ihtiyacım olacak Jade. Seni seviyorum." Üzerine doğru eğilip onu öptü. "Uyu tatlım. İsimiz biter bitmez yanına döneceğim."

"Sana ihtiyaç duymak istemiyorum."

Caine'in gülümsemesi oldukça anlayışlıydı. "Biliyorum sevgilim ama bana ihtiyacın var. Şimdi uyu."

Nedenini anlayamasa da Jade rahatladığını fark etti. Adam kendinden çok emindi. Genç kadının bu özelliğe hayran kalmaması mümkün değildi.

Jade derin bir iç çekti. Geleceği düşünemeyecek kadar yorgundu. Dosyaları sakladı, giysilerini çıkardı ve yatağa girdi. O korkunç kâbusu tekrar göreceğini düşündü ama sonra ondan artık eskisi kadar korkmadığını fark etti.

Caine'in ona verdiği söze sarılarak uykuya daldı. Bir daha asla okyanusu geçmek zorunda kalmayacaktı.

Caine ertesi sabah yedide yatağa döndü. Jade gözlerini açtığı anda onun örtüleri çekip yanına uzandığını gördü. Genç kadını kendisine doğru çekip kolunu etrafına sıkıca doladı ve Jade tekrar yerleşene kadar bir sarhoş gibi horlamaya başladı.

Jade öğle vakti aşağı inip Caine'in Londra'daki evinin çalışanlarıyla tanıştıktan sonra kahvaltı yapmak için yemek odasına gitti.

Caine üzerinde sadece açık renk pantolonuyla birden kapı girişinde belirdi. Yorgun ve kızgın görünüyordu, parmağıyla onu çağırınca Jade karşı çıkmamaya karar verdi.

"Buraya gel Jade."

"İers tarafından mı kalktın Caine?" diye sordu Jade onun yanına yürürken. "Yoksa uyandığında hep böyle huysuz musundur?"

"Gittiğini sandım."

Bu itiraf üzerine genç kadının gözleri kocaman oldu ama Caine düşünmesine fırsat tanımadan onu kollarına alıp üst kata taşıdı.

Jade, çenesinin kasıldığını fark edince onun ne kadar kızgın olduğunu anladı. "Caine, seni terk etmedim," diye fısıldadı. Yanağını okşamak için elini uzattı. "Tıraş olman gerekiyor sevgili eşim," dedi gülümseyerek.

"Evet bu doğru, senin eşim," dedi Caine dişlerini sıkarak. Onu yatağa atıp pantolonunu çıkardıktan sonra yüzüstü yanına uzandı ve kolunu beline doladı. Jade tamamen giyinikti, o ise çırtlıçplaktı.

Az önce ima ettiği şeyin ciddiyeti zihninde yer etmeseydi Jade içinde bulunduğu duruma gülebilirdi. Caine nasıl olur da ona güvenmezdi? Öfkeden deliye döndü. Bu kadar huzurlu görünmeseydi ona haddini bildirebilirdi. Ama onu uyandırmaya kıyamadı.

Fırça atma işi daha sonraya kalacaktı. Gözlerini kapatıp hafızasından bir kitap seçti ve Caine adamakıllı dinlenene dek aklından okumaya karar verdi.

Caine o gün saat ikiye kadar hiç kıılmıdamadı. Uyandığında daha iyi bir ruh halindeydi. Ona gülümsedi.

Jade ise dik dik bakarak ona karşılık verdi. "Neden bana güvenmiyorsun?" diye sordu.

Caine sırtüstü dönüp ellerini başının arkasında birleştirdi ve gürültülü bir şekilde esnedi. "Giysilerini çıkar tatlım," diye fısıldadı. "Bunu sonra konuşuruz."

Jade bakışları aşağı doğru kayınca onun ereksiyonunu fark etti. Yüzü kızardı. "Bence bunu şimdi konuşmalıyız Caine," diye kekeledi.

Caine onu üzerine çekip tutkulu bir şekilde öptükten sonra tekrar giysilerini çıkarmasını emretti. Tuhaf ama Jade bu kez onun emrini yerine getirmeye aldırmadı. Çok ikna edici bir adamdı. Talepkardı da. Caine içine boşalmadan önce iki kez doyuma ulaştı.

Caine geri çekilirken, "Evet, konuşmak istediğin şey neydi?" diye sordu.

Jade hatırlamıyordu. Öpüşmek için sürekli durdukları için giyinmeleri bir saatlerini aldı. Aşağıya inmeye başladıkları sırada Jade nihayet onunla hangi konuda konuşmak istediğini anımsadı.

"Sana kendimi kanıtlamadım mı?" diye sordu. "Bana bütün kalbinle güvenmelisin."

"Sen bana güvenmiyorsun," diyerek karşı çıktı Caine. "Bu karşılıklı olmalı ya da hiç olmamalı Jade. Beni ilk fırsatta terk edeceğini açıkça dile getirdin. Bu doğru değil mi sevgilim?"

Jade son basamakta durdu ve dönüp ona baktı. Göz gözlelerdi. Caine onun gözlerinin dolduğunu fark etti.

"Şu an bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Jade kendini kontrol etmeye çalışırken. "Açık ve..."

"Seni geriyor, değil mi eşim?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum," diye karşılık verdi Jade. Sesi titriyordu. "Ne gerginliği?"

"O mantıksız zihninin bir yerinde, eninde sonunda seni terk edeceğim olasılığı dolaşıyor," diye açıkladı Caine. "Tıpkı Nathan ve Harry'nin yaptığı gibi. Hâlâ korkuyorsun."

"Korkuyor muyum?" diye kekeleydi genç kadın.

Caine kafasını salladı. "Benden korkuyorsun."

Jade'in bu gerçeğe karşı çıkacağını sandı. Ama Jade kafasını sallayarak onu şaşırttı. "Ever, beni çok korkutuyorsun," diye itiraf etti. "Sana şu kadarını söyleyebilirim ki bu histen hiç hoşlanmıyorum. Beni..."

"Savunmasız mı kılıyor?"

Jade tekrar kafasını salladı.

Caine sabırla içini çekti. "Pekâlâ. Korkmamanın ne kadar zaman alacağını sanıyorsun?" Sesi nazik, ifadesi ciddiydi.

"Benden ne zaman sıkılacaksın?" diye sordu genç kadın belirgin bir endişeyle.

"Beni bilerek mi yanlış anlıyorsun?"

"Hayır."

"Öyleyse saçma sorunun cevabı şu: Senden asla sıkılmayacağım. Şimdi bana güvenmenin ne kadar zaman alacağını söyle!" diye emretti Caine tekrar. Sesi bu kez hiç de nazik değildi. İfadesi kadar sert ve kararlıydı.

"Sana seni sevdiğimi söyledim," diye fısıldadı Jade.

"Ever, söyledin."

"Yemini senin ve Tanrı'nın huzurunda tekrarladım." Sesi bir oktav yükselmişti ve Caine onun paniklediğini görebiliyordu. "Benden daha ne istiyorsun?"

Artık ellerini ovuşturarak bağırmaya başlamıştı. Caine onun henüz tüm kalbiyle teslim olmaya hazır olmadığına karar verdi.

Onu üzdüğü için kendisini bir canavar gibi hissetti. "Jade..."

"Caine, seni terk etmek istemiyorum," dedi genç kadın. "Sana güveniyorum. Evet, güveniyorum. Beni koruyacağını biliyorum. Beni sevdiğini de biliyorum ama bir yanımda hâlâ..." Açıklamasını kesip bakışlarını yere indirdi. Omuzları neredeyse yenilgiye uğramış gibi çöktü. "Bazen küçüklüğümden beri içimde hapsolan duygular bir şekilde mantıklı olmama engel oluyor," diye itiraf etti bir süre sonra. "Sanırım haklısın. Bu konuda hiç mantıklı davranmıyorum, değil mi?"

Caine onu kollarının arasına alıp sarıldı. Bu hareketi onun yararına olmaktan ziyade kendi yararınaydı. Doğrusu, gözlerindeki ıstırapı görmeye dayanamıyordu. "Sana bir şey söylemek istiyorum tatlım. Beni ilk terk etmeye çalıştığında... Harry bana gittiğini söylediğinde, paniğe kapıldım. Daha önce hiç böylesine korkunç bir his yaşamamıştım ve bundan nefret ettim. Ama şimdi senin bu duyguyla uzun süre yaşadığını anlıyorum, bu doğru değil mi?"

Jade gözyaşlarını onun gömleğine sildikten sonra yanıt verdi. "Olabilir."

"Ve böylece kendi başına idare etmeyi öğrendin," diye devam etti Caine sözlerine. "Kendi kendine kimseye bel bağlamayı öğrendin. Haklıyım, değil mi?"

Jade omzunu silkti. Sesinin korkmuş gibi değil de hoşnutsuz gibi çıkmasına özen göstererek, "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı. "Seni bütün kalbimle seviyorum," diye ekledi adam onu sıkınca. "Ve senin de beni sevdiğini biliyorum Caine. Evet, bundan eminim."

Bu sözün üzerine ikisi de uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Jade bu süreyi kalp atışlarını sakinleştirmek için kullandı. Caine ise bu süreyi onun yersiz korkularını dindirmek için mantıklı bir yol düşünerek geçirdi.

"Peki ya bunu kısa bir süre devam ettirsek?" dedi aniden.

"Ne?" Jade ifadesini görebilmek için ondan uzaklaştı. Şaka yapıyor olmalıydı. Ama yüzündeki ifade oldukça ciddi olduğunu gösteriyordu. "Evliliğimizin kısa bir birliktelik olmasını mı istiyorsun? Ama az önce bana beni sevdiğini söyledin. Nasıl..."

"Hayır, hayır," diyerek karşı çıktı Caine. "Altı ay boyunca birbirimize bağlı kalabilirsek, bana bu süre boyunca benimle kalacağına söz verirsen, endişelerinin bir kısmı dinmez mi?"

Sesi oldukça hevesliydi ve halinden oldukça memnun görünüyordu. Jade onun bu saçmalık konusunda gerçekten ciddi olduğunu fark etti. "Beni asla terk etmeyeceğini söyledin. Şimdi de bana altı ay..."

"Seni asla terk etmeyeceğim," dedi Caine, planını tüm kalbiyle kabullenmemesine kızmış gibi. "Ama söylediklerimde ciddi olduğuma inanmıyorsun. Bu yüzden bana sadece altı aylığına söz vermelisin Jade."

"Peki ya sen? Bu söz senin için de geçerli mi?"

"Elbette."

Jade, Caine'in gülümsediğini görmemesi için kendini tekrar onun kollarına attı. Ona güldüğünü düşünmesini istemiyordu. Tuhaftı ama birden göğsünden bir yük kalkmış gibi hissetti. Tekrar nefes alabiliyordu. Panik duygusu gitmişti.

"Bana söz ver," diye kısık sesle emretti Caine.

"Söz veriyorum," diye karşılık verdi Jade.

"Hayır," diye homurdandı Caine. "Bu işe yaramaz. Çok

kısa bir süre," diye ekledi. "Lanet olsun, unutursam ben farkında olmadan gitmiş olursun... Bir sene istiyorum Jade, tam bir sene. Evlendiğimiz günden itibaren. Yıldönümümüzü asla unutmam." Yeterince çabuk cevap alamayınca onun omuzlarını sarstı. "Evet? Bana bir sene beni terk etmeyeceğine dair söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Caine o kadar rahatladı ki içinden haykırmak geldi. En sonunda onu mutlu etmenin bir yolunu bulmuştu. "O halde söyle," diye boğuk bir sesle emretti. "Yanlış anlaşılma olmasını istemiyorum."

Adamın bir avukat olması gerektiğine karar verdi. Son derece mantıklı ve zekiydi. "Seninle bir sene boyunca kalacağım. Şimdi sen de bana söz vermelisin eşim."

"Seni bir sene boyunca terk etmeyeceğim," dedi Caine. Başparmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, inanıyorum."

"Ve rahatladın, değil mi?"

Jade uzunca bir süre ona yanıt vermedi. Gerçeği idrak etmesi hiç de kolay olmadı. Sıcak gün ışığı gibi çarpıp kalbini ve mantıksız zihnini anında doldurdu. Onu asla terk etmeyecekti ve o da onu terk edemezdi. İçinde yıllarca saklı kalan savunmasız çocuksu duygular buhar olup uçuvermişti.

"Tatlım? Rahatladın, değil mi?"

"Sana bütün kalbimle güveniyorum," diye fısıldadı Jade.

"Artık panikle mi?"

Genç kadın kafasını salladı. "Caine, söylemek istediğim..."

"Panik hissini geçirdim, değil mi?"

Kendinden çok memnun görüldüğü için Jade onun küs-

tah memnuniyetini hafifletmek istemedi. Bir erkeğin gururu-
nun zedelenmemesi gerektiğini hatırladı. "Her şeyi çözmemi
sağladın," diye fısıldadı. "Ve evet, beni panik duygusundan
kurtardın. Teşekkür ederim Caine."

Uzun ve tatlı bir şekilde öpüştiler. Caine kafasını kaldırdı-
ğında, Jade titriyordu. Bu tepkisine öpücüğünün neden oldu-
ğunu düşündü.

"Yukarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

Genç kadın kafasını salladı. "Beni doyurduktan sonra Cai-
ne. Açlıktan ölmek üzereyim."

Caine elinden tutup onu yemek odasına götürdü.

"Biliyor musun, şu an çok tuhaf bir şey hissediyorum."

"Nedir?" diye sordu Caine.

"Kendimi özgür hissediyorum. Anlıyor musun Caine? San-
ki kilitli bir odadan çıkmama izin verilmiş gibi. Bu çok gülünç
elbette."

Caine masada ona bir sandalye çektikten sonra kendisi de
yerleşti. "Neden gülünç?"

Hemen suratını buruşturdu. "Çünkü içinden çıkamayaca-
ğım kilitli bir oda yok," diye açıkladı.

Caine kahvaltı getirmelerini emretti ve hizmetkârı Anna
odadan çıkınca, Jade'den yaşadığı maceralardan bazılarını ona
anlatmasını istedi. "Bilmem gereken her şeyi bilmek istiyor-
um," dedi.

"Bu seni sadece sinirlendirir," diye tahminde bulundu Jade.

"Hayır, hayır," diye karşı çıktı Caine. "Bana ne anlattırsan
anlat, kızmayacağıma dair sana söz veriyorum."

"Böbürlenmek istemem," diye söze başladı Jade. "Ama do-
ğuştan dar yerlere girip çıkabilme yeteneğim var. Harry Amca
doğuştan bir hırsız ve yalancı olduğumu söylüyor," diye ekledi.

"Tatlım, seni eleştirmek istemediğine eminim," diye karşılık verdi Caine.

"Elbette, hayır," dedi Jade bıkkınlıkla. "Bana iltifat ediyor. Amcamın övgüleri benim için her şeyden daha önemlidir çünkü genellikle kimseye iltifat etmez. Doğasında olmadığını söyler," diye ekledi gülümseyerek. "Harry diğerlerinin onun hakkındaki gerçeği keşfetmelerinden endişeleniyor."

"Hangi gerçeği?" diye sordu Caine. "Aslında biraz medeni olduğu mu?"

"Nasıl bildin?"

"Seni yetiştirme tarzından," diye açıkladı Caine. "O kadar barbar biri olsaydı, böyle bir leydi olmazdın."

Jade neşeyle gülümsedi. "Fark etmene sevindim," diye fısıldadı. "Amcam çok zekidir."

"Sana okuma yazma öğreten o, değil mi?"

Jade kafasını salladı. "İyi ki öğretmiş çünkü gözleri bozulmaya başladı. Geceleri ona kitap okurdum."

"Hafızandan mı?"

"Sadece kitap bulamadığımız zamanlarda. Harry bulduğu bütün kitapları çalardı."

"Konuşma tarzı," diyerek araya girdi Caine. "O da oyunun bir parçası, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Jade. "Ne de olsa, nasıl görüldüğüne dikkat etmeli. Yalnız kaldığımızda bile adamlarının karşısında ağızından kaçırmaktan korktuğu için doğru düzgün gramer kullanmıyor."

Caine gözlerini devirdi. "Amcam lider pozisyonu hakkında biraz takıntılı, öyle değil mi?"

"Hayır," diyerek karşı çıktı Jade. "Yanlış anladın. İnsanları yanıltmaktan hoşlanıyor Caine." Amcası hakkında birkaç

dakika daha konuşmaya devam ettikten sonra konu en hatırı sayılır maceralarına geldi.

Caine kızmayacağına dair söz verdiği için tepkilerini gizledi. Ama genç kadın sinir bozucu olaylardan birini anlatmayı bitirdiğinde, Harry Amca'yı boğazlama ihtiyacı duyan elleri titriyordu.

Sonuçta, geçmişini bilmeyi istemediğine karar verdi. "Sanırım bu hikâyeleri teker teker dinlemem daha iyi olacak."

"Benim yaptığım da bu," diyerek karşı çıktı Jade. Duraksayıp önüne bir tabak gevrek sandviç koyan kadına gülümse-dikten sonra Caine'e döndü. "Sana teker teker anlatıyorum."

Caine kafasını salladı. "Bana ayda bir tane anlatmanı kastediyorum. Ancak bu kadarına dayanabilirim. Ama sana söz veriyorum ki bana anlattığın hikâye bir süre aklından çıkmayacak. Hatta saçlarımın beyazlamaya başladığını bile hissedebiliyorum Jade. Ölebilirdin. Başına birçok şey gelebilirdi..."

"Ama kızmayacaksın," diye gülümseyerek onun sözünü kesti Jade. "Söz verdin."

Caine sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sanırım konuyu değiştirsek iyi olacak. Bana ne zaman beni sevdiğini fark ettiğini söyle," diye emretti. "Seni zorladım mı?"

Jade gülmeye başladı. "Birini seni sevmeye zorlayamazsın," dedi. "Ama dosyanı okuduğumda, sana çoktan âşık olmaya başladığımı düşünüyorum." Adamın yüzünde beliren şaşkın ifadeyi görünce gülümsedi. "Bu doğru," diye fısıldadı.

"Jade, yapmak zorunda kaldığım bazı şeylerden gurur duyuyorum," dedi Caine. "Bütün dosyayı okudun, değil mi?"

"Okudum," diye yanıtladı Jade. "Kararlı ve sistemliymişsin ama asla acımasız olmamışsın. Her görevinde hep... Güvenilir olmuşsun. İnsanlar sana güvenmiş ve onları asla yüz üstü bı-

rakmamışsın. Bu özelliğine hayranım, elbette. Ve sonra seninle tanıştım..." diye sözlerini bitirdi. "Biraz McKindry gibiydin çünkü bana sinsice yaklaşıp ne olduğunu anlayamadan kalbimi çaldım. Şimdi sen de bana beni sevdiğini ne zaman fark ettiğini söylemelisin."

"Hararetli kavgalarımızdan biri sırasında," dedi Caine.

Bu kez şaşırma sırası Jade'deydi. "Biz hiç kavgaya etmedik," dedi. "Birbirimize bağırarak. Onlar tartışmaydı."

"Kavgaydı," diye tekrarladı Caine.

"Bana ilk olarak aklıma mı âşık olduğunu söylüyorsun?"

"Hayır."

Jade onun dürüstlüğü karşısında güldü. "Adamının bizimle burada olması gerekmiyor mu? Kasabada kalması şüphe çekebilir Caine."

"Sterns benimle birlikte Londra'ya asla gelmez," diye açıkladı Caine. "Herkes bunu bilir. Sterns Londra'dan nefret eder, çok karışık olduğunu söyler."

"Onu özledim," diye itiraf etti Jade. "Bana seni hatırlatıyor. Sterns de inatçı ve küstah."

"Kimse ona neden tahammül ettiğimi anlamıyor," dedi Caine. "Ama asıl ben onun bana neden tahammül ettiğini anlamıyorum. Benim için bir kalkan görevi gördü, özellikle de gençliğimde. Çok yaramazlığa karıştım. Sterns dedikoduları yumuşattı. Hatta birkaç kez beni ölümden bile kurtardı."

Caine bir keresinde bir tekne gezisi sırasında neredeyse boğulmak üzere olduğunu ve Sterns'in onu nasıl kurtardığını ve doğru düzgün yüzmeyi öğrenmesi için onu suya attığını anlattı. Hikâyeyi bitirdiğinde ikisi de gülüyordu çünkü küçük sorumluluğunun yanında giysileriyle yüzen asık suratlı uşak oldukça komik bir manzaraydı.

İlk ciddileşen Jade oldu. "Caine, dün gece ben yattıktan sonra sen ve arkadaşların bir karara vardınız mı?"

"Richards'ın takip ettiği adam Willburn'müş. Colin'in bize amirinin Willburn olduğunu ve ona açıldığını söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Jade. "Nathan Willburn'a asla güvenmediğini söylemişti. Ama kardeşim Harry, Colin ve elbette benden başka kimseye güvenmez."

"Colin yanıliyordu Jade. Willburn mahkeme adına çalışıyordu. Ve şimdi geriye kalan üye için çalışıyor." Genç kadının sözünü kesmesine izin vermeden devam etti. "William Terrance'ın ikinci adam olduğuna eminiz. O ve baban öldüğü için geriye üçüncü kişi kalıyor. Richards Terrance'a Prens denildiğinden emin. Geriye bir tek Buz'un kimliği kalıyor."

"Buz'u nasıl bulacağız? İzini sürebileceğimiz pek ipucu yok. Mektuplarda çok fazla kişisel bilgi yer almıyordu Caine."

"Elbette yer alıyor tatlım," diye karşılık verdi Caine. "Mektupların birinde Buz'un Oxford'a gitmediği yazıyordu. Ayrıca hem Tilki hem de Prens Buz'la tanıştıklarında şaşırılmışlar."

"Bu bilgiye nasıl ulaştın?"

"Babanın üçüncü... Hayır, dördüncü mektubunda Prens'e söylediği şeylerden."

"Hatırlıyorum," dedi Jade. "Önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Richards Buz'un yabancı olabileceğine inanıyor."

"Peki ya sen?" diye sordu Jade.

"Henüz ikna olmadım. O mektuplarda başka önemli ipuçları da var Jade. Onları bir araya getirmek için sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Jade onun her şeyi çözeceğine inanıyordu. Caine kendini bir işe verdiğinde, onu mutlaka çözerdi.

"Richards Willburn'ü izlettirecek. Onun bizi Buz'a götüreceğine inanıyor. Bu sadece bir başlangıç ama üzerine bahse girmem. Başka seçeneklerimiz de var. Tatlım, sebebi ne olursa olsun, evden ayrılmanımı istiyorum, olur mu?"

"Sen de ayrılamazsın," diye karşılık verdi Jade. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Neyle meşgul olacağız?" diye sordu Jade elinden geldiğince masum bir sesle.

"Sanırım bir şeyler okuyabiliriz," dedi Caine yavaşça.

Genç kadın kalkıp onun arkasına geçti. "Evet, okuyabiliriz," diye fısıldadı kollarını onun geniş omuzlarına dolarken. Parmakları gömleğinin yakasından içeri kaydı. "Nasıl el işi yapıldığını öğrenebilirim," diye ekledi. "Bunu öğrenmeyi hep istedim." Eğilip kulak memesini hafifçe ısırdı. "Ama en çok ne yapmak istiyorum biliyor musun eşim?"

"Sanırım bir fikrim var," dedi Caine tahrik olmuşçasına boğuk bir sesle.

"Öyle mi? O zaman bana öğretir misin?"

"Bildğim her şeyi öğretirim tatlım," diye söz verdi Caine ve kalkıp onu kollarının arasına aldı.

"Müzik konusunda ne yapacağız?" diye sordu Jade.

Caine bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündüyse bile dile getirmedi. "Kendi müziğimizi yaparız," dedi. Elinden tutup Jade'i antreye çekti ve sonra merdivenlerden çıkardı.

"Nasıl?" diye sordu genç kadın gülerek.

"Her inlediğinde mırıldanırım," diye açıkladı Caine.

"Salonun daha iyi olacağını düşünmüyor musun?" diye sordu Jade.

"Yatak daha rahat olur," diye yanıtladı Caine. "Ama eğer..."

"Dans etmeyi öğrenmeye kararlıyım," diyerek araya girdi genç kadın. "Ondan bahsediyoruz, değil mi?"

Bu yalanının ardından Caine'e tatlılıkla gülümseyip tepkisini bekledi. Hilesiyle onu alt ettiğini düşünüyordu. Ancak Caine ondan daha kurnaz ve yaratıcı çıktı. Peşinden salona girip kapıları arkasından kilitledikten sonra ona nasıl dans edeceğini öğretmeye başladı.

Yeni becerisini toplum içinde hiç sergileyemeyecek olması çok yazıktı çünkü o ve Caine ona öğrettiği erotik ve son derece günahkâr dans stiliyle sosyetei dehşete düşürbilirdi. Açıklamasında son derece mantıklı olsa da sosyetedeki leydilerin ve centilmenlerin vals yapmadan önce giysilerini çıkardıklarına inanmayı reddediyordu.

Caine günün geri kalanı boyunca onu eğlendirmeye devam etti ama hava kararır kararır ilk tartışmalarını yaptılar.

"Gidiyorum derken ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Jade, Caine ceketini giyerken. "Bu evden çıkmayacağımız konusunda anlaşmıştık!"

"Dikkatli olurum," dedi Caine ve onun alnını öptü. "Lyon ve Richards beni bekliyor tatlım. Bu meseleyi halledene kadar korkarım her gece dışarı çıkacağız. Şimdi endişelenmeyi bırak ve bana beni beklemeyeceğini söyle."

"Sani bekleyeceğim," diye kekeledi Jade.

"Biliyorum," dedi Caine içini çekerek. "Ama yine de beni beklemeyeceğini söyle."

Jade bıkkınlığını ondan gizlemedi. "Caine, sana bir şey olursa, çok kızacağım."

"Dikkatli olurum."

Jade arka kapıya kadar onun peşinden gitti. "McKindry'yi unutmayacaksın, değil mi?"

Eli kapının tokmağındayken ona doğru döndü. "Bu senin edindiğin ders tatlım."

"Sen de ondan ders alsan iyi olur," diye homurdandı Jade.

"Pekâlâ," dedi Caine onu kızdırmamaya çalışarak. "McKindry'yi unutmam." Dönüp kapıyı açtı. "Jade?"

"Evet?"

"Eve döndüğümde burada olacaksın, değil mi?"

Jade bu soru karşısında hem şaşırды hem de gücendi, sesi bu kadar savunmasız çıkmasaydı, ona haddini bildirebilirdi. "Seni bu kadar güvensiz mi yaptım?" diye sordu.

"Bana cevap ver," diye emretti Caine.

"Eve döndüğünde burada olacağım."

Bu sözler ritüelleri haline geldi. Caine her gece dışarı çıkar-ken ona McKindry'yi unutmayacağını, Jade ise onu bekleye-ceğini söylüyordu.

Gecenin karanlık saatlerinde kocasının eve dönmesini beklerken, onun kırılganlığını düşünüyordu Jade. Önceleri, sebebini kendisi olduğuna inanıyordu. Ne de olsa, kendi güvensizliğini görmesine birçok kez izin vermişti. Ama hasasiyetinin bir sebebini de geçmişi olduğunu hissediyordu. Gençliğinin nasıl olduğunu hayal edemiyordu. Sör Harwick, Caine'in annesine şirret demişti. Aynı zamanda kadının oğ-lunu babasına karşı doldurmaya çalıştığını da söylemişti. Bu Caine için huzurlu bir dönem olamazdı.

Düşündükçe ona ihtiyaç duyduğu kadar Caine'in de ona ihtiyacı olduğuna daha çok ikna oluyordu.

Bunu bilmek rahatlık vericiydi.

Leydi Briars, Jade'e ziyarete gelmesi için birkaç not

dermişti. Ancak Caine evden ayrılmasına izin vermediğinden karısının hasta olduğunu belirten bir notla karşılık vermişti kadına.

En sonunda, babasının sevgili arkadaşı Jade'i ziyarete geldi. Jade kadını hayal meyal hatırlıyordu ama çok yaşlı ve halsiz olduğunu görünce hasta numarası yaptığı için kendisini suçlu hissetti. Yine de kadın berrak mavi gözleri ve gümüş saçlarıyla hâlâ güzeldi. Zihni de oldukça keskin görünüyordu.

Jade salonda ona çay ikram ettikten sonra kanepede Caine'in yanına oturdu. Caine kadının sohbetine katılmaya oldukça kararlı görünüyordu.

Karı-koca, Leydi Briars'ın Nathan'ın trajik ölümü üzerine uzun uzun başsağlığı dilemesini dinlediler. Jade yaslı kardeş rolünü layıkıyla yerine getirdi ama Leydi Briars çok içten göründüğü için onu kandırmaktan hiç hoşlanmadı.

"Gazetede trajediyi okuyunca hayret ettim," dedi Leydi Briars. "Nathan'ın hükümet adına gizli işler yaptığını hiç bilmiyordum. Caine, kardeşinin o korkunç korsan tarafından öldürüldüğünü duyduğuma ne kadar üzüldüğümü söylemeliyim. Çocuğu tanımazdım ama onun da altın kalpli olduğuna eminim."

"Ben de Colin'le hiç tanışmadım," diyerek araya girdi Jade. "Ama Caine bana onun hakkında her şeyi anlattı. İyi bir adammış, Leydi Briars ve o ülkesi için öldü."

"Pagan bu işe nasıl karıştı?" diye sordu Leydi Briars. "Detayları hâlâ bilmiyorum evladım."

Soruyu Caine yanıtladı. "Savunma Bakanlığı'nın bir araya getirdiği bilgilere bakılırsa, Nathan ve Colin oldukça gizli bir meseleyi araştırmak için yola çıktıklarında alıkoyulmuşlar."

"İkinizin bir araya gelmesi çok ilginç değil mi?" dedi Leydi Briars. Bu kez sesi neşeliydi.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Caine. "İkimiz de kardeşlerimizin şerefine düzenlenen töreni kaçırdık," diye açıkladı. "Jade beni görmeye geldi. Nathan hakkında konuşmak istiyordu ve benim de Colin hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı. Görür görmez birbirimizden hoşlandık." Duraksayıp Jade'e göz kırptıktan sonra devam etti. "Sanırım ilk görüşte aşk dedikleri bu."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi Leydi Briars. "Jade, çok güzel bir kadın olmuşsun." Kafasını sallayıp yorgun bir şekilde içini çekti. "Babanın arkadaşının babanın cenaze töreninden sonra seni neden o kadar çabuk götürdüğünü hiç anlayamadım. Velayetini almak için bir dilekçeyle devlete başvuracaktım. Hep bir kızım olsun istemişimdir. Ayrıca benimle kaldığında çok daha iyi şartlarda yetişeceğine inanıyordum. Ama seni ziyaret ettikten sonra doğru düzgün yetiştirilmiş olduğunu söylemem gerekir."

"Harry Amca hemen yola çıkmamız konusunda ısrar etti," diye açıkladı Jade. "Bizim yasal koruyucumuz değildi ve Nathan ve benim için mücadele edeceğini biliyordu."

"Evet," diyerek ona katıldı Leydi Briars. "Biliyor musun, Nathan'ın ölümünden kendimi kısmen sorumlu tutuyorum. Evet, bu doğru. Benimle yaşasaydı öyle uzun deniz yolculuklarına çıkmasına kesinlikle izin vermezdim. Bu çok tehlikeli."

"Nathan İngiltere için çalışmaya karar verdiğinde yetişkin bir adamdı," dedi Caine. "Onu evde tutamazdınız Leydi Briars."

"Yine de..." dedi kadın. "Babanın neden beni veliniz olarak düşünmediğini anlayamıyorum..."

"Sanırım ben anlıyorum," dedi Jade. "Harry bana babamın İngiltere'ye düşman olduğunu söyledi."

"Nedenini düşünemiyorum," diye karşılık verdi Leydi Briars. "Halinden memnun görünüyordun."

Jade omzunu silktilti. "Sanırım gerçek sebeplerini hiç bilemeyeceğiz. Harry zihnindeki şeytanların babamızı rahatsız ettiğine inanıyordu."

"Belki de," diyerek ona katıldı Leydi Briars. "Baban hakkında yeterince konuştuk Jade. Bana çocukluğundan bahset. Arayı kapamalıyız. Küçük bir adada yaşamak nasıl bir şeydi? Okuma ve yazma öğrendin mi? Neyle meşgul oldun evladım? Katılabileceğin etkinlikler oldu mu?"

Jade güldü. "Adadaki insanlar toplumun bir parçası değildilerdi Leydi Briars. Çoğunun ayakkabısı bile yoktu. Harry bana okuma yazma öğretebilecek birini bulamadığı için öğrenmeye fırsatım olmadı."

Caine kimsenin bu beceriye sahip olduğunu bilmemesinde ısrar ettiği için Jade kadına yalan söylemek zorunda kaldı. Her bir detay onlara avantaj sağlayacaktı. Eğer insanlar okuma yazma öğrenmediğine inanırlarsa, o zaman Jade mektupları okumuş olamazdı.

Bu mantığın kusurlarla dolu olduğunu düşündü genç kadın ama kocasına karşı çıkmadı. Leydi Briars'ın merakını gidermek için birkaç neşeli çocukluk hikâyesi uydurmaya konsantre oldu. Oldukça huzurlu günler olmasına rağmen biraz da sıkıcı olduğunu itiraf ederek sözlerini bitirdi.

Konu kısa süre önce yaptığı evliliğine geldi. Kadının bütün sorularına Caine cevap verdi. Jade onun kolayca yalan söylemesi karşısında hayret etti. Onun da doğuştan yeteneği olduğu belliydi.

Babasının eski dostu oldukça ilgili görünüyordu. Jade kadının çok iyi biri olduğunu düşündü.

"Neden hiç evlenmediniz?" diye sordu Jade. "Bunun cesurca bir soru olduğunu biliyorum ama çok güzel bir kadınsınız Leydi Briars. Genç erkekler ilginizi çekmek için etrafınızda dönüp durmuş olmalı."

Leydi Briars bu iltifattan hoşlanmış görünüyordu. Yüzü kızardı. Yanıt vermeden önce duraksayıp saçlarını düzeltti. Jade o sırada yaşlı kadının elinin titrediğini fark etti. Yaşlılığın verdiği hasarlar, diye içinden geçirirken cevap vermesini bekledi.

"Uzun bir süre babanla aramda bir şeyler olmasını umdum canım. Thorton çok havalı bir adamdı. Ama aramızda o özel kıvılcım hiç olmadı. Elbette çok iyi arkadaş olduk. Hâlâ arada sırada onu düşünüyorum ve bazen bana verdiği küçük değerli hediyeleri çıkarıp duygusallaşıyorum," diye itiraf etti. "Sana babanı hatırlatacak yadigârların var mı Jade?"

"Hayır," diye yanıtladı Jade. "Babama ait her şey yangında kül oldu."

"Yangın mı?"

"Bu sizi üzecek Leydi Briars ama Nathan'ın yenilemesine yardım ettiğiniz güzel ev yandı. Her şey mahvoldu."

"Ah zavallı şey," diye fısıldadı Leydi Briars. "Senin için zor bir dönem oldu, değil mi?"

Jade ona katılırcasına kafasını salladı. "Caine benim için büyük bir teselli oldu elbette. O yanımda olmasaydı geçtiğimiz ayı atlatabilir miydim bilmiyorum."

"Çok şanslısın," dedi Leydi Briars. Fincanını sehpaye bıraktı. "Demek babanı hatırlatacak hiçbir şeyin yok? Hiç mi? Aile incili ya da küçük bir parça mektup da mı yok?"

Jade kafasını sallayınca Caine onun elini tutup sıkı. "Tatlım, sandığı unutuyorsun," diyerek araya girdi.

Jade ne yapmaya çalıştığını merak ederek Caine'e döndü.

Ancak ifadesinde en ufak bir şaşkınlık yoktu. "Ah evet, sandık," diyerek ona katıldı.

"Öyleyse babanı hatırlatacak bir şeyin var," dedi Leydi Briars. Bariz bir memnuniyetle kafasını salladı. "Eve koşup senin için eşyalarımı karıştıracaktım. Bir kızın babasından bir-iki hatırası olmalı. Şimdi hatırladım da on altı yaşına girdiğimde babanın doğum günü hediyesi olarak bana verdiği güzel bir porselen heykelcik vardı..."

"Ah onu sizden alamam," diyerek onun sözünü kesti Jade.

"Hayır, alamaz," dedi Caine. "Ayrıca onun bir sandığı var. Elbette henüz içine bakma fırsatımız olmadı. Jade birkaç haftadır endişe verici şekilde ateşliydi." Dönüp Jade'e gülümsedi. "Tatlım, önümüzdeki hafta Nathan'ın evine gitmeye ne dersin? Tabii kendini dışarı çıkacak kadar iyi hissedersen," diye ekledi. "Hâlâ erkek kardeşinin işlemlerini halletmemiz gerekiyor," dedi Leydi Briars'a bakarak.

Jade Caine'in aklını kaçırdığını düşünüyordu. Huzursuzluğunu gizlemek için gülümserken onun bir sonraki sürprizini bekledi.

Fazla beklemesine gerek kalmadı. "Belki de Nathan'ın evine giderken bize eşlik eder ve bizimle birlikte sandıkta ne olduğuna bakarsınız Leydi Briars," diye önerdi Caine.

Leydi Briars bu teklifi geri çevirdi. Jade'in onu en kısa zamanda ziyarete gelmesi için ısrar ettikten sonra evden ayrıldı. Caine yaşlı kadına at arabasına kadar eşlik etti.

Jade eşi geri dönene kadar salonda ileri geri yürüdü. "Bu da ne oluyor böyle?" diye sordu, Caine içeri girer girmez.

Caine ona yanıt vermeden önce kapıları kapadı. Jade o sırada onun sırtıttığını fark etti. Caine kendinden son derece memnun görünüyordu.

"O yaşı kadına yalan söylemekten hiç hoşlanmadım Caine," diye bağırdı. "Ayrıca, bu ailedeki mükemmel yalancı benim, sen değilsin. Tanrı aşkına, neden ona bir sandık olduğunu söyledin? Değer verdiği eşyalardan vazgeçmemesi için ona kendini daha iyi hissettirmek mi istiyordun? Düşündüm de yalan söylediğini duymaktan hoşlanmıyorum. Eee?" dedi nefes almak için duraksayınca. "Ne söyleyeceksin?"

"Bu yalan gerekliydi," diye söze başladı Caine.

Jade onun daha fazla konuşmasına izin vermedi. "Hiçbir yalan gerekli değildir," diye hafızasından alıntı yaptı. "Bunu bana günler önce söyledin. Unuttun mu?"

"Sevgilim, yalan söylediğim için mi bu kadar kızgınsın?" diye sordu Caine. Şaşırmış görünüyordu.

"Kızgın olduğum kesin," diye karşılık verdi Jade. "Dürüstlüğüne güvenmeye başlamıştım Caine. Ama bu yalanın gerekli olduğunu söylediğine göre bir planın olmalı. Leydi Briars'ın bu hayali sandıktan birine bahsedeceğini mi sanıyorsun? Düşündüğün bu mu?"

"Hayır," dedi Caine ve genç kadının suratını astığını görünce gülümsedi.

"Hayır mı? Öyleyse o yaşı kadına yalan söylediğin için kendinden utanmalısın."

"Açıklamama izin verirsen..."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sağlam bir açıklama yap-san iyi olur bayım, yoksa sana haddini bildireceğim."

Caine onun amcası Harry gibi konuştuğunu düşündü. Bu kaniya varmasını gerektirecek kadar yaygara kopardığı kesindi. Güldü ve hoşnutsuz görünen karısını kollarının arasına aldı.

"Eee?" diye homurdandı Jade onun ceketine doğru. "Açıkla, lütfen, neden o aile dostuna yalan söyledin?"

"O bir aile dostu değil," dedi Caine, bıkkınlığı sesinden belli oluyordu.

"Elbette öyle," diyerek karşı çıktı Jade. "Onu duydun. Babamın ona verdiği ufak tefek hediyeleri saklamış. Onu seviyormuş!"

"Onu öldürdü."

Jade bu söze uzunca bir süre hiç tepki göstermedi. Sonra gözlerini yavaşça onunkilere dikti. Kafasını iki yana salladı.

Caine ise evet dercesine kafasını salladı.

Dizleri onu taşıyamayacak gibi olunca, Caine onu tutmak zorunda kaldı. "Bana söylemeye çalıştığın..." diye söze başladı Jade. "Leydi Briars'ın babamı..."

"Buz o."

"Buz mu?" Jade tekrar kafasını salladı. "O Buz olamaz!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına Caine. O bir kadın."

"Kadınlar katil olamaz mı?"

"Hayır," diye karşılık verdi Jade. "Demek istediğim, evet, sanırım olabilirler..."

Caine onun şaşkınlığını anlayışla karşıladı. "Bütün ipuçları uyuyor Jade. Şimdi otur ve sana açıklamama izin ver," diye önerdi.

Jade hareket edemeyecek kadar şaşkıındı. Caine onu kanepeye götürüp nazikçe minderlere oturttıktan sonra yanına yerleşti. "Çok mantıklı," diye söze başladı kollarını genç kadının omuzlarına dolarken.

Dudaklarının kenarında ufak bir gülümseme belirdi. İlk şaşkınlığını atlatıyordu. "Mantıklı olacağını biliyordum."

"Mektupları okuduğumda şüphelendim elbette. Ve aynı hatayı iki kez yapmamı sevgilim, unuttun mu?"

"Her fırsatta böbürlenmekten hoşlandığını biliyorum sev-

gili kocacığım. Şimdi bana tekrarlamak istemediğin hatanın ne olduğunu açıkla.”

“Pagan’ın erkek olduğunu sanmıştım. Onun bir kadın olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama Buz’u avlarken aynı hatayı yapmadım.”

“Leydi Briars’ın Buz olduğuna gerçekten emin misin? Bu fikre nasıl vardın?” diye sordu Jade.

Caine konunun tamamen değişmesine henüz izin veremeyecekti. “Jade? Buz’un kadın olabileceği hiç aklına geldi mi? Bana gerçeği söyle,” diye sordu.

Jade derin bir iç çekti. “Böbürleneceksin.”

“Evet, böbürleneceğime eminim.”

Gülümsediler. “Hayır, bir kez olsun bu ihtimali düşünmedim. İşte, şimdi mutlu musun?”

“Hem de çok,” dedi Caine yavaşça.

“Caine, hâlâ beni ikna etmen gerekiyor,” diyerek ona hatırlattı Jade. “Tanrım, buna inanmakta hâlâ zorlanıyorum. Buz insanları öldürdü, Nathan’ı ve beni tehdit etti. Babama mektuplar geri gönderilmezse bizi öldüreceğini söylediği mektubu hatırlıyor musun?”

“O bir erkek değil sevgilim,” dedi Caine. “O bir kadın.” Derin bir iç çektikten sonra ekledi. “Jade, bazı kadınlar insan öldürür.”

“Ah biliyorum,” diye karşılık verdi Jade. “Yine de bu bir leydiye hiç yakışmaz.”

“O mektupların birinde, operasyon isimlerini aldıklarında Buz’un kendisine verilen isme çok kızdığını itiraf ettiğini hatırlıyor musun? Bu sözü beni meraklandırdı. Erkeklerin çoğu onlara hangi ismin verildiğini umursamaz. Ama bir kadın umursar, öyle değil mi?”

"Bazıları umursayabilir."

"Daha sağlam ipuçları da var elbette. Nathan'ın evindeki çalışanları Briars tuttu. Onlar onun adamlarıydı, ona sadıktı. Evin yağmalanması bana araştırma yaptıklarını söylüyor. Peki bil bakalım Nathan'ın uşağı Hudson nerede ortaya çıktı?"

"Nathan'ın evinde kalıyor, değil mi? Evi kapatana kadar oraya göz kulak olacak."

"Hayır, şu an Leydi Briars'ın malikânesinde kalıyor. Sanırım kardeşinin evi şimdiye kadar alt üst edilmiş olmalı."

Gülümsemesine aldırmadı. "Hudson'a hiçbir zaman güvenmedim," dedi. "Adam bana zorla çay içirmeye kalktı. Sanırım zehirliydı."

"Jade, hayal gücünün mantığını ele geçirmesine izin verme. Bu arada o kafa karıştırıcı olayların hepsini Hudson yaptı. Mektupların babanın mezarında gizli olması ihtimaline karşı orayı kazdılar. Dağınıklığı da topladılar."

"Nathan'ın atını Hudson mı vurdu?"

"Hayır, Willburn vurdu," diye açıkladı Caine.

"Nathan'a söyleyeceğim."

Caine kafasını salladı. "Hudson geriye kalanı temizledi. Bu arada haklıydın, atın götürülmesi için bir yük arabası kullanılmış. Atı kaldırmak için yedi güçlü adama ihtiyaç duymuş olmalılar."

"Tüm bunları nasıl öğrendin?"

"Çok etkilendin, değil mi?"

Cevap vermesi için Jade'i dürttü.

"Evet, Caine, etkilendim. Şimdi bana geri kalanını anlat."

"Adamlarım benim için bilgileri ortaya çıkardıklarından bütün övgüyü ben hak etmiyorum. At ana yoldan yaklaşık beş kilometre ötedeki bir dağ geçidinde bulundu."

"Ben Nathan'a anlatana kadar bekle," diye homurdandı Jade tekrar.

Caine hafifçe onun omzuna vurdu. "Tüm bu mesele bittikten sonra ona anlatabilirsin, değil mi?"

Jade kafasını salladı. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı Caine?"

"Briars'ın en mantıklı aday olduğuna karar verdikten sonra geçmişini inceledim. İlk başta her şey düzgün görünüyordu ama derinlere indikçe ufak tefek tuhaflıklar ortaya çıkmaya başladı."

"Ne gibi?"

"Bir kadın için çok fazla seyahat etmiş," dedi Caine. "Örneğin..." diye ekledi Jade'in sözünü kesmesine izin vermeden. "Bildiğim kadarıyla en az yedi kez Fransa'ya gidip gelmiş ve..."

"Bunu tuhaf mı buldun? Belki de akrabaları vardır..."

"Hayır," diye karşı çıktı Caine. "Ayrıca seyahatlerinin çoğunu savaş döneminde yapmış Jade. Başka ipuçları da vardı."

"Dünyadaki en zeki erkekle evli olduğumu düşünüyorum," diyerek onu övdü Jade. "Caine, bana bile yeni yeni mantıklı geliyor. Sör Richards ve Lyon bu keşfin hakkında ne düşünüyorlar?"

"Onlara henüz söylemedim," dedi Caine. "Kesinlikle emin olmak istedim. Briars'ın sorularını dinledikten sonra hiç şüphem kalmadı. Bu gece White'ta buluştuğumuzda onlara anlatacağım."

"Sorduğu hangi sorular seni şüphelendirdi?"

"Sana okuma yazma bilip bilmediğini sordu, hatırlıyor musun? İngiltere'deki iyi yetiştirilmiş leydilerin çoğunun bu becerisi olduğu düşünülürse, bunun onu ele veren bir soru olduğunu düşündüm."

"Ama benim bir adada büyüdüğümü biliyordu," diyerek karşı çıktı Jade. "Bu yüzden sordu Caine. Kabalık etmeden doğru düzgün yetiştirilip yetiştirilmediğimi öğrenmeye çalışıyordu..."

"Babanın sana neler bıraktığını öğrenmek için fazla hevesli gibiydi," diyerek onun sözünü kesti Caine.

Jade'in omuzları çöktü. "İçten olduğunu sanmıştım."

"Nathan'ın evinin etrafındaki ağ sıklılaştırmalıyız," dedi Caine. "Şu an sadece iki adam gözcülük ediyor." Duraksayıp Jade'e gülümsedi. "Muhtemelen bu iş bitene kadar zavallı kardeşinin evi yanıp kül olacak."

"Bu olasılık seni bu kadar sevindirmemeli," dedi Jade. "Ayrıca Hudson'ın ortada sandık olmadığını anlaması için yeterince zamanı vardı." Birden nefesini tuttu. "Seni hayal kırıklığına uğratacak bir haberim daha var Caine. Leydi Briars ona okuma bilmediğimi söylerken yalan söylediğimi biliyordu. Ah evet, sanırım bu kez her şeyi berbat ettik."

Caine'in gülümsemesi kayboldu. "Neden bahsediyorsun? Neden Briars'ın yalan söylediğini bildiğini düşünüyorsun?"

"Hudson beni hemen her gece kitap okurken gördü," dedi Jade telaşla. "Akşam yemeğinden sonra Nathan'ın çalışma odasına gidip uykum gelene kadar okurdum. Henüz ezberlemediğim bir sürü güzel kitap vardı. Hudson benim için şömineyi yakardı. Leydi Briars'a söylediğinden eminim." Hayal kırıklığını hafifletmek için kocasının elini sıktı. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, Caine'in en kısa sürede alternatif bir plan bulacağından emindi. Caine her türlü olasılığı düşünecek kadar mantıklıydı.

"Eninde sonunda Zümrüt'teki mektupları aldığımızda el yazısını karşılaştırabileceğiz."

"Burada bir örneği var," dedi Jade. "Leydi Briars onu ziyaret etmem için birkaç not göndermişti. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama el yazısı hiç tanıdık görünmüyordu."

"O notları onun yazdığını sanmıyorum," diye karşılık verdi Caine. "O yaşlı, Jade, fakat henüz dikkatsiz değil. Hayır, muhtemelen yardımcılarının birine yazdırmıştır."

"Evine girip..."

"Gece ve gündüz burada kalmanı istiyorum," dedi Caine. Bu öneriden ziyade bir emirdi. "Bu pis bir iş olacak. Topladığım her şey aslında bir mahkemede ikinci derecede delil olabilir Jade. Hâlâ yapmam gereken işler var. Şimdi evden ayrılmayacağına dair bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Jade. "Bana güven, sevgili eşim. Söz verdiğimde, tutacağımı biliyorsun. Lütfen bana ne planladığını söyle."

"Lyon Willburn'e biraz baskı yapmak istiyor. Sanırım onu kendi haline bırakmanın zamanı geldi. Willburn şimdiye kadar hiç yardımcı olmadı. Bizi Buz'a götüreceğini umuyorduk ama bütün günü perdelerinin arkasında saklanarak geçiriyor. Evet, onunla konuşmamızın vakti geldi."

"Her gece dışarı çıkmadan hoşlanmıyorum Caine. Bana kalırsa, gemi yakılıp Pagan'ın ölüm haberi Londra'ya ulaşana kadar evde kalmalıydın. Sana şu kadarını söyleyeceğim, eğer bu şehirdeki insanlar ölümümü kutlarlarsa, çok üzüleceğim."

Caine nazikçe gülümsedi. "Yas tutacaklardır," diyerek ona gülümsedi. "Her neyse, asla bilemeyeceğiz. Artık gemiyi yakmak zorunda değiliz."

"Neden?"

"Çünkü Buz'un kim olduğunu biliyorum," dedi Caine. "Ve peşimizi bırakmayacak. Onun peşinde olduğumuzu biliyor."

"Evet," dedi Jade. "Beni okuma yazma bilmediğim yalanını söylemek zorunda bırakmasaydın, peşimize düşmezdi. Görüyor musun? O yalan hiçbir işe yaramadı."

"Kendini o kadar beğenme sevgilim."

"Harry gemiyi yakmak zorunda olmadığına sevinecek," dedi sözlerine aldırmadan. "Ona biriyle haber göndereceksin, değil mi?"

"Evet, birini Shallow's Wharf'a göndereceğim," diye yanıtladı Caine. "Bana oranın tam olarak nerede olduğunu söylemelisin Jade. Başka bir yere verilen takma isim, değil mi?"

Jade kocasına sokuldu. "Çok zekisin," diye fısıldadı. "Dışarı çıktığında dikkatli olacaksın, değil mi? Çünkü artık peşimizde. Kimseye sırtını dönmeyi istemiyorum Caine. Sana güvenmeye başladım."

"Ben de sana güvenmeye başladım," diye karşılık verdi Caine. Sırtılarından belliydi. "Bu bana çok eşit geliyor."

"Eşit," dedi. "Ama kendini daha iyi hissedeceksen, değilmiş gibi yapabilirsin."

Caine onun bu sözüne aldırmayıp boynunun yan tarafını gıdıkladı. Jade ürpererek ona karşılık verdi. "Bir dans dersi daha almak ister misin?"

"Yine dizlerimin üstünde mi olacağım?"

"Hoşuna gitmedi mi sevgilim? Hoşuna gitmiş gibi davranıyordun. Dudakların çok tatlıydı..."

"Hoşuma gitti," diye itiraf etti Jade.

"Yapabilir miyiz?"

"Ah evet." Sesi nefes nefeseydi.

"Yukarıda mı yoksa burada mı?"

"Yukarıda," diye fısıldadı Jade. Kalkıp onun elinden tuttu. "Ama bu kez, ben önderlik etmek istiyorum Caine."

Günün geri kalanını birbirlerinin kollarında geçirdiler. Çok çabuk sona eren huzurlu bir zamandı. Jade bir anda ona McKindry'yi haurlatırken buldu kendini ve Caine'in eve dönene kadar onu bekleyeceğine dair söz vermesini istediğini duydu.

Jade o kadar yorgundu ki hava aydınlanmadan bir-iki saat öncesine kadar uyudu. İrkilerek uyandığında Caine'in kollarının arasına sokulmak için yan tarafına döndü.

Ama Caine yatakta değildi. Jade kütüphaneye bakmak için alt kata koştu. Caine henüz eve dönmemişti. Daha önce dışarıda hiç bu kadar uzun süre kalmamıştı...

Bir saat daha geçip geri dönmeyince Jade paniğe kapıldı.

İçgüdüleri alarm veriyordu. Kesinlikle ters giden bir şey vardı...

Hazırlanmalıydı. Hemen giyinip hançerini cebine attı ve saçlarını düzgünce topladıktan sonra ileri geri yürümeye başladı.

Caine onun korunmasını sağlamak için iki kişi görevlendirmişti. Biri ön kapıdaki gölgelerin arasında, diğeri arka kapıda bekliyordu.

Jade ön kapıyı kollayan Cyril'le konuşmaya karar verdi. Belki o ne yapmaları gerektiğini bilirdi. Kapıyı açtığı an, adamın birinin Cyril'e bir kâğıt parçası verip koşarak uzaklaştığını gördü.

Cyril basamakları ikişer ikişer çıktı. "Size bir mektup var," dedi. "Sabahın bu saatinde..." diye ekledi kısık bir sesle homurdanarak. "İyi haber olamaz leydim."

"Umarım Caine'dendir," dedi Jade. "İçeri gel Cyril. Kapıyı arkandan sürgüle. Ters giden bir şey var," diye ekledikten sonra zarfın üzerindeki mührü yırttı. "Caine'in eve dönmesi daha önce hiç bu kadar uzun sürmemişti."

Cyril homurdanarak ona katıldı. "Evet. Bir terslik olduğunu hissediyorum."

"Ben de," diye fısıldadı Jade ve kâğıdı açar açmaz rengi soldu. Yazıyı görür görmez tanıdı. Mektup Buz'dan geliyordu.

"Ne yazıyor leydim?" diye sordu Cyril. Kısık sesle konuşuyordu. İriyarı cüssesine uygun gür bir sesi olduğu düşünülürdüğünde bu gerçekten çok tuhaftı.

"Caine'in başı dertte," diye fısıldadı Jade. "Lathrop Caddesi'ndeki bir binaya gitmek için bir saatim var. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Lathrop'daysa bir depo olmalı," diye yanıtladı Cyril. "Bundan hoşlanmadım," diye ekledi. "Tuzak kokusu alıyorum. Gitmezsek ne olacak?"

"Kocamı öldürecekler."

"Gidip Alden'i getireceğim," dedi Cyril. Arka kapıya doğru ilerlemeye başladığı sırada Jade ona seslendi.

"Gitmeyeceğim."

"Ama..."

"Gidemem. Burada kalmalıyım Cyril. Bu bir tuzak olabilir ve Caine'e söz verdim. Hayır, burada kalmak zorundayım. White'ın açık olup olmadığını biliyor musun?"

"Muhtemelen bu saatte kapalıdır."

"Caine, Willburn isimli bir adamla konuşmaya gitmiş olabilir. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Biliyorum. Altı ya da yedi blok ötede."

"Alden'i hemen oraya gönder. Lyon ve Caine o alçağı ziyarette gitmiş olabilirler."

"Ya gitmedilerse?"

"Alden Willburn'ün evine giderken, senin Lyon'ın evine gitmeni istiyorum. Lyon evde değilse Sör Richards'ın evine git. O iki adamın nerede yaşadıklarını biliyor musun?"

"Evet," dedi Cyril. "Ama biz Caine'in izini sürerken sizi kim koruyacak? Yalnız kalacaksınız."

"Kapıları sürgülerim," diyerek ona söz verdi Jade. "Lütfen acele et Cyril. Bir saatlik süre tükenmeden Caine'i bulmalıyız. Onu bulamazsak, o zaman mektubun bir tuzak olmadığını düşüneceğim."

"Acele ederiz," diye söz verdi Cyril evin arka tarafına doğru giderken.

Jade mektubu sıkıca tutup bir süre antrenin ortasında kaldı. Sonra yatak odasına çıktı. Kapıyı arkasından sürgüledi.

Birkaç dakika sonra ön kapı yumruklanmaya başladı. Jade gelenin Caine olmadığını biliyordu. Onun anahtarı vardı. Çok geçmeden camın kırıldığı duyuldu.

Farkında olmadan rakiplerine koz mu vermişti? Korumaların Caine'in izini süreceğinden bu kadar eminler miydi? Jade bu olasılıkta teselli buldu çünkü bu Caine'in esir alınmadığı anlamına geliyordu.

Haklı çıkmak ve Tanrı'nın öfkesini çekmemek için dua etti. Muhtemelen birini öldürmek zorunda kalacaktı ve adamların merdivenlerden hızla çıkmalarına bakılırsa bu çok yakında gerçekleşecekti.

Jade yatağın Caine'in yattığı tarafındaki komodinin çekmecesinden tabancayı alıp bir köşeye sığındı ve silahı doğrulttu. Adamlar sürgüyü kırana kadar beklemeye ve odaya ilk giren adamı vurmaya karar verdi. Parmağı tetikteydi. Üzerine tehlikeli bir sakinlik çöktü. Ve sonra kapı tekmelenerek açıldı. Girişte karanlık bir figür belirdi. Jade yine de bekledi, içeri girenin onu kurtarmak için gelen Caine'in tuttuğu adamlardan biri değil de düşman olduğundan emin olmak istiyordu.

"Mum yakın," diye bağırdı bir ses. "Kaltağı göremiyorum."

Jade tetiği çekti. Adamı ortada bir yerde yakalamış olmalıydı çünkü adam acıyla bağıarak iki büklüm oldu. Büyük bir gürültüyle yere yığıldı.

Jade bu raundu kazandığını düşünse de savaşın galibi Buz oldu. Üç adam Jade'in etrafını sardı. Birincisi ona doğru atılınca Jade bıçağıyla onun elini kesti. İkinci adam silahını kaparken üçüncüsü çenesine yumruk attı. Jade darbenin etkisiyle bayılarak yere serildi.

Jade uyandığında karanlık ve rutubetli bir binaya taşınıyordu. Bölgeyi sadece birkaç mum aydınlatıyordu ama bu bile Jade'in taş duvarlara istiflenmiş sandıkları görmesi için yeterliydi. Uzun koridorun sonunda beyazlar içinde bir kadın duruyordu. Leydi Briars orada onu bekliyordu.

Adamlar liderlerinin yanına vardıklarında onu yere bıraktılar. Jade sendeleyerek ayağa kalktı. Sızlayan çenesini ovuştururken rakibine baktı. Gözlerindeki ifade içinin ürpermesine neden oldu. "Sana neden Buz lakabını verdiklerini şimdi anlıyorum," dedi. "Ruhun yok, değil mi Leydi Briars?" Ve bu sözler üzerine yüzüne atılan şiddetli bir tokatla ödüllendirildi.

"Mektuplar nerede?" diye sordu Briars.

"Güvende," dedi Jade. "Mektupları geri almanın seni kurtaracağına mı inanıyorsun? Yaptıklarını birçok insan biliyor. Birçok..."

"Seni aptal!" diye bağırdı Briars.

Sesi öylesine acımasızdı ki Jade birden şeytanla yüz yüze olduğunu hissetti. Haç çıkarmamak için kendisini zor tuttu.

"O mektupları elime geçireceğim Jade. Onlar görkemli başarılarımın dünyaya kanıtı. Artık kimse beni yok saymaya-

cak. Kimse. Yıllar sonra herkes mahkememin neler başardığını anlayacak. Bu işe devam etmeyi seçmiş olsaydım İngiltere'yi yönetiyor olabilirdik. Ah evet, mektupları geri alacağım. Dahiliğimi gözler önüne sermek için doğru an gelene dek güvenli bir yerde duracaklar."

Jade kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Çaresizce onunla mantıklı konuşmanın bir yolunu aradı ama sonra kadının mantıklı düşünemeyecek kadar aklını kaçırdığında karar kıldı. "Sana mektupları geri verirsem Caine'i rahat bırakacak mısın?" diye sordu.

Leydi Briars tiz bir kahkaha attı. "Verirsen mi? Kim olduğumu bilmiyor musun? Bana karşı koyamazsın Jade."

"Ah kim olduğunu biliyorum," dedi Jade. "Sen babamı öldüren kadınsın. Sen ülkesine ihanet eden kadınsın. Sen şeytandan doğma iğrenç bir yaratıksın. Aklını kaçırmışsın..." Briars ona tekrar vurunca sözlerine devam edemedi. Bir adım geri çekildikten sonra omuzlarını dikleştirdi. "Caine'i bırak Briars, o zaman sana mektupları veririm."

Bu söze karşılık Briars beraberindekilerden birine döndü. "Misafirimizi arka odaya kapat," diye emretti. Sonra Jade'e baktı. "Sen Caine'i buraya çekmek için yem olacaksın canım. Onun ölmesi gerekiyor," diye tekdüze bir sesle ekledi. "Ama elbette bana mektupları verdikten sonra. O zaman seni de öldüreceğim Jade. Baban gerçek bir haindi çünkü bana sırtını döndü. Bana! Keşke oğlu öldüğünde orada olabilseydim. Elimde yavaşça ölerек bu pişmanlığımı telafi etmen gerekcek sevgili evladım... Şimdi defol karşımdan!"

Jade'in içinden mutluluktan ağlamak geldi. Caine'i ellerine geçirememişlerdi. Onun buraya geleceğini biliyordu ve hâlâ tehlike mevcuttu... Ama Caine şimdilik güvendedi.

Jade geçici hapishanesine götürülürken kendi kendine gülümsedi. Adamlar onu kapana kısırdıklarını sanıyorlardı. Korktuğunun düşünülmesi için inlemeye başladı ve kapıyı açukları an içeri koşup odanın ortasına yere yığılarak gözyaşlarına boğuldu.

Kapı sertçe arkasından kapandı. Jade ayak sesleri kesilene kadar ağlamayı sürdürdü. Sonra etrafını inceledi. Ay ışığı gri filmli pencereden içeri süzülüyordu. Açıklık en az dört buçuk metre yüksekteydi. İçeride sadece üç bacaklı, üzeri çizik eski bir masa vardı ve masanın üstüne çıksa bile pencereye yetişemeyeceği belliydi.

Ever, onu bu odaya hapsettiklerini sanıyorlardı. Jade rahat bir nefes verdi.

Bu tür durumlar için kullandığı özel tokayı saçından çıkartıp kilit üzerinde çalışmaya başladı.

Caine'e Briars'ın adamlarından önce ulaşması gerektiği için işi sakın olduğu anlara kıyasla daha uzun sürdü. Kilidi açması on dakikadan biraz daha uzun zaman aldı.

Deponun içi zifiri karanlıktı. Jade, Briars'ın adamlarını beraberinde götürdüğünden emin olsa da dışarı olabildiğince sessiz çıktı. Sokağa vardığında oldukça sersemlemişti. İki uzun blok boyunca koşuktan sonra kendini toparlayıp yanlış yöne gittiğini anladı.

Dehşete kapıldı. Eve varmasının on beş dakika süreceğini biliyordu. Koşarken Caine'e bir şey olmasına izin vermezse, bir daha asla yalan söylemeyeceğine ya da hırsızlık yapmayacağına dair birkaç kez yaratıcısına söz verdi. "Bana o özel yetenekleri bahsettiğini biliyorum Tanrım ve söz verdiğim zaman sözüm-den asla dönmediğimi biliyorsun. Babamın gittiği yoldan da

gitmeyeceğim. Sadece kendimi ispat edecek kadar yaşamama izin ver. Lütfen Tanrım... Caine'in bana ihtiyacı var."

Göğsüne saplanan ağrı yüzünden durmak zorunda kaldı. "Bana biraz daha güç verirsen, Tanrım, kötü söz söylemeyeceğim."

İlginç bir şekilde göğsündeki ağrı geçti. Artık nefes nefese de değildi. Yaratıcısının o son sözü duymayı beklediğine karar verdi. "Teşekkür ederim..." diye fısıldarken eteklerini tekrar toplayıp koşmaya başladı.

Malikânelerin bulunduğu caddeye varana dek hiç durmadı. Basamaklara doğru yaklaşırken gölgelerin arasından ayrıldı. Verandada duran üç adamı görünce tekrar koşmaya başladı. Adamlar yolunu kesecek durumda değillerdi. Zoraki uykularında oldukça sakin görünüyorlardı.

Anlaşılan Caine eve dönmüştü.

Jade, Briars'ın yanında kaç adam olduğunu hatırlamıyordu. Tekrar endişelenmeye başladı. Arka kapıdan gizlice içeri mi girmeliydi yoksa antreye cesurca girip Briars'la bir kez daha mı yüzleşmeliydi?

Caine'in bağırdığını duyunca sorusuna yanıt almış oldu.

"O nerede?" diye kükredi Caine kapıya doğru.

Sesindeki ısırap Jade'in yüreğini sızlattı. Kapıyı açıp içeri koştu.

Herkes salondaydı. Jade, Lyon'ın Caine'i omuzlarından tuttuğunu gördü. Briars iki adamın önünde duruyordu. Sör Richards onun yanındaydı. Cyril ve Alden ise amirin arkasında duruyorlardı.

"Onu bulana kadar açlıktan ölmüş olacak!" diye bağırdı Briars. Neşeli bir şekilde güldü. "Hayır, onu asla bulamayacaksınız. Asla."

"Ah ever, bulacak."

Briars, Jade'in kısık sesini duyunca tiz bir şekilde bağırdı. Caine ve Lyon hemen arkalarını döndüler.

Caine orada öylece durmuş, ona gülümsüyordu.

Jade onun gözlerindeki yaşları gördü, kendi gözlerinin de dolduğunu biliyordu. Lyon da Richards kadar şaşkın görünüyordu.

"Jade... Sen nasıl..."

Genç kadın cevabını verirken Caine'e baktı. "Beni kilitlediler."

Uzunca bir süre kimse tepki vermedi. İlk gülen Lyon oldu. "Onu kilitlemişler," dedi Caine'e.

Jade, Caine yanına gelene kadar gülümsedi, uzanıp parmak uçlarıyla yüzüne dokunduğunda ise gözyaşlarına boğulup üst kata koştu.

İlk yatak odasına girip kapıyı arkasından sertçe kapadı ve kendisini yatağa attı. Caine hemen arkasındaydı. Onu kollarının arasına aldı. "Sevgilim, her şey geçti," diye fısıldadı.

"Seni terk etmedim. Onlar içeri girip beni sürükleyene kadar burada kaldım. Sözümden dönmedim."

"Sus Jade. Beni terk ettiğini hiç düşünmedim..."

"Caine, çok korktum," diye sızlandı Jade onun göğsüne doğru.

"Cyril bana evde kaldığını söyleyince... Sandım ki... Ah Tanrım... Lanet olsun, çok korktum," dedi Caine.

Jade gözyaşlarını onun ceketine sildi. "Artık lanet olsun diyemezsin. Artık kötü söz söyleyemeyiz Caine. Tanrı'ya söz verdim."

Caine'in gülümsemesi şefkat doluydu. "Anlıyorum."

"Güvende olman için her türlü sözü vermeye hazırdım," diye fısıldadı genç kadın. "Sana çok ihtiyacım var Caine."

"Benim de sana ihtiyacım var."

"Artık hırsızlık yapamayız ve yalan söyleyemeyiz," dedi Jade ona. "Bu sözleri de verdim."

Caine gözlerini devirdi. "Senin verdiğin sözler benim için de mi geçerli?" diye sordu. Gülümsemesini gizledi, genç kadın o kadar içten görünüyordu ki ona daha önce hiçbir şey çalmadığından bahsetme gereği duymadı.

"Evet, elbette benim verdiğim sözler senin için de geçerli," dedi Jade. "Her şeyi paylaşmamız gerekiyor, değil mi? Caine, bu evlilikte eşit şartlar altındayız."

"Eşit şartlar altındayız," diyerek ona katıldı Caine.

"Öyleyse benim sözlerim senin sözlerin sayılacak?"

"Evet," dedi Caine. Sonra birden geri çekildi. İfadesi endişeliydi. "Başka bir şeyden vazgeçmedin, değil mi?"

Alacağı cevaptan korkuyormuş gibi görünüyordu. Jade hemen onun ne düşündüğünü tahmin etti. "Dans etmek gibi mi?"

"Sevişmek gibi."

Jade neşe dolu bir kahkaha attı. "Aynı şey değil mi?"

"Şakanın sırası değil Jade."

"Hayır, Caine, dans etmekten ya da sevişmekten vazgeçmedim. Tutamayacağım bir sözü asla vermem," diye ekledi onun sözlerinden alıntı yaparak.

Caine oracıkta giysilerini yırtarak çıkarıp onunla sevişmek istedi. Ancak alt katta temizlenmesi gereken bir pislik olduğu için elbette bunu yapamadı.

Caine sonraki birkaç gün boyunca geliniyle pek fazla vakit geçiremedi. O ve Lyon yeni edindikleri bilgileri amirlerinin kayıt altına alması için dikte etmekle meşgullerdi. Leydi Briars Newgate Hapishanesi'ne kapatılmıştı. Mahkeme aklını

kaçırdığına karar verdiği için kadının yakınlardaki bir akıl hastanesine transfer edileceği söyleniyordu. Jade bu karara tüm kalbiyle katılıyordu.

Caine nihayet Jade'e verdiği diğer sözü tutabilecek özgürlüğe sahipti. Birlikte huzurlu bir hayat sürmeye başladılar.

Ancak Caine hâlâ oldukça güvensizdi. Birinci evlilik yıldönümlerinin sabahında, ondan onunla bir sene daha kalması için söz vermesini istedi.

Jade sancı çekmekle meşgul olduğu için bu isteğin zamanlamasının çok yanlış olduğunu düşündü. Acısına karşı dişlerini sıkı. "Caine, bebeğimiz doğacak," dedi.

"Biliyorum sevgilim," diye karşılık verdi Caine. "Bunu uzun zaman önce fark ettim," diye ekledi ona sataşmak amacıyla. Eğilip terli alnını öptü. "Sıcaktan mı bunaldın Jade?"

"Hayır, ben..."

"Bana söz ver," diyerek onun sözünü kesti Caine. "O zaman uyumana izin veririm. Gece boyunca huzursuzdun. Sanırım Lyon ve Christina'yla konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadın. Ben de onları gördüğüme mutlu oldum ve Christina'nın zamanı geldiğinde yardım etmeyi teklif etmesine sevindim, fakat bir doktorun yanında olmasında ısrar ediyorum Jade."

Jade ona karşı çıkamayacak kadar bitkindi. Uzun gece boyunca ara ara sancılanmış ama Caine'i uyandırmamıştı. Arkadaşının tavsiyelerine uyuyordu. Christina bir kocanın son ana kadar rahatsız edilmemesinin en iyisi olacağını söylemiş, ona erkeklerin çok kolay dağıldıklarını açıklamıştı.

Christina, Jade Lyon'ın dosyasını ona teslim ettiği gecedен beri onu kan kardeşi olarak görüyordu. İki leydi birbirine çok güveniyor ve saatlerini birbirlerine geçmişleri hakkında hikâyeler anlatarak geçiriyordu.

Caine hafifçe karısını dürttü. "Bana şimdi söz vermeni istiyorum."

Yeni kasılmalar geçer geçmez ona yanıt verdi Jade. "Evet, sana söz veriyorum. Caine, bebeğimiz şimdi doğacak. Git ve Christina'yı uyandır."

Tabii Jade'in her an doğacağından emin olduğu bebek ancak üç saat sonra ortaya çıktı.

Zorlu doğum esnasında Caine - Jade'in beklediği üzere - sakinliğini ve güvenilirliğini korudu. Jade o sırada Christina'nın yanıldığını düşündü. Her erkek kolay kolay dağılmıyordu.

Christina Jade'in kasılmaları izleyemeyeceği kadar dayanılmaz bir hale gelince Caine'i kütüphaneye gönderdi. Ancak Caine alt katta sadece beş dakika dayanabildi ve hemen Jade'in yanına dönüp elini tutarak onu böylesine korkunç bir duruma soktuğu için özür dilemeye başladı.

Elbette yardım etmekten çok ayak bağı oluyordu. Yine de doğum sırasında paniklemedi ve birkaç dakika sonra güzel kızını kollarına aldı.

Sterns kendine engel olamadı. Yeni doğanın ağladığını duyar duymaz odaya daldı. Hemen bebeği Caine'den alıp gerçekten muhteşem olduğunu söyledikten sonra ona ilk banyosunu yaptırdı.

Christina Jade'le ilgilendi. Caine çarşafı ve Jade'in geceliğini değiştirirken ona yardım etti ve Christina iyi dayandığını söyleyince gülümsemeyi başardı.

Caine'in rengi solmuştu, elleri titriyordu ve alnı ter içindeydi. Mantıklı bir şekilde konuşamıyordu ama gerçekten iyi dayanmıştı.

Travma biter bitmez kontrolünü kaybetti.

Christina eşine güzel haberi vermek için odadan çıktı. Ster-

ns yeni sorumluluğunu kollarında tutuyordu ve Jade eşini yakalayamayacak kadar yorgundu.

"O iyi mi?" diye sordu Jade Sterns'e. Yatağın kenarından aşağı bakacak gücü bile kendinde bulamadı.

"Bayıldı."

"Bayıldığının farkındayım," diye karşılık verdi Jade. "Ama iyi mi? Başını sert bir şeye çarpmadı değil mi?"

"İyi," dedi Sterns. Bunu söylerken patronuna bakma gereği duymayıp güzel bebeği izlemeye devam etti. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"Onu kaldır," diye fısıldadı Jade. Gülmemek için dudağını ısıırıyordu.

"Henüz kalkabilecekmiş gibi görünmüyor," dedi Sterns. "Bebeğin bütün ilgime ihtiyacı var. Çok iyi dayandınız leydim. Kendine geldiğinde markinin de bana katılacağından eminim."

Jade memnuniyetle gülümsedi. "Bunu unutmasına asla izin vermeyeceksin, değil mi Sterns?" Caine o sırada inleyince dikkatini çekti. "Bayıldığını kimseye söylememeliyiz. Utancından ölür."

"Endişelenmeyin leydim," diye karşılık verdi Sterns. "Kesinlikle kimseye söylemem. Söz veriyorum."

Gözlerindeki kararlı ışıltıdan Jade onun sözünü tutmayacağı anlamalıydı. Üç gün sonra Caine'in bayıldığını okudu. Alçak uşak günlük gazetelere haber vermişti.

Cainewood Markisi bunun fazla üstünde durmadı. İyi dilekte bulunanların şakalarına aldırmadı.

Hiçbir şey onu sinirlendiremezdi. Ne de olsa görevini başarıyla tamamlamıştı. Kötü şöhretli korsanı yakalamıştı... Ve artık ona aitti.

Avcı halinden memnundu.